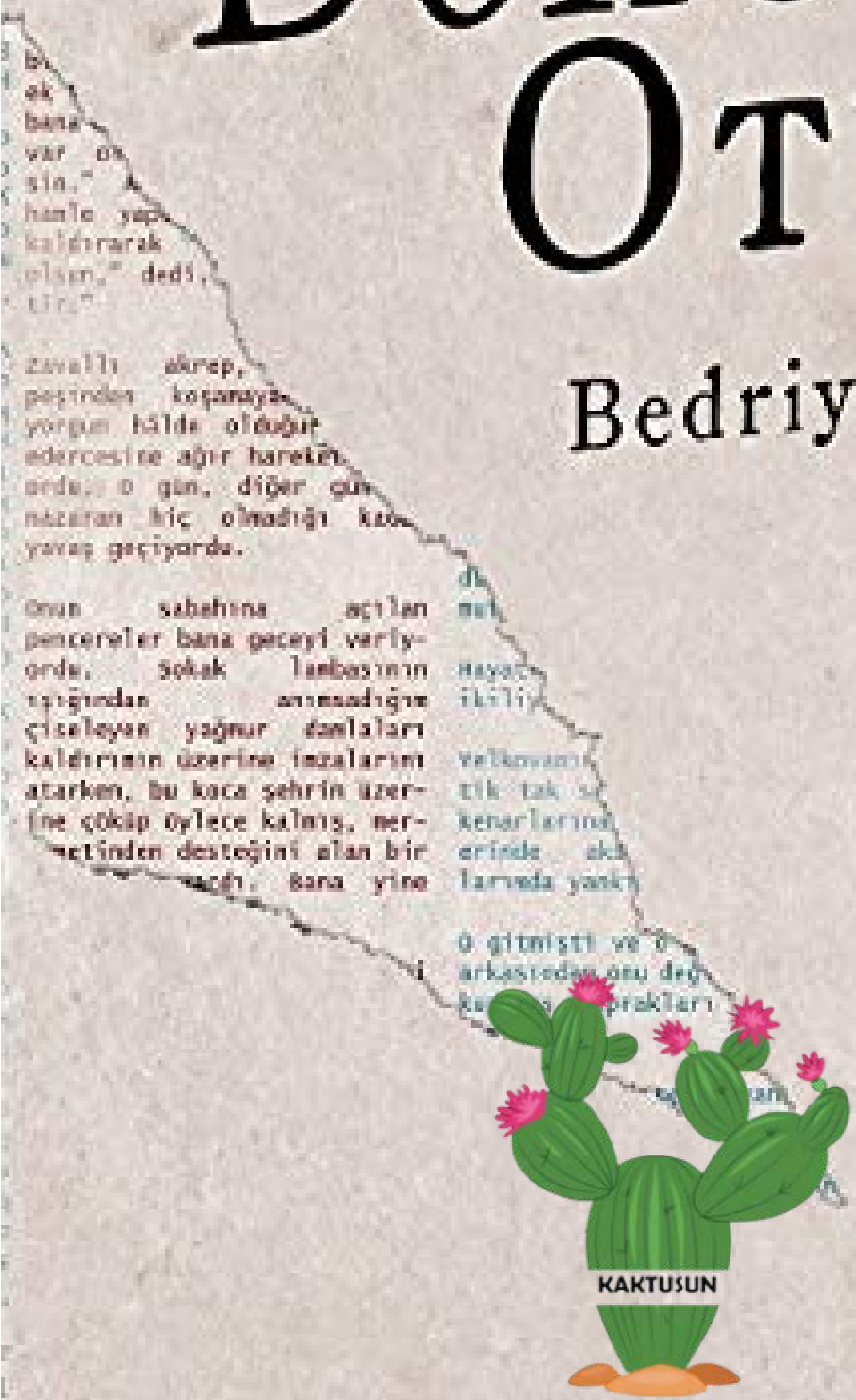
Dokuz Otuz

Bedriye Zobu

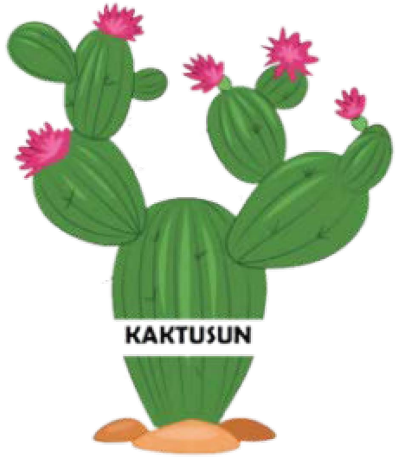

Epsilon

DOKUZ OTUZ

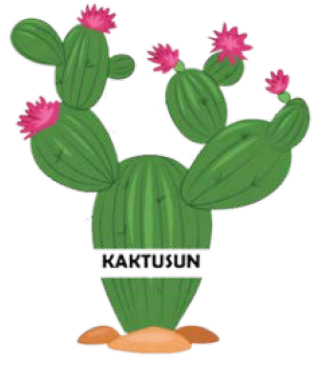

BEDRİYE ZOBU

epsilon

Çektiği tüm sancılara rağmen mutlaka bir şeylerle tamamlanmayı başaran bu dünyadan esinlenerek yazılan *Dokuz Otuz,* çift taraflı bir roman olup olay akışı kendisini farklı bakış açılarıyla devam ettirmektedir. Dilediğiniz kısımdan okumaya başlayabilirsiniz.

ÖNSÖZ

İçinde yaşadığımız dünyanın her bir parçası, kendisini birbirine ait olduğu ya da olmak istediği bir varlıkla tamamlar. Günler kendilerini haftayla birleştirir; haftalar ayla ve aylar ancak on iki taneye tamamlandığında insan bir yaş alabilir. Birbirlerini seven insanlar bir arada olmak isterler; arkadaşlar bir bütün olduğunda ancak bir dostluk kurulur ve tüm insanların varlığıyla, birbirlerini tamamlamalarıyla ülkeler oluşur.

Biz güzelliklere baktığımız ve onları birbirine tamamladığımız zaman estetik bir açıdan güzelliği görür ve beğeniriz. Bu kâinatta her şey kendisini başka bir şeyle tamamlar ve öyle var olur. Tüm bunları temsil etmesi için *Dokuz Otuz*, çift taraflı bir roman olarak oluşturuldu. Hangi taraftan okumaya başlarsanız başlayın akış bozulmayacaktır; fakat yalnızca tümünü okuyup kitabı tamamladığınızda kitap tam hâlini alacaktır. Böylelikle sizler de her iki tarafı okumayı tamamlayarak kurguyu bütünleştirmiş olacaksınız. Bu yüzden dilediğiniz kısımdan okumaya başlayabilirsiniz.

Serin bir sonbahar akşamında, dokuzun kendini otuzla tamamlamaya çalıştığı zaman diliminde belki bizler de yarım bırakmadıklarımızı aklımıza getirir ve kendimizle gurur duyarız.

Her ne olursa olsun güzelliklerle tamamlanmanızı ve bir bütün olmanızı dilerim.

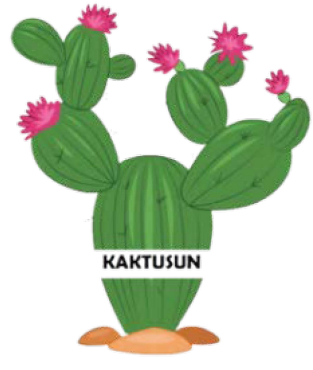

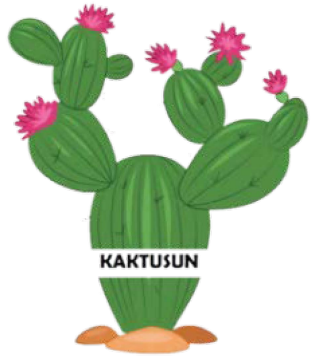

Tüm günün üzerinize devrildiği bir zaman diliminde
okumanız için; tüm saatleri ve bir mevsimi
turuncuya boyayan sonbaharın hatırına.

"Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde, fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim. Sen bana, dünyada başka türlü bir hayatın da mevcut olduğunu, benim bir de ruhum bulunduğunu öğrettin."

Sabahattin Ali, *Kürk Mantolu Madonna*

Attığım her adımda topuğumda nükseden o hain acının hissiyatını yutmaya gayret ederken o acı gittikçe daha dayanılmaz bir hâl alıyordu. Gayretin temelini sarsan o dirayetin ayak bileklerine atılmış fevri bir çentik gibiydi bu durum. Lakin biraz daha dayandım.

Caddenin sert zeminine çarpınca o tok topuklu ayakkabı sesini yankılatan ayakkabımın o gaddar topuğu bile içinde sıkışıp kaldığım bu işkencenin ince bir kısmına açıyordu.

İnsanın suratını ince ince çizen soğuk, topuklarıma da destek verince yürüdüğüm caddenin orta yerinde durdum. Gözlerimi refleks olarak o keskin soğuktan korumak adına kapattığım o minik zaman diliminde bir süre cambazlığı oynadım. Topuğumda hâkimiyetini kurmuş olan acı, cildime yükselmiş ve gözeneklerime kadar nüfuz etmiş gibiydi.

Anlık gelişen bu durağanlığımdan sonra yürümek adına attığım adım, bu uğurda döktüğüm son çabanın kanı olmuştu. Sendelememin etkisi geçsin diye mi yoksa düşme tehlikesinin seyretmesiyle yüzüme yansıyan korku dağılsın diye mi bekledim, tam emin değildim. Fakat bir caddenin göbeğinde ayakta ıstıraplar içinde kıvranan bir siluet hoş değildi.

Paytak adımlarla caddenin kenarlarında yerlerini almış mağazalardan birinin vitrinine doğru ilerledim. Vitrinin soğuk camına avuçiçimi bastırarak oradan destek aldım ve bütün ağırlığımı sağ koluma verdim; bu sayede sağ ayağımdaki ayakkabımı çıkarabileceğimi düşünüyordum. Yaptım da. Kendinden emin bir hâlde, o ayakkabıyı ayağımdan ustaca çıkarmayı başardım.

Daha ayakkabının ayağımdan çıkar çıkmaz bana bahşettiği o rahatlama ve sızı, her ne kadar birbirine iki zıt duygu olsalar da beni tuhaf bir şekilde mutlu etmişti. Diğer ayakkabımı çıkarmak için yeltenince ayakkabısız kalan sağ ayağımı caddenin sert zeminine bıraktım. Zemin soğuktu. *Soğuk* ve sert.

Sol ayağım da ayakkabısız kalınca her iki ayağımdan vücuduma sirayet eden o rahatlama ve hemen ardından gelen sızı, az evvelki acı kadar keskin değildi. Başta ciddi bir zorluk yaşatan tabanlarım bir süre sonra acıya da sancı ve soğuğa da alışmıştı.

Evim bu caddeye yakındı. Ne mutlu ki hava yağmurlu değildi, yerlerin ıslak olmayışı işimi kolaylaştırıyordu. Bankta oturan yaşlı kadının bana attığı meraklı bakışları, elinde bir yığın alışveriş torbasıyla yalınayak caddede koşan ve bana bakan teyzeyi görmemeye çalışarak caddeden bir an önce sıyrılmaya çalışıyordum. Lakin ne mümkündü!

Dar ve kıvrımlı bir ara sokakta olan evimin sokağının başında durdum. Köşede çiçek demeti hazırlayan kadını görünce tabanlarımdaki hafifleyen ağrı nüksetti. Durduğum için miydi, o kadının elindeki çiçeğin zihnimdeki anıya çarpmasından mıydı bilmem, o ağrıyı bu defa kalbimde de hissetmiştim. İşte bu kahırdı ve kahrın gelişinin aniliği bana yürümem gerektiğini hatırlattı, yürüyüp geçmemi ve yaşantımın her deminde daima önüme bakmamı.

Hava oldukça kapalıydı. Yağmurun şu raddeden sonra yağıp yağmaması umurumda değildi; hatta şu saatten sonra hiçbir şey umurumda değildi. Hızlı adımlarla fakat zaman zaman akseden duraksamalarla, kaldığım apartmanın siyah demir kapısına ulaşmayı başarabildim. Anahtarı çantamın küçük gözünden çıkarıp kapının kilidine takarak çevirdiğimde kapı açılmadı. Sırt çantamı yere bırakıp kapının kendi gibi demirden kolunu kavrayıp kendime doğru çekerek kilidi tekrar sol tarafa çevirdim.

Kapının açılmasıyla içeri attığım o adım, beraberinde binlerce duyguyu getirdi. Aşina olduğum ama artık bir daha herhangi bir yerde denk gelsem dahi orayı terk edecek kadar kırgınlığım olan kişinin kokusu, yokken de orada gibiydi. İç sıkkınlığıyla derin bir nefes aldım. Olmuş bitmiş bir olayın üzerine saatlerce konuşmak ya da düşünmek de bir fayda vermiyordu; olan ya da olacak olan ne varsa yine senin yanında kalıyordu.

Ciğerime yaslanan o ince ve acı veren duyguyu daha fazla deşmeden merdiven basamaklarına ilerledim. Demir kapı arkamdan izansız ve olmayan bir rikkatle kapandı.

Apartmanın sarmal merdiven basamaklarını tırmanırken tek kolunun askısını astığım sırt çantamın diğer askısını da koluma geçirdim. Evim dördüncü kattaydı. Derme çatma denmeyecek cinsten ama eski bir apartmanda yaşıyordum. Her ne kadar eski bir yapı da olsa evim cennetten bir köşe gibi gelirdi bana. Şu anda da olduğu gibi saklanacağım, gidebileceğim, varınca huzur bulacağım yer, apartmanın dış cephe boyasına nazaran rengârenkti. Herkes evini severdi, ama ben sevgimin herkesinkinden daha çok olduğuna inanıyordum.

Dairemin kapısını açtığımda içime sinen sıcaklık, atmosferden değildi; sabah bu evden sevinçle çıkışımdaki mutlu-

luğun kalıntısıydı. Kaç kez bu eve hayal kırıklıklarımla ya da ağlayarak girmiştim; ama bu defa bu hissiyatların hiçbiri yoktu. Kâbus gibi bir hissizlik duygularımı boğazlıyordu.

Kapıyı ayağımla itip kapattım. Sırt çantamı kapının bitişiğine koyup tekli koltuklardan birine bıraktım kendimi. İçimde alevlenen, yandıkça küllenen, kalbimin odacıklarına dolan külleri boşaltmaya çalışırken bunu başaramayıp bari acımasın diye o odacıklara beton dolduran bendim. O betonun sertliğiyle her bir tebessümümde önümde beliren duvar da benim eserimdi. Tek bir kişiye yıktığım o duvarların altında kalmıştım işte. Tam da bugün. Ortalama bir buçuk saat önce.

İçimde eritebildiğim kadar azalttığım buzdan sarkıtları sırtıma saplamış ve öyle gitmişti. Nihayetinde bir bitişin de sahibine yakışması gerektiğini düşünürdüm; fakat ona bu yakışsaydı en azından bunca yıllık kendimden taviz verişime değerdi, o güçlü pişmanlık duygusu sevgimin ardından gelmezdi diye geçirdim içimden.

Saç diplerime kadar dolan anlık sinir dalgasıyla ayağa fırladım. Mutfak dolabından büyük bir çöp poşeti çıkarıp ona ait ne kadar şey varsa hepsini o poşete doldurdum. Kendi yoksa, bıraktıkları da olmayacaktı.

Kahve içerken en çok sevdiği kupayı, kalan kazaklarını, o bu kadar yumuşak olmasına hayret ettiğim lacivert kazağını, dış kapının hemen yanındaki askıda asılı duran atkısını, kimi zaman maça giderken eve dönmemek için burada bıraktığı spor ayakkabılarını, parfümünü, ders kitaplarını, kullandığı kalemleri, son getirdiği çiçek demetini, o çok severek aldığı filmlerini... Sırasıyla, ona dair ne varsa o siyah çöp torbasına hapsettim. Onun o kirli kalbini ancak bu paklardı. Zira onun olmadığı yerlerde dahi ona ait olan şeylerin acısı vardı.

Çöp poşetini sürükleyerek dış kapının yanına getirdim ve poşete sanki hissedeceğini umar gibi sert bir tekme savurdum. Bitap düşünce geri geri sendeledim, hızlı hareket edişimden kaynaklı olduğunu düşündüğüm başımın dönmesini azaltmak istercesine elimi alnıma götürdüm. İstemsizce süregelen bu hareket bir işe yaramadı. Düşmemeye özen gösterip adımlarımı koltuğa doğru hareket ettirdim. Ulaşınca da kendimi koltuğun yumuşak dokusuna tekrar sırtüstü bıraktım.

Birine alışmışsanız, bir şekilde kendinizi bağlamışsanız, o kişiden kopmanız kalbinizi neştere çevirmediğiniz sürece çok zordu. Kuru, yalın ve bir anda olmuştu. Ben sormamıştım, o ise söylememişti. O kendi içinde söylememeye direttikçe ben yine sormamıştım. Kafasında açık ve net bir biçimde bir şeyleri bitirdiği barizdi; fakat ben ölesiye korkmuş, basit bir soruyu sormaya cesaret edememiştim. Bunun temelinde yatana da duyduklarımdan sonra hayatıma sirayet edecek o kötü ihtimallere bağladım. Bu kaldırabileceğim bir şey miydi, kaybıma değer miydi, bilmiyordum.

Güçlü bir gök gürültüsü âdeta gökyüzünü delercesine inletti. Bakışlarım benden bağımsız hareket ederek pencereye döndü. Zaten yağacağının sinyallerini çok önceden veren yağmur, bu defa yorgun ve kırılmış insanlığın üstüne belirsizlik olarak yağdı.

"Şey" sıfatını bilirdiniz. Genel itibarıyla tırnak içinde gösterildiği hayal edilen, ekşi bir gıda almışsınız gibi yüzünüzdeki ifadeyi değiştiren bir kelimeydi. "Bu şey yürümüyor artık," dediğinde o şey canımı çok yakmıştı; çünkü bana betimlemeye ve anlatmaya çalıştığı o şey benim *sevgimden* başkası değildi. Uğruna ne fedakârlıklar yapıp kötü sonuç aldığımda gram hüzün beslemediğim o sevgimin de canı çok yanıyordu.

Başımı koltuğun kenarına yaslayıp gözlerimi yumdum. Yüreğimde bir acı alev alevdi. Hayatımın temelini kurduğum bir çıta ve o çıtanın üzerinde senelerdir kendine yer edinen hayallerim vardı. O hayallerimin hiçbiri bir adam üzerine kurulu değildi, hepsi kendim içindi. Ona olan bağlılığım, onunla geçen birkaç ayı devirdiğimde artınca, o hayallerime onu da dahil etmek istemiştim. Her şey işte tam olarak bu noktadan sonra cereyan etmişti. Böylesine cesur bir kararın devamını getirememiş olmak ağır bir yenilgi almışım gibi hissettiriyordu.

Ne umutlar söndürdüğüm o insana karşı şimdilerde müthiş bir kırgınlık ve kızgınlık duyuyordum. Her şeye rağmen canı yansın da istemiyordum; zaten genel itibarı ile inanın bunu hiç kimse için istemezdim. Edilen büyük lafların ve bedduaların ağırlığından korkardım çünkü, kolay olmasa gerekti.

Velhasıl çözülünce bazı şeyler, devayı kabul görmüyordu hisler. Erteliyordu sevinçleri. Bu bir şok dalgası mıydı, anlamıyordum; bu bir his karmaşası mıydı, bilmiyordum. Lakin sanrıma çarpan tek şey, o dalgada çırpındığım olduğu gerçeğiydi.

Sevincimi de sevgimi de eline yüzüne bulaştırıp gitmişti adam. Bakışlarım o vasat çöp torbasına gitti. Hareketlerime yansıyan asabiyetin sebebi, onu incitememdendi. O gitmişti ve o giderken ben arkasından onu değil, yerdeki kurumuş yaprakları izlemiştim.

Ona kırılmıştım ama zannettiğim gibi ona kızamıyordum; çünkü o, hayatı boyunca geride kalan olma hissini tatmamıştı. Ben çoğu kez bu derin gerçekle savaşmış, ziyadesiyle durumu kavramıştım. Onlarca insan, yüzlerce ihtimal, binlerce olay ve durumdan hep geriye kalan olmak, sonucunu bilmeyi bırak, tahmin dahi yürütemediğin o kaçınılmaz sondan umarsızca korkmak bildiğim olgulardı.

Gittiğim ama gidemediğim, kaçmaya çalışırken aslında kaçmış olduğum hayatımın kimi dönemlerinde hep ayaktaydım. Hiç de ağlamamıştım. Diğerleri gibi şen kahkahalarımın altında değildi hüznüm, hep yüzümdeydi; gizlenmemekteydi.

Böylece saplanmış kalınca aniden çalan kapı zili irkiltti. Bakışlarım kitaplığın yanında asılı olan duvar saatine kaydı. Çok erken bir saat değildi. Uzandığım koltuktan ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. Delikten baktığımda da karşımda kimseyi göremeyince zile aşağıdan basıldığını anladım. Bu sefer adımlarım cama doğru yöneldi. Perdeyi aralayıp pencereyi açtım ve kim olduğunu görmek için aşağı sarktım.

Aslında bir çaba göstermeme de gerek kalmamıştı, yukarı doğru baktığı için hemen göz göze gelmiştik. "Açsana kapıyı."

"Ne var?" diye tersledim.

Bakışlarını yere indirdi. Dişlerini sıkarak, "Aç şu kapıyı," dedi ve tekrar bana baktı. Cevap vermedim. Bir süre öylece baktıktan sonra bir hışım geri çekilip camı kapatmak için yeltendiğim sırada, "Eşyalarımı alacağım!" diye bağırdı.

Öylece kalakaldım. Kolumdaki saat günü bitirdiğimize dair mekanik bir melodiyle çınladı. Bu bana yaşattığı bilmem kaçıncı hayal kırıklığıydı.

Zile tekrar basınca bu defa düşüncelerimden kısa sürede ayrıldım. Yağmur sonrası yüzüme çarpan toprak kokusu dahi içimdeki aleve fayda etmemişti ve üzerimde ince bir bluz olmasına karşın o soğuk üşütmemişti. Zile art arda basmaya başlayınca, "Bekle!" diye bağırdım. Sesim sokağın her bir köşesinde yankılandı, son yankı bana bile çarpınca zil sustu.

Camı sonuna kadar açıp çöp poşetine doğru hızlı adımlarla ilerledim. Poşetin üst kısmını içindekilerin dökülme-

mesi adına büzüştürüp sürüyerek camın kenarına getirdim. Derin bir nefes alıp yukarı kaldırdım ve poşeti camın pervazına dayadım. "Leyla!" diye bağırınca bütün gücümü avuçiçlerime toplayıp poşeti var gücümle aşağı ittim.

"Al eşyalarını!"

"Ley-" Poşet derme çatma apartmanımın rengârenk dairesinden fırlayıp büyük bir gürültüyle kaldırıma çakıldı. Zaten cümlesini de tamamlamasına izin vermeyen o gürültüden sonra duyacaklarımı hak etmek istemediğimden camı hızla kapatıp perdeyi çektim.

Onun gönlünün menzilindeki kaldırımın ezilmiş hiçliğinde bile yoktum ben. Kalbinin zindanındaki kafeslere hapsettiği hisse o aşk diyordu.

Dışarıdan sesler gelmeye başlamıştı. Bağıran erkek sesleri... Yavaşça tekrar cama yanaşıp tül perdenin ardından dışarıya baktım. Karşı apartmanda oturanlar, çöpün sesinden olsa gerek, balkona çıkmışlar ve Tuna'ya çemkiriyorlardı.

Tuna yere çakılan çöp poşetine oralı olmadan arabasına binip sokağı terk etti. Çok sinir olduğu barizdi; fakat ne onun sinirinden korkacak ne de ona acıyacak hâldeydim. Halbuki sabah ne kadar mutluydu diye düşünmeden edemiyordum. Sonbaharı çok sevsem de dünyanın tüm sonbaharlarına karşı bir soğukluk hissediyor ve yürümeyen o şeye karşı öfke kusuyordum. İnsanın yüreğine saplanıp kalan o acıyla yalnız kalması çekilecek gibi değildi, eziyetler çektiren çok güçlü bir duyguydu. Saniyelik olarak dahi uzaklaşmıyor, bünyeyi tamamen terk etmek için kendi zamanını bekliyordu.

Orada, o hâlde ne kadar durdum, tam kestiremiyordum. Uzun süredir ayakta kalmaktan dizlerim titreyince olduğum yere çöküverdim. Sırtımdaki ağrıyı dindirmek için alnımı soğuk duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

Bir insanın hayallerini beslemek, kırmaktan daha kolay olsa gerekti. Kırarken beyin algıladığı tüm aksi yorumları reddediyordu. Bu süreçte de kabullenmek içinden daha da çıkılmaz bir hâl alıyordu. İşte o umarsız bir yenilgiye sürüklendiğini düşündüğüm az önceki sinirli adam, hayallerimi kırmaktan çok beslemeyi tercih etmişti. Kendimi güçsüz hissettiğim zamanlarda düştüğümde beni daha sağlam bir hâlde ayağa kaldırmıştı.

Kalbimin aydınlık kısımlarının yanı sıra karanlık odacıkları da vardı. O kısımları genelde "Yapmam," dediklerimi yaparken yâd ediyordum. Yalvarmayı gurursuzluk, ağlamayı güçsüzlük sayıyor olsam da; ağlamanın güçsüzlük değil, tahammülsüzlük olduğunu çok sonradan anladım ve gururun da ayaklar altında çiğnenebildiğine inandım. Ama hiç yapmadım. Genzime biriken kasvetin kalbimdeki karanlık odalardan birinden yayıldığının farkındaydım, belki geçer umuduyla kolyemi sıkarak o odanın kapısını kapattım.

Ama geçmedi.

Battaniyenin yünlü kısmı boynumu terletince olduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. Dairemin balkonuna kadar uzayıp dallanıp budaklanan dev çınar ağacının sararmış yaprakları savruluyordu etrafa. Dışarıda çiseleyen yağmurun ve güçlü rüzgârın birbiriyle olan savaşı vardı. Bu hava olayları ise bana zihnimin içerisinde çarpışan düşünceleri anımsatıyordu.

Gittiğinden beri gözüme bir gram uyku girmemişti. Battaniyeyi omuzlarıma kadar çekip tüm gece öylece dışarıyı seyretmiştim. O pencerenin camında, bilmem kendimle ne kavgalar edip bilmem kaç kez barıştım.

İçimde güçlü bir nefret dalgası vardı, fakat sevgim o dalgadan çok daha baskındı. Ona olan bağlılığım sadeydi; suçu ise sükûnetiydi. Gidişinin ardından tüm ihtimalleri kendime çevirmiştim. Bütün suçu -her ne kadar kendimde hiçbir suç bulamasam da- kendime gecenin kusur kabul etmeyen kısmında yükleyebildiğim kadar yükledim.

Yapmamam gerekti, biliyordum; ama düşündükçe bu girdapta sükûnetin zehirli okları benim kalbimi deliyordu. Acısı yasasıydı, tasası acıydı. O acının tasası bile ev sahibi olarak beni seçmişti.

Kucağımdaki telefonun alarmı çalmaya başlayınca tek hamleyle susturdum. Battaniyeyi üzerimden atıp ayağa kalktım. Bütün bir gece sıcağa alışan sırtım ve kollarım birden günün ilk ayazına kucak açınca titrediler. Pelüş ev terliklerimi ayağıma geçirip odama doğru ilerledim.

İşe gitmem gerekiyordu. Uyumamıştım ama ayık olduğum da söylenemezdi, bunu gardıroptan kot pantolonum yerine kot ceketimi çıkarınca fark etmiştim. Kafamın içerisinde bir ağrı olmasa da vücudum çok ağırdı. Uykusuzluğa bağlı olarak da duyularım etkileniyor ve algılamak zaman alıyordu.

Soğuk suyu yüzüme çarpınca vücuduma sinen bu ağırlık geçer gibi oldu. Hayatım boyunca böylesine bir hissizliğin boynuna böylece sarıldığıma şahit olmamıştım hiç. Bu duyguyu bir yerlerden tanıyorken bir yandan da onun ölesiye yabancısıydım.

Odaya geri döndüğümde ilk işim vakit kaybetmeden üzerimi değiştirmek oldu. Kafamı işlere verirsem düşünmeyeceğimi, düşünmeyince de acı çekmeyeceğimi tahmin ediyordum. Baştan savma yaptığım topuzumu bozup saçlarımı serbest bıraktım. Spiral şekilde belime kadar serilen kahverengi saçlarımdaki dolaşmış saç tutamlarını elime geçen tarakla açmaya başladım.

Dolaşan saçlarım başta tarağın dişlerine takıldığında epey canımı yakınca sonrasında daha yavaş hareketlerle taramaya devam ettim. Nihayetinde açılan saçlarımı parmaklarımla ve bir saç yağı yardımıyla yatıştırdım.

Tarağı masaya bıraktığımda güçlü bir şimşek çaktı. Bu gürültünün tezliğiyle irkilerek başımı kaldırdım. Aynadaki aksimle göz göze gelen bedenime şimşeğin en büyüğü giydiğim ince beyaz gömleği görünce çaktı. Bir de hastalanıp huysuzlaşarak durumumu yokuşa sürmek istemiyordum.

Gömleğin üzerine siyah bir kazak geçirip altında kalan saçlarımı gün yüzüne çıkararak olası bir üşüme durumunu ortadan kaldırdım.

Yeni taranan saçlarım yünle temas edince tekrar elektriklendi ki bu durumdan hiç hazzetmezdim. Kış mevsiminde giydiğim kazaklar yüzünden günün bilmem kaçıncı saatinde -üstelik defalarca- elektriklenen saçlarımla uğraşıyordum.

Önüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp tekrar aynaya baktım. Cildim soluktu, ama bu durumun uykusuzluğumdan ileri geldiğini biliyordum. Yaşadığım üzüntü hâlinde cildim nadiren bunu belli ederdi. Genellikle doğru beslenmediğimde, uykusuz kaldığımda ve yaşam standartlarımı zorladığımda böyle solgun ve beyaz bir suratımın olması kaçınılmaz oluyordu. Eğer üzüldüğüm zamanlarda içimin nasıl göründüğünü görebilseydim, bu solgun yüzden daha korkunç olacağını düşünüyordum. İyi ki böyle zamanlarda içimizi açıp nasıl göründüğüne bakmamız mümkün değildi.

Kahvaltı yapmamış olduğum gerçeği zihnimde yer edince aslında aç olmadığımdan oraya uğramadığını anladım. Zaten dört duvar arasında daha fazla kalmak istemiyordum, kendimi evden dışarı çıkarıp hemen meşgul olacağım bir şeylerle ilgilenmek istiyordum. Çantamı odanın içerisinde arayıp bulamayınca dün kapının yanına bıraktığımı anımsayarak adımlarımı dış kapıya doğru yönlendirdim.

Montumu çevik bir hareketle üzerime geçirip atkımı boynuma sardım. Botlarımı giyerken bir yandan da çantamın kapının yakınlarında olup olmadığını kontrol ettim. Sağ ayağımdaki botun fermuarını çektikten sonra hemen sol ayağımdaki botun da fermuarını çekip doğruldum. Dış kapının karşısındaki aynanın altında kalan sırt çantamı omuzlayıp merdiven boşluğuna doğru atıldım.

Merdiven boşluğu, evin içerisinden daha soğuktu. Onun olmadığı yerlerde dahi acısı kalan o durumun, kendisini tiz bir soğuğa bıraktığını düşündüm. Onun, ona dair ve ondan kalan acı diyordum; ama asıl acının aslında kendisi olduğunu zaman ilerledikçe onsuz dakikalarda daha iyi anlıyordum. Zaman acımasızdı; ama o zamandan daha da gaddardı.

Demir kapı açılınca kapüşonumu geçirip kendimi sokağa bıraktım. Evimin bulunduğu sokağın sonu işlek bir caddeye açılıyordu. Büyük bir meydana ev sahipliği yapan caddede ise işe gideceğim her vakit bindiğim otobüsün durağı bulunuyordu. Otobüs durağı eve çok yakın bir mesafedeydi, zaten artık alışmış olduğumdan hiçbir mesafe uzun gelmiyordu.

Boş ve sessiz sokağı arşınlayıp kalabalık caddeye çıktığımda günün çoktan diğer insanlar için de başlamış olduğunu görüyordum. Herkesin belli bir yerden başka bir yere giderek koşuşturduğu bir günlük telaşı vardı. O telaşlarla günleri başlıyor, yine benzer bir telaşla akşamları evlerine dönüyorlardı. Güneşi bir ritim üzerinde yürütmeyi başarabilen kimselerdi. Güneş battığında ritim kaybolmuyor, aksine sesi kısılıyordu. Ertesi gün aynı ritim farklı bir ezgiyle tekrar güneşi doğuruyordu.

Durağa geçip oturduğumda gözüm gelen toplu taşıma araçlarının saatini gösteren ekrandaki programa takıldı. Günün henüz çok erken bir saatiydi. Hava -sağanak olmasa da- ara sıra yağışlı ve soğuktu. Bu durum insan kalabalığını kırar diye düşünüyordum, ama sandığım gibi olmadığını kaldırımda yürüyen insanlardan anlıyordum.

Yedi dakikanın sonunda duraktaki yerini alan otobüse binip onuncu durak için beklemeye başladım. Kaç durakta insanlar binip kaç durakta insanlar indi; fakat akabinde yerinde sabit hâlde dimdik duran tek şey durak yerleriydi.

Kalbime saplanıp kalan o acımasız darbe gibi yerinden oynamıyorlardı.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp açtım. Düşünmemeye çalışmamın ilk basamağı, kafamı camdan dışarıyı izlemek için sola çevirmemle oluştu. Bu iç sıkıntısını hafifletmek için değil, bizzat yok etmek için çabalıyordum, zaten o an anlıyordum ki beni en çok yoran da buydu. Çantamdan kitabımı çıkardım, okuyamadım. Kulaklığımı kulağıma taktım, dinleyemedim. Cama doğru yasladığımda otobüsün hareketiyle pat küt cama çarpan başımın rahatsızlığı ile de kendimi dik durmaya zorladım. Ne yapsam kâr olup yanıma kalmıyor gibiydi. Sıkkınlıkla başımı dikleştirip sesli bir nefes verdim. Yanımda oturan teyzenin anlamsız bakışlarına teslim olarak ayağa kalkıp normalde inecek olduğum yerden bir durak önce indim. Zaten iki durak arasında çok bir mesafe de yoktu, yalnızca havanın soğuk oluşu işleri daha zor hâle getiriyordu.

Ofise doğru ilerlerken adımlarımın hızlı olmasına gayret ediyordum. Keskin bir soğuk vardı ve bu soğuğa çiseleyen yağmur damlaları da eşlik ediyordu. Kaldırım boşluklarında geceden kalan su birikintileri vardı. Önümde filizlenip büyümüş ağacın bulunduğu kaldırımlar ıslak ve ezilmiş yapraklara ev sahipliği yapıyordu. Yeni açılan kafelerin çalışanlarının masaları dışarıdaki brandanın altına çıkardıklarına ve camları sildiklerine her sabah şahit olurken tüm caddeyi etkisi altına alan toprak kokusu ile bu anı zihnime hapsediyordum.

Ofise girince masama doğru ilerleyip çantamı da masamın üzerine bıraktıktan sonra çevreme kısa bir bakış attım. Ceren masasında değildi, anlaşılan o ki yoğun bir gün olmayacaktı. Ceren iş bitiren ve mükemmeliyetçi biri olduğundan çoğu zaman ara bile vermeden çalışmalarını sonlandır-

mak için çabalardı. Bugüne değin bir işini yarım bıraktığını ya da ertelediğini duymamıştım.

Kitapların çeviri işleriyle ilgilenen, hiç duyulmamış yazarların eserlerini yenileyen bir şirketle çalışıyordum. Kitaplar bu devirde beni anlayan nadir varlıklardı. Moralimi ve takatimi ancak çalışarak eski hâline getirebiliyor olmamdan kaynaklı olarak kitapları daha bir sever olmuştum.

Çizelgeden günün planını inceledim. Bugün yeni bir projeyi teslim alacaktım. Önümde üst üste dizilmiş dosyalar vardı. Muhtemelen sabahın çok erken saatlerinde günün toparlanması ve düzenlenmesi yapılmıştı. Teslim alacağım yeni dosyayı bulmak için masama şöyle bir bakındım ama göremedim.

Masanın sol tarafına yığılmış olanları bir taraftan diğer tarafa aktarırken ne kadar çok dosyayı elden geçireceğimizi fark ettim. Çabalarımın sonuna doğru inancımı yitirirken projeyi bir anda bulup bir zafer kazanmış gibi diğerlerinin arasından çekip çıkardım.

Eksik mi diye önünü ve arkasını inceledim, ama herhangi bir ithaf bulamadım. Ne isim ne de herhangi bir mahlas vardı. Yazara dair bir kelimeyi geçelim, kitaba ad dahi konulmamıştı. Yalnızca yazılar vardı. İstemsiz bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Ofise ne zaman ulaşacağı önceden belli olmayan aralıklarla birkaç sayfalık dosyalar geliyordu; tuhaf olan kısım ise dosyaların isimsiz olmasıydı. Yazara ait bildiğimiz tek şey E ve S harfleriydi. İletişim bilgilerini dahi bizimle paylaşmayan bu şahsa ofiste bir zaman sonra, işe yeni giren ve bir hayli genç olan arkadaşımız tarafından, "Kahraman" lakabı takılmıştı. Yazdıklarını kendine bağışlamadan ve bağlamadan, hiç tanımadığı insanlarla cesurca paylaştığı için.

Dosya her gelişinde bir önceki yazının devamı olarak gelirdi. Hâliyle bu şekilde yazının yayınlanması da mümkün

olmuyordu. Kargo şirketi ve şubeleri... Onu bize getirecek her yerle irtibata geçilmişti, ama o "Kahraman" şahıs bir türlü bulunamamıştı. Fakat o da tüm bunlara rağmen bıkmadan yazılarını bize göndermeye devam ediyordu.

Nihayetinde, ofisteki herkes bütün çabalar boşa çıktıkça vazgeçmeye meyletti, hatta vazgeçti. O şahsın bu umarsızlığı çalıştığım ofisteki arkadaşlarımın vazgeçişine denk gelince hissetmiş gibi yazı göndermeyi bırakmıştı. Günler sonra yeni yazısını tekrar göndermiş olması, tanıdık bir simayı uzun zaman sonra görmek gibi hissettirmişti.

Ne onu okumaktan vazgeçmiş ne de onu bulmak için çeşitli yollar aramıştım; fakat onu çok merak ediyor, her seferinde kim olduğunu sorgulamaktan kendimi alamıyordum. Niye böyle bir yol izlediğine ve neden kendini saklamak gibi bir amacı olduğuna anlam verememiştim. Ofiste işe başladığım ilk gün benimle birlikte ofise giriş yapan ve bir daha hiç çıkmayan kedimiz Matmazel'e baktım. Elimdeki dosyanın hareketini bir süre izleyip sonrasında kitap kolilerinin üzerine kıvrılmıştı. İfadesinden onun da pek anlam veremediği aşikârdı.

✦

Düştü Venüs, yekpare bir gençliğin orta yerine indirdi lanet hançerini ve delindi kalbim.

Tutarsızca salladığım umudum kalkanımı yıprattı, hapsetti sevgim kalbimde gizlediğim o un ufak olmuş kelimeleri.

Yutkundum. Geçti zaman, gelmedi dirayet.

✦

6

Okuduğum bir kitapta, "Muvaffakiyetinizi temel alın," diyordu. Tam olarak neyi almalı ve geriye neyi bırakmalıydım, kestiremiyordum. Yosun tutmuş hislerin okyanusu hangi karaya âşıktı? Hayatımın her alanında âşık olunan o karanın üzerindeki kum tanesi olmuştum. Hepsinde öyle olmasa da çoğunda... Hatta hemen hemen hepsinde. Canımı yaksalar da içimdeki ateşle kimseyi muhatap etmemiştim.

"Velhasıl düştü Venüs," dedim içimden. "Yekpare bir gecenin kahra kendini teslim ettiği bir semtte öylece..." Derin bir nefes aldım. "Bırakmış kendini."

"Leyla?"

Başımı dosyadan kaldırdım. "Aa, Ceren..." Dosyayı kapatıp masaya bırakarak ayağa kalktım. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen?" Gözleri ritmik bir şekilde benim gözlerimde gezindi. Yüz ifademi okumaya çalışır gibi bir hâli vardı.

"İyiyim ben de." Omuz silktim. "Bildiğin gibi."

Gözlerini kısıp muzırca yüzüme baktı. "Emin misin?"

Hızlı hızlı başımı salladım. "Tuna'yla ayrılmamız dışında iyiyim. Her şey yolunda." Her şeyin yoldan çıkmış olması dışında hiçbir problem yoktu; fakat o yoldan çıkanlar da netice itibarıyla bir yoldalardı. En azından bir yolları var diye şükrettim içimden.

"Barışırsınız siz." Masasına doğru ilerleyip çayını dosyaların üzerine bıraktı. "Bugün çok yoğun olmayacağız."

Ayaklarımdaki mecal kesilince kendimi tekerlekli ofis sandalyeme geri bıraktım. Günün sakin geçeceğinin tahminini önceden yürüttüğüm için bu cümlesinin üzerimde pek etkisi olmamıştı. Tepkisizliğini, barışacağımıza dair olan inancının yüksek olmasına yordum. O da sandalyesine kurulup çayını önüne doğru alırken yarıda kesilen dosyanın kapağını açıp okumaya devam ettim.

✦

Cümlelerin inine girdi harflerim. Hiç beklemediğim bir anda ayağa kalktı düşlerim. Tek kelimeme bile değmedi, tek bir cümleme sevdiremedin kendini.

İnatçı tavrım, itaatkâr ruhuma âşıktı. Ne yaptıysam terbiye edemediğim hırsım karşısında yüzüme kaç kapı çarpıldı, yine de küsmedim.

✦

"Leyla?"

Bakışlarımı dosyadan ona çevirmeden, "Efendim?" dedim. Bir yandan da dikkatimi düşmemesi için elimde amatörce çevirdiğim tükenmez kalemime yöneltiyordum.

"Sen böyle yapmazdın hiç. Ciddi bir şey mi?"

Ciddiyeti tam olarak belli edecek vurguda bir tepki veremedim. Kısa bir iç geçirişin ardından bir anda ağzımdan, "Evet," çıkıverdi.

"Ne oldu peki?"

"Bilmiyorum." Ufak bir sessizlik araya tekrar girdi. Az evvel inancına yorduğum tepkisizliğinin aslında konuşmak istememden kaynaklı olduğunu anladım. Üstelemesini istemiyordum. Ne cevap vereceğimi dahi kestiremeyeceğim bir olayın orta yerinde olduğumdan ötürü kestirip atmak şu an için daha kolaydı.

"Leyla?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Kendi istedi." Ani çıkışımdan sonra ifademi daha sakin bir hâle getirdim. "Konuşmasak?"

Dosyaya gömülüp orada öylece kalmak istemiştim, ama olmamıştı. Bırakmak isterken unutmak istediklerimin ipini daha sıkı kavradım. İstemsizce süregelen bu duygunun bizzat yaşarken farkında olmanın insana bahşettiği belli başlı bir ağırlığı vardı. Yapmak istediklerini ısrarla tersine çeviren bu adalesiz gücünü çok iyi kullandığı aşikârdı. Dilimlerine ayrılan acı mıydı bu denli içimi üşüten diye sordum kendi kendime. Parçalarına ayrıldığı için mi sıcaklığı düşüktü bu kadar? Zira biz kemikleri sızlatan o soğuğu bilirdik, buna aşinaydık.

Kemiklerime kadar yüklü bir ağrı vardı üzerimde. Zaman geçtikçe daha da artıyordu yükü. Seçemediğim kelimelerden inşa ederdi aşkını. Ağrıya dayanağı olmayınca dinleyeni de yoktur diye düşündürdü. Sızısını unutturunca gece, her sabah güneş yakarak gözlerini tekrar anımsatırdı.

Bu duygu öylesine açtı ki nefrete... Hiç unmadığı anda geçmişteki bir kare aklına gelince o nükseden intikam ve kirli sinirden beslenirdi. Sığınağı, kalbinin kırık yanı ve terli kelimeleri olurdu. O nefret kalpten çıkmadıkça gönlü yakardı zehri. İnceden temizler gibi görünse de kalbi deler geçerdi.

Dosyayı elime alıp kaldığım sayfayı geri açtım.

✦

Mecalim kalmamış gibiydi; fakat dünyayı kucaklayacak kadar amansız bir güç geziyordu damarlarımda.

Delinen kalbim miydi bu üşüten?

✦

Durdum.

Son cümleyi tekrar okudum. Ortalıkta üşütecek bir etken yokken insanın üşümesi kalple mümkün olabilir miydi?

✦

Belki de kalbimin kırılan yerlerinden sızıyordu o soğuk.

✦

Yazdıkları benimle aynı ya da hemen hemen benzer şeyleri yaşadığını düşündürmüştü. Ne kadarını tecrübe etmişti? Daha kim olduğunu bile tam bilmediğim bu kişinin ruhundaki izlerle benim hayatımdaki izler ne denli benziyordu! İnsanın başka insanı yaralarından tanıdığını bilirdim. Ortak boşluklar da ortak kavuşmalar gibi iki insanı birbirine kenetleyebiliyordu. Bunun varlığını hissi olarak bilsem de kelimelere yansıyan hâline ilk kez tanık oluyordum. Her zamankinden daha soğuk geçen bir sonbaharda, ılık bir ofiste, ihtiyar bir kedinin yanında meydana gelen bu tanık oluş; edebiyatın gücünü ve birleştiriciliğini bir kez daha tokatlayarak anlatır gibiydi.

✦

Sizi en çok ne yaralıyorsa, sizi yaralayanların savunması da odur. Kalbinizin kırıklarını zaten kırık diye etrafa saçmak yersiz bir çabadır. Etrafa saçılan hüzünlerinizi bulanlara bağlıyorsunuzdur kendinizi. Sonrasında o bulanlar da o kırık parçayı alıp başka birinin kırıklığına ilave etmeye çalışıyordur. Uymuyordur elbette, ama bir müddet idare edebiliyordur. Çünkü herkes, kalbinin o kırık olan boş kısmının hafifliğini hissettiği vakit o boşluğu iyileştirecek birini istemektedir. Neticesinde bu çaba meyvesini verir ve sizin kırık parçanız hiç tanımadığınız birinin hayatına bir şekilde uydurulur.

Bizler, kaybettiğimiz o kırık parçaların bir başkasından gelişine şahit olmamışızdır; çünkü biz o boşlukları kendimiz doldurmuşuzdur.

✦

Hayatınızın kilit noktası kabul ettiğiniz o yere kaç kez yolunuz düşmüştü? Düşmüş müydü? Hayatınızın kırılma

noktası, dönüm noktası, milat... Hangi kelimelerle ne noktası olduğunu söylemenizin önemi yoktu. Önemli olan, o zamanlara denk gelen olayların idrakinde oluşunuzdu. Belli bir noktadan sonra hayatı değişen biri pek tabii artık aynı olamazdı. Bunun bilincinde olarak hareket etmek ve bu durumu şekillendirmek, yaşamdaki gayelerimiz için kuvvetli bir ders niteliğindeydi.

Dosyayı görünce istemsizce sevinmiştim. Nicelik açıdan çok fazla sayfalara ve kelimelere sahip değildi bu defa. Neden kelimelerini öncekilerden daha az sayfalara akıtmaya başladı acaba diye düşündüm kendi kendime. "Belki de..." dedim içimden. "Belki de acısı dinmişti Venüs'ün, onarılmıştı kalbinin kırılan odacıkları."

✦

Düşündü Venüs,

acı baki değilken senelerinin acıdan kıvranarak geçirmesinin mânâsızlığını.

Lakin acı barizdi. Ortam hazırlanmışsa yaşanması zaruriydi.

✦

Sanırım acısı gerçekten dinmişti Venüs'ün diye bir kez daha geçirdim içimden.

✦

Tek adım ileriye gidemedi Venüs.

Düşündü, düşünmekle yetindi; planladı, planları kâğıtta kaldı.

✦

İçimdeki o güçlü dalga, Venüs'ün kim olduğunu merak ettirmekten çok daha ötesini düşünüyordu. Gerçek olup olmadığını, yaşayıp yaşamadığını, tüm bunları tecrübe edip etmediğini... Tüm bunların hepsi sıradan bir meraktan daha fazlasıydı. İlk önce hislerim bana Venüs'ün yazarının

kendisi olduğunu düşündürdü. İmkânsız bir durum değildi, kişi Venüs gibi çok iyi analiz edebildiği birini pek tabii çok iyi tanıyor olmalıydı. Kişi de kendisini en iyi bu şekilde tanıyabilirdi. En kısa zamanda Venüs'ün kim olduğunu da yazacağını ümit ediyordum. Zira bu merak, insanın içini karıncalandıran cinstendi. Araya zaman girdikçe geçiyor, anımsandığında ya da ona tekrar maruz kalındığında kendi varlığını çok güçlü şekilde vurguluyordu.

Zihnimde dolaşan başka bir ihtimal, Venüs'ün deneyimin kendisi olduğuydu. Okuduğumdan bu yana bir insan olarak hayal etmiştim, ama belki de Venüs görkemli bir deneyimden ya da hatıradan ibaretti. Öyleyse bir ömürden kaç Venüs geçmiştir diye sorgulamadan edemedim.

✦

Gitmek istedi, kaldırıma bile çıkamadı.
Üzüldü, üzemedi.
Kırıldı, kıramadı.
Parçalandı Venüs.

✦

Yeni dosyanın getirildiği pakete gözlerim kaydığında, hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığımız, hatta ismini bile bilmediğimiz yazarın e-posta adresinin etikette yazılı olduğunu gördüm.

Bir anda ayağa fırladım. "Yazmış!"

"Ne yazmış?" Ceren'in sesini duyar gibi oldum, ama o son yazıdan gözümü alamıyordum.

"İnanamıyorum..." Ellerim istemsizce dudaklarımı kapattı.

Bir anda ayağa kalkışımdan sonra oturduğum sandalyenin metal kısmı tüm gücüyle arkamdaki duvarın yüzeyine çarpıp geri geldi. Saniyelik bir zaman diliminde sıcak bir eli omzumda hissettim. "Leyla?"

"Ceren, bak." Kâğıdın alt kısmındaki iletişim adresini gösterdim. "E-posta adresini yazmış."

Ceren daha net görmek için gözlerini kısıp kâğıttaki işaretparmağımla gösterdiğim kısma baktı.

Ben hiç bu kadar üşümemiştim bugüne değin. Kalbimden nefretime akmamıştı sükûnet bunca zaman. Hayaline kucak açtığım son şey de terk edip gitmişti. Bu his, gittikçe alışık olduğum bir düşünceye evirildi; daha başka ve tattığımın da ötesinde gibi hissettiriyordu.

Hiç kaybetmeyecekmiş gibi yaşadığımı fark etmiştim bu süreçte. Aşkta, işte, ilgide, sevgide, toplumda, evde... Hep kazanacakmışım ya da elde ettiğim, ellerimden yitip gitmeyecekmiş gibi... Ellerimden kayıp yere düşen, gönlümün fayanslarına çarpınca kırılan -başına geleceklere umur duymadığım- şeylerin aslında bana olan bağlılığının karşılıksız olduğunu kavramıştım. Doğru olan bize doğru olduğunu fısıldasaydı, o zaman daha farklı olurdu diye geçirdim içimden. Beni üşüten onun yokluğu muydu, yokluğuna bile sadık oluşum muydu, bilmiyordum. Ne ara bu soğuk ilikle-rime kadar girip içine hapsetmişti beni?

Satırlarca, paragraflarca okursunuz ve ansızın üzülür Venüs. Hayatında anlamsız şeyler için üzüldüğünden bahseder ve bu üzüntüsünü yineleyerek bize bunu akseder. Bazı zamanlarda Venüs'e katılırsınız. Bazı anlarda ise Venüs oluverirsiniz...

✦

Venüs neyi sevse, sevdiği şey onun sevdiği hızda ondan uzaklaşırdı. Kime ilgi duysa temkinli yaklaşırdı bu yüzden Venüs. Sevmekten, bilakis bağlanmaktan korkardı. Sevebiliyor olmaktan ve sevgisinin yüceliğiyle övünür; sevilmeyişinden yakınırdı. Tüm bunlara rağmen sevgiye küsmezdi Venüs; çünkü sevginin ne kadar büyük bir duygu olduğunu bilirdi. Korka korka severdi. Kimi zaman kaybetmeyi bile göze alırdı. Aşklarında saf ve fedakârdı. İşte tam da bu yüzden en büyük yaraları Venüs alırdı.

✦

Türlü insanların hançerlerine maruz kalan bana, iyi gelir diye önerdiklerinin hiçbiri iyi gelmemişti. Sorun onda mıydı, onda kalanlar mıydı, bilmiyordum. Başucumdaki defteri elime alıp içine sıkıştırılan kalemin kapağını açtım.

Sana sinirliydim; çünkü sana yardım etmeme izin vermedin. "Canım acıyor," dediğinde kalbimi söküp yanına geldim. Sana "Nasılsın?" dediğimde, "Bana yol çok uzak," dedin.

İnsanlarla tanıştığımda onlara sunduğum inisiyatif, tam olarak Mario oyunundaki dolu üçlü kalp gibiydi. Her hak etmeyişte biri azalıyordu. Tüm haklar bitmiş olduğunda da zaten ziyadesiyle hasar almış ve vazgeçmiş oluyordum. Kademe kademe kaybederdim; ama mutlaka toparlardım. Bu durum yaş aldıkça beni daha olgun birisi yapmıştı; çünkü önemli olan yaşamak değildi, yaşadığına ne kadar katlanabildiğin ve bundan kendine ne çıkardığındı.

Olgunluk, yedi yaşında bir çocukta da olabilen bir şeydi. Yetişkinliğin beraberinde olgunluğu da getirdiğine katılmıyordum; ama hem olgun olup hem de içinde hep bir çocuk taşıyan kişilerin varlığına inanıyordum. Kalbinin küçüklüğüne koca bir yaşam sığdırırdı insan. Kimisi ihaneti, kimisi saf acıyı, kimisi tatsız mutluluğu... Kimisi hepsini birden.

Tüm bunlarda ortak olan tek bir şey vardı: acının baki olmayışı. Geçiyordu. Bir şekilde, bir şeylerden feda ederek, bir şeyden medet umarak ve o şeye körü körüne bağlı olsan dahi... Geçiyordu.

Bazen olurdu. Hiçbir duruma bağlı kalmak istemezdiniz. Su içmeye gitmek bile ölüm gibi gelirdi. Kitaplara bile sırtınızı çevirirdiniz, televizyonu görmek istemezdiniz... Ne yaparsanız yapın, sessizliği yanınızdan gönderemiyordunuz. Geceyi anlamak istemezdiniz; ama gece sabaha kadar kendini bir şekilde anlatmak için ayaklarınızın dibinde çırpınıp duruyordu.

Yataktan kalkıp pencereye doğru ilerledim. Perdeyi aralayıp dışarıyı izlemeye başladım. Bu hissiyatı bir yerden tanıyordum, bilgimin ağırlığı da o ağırlığın yarısı kadardı işte. İç sıkkınlığı denir, rehavet denir, bilirdiniz.

Sessizliği ve karanlığı telefonumun melodisi bölünce başımdaki irkilmemden hemen toparlanıp yataktan tarafa yöneldim. Yatağın içinde bir yerlerde çalmaya devam eden telefonu yorganın içinde ararken her an kapanacakmış gibi hareketlerimi hızlandırdım, ama çalan telefon susacak gibi görünmüyordu.

"Efendim Ceren?"

"Merhaba Leyla." Sesindeki heyecanın sebebini tahmin etmek zor olmadı. "Ben-" deyip kaldığında esasında ne için aradığını anlamıştım; fakat cümlesini tamamlamasını bekledim. "E-postayı gönderdin mi diye soracaktım."

Telefonu ararken sarf ettiğim çabadan ötürü düzenleyemediğim nefesimi umursamadan istemsizce gülümsedim. "Hayır. Ne yazacağımı bilemedim."

"Niye peki? Anlat işte durumu." Sesindeki heyecanı ve merakı anlıyordum; ama iletişime geçmek konusundaki endişelerim, anlayışımın önüne geçmeyi başarıyordu.

"'Biz sizin bütün yazılarınızı okuduk, çok beğendik; ama siz bize isminizi vermeyi hiç düşünmeyince bizim ekip sizden umudunu kesti. Bugün e-posta adresinizi ve baş harfinizi beraber yazmışsınız, mest olduk,' mu diyeyim?"

Ahizenin diğer tarafından sesli bir gülüş çınladı. "Hayır. Daha usturuplu."

Tekrar gülmeye başlayınca, "Ben halledeceğim bir şekilde," diyerek kestirip attım.

"Ben çoktan yazmışsındır diyordum aslında. O yüzden aradım."

"Önce gönderdiği son dosyayı okumalıyım. Belki harften ve e-postadan başka bir şey daha bulabilirim."

"Sen bilirsin." Bir süre ses çıkarmadım. Ben susunca o da konuşmadı. Konuşmayışımın temelini benden sonra en iyi o biliyordu. Ceren yakın arkadaşım değildi, yalnızca iş arkadaşımdı; ama Tuna onun da arkadaş çevresinden tanıdığı biriydi. Tahmin ediyordum ki o da hangi safta olacağını bilemiyordu. Defalarca ayrılmanın sonucunda barıştığımız için Ceren çok üstelememişti; ama benim ne denli üzüldüğümü, kendimi acıttığımı bilirdi. "Oldu o zaman," dedim gülerek. "Kapatalım mı?"

"Tuna'yı gördüm bugün." Boğazımda takılı kalan o yumru mideme inmişti sanki. O zaman anladım ki aramasının sebebi yalnızca gizli kalmaya çalışan bir yazarı açığa çıkarmak değildi. Tuna'nın kalbinden ve zihninden nefret eden o sessizlik yine baş gösterince yutkundum. "Üzme kendini bu kadar."

Derin bir nefes alıp, "Düşünmemeye çalışıyorum," diyebildim. Konuşmak istemediğimi anlamasını ve üstelememesini umut ederek boğazıma takılı kalan nefesi yavaşça verdim.

"Söylediğime pişman etme beni. Ben bu kadar üzme kendini diye söylüyorum."

"Üzmem."

"Leyla."

"Ceren," dedim sesini bastırmak için. "Teşekkür ederim. Şimdi gidip dosyayı okuyacağım. Yarın görüşürüz, olur mu?"

Üstelemedi. "Olur. Kendine çok iyi bak."

Sesindeki anaç tona, "Sen de öyle," diye cevap verdim.

"Her şeyi içinden söküp atabilirsin; ama nedensiz yere giden birini içinden atmaya çalışmak bile acını perçinler," der Venüs. Telefonu kapattıktan sonra gelen o rehaveti andıran hissiyat, temelinde boş vermişliği de barındırıyordu. Bundan dolayıydı ki adını duymak zannettiğim kadar acı vermemişti; çünkü o zaten işine geldiğinde ruhsuz bir adam imajına bürünür, o adamın ağırlığından beslenirdi. O hâllerini ben dahil onun abisi de sevmezdi. Zaten Tuna özeleştiri yapabilen biri olsaydı şu an içinde bulunduğunuz durumda mı olurdunuz diye sordum kendime. Muhtemelen bunun cevabı tekrar evet olurdu. Zira, o özeleştiri yapıp kendini düzelten biri olsa dahi başka bir özelliğine tutunup yine kalp kırardı diye düşündüm.

Dosyayı elime alıp sırtüstü yatağıma uzandım.

✦

Her şey aksidir birbirinin. Birinin tamamlayamadığı, diğerinin içine çöker. Bu çöküşün sembolü olan pişmanlık, diğerinin vazgeçişinden doğar ve başka birinin zihnine yerleşir. Bu çatışmada iki etken süregelir: Karar alınır dönülmez, karar alınır dönülse de bıraktığı gibi kalmaz hiçbir şey. Ya ardına bakmadan yarım yaşarsın ya da talan edilmiş bir barakanın hâkimiyetine razı olursun.

Keşmekeşliğin diğer adıdır yarım bırakmak. Kesip atmak değil, talan etmektir. Bitirmek değil, kaostur. Çatışmanın içinde yine de umut ettirmektir.

✦

Belirsizliği bilirdiniz. Hani şu içine çekildiğiniz, çekildikçe umudunuzun daha da perçinlendiği girdaba benzer olayı. Çevrenizi bir kenara çekseniz de kalbinizin sesi hazırlardı ortamı. O hazırladıkça katmerlenirdi gerçek. Yine yığılırdı zaman, yekpare bir gecenin orta yerinde, kelimelere tutsak olan ruhların omuzlarının üzerine.

Geceden sızan kelimelere dayanacağı miktarda yüklenen hissiyatın dayanağı, hazdan öteydi. Zorlandığı vakit yine kendi kendine vururdu kendini. Zahmetine katlanamayınca zorlardı genelde. Kalemine sarmaşık gibi –ama boğarcasına- sardığı ilhamından her gece kendine bakardı. Baktıkça utancın ve tecrübenin içinden geçerdi. Utancının aslında tecrübe olduğunu kavrayınca düşünceleri zihninin arkasına sindi.

✦

Venüs'ün ekseriyetle üzerinde durduğu sevgi kavramı, kin ve nefrete nazaran daha yüceydi. Saf oluşundan ileri gelen bu durumun hayata geçişi, namütenahi kalbinden ötürüydü.

Bozuk bir kalbi kim ne yapar, diye düşündü Venüs.

10.36

✦

Dosyayı kapatıp koltuğun boş kısmına bıraktım. Kucağımdan düşmek üzere olan battaniyeyi de olduğu konumdan kurtarıp üzerime serdim ve arkama yaslandım. Camlar kapalıydı, ama perdeler açıktı. Sokak lambasının ışığı yanındaki ağacın en kalın dalına vuruyor, ışık huzmesinin yansıdığı kısımda küçük küçük böcekler uçuşuyordu. Genel

itibarıyla ortama koca bir sessizlik hâkimdi, tüm evrenin de üzerine çöküp öylece kalmıştı sanki.

Salonda da yalnızca odanın köşesinde duran küçük ışık hâkimiyetini sürdürmekteydi. O lambanın yanındaki koltuğa sinip orada saatlerimi geçirmeyi çok severdim; fakat bazen öyle anlarım oluyordu ki bu koltuk ve bu ışık bile rehavet fısıldayarak ayaklarımın dibine düşüyordu.

Doğduğumuz zaman bize bahşedilen bir çember vardı. Biz o çemberin olduğu konuma müdahale edemezdik, ama oraya kimleri dahil ettiğimizi ve kimleri çıkarmak istediğimizi çok iyi yönetirdik. Çıkarmak istediklerimiz kendi arzusuyla çıkmak istediğinde ses çıkarmazdık, ama çıkarmayı hayal dahi edemediğimiz insanların çıkması bize acı verirdi. Acı bir müddet sonra soğur ve kınlacak boyuta geldiği zaman kalbini de soğuturdu insan, bir başka insanın gelip eritebilmesi adına.

Bu sürecin en zor kısmı, durumun yeni seyrettiği yerdi. En sancılı ve kısır geçen tarafı da buydu. Alışkanlıkların değişmesi gerektiği de kavranınca, işin acı tarafı burada hissedilir bir hâl alıyordu. Oysa hayatınızdan çıkardığınız her insan aslında konumunun değerini sizden daha iyi anlardı; fakat bu süreç, sizin onu aklınızda ve kalbinizde -bilhassa aklınızda- bitirdiğiniz evreye denk düşerdi.

Bundandır ki bu çembere her giriş çıkış nasıl serbestse, aslında çembere giren duygular da bir o kadar taze ve çeşitliydi. Duygular, insanlardan bağımsız düşünülemezdi. Ayrılık acısını azap olarak görenler bu çemberin belli bir kısmında yer alırdı. Bu kısım, yenilikleri ve belki de kendini iyileştirecek olan gücü göremeyenlerden oluşurdu.

Bunları öğrendiğim kitapların en temel mesajı, gidenlerin aslında gelmesi mecbur ve doğru insanlara yer açtığıydı. Ne de güzel bir mesaj ve telkindi... Çünkü gelenlerin değerini çok sonradan hüküm giymiş bir gecede kıvranırken

anlayabiliyorduk. Kalbinin sıcaklığıyla kış vakti sizi yakıp kavuran insan da yaz vakti bir bakışıyla dondurup sizi olduğunuz yere gömen de geliyordu.

Maharet belki de sabırla bekleyebilmekteydi; çünkü insan en çok istediği ve arzuladığı şeyde fütursuz ve aceleci davranıyordu. Fakat, insan sahip olduklarına da aynı aceleciliği ve umarsızlığı gösterebilen bir canlıydı. Çemberlerin kesiştiği bu noktada belli bir kafa karışıklığı oluşsa da insan ne de olsa insandı. Değer verene karşı daha cüretkârdı.

✦

"Birileri gider ama birileri de mutlaka gelir, sevgili okur," der bir yazar. Ayrıca aynı yazar romanını, "Kalbinin sıcaklığı gözlerimi yakmıştı," diye tamamlar.

✦

Bütün bir gece biter ve geriye yalnızca devran kalırdı. Sabahın o terli sessizliği ve can çekişen duyguların acı iniltisi sinerdi evlerinizin duvarına. Siz duymazdınız. Belki de o duvarda koskoca bir hiçlik büyürdü, ama siz görmezdiniz.

Evin kasvetini ve rehavetini bu duvarlar beslerdi. Ayağındaki ağır zincirleri sürüye sürüye gelen o yalnız kalma isteği de bu duvarlara zincirini emanet edince, kalbinizin orta yerine bir kaos çökerdi.

Orta sehpada uykuda bekleyen bilgisayarımı kucağıma alıp e-posta hesabıma girdim. Boş bir ileti sayfası açıp yazı kısmına yazacağım cümleyi düşündüm bir müddet.

"Merhaba,

Ben Leyla. Göndermiş olduğunuz dosyanın e-"

Durdum. Bilinmek istemeyen bir adama ulaşmak ne derece doğruydu? Bir yanım bunu yapmamı hiç istemese de diğer yanım ısrarla Venüs'ü merak ediyordu.

"Merhaba,

İsmim Leyla. Göndermiş olduğunuz dosyayı okudum."

"Eserinizi okumaktayım, haber vermek istedim," mi yazacaktım, ne yazacaktım? Zira, bundan başka vereceğim cevaplar da neticesinde o e-postayı gönderdiğimde aynı hissiyatı taşımayacak mıydı?

Sıkıntıyla bilgisayarı kapatıp aldığım yere geri bıraktım. Belki de en iyisi bir sonraki yazıyı beklemekti. Böylelikle ikinci e-postanın atılmasını daha zorunlu kılardı. Kendi çapında.

Venüs'e yaklaşmak bir yana, bundan duyumsadığım neşe diğer yana, içimde bana verilen bir sırrın ortalık yere dökülmesini hissettiren itici bir güç vardı. Bu durumun kimseye zarar vermeyeceğini, istenmediği takdirde paylaşımı yapılmayacağını kendime defalarca tekrar etsem de yine de rahatsız kalan bir kısmım oluyordu. Güçsüzlükten doğan saf güce inansam da ortaya çıkacak durumları göğüslemeyi göze almak kolay olmadı.

Bazıları sarp yerlerinden kırardı hayallerini, bazıları çatlakları olan umudunun kırıklarını genişletirdi. Yorulmak ve kırılmak arasında seçim yapmanız gerektiğinde siz daha az üzülmek adına yorulmayı seçerdiniz. Halbuki kırılmayı seçseydiniz daha çabuk iyileşecektiniz.

İşte tam da bu noktada Venüs der ki: *"Kırılmanın ve yorulmanın ölçütü aynı değildir. Kırıldıkça yorulursun. Yoruldukça iyileşirsin."*

Afrodit der ki: "Hayatınızı yaslayacağınız insanı size verebilmem için canım dediklerinizden birini çıkarmam ya da çıkarttırmam gerekir. Size gelecek olan insan, bir değil, on insan gücünde ve merhametinde olacağından, çıkacak o insanın acısını kat ve kat sileceğinden, acınız ne denli büyük olursa olsun bununla ilgilenmem. Bunun sebebi, kaderinizi belirleyecek insanın ehemmiyeti, çıkacak olandan daha fazladır. Giden kişinin ya da çıkardığınız kişinin ağırlığına o kadar bağlarsınız ki kendinizi, uğruna acı çektiğiniz kişinin hayatınıza gelişini duymazsınız. Sizin önünüzden geçtiğiniz, duvara sinip orada oturan kişidir ama görmezsiniz; çünkü kader belli bir zamanı ve saati bekler. O saat geldiğinde, o geldiğinde içinizdeki boşluğu onun dolduracağını bilir ve hissedersiniz. Bazı insanların yokluğu, varken olduğundan daha makbuldür. Bazı boşluklar da vardır ki yeri hiç dolmayacakmış gibi gelir. Öncesinde kimler için ne savaşlar vermiş olursanız olun ya da kimler sizde küçük de olsa boşluk bırakmış olursa olsun, o kişi bunları tek başına kapatır. Zaten gelişinin de oldukça meşakkatli olmasının nedeni budur."

Önemle üzerinde durduğum bağlılık kavramının aslında anlatmak istediğinden çok daha fazlasıydı üzerime sinen

düşünceler. Burnunun direğini sızlatacak kadar yoğun bir is kokusu vardı. Temelleri derindi. Belli bir yerde başlamıyor ve belli bir yerde bitmiyordu. Durdukça alevlenen bir histi, üzerine kül bassan dahi geçmeyen cinstendi.

Tuna'nın hayatımdan ani çıkışı kalbimin üst kısmında belirgin çukurlar bırakmıştı ve zannediyorum ki acıya tuz da bu yüzden basılıyordu, acıyan o kısımların çukurcuğunu her ne olursa olsun bir şeyle kapatabilmek için. Buna rağmen tuz yarayı yakıp orada iz bırakır diye korkuyor, bundan bir o kadar da kaçınıyordum.

Tuhaftı ama şu sıralar beni bu derin düşüncelerin dibine düşmekten son anda alıkoyan şey Venüs'tü. Onun da çıkmazda oluşu ve her daim çıkışın o aydınlığını anlatması... İnsan görmediği bir şeyi hisseder miydi diyecekken Venüs'ün satırlarındaki o aydınlığı gördüğümü anımsadım. O an o ortamda olmayan bir şeyi bilip yanındaymış gibi hissetmek gibi bir şeydi. Her şeyin bir insanı sevmekle başlamasının sebeplerinden biri de bu olmalıydı.

Venüs'ten gidenin ya da Venüs'e kati surette gelmeyenin kim olduğunu çok merak ediyordum. Bambaşka bir ihtimal olarak da belki bir kişi bile değildir diye düşündüm içimden. İnsanlar birleştikleri zaman bir insanın canını yakacak güce kavuşurlardı. Tek bir kişinin bir insanın canını yakması için o kişinin çok sevilmesi gerekirdi; ancak haddinden fazla sevmek bu kadar can yakardı. Sanıyorum ki dünya tarihinde can yanarken aynı zamanda bu kadar da tatlı gelen tek şey bu sevgi kavramıydı.

Afrodit bu "uğrunda yanmak" ve "yolunda ölmek" gibi kavramların aşkın bu kısmında belirdiğini söylerdi ve bunu en ağır yaşayacak olanın da Dionysos olduğundan bahsederdi. Çünkü hayatında harcadığı bütün insanların acısı ve istediği kişinin onu istediği gibi görmeyişinin bedeli ona çok ağıra mal olmuştu.

Dionysos en çok, zevke, eğlenceye ve kadına düşkün olmasıyla bilinirdi. Bir gün sevmek istediğinde sevilmeyeceğinden söz edilmektedir; çünkü yaşamı boyunca çok ah almış ve çoğu sevgiyi hiçe saymıştır. Sevgi kavramının kıymetini en iyi o bilir; ama en kötü o kullanmıştır.

İşte bu yüzden kıymet bilmek çok büyük önem arz ederdi. Bir kişiye sırtınızı yasladığınız vakit omzunu kıpırdattığında geriye sendelerdiniz. Siz geri çekildiğinizde ise o kişi omzunda sizin yokluğunuzun soğuğunu hissederdi. O soğuk onu üşütmezdi, ama sizin yokluğunuz ona varlığınızdan daha çok acı verirdi. Üzerinde epey durulan bağlılık kavramı, bu anlamda aşk ve sevgiden ayrılırdı.

Güneş ışınlarını yeniden yeryüzüne yansıtırken bozulan uyku düzenimle birlikte gelen bu kuşkucu hâlimi düşündüm, şüpheci ve irdeleyen... Baskılayan, sıkan, geçmişe takılıp kalmış biri değildim; ama bu son zamanlardaki detaylı düşünen tavrım beni bunlara sevk edecek gibiydi. En çok da sıkan tarafın üst kısma çıkmasından korkuyordum. Çünkü yapım gereği birinin yanımda sıkılması beni çok üzerdi ve şu geçirdiğim birkaç günde de sıkıcı sıfatını kendime yapıştırmak istemiyordum. Yanımdaki koltuğun kare yastıklardan birini kucağıma koyup dirseklerimi ona yasladım.

Şu hissi bilirdiniz: Yapacak hiçbir şeyiniz yoktur. Bomboşsunuzdur. Yapacak birkaç bir şey ararsınız ama bulamazsınız. Bulduğunuz vakitte yapmak içinizden gelmez. Uyumak istersiniz ama uykunuz bile gelmez. Bu vaziyetin içerisinde kıvranırken benim en çok yaptığım şey düşünmekti. Her şeyi... Geleceği, şimdiyi ve hatta üzerinde konuşma gereği bile duyulmayan geçmişi. Derin bir nefes alıp kucağımdaki yastığı koltuğun kenarına koydum.

Ayaklarımı koltuktan aşağı sallandırıp ayağa kalktığımda yana koyduğum yastık hareketimle birlikte yere düştü.

Umursamadan lavaboya doğru yürümeye devam ettim. İnsan üzgün olduğu zaman ancak rutin hayatının farkına varıyor, en çok böyle zamanlarda hayatında farklı bir şeyler yapmak istiyordu. Kalıpsız kederlerin altında ezilmek istemediğinden sadece böyle günlerine tahammül edebiliyordu.

Musluğu yukarı kaldırıp suyu açtım. Lavabonun beyaz zeminine su hızla çarptığı için üstüme sıçrayan su damlalarına sinirle bakıp musluğu sağa çevirerek soğuk su akmasını sağladım. Ev hâlinde öylesine üzerime geçirdiğim yosun yeşili eşofman üstünün kollarını dirseklerime kadar çekip avucuma soğuk suyu doldurdum ve yüzüme çarptım. Saçlarım uzun ve salık olduğundan normalden daha fazla ıslanmışlardı, ama soğuk suyla yüzümü yıkamak iyi gelmişti. Sabunluğun yanında duran siyah lastik tokayla saçlarımı özensiz bir topuz yaptım. Uyku düzenimin bozulmasından kaynaklı göz altlarımdaki koyu halkaların görünümünde artış olmuştu. Parmakuçlarımla hafif ama etkili dokunuşlarla masaj yaparak biraz olsun işe yaramasını diledim.

Dişlerimi fırçalarken içeriden gelen melodiyle fırçayı ağzımdan çıkarıp sesi daha net duymak için durdum. Çalan melodinin alarmın sesi olduğunu idrak edince dişlerimi fırçalamaya kısa bir süre daha devam edip daha sonrasında ağzımı suyla çalkalayarak duruladım.

Solumda askılıkta duran havluyu çekiştirerek alıp yüzümü güzelce kuruladım. Aynaya yaklaşıp bir kez daha yüzüme baktıktan sonra havluyu hızlıca yerine asıp salona doğru hareket etmeye başladım.

Salona döndüğümde koltuğun kenarına sıkışıp kalan telefonumu olduğu yerden çıkarıp hâlen çalmakta olan alarmını kapattım. Soğuk bir İstanbul sabahına derin bir nefes alarak başlamıştım. İyice ciğerlerime çektiğim havanın rahatlatıcı bir etki yaratacağına inanarak adımlarımı bu defa odama yönelttim.

Odaya girer girmez beni karşılayan şeyler dağınıklık ve o dağınıklığın verdiği buhran oldu. Eve geldikten sonra toparlayacağımın sözünü kendime bir kez daha verip yatağa sırtımı vererek kıyafet dolabıma göz attım. Dikkatimi ilk çeken beyaz volanlı gömleğimi askısından çıkarıp odanın kenarındaki ütü masasının üzerindeki giyileceği zamanı bekleyen yüksek belli kumaş pantolonumu da alıp giymeye başladım.

Yüzümü yıkarken topladığım ama giyinirken aşağı inen topuzumdan saçlarımı kurtarıp hızlıca havalandırdım. Tarakla taradıktan sonra hemen düzleşse de suyun değdiği kısımlarda hafif dalgalar oluşmuştu, o kısımları daha fazla tarayıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Hafif bir maskara ve ruj sürdükten sonra yüzümdeki renk eşitsizliği kendini daha fazla belli eden bir hâl almıştı. Hızlı hareketlerle göz altımı da kapatıcı yardımıyla kapatıp artan ürünü yanaklarıma da yayarak ton farkını ortadan kaldırdım. Evin bir köşesinde olan çantam aklıma gelince ayağa kalkıp çantama bakınmaya başladım. Kapının girişindeki büyük saksının dibinde öylece duruyordu. İçindeki cüzdanımı, kartlarımı ve şarj aletimi kontrol edip telefonu içine koydum. Ayakkabılarımı geçirdikten sonra portmantoda asılı ceketimi alıp çevik bir hareketle üzerime geçirdim. İşlevine nazaran fazla bol olan atkımı da boynuma sardıktan sonra kapıyı açıp kendimi apartman boşluğuna attım.

Evin sıcaklığından sonra dışarının soğuğu başta keskin gelse de sonrasında kendini alıştırıyordu. Beyoğlu'nun tarihe tanıklık eden binalarının arasından sabahın erken saatlerinde geçmek hoş bir etkinlik olsa da kalabalıkla çile hâline geliyordu. Kaldırımın kenarındaki oyuktan akan yağmur suyuna basmadan kaldırıma çıktım. Eğimli ve işlek sokağı geride bırakırken durağa yaklaştığımı da hesap ederek çantamdan kartımı çıkardım. Kaldırımın bitimindeki oluktan

su içen kedinin güzelliği dikkatimi çekmişti. Benim geldiğimi hissedip kafasını su akan oyuktan bana çevirdi. Ben yanından usulca geçtikten sonra su içmeye devam etti.

Düşüncelerimin tesiri havanın serinliğinden dolayı kırılıyordu. Bunu içimdeki o derin boşluğun geçecek olmasına yordum. Bunun sebebi, hislerim geçeceği zaman üşütür, kırılır ve etkisini yitirerek ayaklarımın dibine düşerlerdi. Kırılan bir şeyin de hiçbir zaman eski hâline gelmeyeceğini yine o zamanlarda anlardım.

Soğuk ve temiz havayı ciğerlerime çektim. Durağın metal destek çubuğuna yaslanıp etrafıma göz attım. Bariz bir kalabalık yoktu; bilakis, bugün her zamankinden daha tenhaydı.

Çalıştığım ofis, Karaköy'de yeni bir binadaydı. Konumu güzel olsa da iç mimarisi bana oldukça boğucu geliyordu. Daha ferah olabilirdi diye her defasında düşünüyordum; ama en nihayetinde aynılık alışkanlık yarattığından öylece kalıyordu. İkinci katta olan ofise girdiğimde uzun ve dar koridordan geçerken içeriden gelen topuklu ayakkabı tıkırtısını duymak mümkündü. Soldaki üçüncü odaya giriş yaptığımda Ceren'in elindeki dosyaları derleyerek rafa kaldırdığını, sesin de onun ayakkabısından geldiğini anlamıştım.

"Ne yaptın?" Elindeki dosyaları bir anda masaya bırakıp bana doğru hızla gelen Ceren'i yavaşlatmak adına durdum.

"Neyi?" demek için dudaklarımı araladım, ama Ceren'in yüzündeki ifadeden e-postayı kastettiğini anlayınca dudaklarımı eski şekline geri getirdim. "Atmadım."

"Neden?" Yüzündeki az önce meraklı görünen ifade, yerini sabit bir hâle bıraktı. Şaşırmamış gibi oluşuna karşın boynumdaki atkımı çözüp masaya koydum.

"Ne yazacağım ki? Kendisini neden gizlediğini sormam bana ne kazandıracak ayrıca, bunu da düşünmek lazım."

Paltomun düğmelerini sökerken, "Çok sevinmiştin. O yüzden merak ediyorum ne yaptın diye," dedi masasına doğru gidince. Ses tonunda rahatsız olduğumu düşündüğünü sezdim, bir şeyler söylemek için ağzımı açtığım sırada önündeki bilgisayarın klavyesinde hızlı hızlı bir metin yazdı. Bu aşamada benimle -benim ondan daha önce sonlandırdığım- göz kontağını kesmişti.

"Sanki sen hiç merak etmiyorsun bu kişinin kim olduğunu," diyerek az önceki tavrımı daha samimi bir hâle çevirdim. İşaretparmağımın ucunu göstererek, "Şu kadarcık bile mi merak etmiyorsun?" dedim çocukça.

Güldü. "Ediyorum etmesine de..." deyince kafasını öne doğru eğdi. "İşte benim sorunum böyle şeyleri çok belli ediyor olmam. Sonra her kabak benim başıma patlıyor." Gülmesi genişleyince ben de gülmeye başladım. "Ben bir kadın olduğunu düşünüyorum. Venüs ismi daha çok bir kadına verilir gibi duruyor; ama belli de olmaz tabi." Sandalyeme oturup sırtımı yasladım. "Sence?"

"Bu konuda benim bir yorumum yok. Benim merak ettiğim, gizli kalmak istemesinin sebebi."

Belli belirsiz başımı salladım. Zaten bizi bu denli araştırmaya sevk eden durum, onun bu yazılarına sahip çıkmıyor oluşuydu. Böyle olmasaydı belki de nasıl biri olduğu hiç dikkatimizi çekmeyecekti. "Başka bölüm geldi mi?"

Başını bilgisayarın ekranından kaldırıp bana baktı. "Hayır, gelmedi." Göz kontağını bozmadan derin bir iç geçirip, "Bence gelmeyecek de," dedi.

"Neden öyle dedin?"

Ses tonumdaki azalan desibele karşılık dudakları çizgi hâline geldi. "Ben isteyerek onu oraya yazdığını düşünüyorum. Bir yerlerde mantıksızlık var gibi geliyor."

"Öyle olsaydı telefon numarası, ev adresi falan da ya-

zılı olurdu. Ona ulaşabileceğimiz bir araç olarak yalnızca e-posta adresi var."

"Eh, sen de ulaş ona o zaman. Neden gizli kaldığını sormazsın da; dosyasıyla ilgilendiğimizi söylersin. Neticede her yayıncının başına gelen bir durum değildir bence."

"Öyle de..." deyip kalınca, "Çekindiğin bir şey mi var?" diye sordu. Çekinmek değildi, başka bir şeydi. Daha çok korku gibi duruyordu, belirsizliğe karşı duyulan korku gibiydi sanki... Kadının ne tepki vereceğini ya da olayların ne gibi sonuçlara gebe olabileceğini de bilmiyorduk; fakat Venüs'e ulaşmak isteyen içimdeki o güç, tüm bu belirsizliklerden daha güçlüydü.

Şu anda bu durum için belirsizlik yalnızca iki ihtimale hizmet ederken, kadınla iletişime geçmek daha doğru olacaktı.

"Çekinmiyorum, sadece alacağım tepkiden korkuyorum." Bir şey demesine fırsat vermeden atladım. "Ama yazacağım. En doğrusu bu olacak."

"Çok detaylı düşünüyorsun. Kafanı kurcalamasına izin verme bu kadar."

Bakışlarımı önümdeki boş dosyaya çevirdim. Bugün bu dosyanın da yetişmesi gerekiyordu ve ben biraz daha oyalanırsam yalnızca bu değil, bundan sonraki diğer projeler de aksayacaktı. Belli bir öncelik sırasına göre düzenlenen plan çizelgesi sıkı takip gerektiriyordu ve yoğundu. Her güne yapılacaklar randevulu ve kesin olduğundan mutlaka o işi o gün bitirmek zorundaydım. Zaten öyle de biriydim, gün içinde yapacaklarım çok nadir aksardı. Günlere bölünen ve tarihinden sarkan işler bana büyük rahatsızlık verirdi. Zamanını geçiren her şeyin etkisinin azaldığını düşünürdüm.

Düzenlemek için kapağını araladığım dosyaya o kadar yabancı kalmıştım ki. Normalde böyle olmazdı, zannedi-

yordum ki kafamın çok dolu oluşundan bünyem artık bir şeyi daha kabul edemeyecek durumdaydı.

Düşünceleriniz birine takılıp kaldığında dışarıdan hiçbir müdahaleyi zihin kabul etmezdi. Korku da içinizden gelen bir etkiydi ve size her şeyi yaptırabilirdi. Tuna'da en beğendiğim ve takdir ettiğimi de belirttiğim özelliği cesaretiydi. Onun benim gibi korkuları yoktu, her şeyi elde edebilecek güce sahip olduğunu düşünür; ama dışarıdan öyle görünmediğini bilmezdi. Kimse de ona düşündüklerinin aksini dile getiremezdi. Onun bu gaddarlığı ve egosu ilişkimize çok zarar verse de o iri boşlukları kapatmak için her zaman çabalamıştım.

O varken korkularım olmazdı. Kafam böyle saçma şeylere de takılmazdı; çünkü onunla bunu alt edeceğimi bilirdim. Şimdi anlıyordum ki bir anda oluşan bu saçma korkunun sebebi, onunlayken bastırdığım bu korkuların artık dışarı çıkıyor oluşundandı.

Ayakta durmakla ayakta kalmak aynı şey değildi. Tuna'nın cesareti onu ayakta tutan yegâne şeydi. Beni ayakta kalmaya zorlayan ise hayallerim ve kimseye bağlı kalmamak adına yürüttüğüm savaştı. Onun kendine muhtaç olmasını istediği kişilikte ve zihniyette biri hiç olmamıştım, her zaman ondan daha bağımsızdım. Bu durum onu çok rahatsız etse de tek kelime edemeyişinin sebebi egosuydu. Güçlü kadın sever; ama kendinden güçlüsüne tahammül edemezdi.

Hepsine ve her şeye rağmen ben onu sevmeye devam etmiştim; çünkü ehemmiyetle üzerinde durduğum bağlılık kavramına sadakatim çok büyüktü. Tuna'yı birinin yerine koyacak olsaydım eğer, bu hiç şüphesiz Dionysos olurdu. Kadri benimsememiş birisiyle geçinmek çok zordu. Verdiği değerin fazlasını isteyen insan, zor olmanın yanı sıra tehlikeliydi de.

Hem kendisi için hem de hayatına aldığı herkes adına ciddi yıpranmaları meydana getirme potansiyeline sahipti.

Elimdeki kalemi çevirirken aynı zamanda önümdeki dosyanın da düzenlemesini yapıyordum. Yakından ama derinlerden gelen bir sesle düşüncelerim dağıldı. Bakışlarımla sesin sahibini aradım, ama o kendisini buradayım dercesine çalışma masamın üzerine atlayarak gösterdi. "Matmazel," dedim gülerek. Matmazel, ofisin Garfield'dan hallice ve beyaz renkte İran cinsi kedisiydi. Bakmaya doyulmayan bir güzelliğe sahipti. Güzelliğini zaman zaman küstah tavırlarıyla koruduğunu savunurdum. Sevmek istediğinizde sizi yanında istemezdi, ama kendi istediğinde has sevginin ne olduğu öğrenir ve sevgiye doyardınız.

"Sinirli bugün." Bakışlarım kısa süre Ceren'e kaydı.

"Aa, neden?" Matmazel 'in miyavlamasıyla ona geri döndüm.

"Hiç bilmiyorum, baksana." Kazağının sağ kolunu dirseğine kadar çekerken onu izledim. "Bak." Matmazel'in tırnak izlerini görünce gülmeden edemedim.

"Sen sinirlendirmişsindir." Başını okşadığım Matmazel, hâlinden memnun gibiydi. Yine gülümseyerek, "Nazlı ve hırçın bir kedi, ama merhametli aslında," dedim.

"Çok," dedi kinayeli bir biçimde. Bilgisayarın ekranını kendine yaklaştırıp yazısına devam etti. Orada bir süre Matmazel'i sevdim. Elimi uzun, beyaz ve yumuşacık tüylerinin arasında gezdirirken çıkardığı seslerle insanı mutlu ediyordu. Hayatım boyunca hayvanlara yapılan eziyeti reddedecektim. Çoğu zaman en yakınından bile daha yakın olmayı başaran, durduğu yerden mutluluk verebilen harika canlılardı. Haberlerde okuduğumuz zulüm içerikli haberler aklıma gelince tadım kaçtı. İnsan harika bir şeyi nasıl sevemezdi, aklım almıyordu.

Önümdeki dosyanın sayfa sayısına baktım. Mesai saatleri içerisinde yetiştirebilecekmişim gibi durmuyordu. Kâğıtları önüme çekip odaklanmaya çalıştım. Sanırım artık odaklanmak zor gelmiyordu. En başlarda takındığım çökkün duygu durumu artık kendini daha az belli ediyordu. Beklentim bundan daha fazla ve ağır olacağı yönünde olsa da sürecin böyle seyrediyor olması mutlu etmişti. İmkânsız olmadığını hatırlattım kendime. Acı veren her ne varsa, zaman içerisinde azalmaya ve geçmeye mahkûmdu. İnsan tüm bunlarla başa çıkmayı öğrendiği vakit büyüdüğünü anlıyordu.

Ceren'in bir anda, "A-a!" demesiyle ona baktım. Bilgisayarının ekranına kilitlenmiş, bir yazıyı dikkatlice okuyor gibiydi. Sesli tepki vermesinin sebebinin okuduğunu benimle paylaşmak istemesi olduğunu düşünerek ne olduğunu sormadan ona bakmaya devam ettim. Gözlerini kısarak ve ekrana doğru eğilerek okuduğu yazıyı okumayı bitirince bana baktı. "Bir yarışma yapılacakmış. Basılı ya da yeni yazılmış eserleri Türk sinemasına kazandırmak için yarışmayı kazanan eser beyazperdeye uyarlanacakmış."

Kaşlarımı şaşırdığımı belli etmek için yukarı kaldırdım. "Çok güzelmiş."

"Evet, filmin yönetmenliğini ünlü bir yönetmen üstlenecekmiş. Oldukça güçlü bir programı var gibi duruyor. Dereceye giren tüm katılımcılar ödül törenine katılıp kazanıp kazanmadıklarını orada öğreneceklermiş."

"Vay be," dedim elimdeki kalemi çevirirken. Bir yandan da sağ elimi yanağıma yaslamış Ceren'i dinliyordum. "Hayırlı olsun kazanana şimdiden."

"Biliyor musun, yönetmen olmayı çok isterdim..." Tebessüm ettim. "Film skalam çok geniş. Farklı açılarla çok iyi çekimleri kayda alabiliyorum. Setler çok eğlencelidir, eminim."

"Hayatın ne getireceği hiç belli olmuyor," dedim. "Bir bakmışsın ilerleyen yaşlarında bir sette, belki başka bir alanda rol alıyorsun. Hiç belli olmaz."

"Öyle tabii," dedi. Başını yine ekrana çevirip bilgisayarın ekranından önündeki yazıyı okumaya devam etti. Ben de elimde çevirdiğim kalemi masanın üzerine bırakıp önümde duran dosyayı okumaya geri döndüm.

(11.56)

Kirli tabağı deterjanın köpüğünden arındırıp bulaşıklığa dizdim. Aynı şeyi çatal ve bıçak için de yapınca bulaşık faslı da böylelikle bitmiş olmuştu. Tezgâhtaki biriken suyu da mutfak beziyle kurulayıp oturma odasına doğru ilerledim.

Bilgisayardan e-postanın gelip gelmediğini kontrol ettim, ne yazık ki istediğim gibi bir sonuç alamadım. Venüs'e e-postayı atalı saatler olmuştu. İyi ya da kötü bir geri dönüş bekliyordum; ama bir cevaba dair herhangi bir şey yoktu. Arkama yaslanıp sesli bir nefes verdim. Bir sonucu beklemek, anında alınan bir kötü geri dönütten daha beterdi. Üstelik yoran da bir tarafı vardı.

Gözlerimi yumup o belirsizlikte bir müddet cambazlığı oynadım. Ne kadar süre o hâlde durmuştum bilmiyordum, ama en sonunda çantamdaki dosyayı gün yüzüne çıkarıp bu yarım kalan işimi bitirmeye giriştim. Elimdeki renkli kalemle okuduğum satırlardaki yanlışları çizerken ya da metnin akıcılığına engel gördüğüm kısımları diğer kısımlardan soyutlarken dikkatimin bir kısmı da parlaklığıyla loş odayı bölen bilgisayar ekranındaydı.

Önümdeki dosyanın bugünkü planlaması; yeni geldiğinden mütevellit önsözünü ve ilk üç bölümünü düzenlemeye yönelikti. Kitabın bölümleri günlere bölünerek düzenlenir ve bu taslaklar en nihayetinde yayımlanırdı. Bizim işleyişimiz bu şekildeydi. Taslağın sayfalarını arşınlarken bu dos-

yayı bugüne yetiştirebileceğimi anlayınca erkenden gelen otobüsü gördüğümdekine benzer aldığım mutluluk tekrar belirdi. Satırların ve kelimelerin içerisine yoğun olarak dalmışken bilgisayarın ekranında oluşan küçük bir hareket, başta zaman aşımına uğradığı için bilgisayarın ışığı söndü diye düşündürse de başımı kitaba çevirmemle tekrar ekrana doğru kaldırmam bir oldu.

Okunmamış bir e-posta görünüyordu, bütün maillerimi açtığımdan az önce kontrol etmiş olduğum için emindim. Kucağımdaki dosyayı kenara fırlatıp orta sehpadaki bilgisayarı kucağıma aldım.

İletiyi okuduktan sonra gelen o büyük rahatlamanın verdiği hızla arkama yaslanıp ellerimle yüzümü kapattım. Bu kadar korkunun bir anlam ifade etmediği şu saatte istemsizce gülümsedim.

"Merhaba. Aslında iletişim bilgimi vermeye pek niyetim yoktu. Benim elimde olmadan birtakım sorunlar oluştu; ama ilginize teşekkür ederim ve evet, bölümleri göndermeye devam edeceğim. Sevgiler, E. S." (24.02.2020- 21.30)

Saat akşamın bir köşesinde dokuz otuzdu o an. Bana güç vermiştin. Seni o zaman bulmuştum ben.

Birine körü körüne güvendiğiniz vakit ondan siz olmasını beklerdiniz. Öyle olduğunu inkâr etseniz de bilinçaltında yatan düşüncenin kökeni bu oluyordu. Bağlılık güveni, güven sevgiyi getirirdi kimi zaman. Bütün bu bahsettiğim aşk kavramıyla bağdaşan sevgi değildi. Anneye, babaya ve kardeşe duyulan saf sevgiden söz ediyordum. Dünyada böyle de bir hissin olduğunu bildiğimden ve tadılmayacak bir imkânsızlığı bulunmadığından -ekseriyetle aşktan daha büyük ve güçlü oluşundan- aşka inanmayı hep reddetmiştim. Benim inandığım ve savunduğum o saf sevgiydi. Katıksız ve üzmeyeninden.

"Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde, fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim. Sen bana, dünyada başka türlü bir hayatın da mevcut olduğunu, benim bir de ruhum bulunduğunu öğrettin," demişti Sabahattin Ali, *Kürk Mantolu Madonna*'sında. Biriktirdiğim onca yaşın ardından okuduğum kitapların nezdinde sevginin tesadüften türediğini bilirdim. Belli bir süre belirsizliğe hapsettiğiniz insanın nasıl teoriler ürettiğini ve o teorilerin bir müddet sonra onu nasıl hasta ettiğini bilir miydiniz? Belirsizlik ve tesadüf olarak adlandırdığımız olaylar aslında belli

başlı sıkıntılarımızın başkahramanları oluyordu. Tesadüfün açtığı o yarayı yarım da olsa belirsizlik tamamlıyordu. Zaten belirsizlik de bir insanı çemberine aldığı vakit her anlamda hastalandırmayı başarabilecek kadar güçlü bir hissiyattı. Gelişimini beyinde başlatıyor ve yine beyinde bitiriyordu.

Yalnızca merak ettiğim bir soru hatırına hiç bilmediğim ve tepkisini ölçemediğim biriyle iletişime geçip neticesinde de olumlu ve anlayışlı bir cevap almam sevindirmişti; çünkü ben kendi kalbini söküp önüne atsan, "Gerek yok!" diyecek insanlar tanımıştım. Hâl böyle olunca da alacağım tepkiler öncesinde bana endişe verir olmuştu.

✦

Venüs'ün kaçtığı, kaçtıkça da tekrar yakalandığı durum merhametiydi. Gaddar biri olmaya çalıştıkça merhametine yenik düşmesiydi. Her yardımı ona iyi bir insanmış düşüncesi verir; fakat yardımında karşılık bulamadığında merhametine aynı yerden tekrar tekrar kırılırdı. Hiçbir zaman gaddar biri olmadı Venüs.

✦

İçimden, "Olamadı," diye düzelttim. Hepimiz illaki bir duygudan ya da bir insandan, bir durumdan ya da bir olaydan kaçmıştık. Kırılmamak için, üzülmemek için, boşa kürek çekmişliği tatmamak için... Belki de sadece korktuğumuz için. Peki birinden aldığımız o acı korkunun bedelini diğer insandan çıkarmak daha riskli değil miydi? Kader, bir zamanı ve saati bekliyorsa bu korku zamanı erteletmez miydi? Zamanın unutturduğunu yine zamanla anlıyordum ki Afrodit'in dediği gibi o kişinin gelişinin meşakkatli olmasının sebebinde bu korku gibi olaylar da yatmaktaydı.

Paradoksun bu kısımda oluşuyor olması, o "zaman" olarak adlandırılan dilimin çok ötesindeydi. Belki bir günün şafağındaydı, belki de bir ayın *dokuz otuzunda*. Birinin

gitmeyişi ve birinin kati surette gelmeyişi... Afrodit'in paradoksunun temeliydi.

Saat gece yarısını henüz geçmişti. Dizimde duran bilgisayarı tüm işleri bitirmiş olmanın verdiği rahatlıkla koltuğun boş kısmına bırakıp ayağa kalktım. Açık olan pencerenin perdeyle örtülü kısmında ince bir esinti seyrediyordu. Perdeyi tam açıp sokağı inceledim.

Sokak lambalarından ve esintiden başka hiçbir şey yoktu. Pencerenin kanadına sinmiş soğuğa, kapkaranlık gecede beyazını buğulu bir hâlde yeryüzüne sunan bulutlara sırtımı dönüp mutfağa doğru ilerledim.

Gecenin dinginliği üzerime sinmiş gibiydi. Kaçtıkça sonunu gördüğüm o aydınlığın iç yüzünü görmüş gibi hissediyordum. Venüs'ü tekrar okumak şahsım adına büyük lütuftu. Bu incelik mutlu etmişti; fakat kalbimin köşelerine sinen o soru işaretlerine cevap bulabilmem, yaşantımın her alanında güçlü zorlukları karşıma çıkarıyordu.

Buzdolabını açtıktan sonra kısa bir an neden mutfağa geldiğimi anımsayamadım. Buzdolabının içindekilere şöyle bir göz gezdirdikten sonra bakışlarım sürahiye takıldı. Uzun zamandır buzdolabında bırakıldığı için epeyce soğuyan sürahiyi kavrayıp buzdolabının kapağını kapattım.

Mutfak masasının sandalyelerinden birini kendime doğru çekip sürahiyi masaya koydum. Masanın üzerinde dağınık hâlde duran gazeteleri toparlayıp kenara bıraktım. Sandalyeye oturduktan sonra masada duran bardağa sürahiden suyu doldurup sudan bir yudum aldım.

Suyun ve kelimelerin, ekseriyetle kelimelerin, gücüne inanırdım. Bir yayınevi ofisinde çalışıyor olmamda bu durumun etkisi çok büyüktü. Kelimelerin kucağına bırakılan bütün temennilerin gerçek olacağını bilir, yazmaya ve okurken altını çizdiğim cümlelere büyük ehemmiyet gösterirdim.

Bundandır ki Venüs'e ve Venüs gibi kelimelere dokunan nice kişilere saygım büyüktü.

Dışarıda bastıran yağmurun sesini algılayınca ayağa kalkıp hızlı adımlarla oturma odasına geçtim. Yağmurla birlikte devam eden ve biraz daha sürat kazanan esintiden dolayı perde havalanmış, serpintili yağan yağmur damlaları ise içeri girer olmuştu.

Tez bir hamleyle perdeyi toparlayıp pencereyi kapattım. İçerisi yeterince havalanmıştı. Hatta içerisi fazla soğuk bile olduğundan hafif bir titremeyle üzerimdeki hırkaya daha sıkı sarıldım.

Işıkları söndürüp televizyonun kumandasının kırmızı tuşuyla televizyonu açtım ve ekranın tam karşısındaki koltuğa uzanıp ince battaniyeyi üzerime serdim. Ekranın ışığı karanlığı bir güçlü bir güçsüz şekilde delip geçerken açtığım ilk kanalda ne olduğuna bakmadan öylece kaldım. Başımı yastığa koyup yayın akışından reklamları seyrettim. Hem dışarıdaki yağmurun sesi hem uzandığım koltuğun rahatlığı beni mayıştırmıştı. Burada sakince uykuya dalarım diye düşünüyordum.

Çok kısa bir süre sonra yağmur tekrar hızlandı ve serpintili yağdığından camda düşük şiddetli tık sesleri oluşmaya başlamıştı. Karşıdaki büyük çınar ağacının yapraklarının sesiyle dans eden yağmura toprak kokusunun da eşlik ettiğinden emindim; fakat dışarıya çıkılacak kadar normal bir hava olmadığı aşikârdı.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlayınca televizyonda gece yarılarında gösterime sokulan şu yabancı filmlerden biri başladığını seçebilmiştim. Fazla gerilimli ve gürültülü bir filmdi. Çok kısık seste izlediğim için müziklerin şiddetinin bir yükselip bir alçalması rahatımı bozmuyordu; zaten göz-kapaklarıma çöken o ağırlığa daha fazla direnemeyip gözlerimi kapatmıştım. O an yalnızca sesler vardı.

Üzerimdeki örtüyü omuzlarıma kadar iyice çekip yattığım koltuğa ve yastığa rahatça yerleştim. Bilincimin hafifçe kapandığına şahit olurken dış kapım büyük hamlelerle yumruklanmaya başladı.

Yattığım koltuktan sessizliği yarıp geçen yumruk darbeleriyle fırladım ve kapıya dikildim. Kalbimin ağzımda atışını durdurmak için sol elim otomatikman kalbime gitti, ama bir faydası olmamıştı. Saç diplerime kadar hissettiğim yoğun korku dalgası, hızlı hareket etmemi engelliyordu.

"Kim o?" diye seslenmek istediğimde sesim o kadar boğuk ve nefes nefese çıkmıştı ki dışarıdaki kişinin duymadığını düşünerek bu sefer daha şiddetli seslendim. "Kim o?!"

"Benim, Leyla." Bakışlarım istemsiz olarak çatılmıştı. Kapıyı hafifçe aralar aralamaz büyük bir hızla içeri girip kapıyı ardından çarptı. Yağmurdan dolayı saçlarından akan su damlalarının yüzüne düşmelerini saçlarını sertçe geriye iterek engelledi. Derin nefesler alıp verirken sırtını yasladığı kapıdan da güç alır bir yanı vardı. Korkudan bembeyaz kestiğime emin olduğum yüzüme baktığında aralanmış dudaklarını birleştirip yutkundu. "Merak etme, iyiyim."

Sabahın ilk saatlerinde güneşin altın ışıkları tüm şehrin üzerine serilirken çaprazımdaki koltuğa gömülmüş, sesli nefes alışverişinden epey derin bir uykuda olduğunu anladığım Kaan'a takıldı bakışlarım.

Battaniyenin örttüğü bacaklarımı koltuktan sallandırıp ayağa kalktım. Banyoya doğru ilerlerken ani bir hareketle ses çıkarıp Kaan'ı uyandırmak istemiyordum. Dikkatli adımlarla banyonun ışığını açıp aynada kendime baktım. Dağılan saçlarımı sağlam bir topuz yaptıktan sonra yüzüme soğuk su çarparken su damlaları dirseklerime doğru ilerleyince doğrulup havluya uzandım. Yumuşak hamlelerle tampon yaparak yüzümü ve ellerimi kuruladıktan sonra mutfağa geçtim.

Çaycıya su ekleyip çay kavanozunu yanına koydum. Mutfak masasının bana en yakın sandalyesini çekip masaya oturdum. Parmaklarımla şakaklarıma masaj yaparken suyun ısınmaya başladığına dair işaret eden ısıtıcıdan çıkan buhar sesi kısa süre içerisinde tüm mutfağı sardı ve içine düştüğüm sessizliği delerek alışkın olduğum durumun içinden geçmeyi başardı. Gözlerimi kapatıp şakaklarıma yaptığım masajıma devam ettim.

Tabanlar buz gibiydi. Gece aniden kalkıp kapıya fırlayınca ev terliklerim Kaan'ın uyuduğu koltuğun yanında kalmış olmalıydı. Ayağa kalkmaya takat, üşenmeme bir çare bulamayınca tabanların soğuğu da katlanabilir bir hâl aldı.

Buhar ve su sesine alışan mutfak, benim o anki varlığımdan bihaber gibiydi. Buhar mutfak dolabına kadar ulaşıyor, orada dağılıyor ve etrafta kayboluyordu. Elimi yanağıma yaslayıp buharlı bir zaman diliminde bu senaryoyu izledim.

Isıtıcının tok çıt sesi mutfağın loş ışığının verdiği garip sessizliği tekrar rahatsız ederken kaynayan suyun sesi onu takip etti. Ayağa kalkıp çayı demledim. Yüzümü yıkarken değdiğim soğuk suyun tiz hissi hâlâ parmaklarımdaydı. Kalorifer peteğine doğru ilerleyip ellerimi onun üzerine koydum. Şakaklarıma masaj yaparken parmaklarımdaki soğukluk rahatsız edici değildi, iyi bile gelmişti. Soğuk ayak tabanlarıma da sininceye zannediyordum ki vücut sıcaklığım daha da düşmüştü.

Ellerimdeki keskin soğuk hafifleyince hemen yanımdaki buzdolabının kapağını açıp minik reçel tabağını, zeytin kavanozunu ve peynir tabağını çıkardım. Reçel ve peynir tabağını masaya bırakıp küçük yeni bir tabağa bir kaşık yardımıyla kavanozdaki zeytinlerden birazını tabağa aktardım. Masanın köşesinde yığılmış hâlde duran gazeteleri toparlayıp tahta ekmekliğin üzerine koyarken bir yandan da tost makinesinin fişini prize takmayı başarabilmiştim.

Kaan, çeşitlilik içeren ve kahvaltıların adamı sayılmazdı. Reçelli kızarmış ekmeği çok severdi. Birlikte vakit geçirdiğimiz günlerde bazen günün hangi saati olursa olsun karşılıklı reçelli kızarmış ekmek yerdik. Yedi yaşımın bana en güzel hediyesi olarak onu sayardım. Tuna ile olduğum günlerde benimle pek az vakit geçiriyordu; ama kardeş gibi olduğumuzdan uzun zaman görüşmesek de birbirimizi özlüyor ve iletişimimizi koparmıyorduk. Kaan, dışarıdan bakıldığında

özgüveninin yüksek olduğunu çok rahat anlayabileceğiniz bir karaktere sahipti. İlişkiler konusunda Tuna'dan aşağı kalır yanı olmasa da bir dost, icabında bir kardeşti. Tek kusuru, şekere alerjisinin olmasıydı. Fazla şeker yediğinde vücudunun başta sırtı olmak üzere pek çok yeri kabarıyordu.

Tabakları masaya yerleştirirken artık saatin de epey ilerlediğinden ve günün tam olarak doğduğundan emindim. Kaan'ı uyandırmadan kahvaltımı yapıp işe gitmek istiyordum; fakat tüm bu planlarımı beynimde hızlıca geçirirken ve çıkardığım çay bardağına çayın demini doldururken arkamdan gelen, "Günaydın," sesiyle irkildim.

"Uyandın mı?" Masaya doğru ilerlediğini göz ucuyla gördüğümde sorduğum sorunun mantıksızlığını gizlemek adına açıklama yapmaya başladım. "Çok mu ses oldu? Seni uyandırmadan işe gidecektim aslında."

"Yok, sese uyanmadım." Az önce oturduğum sandalyeyi kendine çekip hızlıca masada yerini aldı. Dirseğini masaya yaslayıp elini alnına götürdü. "Başım çok ağrıyor." Kendime diye düşünüp doldurduğum çay bardağını onun önüne koydum. Yeni bir çay bardağı almak için rafa uzanırken, "Bademciklerim de," dedi. İkinci bardağı doldururken ona baktım. Bu defa eli boğazında acıyan yere dokunuyordu.

"Dün hava çok kötüydü. Geldiğinde de çok koşmaktan terlemiştin." Çay bardağını masaya kendi önüme koydum. "Hasta olmuş olabilirsin." Dün o kadar terli ve ıslak gördüğümde hemen üzerini değiştirmesi için kıyafetlerinden birkaçını getirip banyoya göndermiştim; fakat görüyordum ki geç kalmıştım.

"İlaç falan var mı?" O reçel tabağını önüne çekerken tost makinden ısınan ekmekleri alıp masaya getirdim. Ekmeğe doğru uzanırken, "Kendini sıcak tut, dinlen bugün. Kötüleşirsen hastaneye gideriz. Hemen ilaç alma," dedim.

Yüzünü buruşturdu. Kaan hasta olduğunda oldukça huysuz davranan biriydi. Bu anlık yüz buruşturmasından şifayı gerçekten kaptığını anlamıştım. "Kaçta evde olursun?"

"Çok geç kalmam." Çayımı içerken göz teması kurmaya çalışıyordum, ama buna kesinlikle yanaşmıyordu. "Neden sordun?"

Reçelli ekmeğini yerken omzunu silkti. "Öylesine."

İfadesinden bir şey anlayabilir miyim diye kısa ama gündelik hayatta uzun sayılabilecek süre boyunca baktım. Geldiğinden bu yana göz temasını reddeden tavrını kırıp en sonunda yüzüme baktı. Ufak bir tebessüm gönderirken çay bardağını sapından tutup ayağa kalktı. "Eline sağlık. İçeri geçiyorum ben."

Giderken, "Afiyet olsun," demiştim; ama duymadığından neredeyse emindim. O gider gitmez mutfağın oldukça rahatsız eden sessizliğiyle tekrar baş başa kaldım.

(07.03)

✦

Venüs, sevgiyi merhamet sayardı. Merhameti çok sevse de fazlalığından yakınırdı. Kalbin kırılışına merhametin izin verdiğini düşünürdü; bazı güzel duygular Venüs'e ters düşerdi. Venüs'ün sevdiği sadakatti.

✦

Telefonum çalmaya başlayınca kâğıdı masaya bırakıp telefonumun ekranına baktım. Arayan Kaan'dı.

"Alo?"

"Leyla, selam. Müsait miydin?"

"Evet, bir şey mi oldu?" Sesinde herhangi bir telaş ya da endişe yoktu. Bu durum endişemi biraz azaltsa da yine de tam anlamıyla rahat değildim.

"İşten erken çıkabilir misin diyecektim."

Sesi hiç öyle gelmese de, "Hastalığın mı kötüledi?" diye sordum.

"Evet. Tek başıma idare edemiyorum."

"Tamam, dosyayı bitirdikten sonra çıkarım," diye güven veren bir sesle onu da iyi hissettirmeye çalıştım. "Az kaldı."

"Tamam. Görüşürüz o hâlde."

"Görüşürüz." Hattın diğer ucundan art arda gelen dıt sesiyle telefonu kulağımdan ayırdım. Bir süre bakışlarım boşluğa takılı kaldı. İhtimalleri yokladım, fakat aklıma yatan en küçük bir senaryo olmadı.

Kafamdaki bulutları derin bir nefes alarak dağıtmaya çalıştım. Zihnim az öncekine kıyasla daha berrak bir hâl aldığında dosyayı elime alıp hemen okumaya koyuldum. Kaldığım yeri saptadıktan sonra sandalyemin arkasına yaslandım.

✦

"İnsan arar," der Venüs. "Ömrü boyunca arayıp da bulduğunun bir kalp kırıklığı olduğunu görünce kendini içinde bulduğu o ağır girdaba bırakıverir ve kalp kırıklığı yerini umuda bırakınca insan tekrar aramaya devam eder. Bu böyledir.

✦

Venüs'e dair bana iletilen son nüshanın da sonuna geldiğimde dosyanın kapağını kapattım. Dosyayı tamamladığım diğer projelerin yanına koyarken telefonumun titreşimi masayı titretince doğrulup telefonun ekranından kimin aradığına baktım. Apartman görevlisi Yusuf Bey arıyordu. Kaşlarım istemsiz olarak çatılsa da aramayı çeviklikle yanıtladım. "Alo?"

"Merhaba Leyla Hanım. Kusura bakmayın. Dairenize gelseniz iyi olacak."

Kalbimin orta yerine yerleşmiş ve her adım attığımda oradaki varlığını daha da baskın hissettiren bir alev vardı. Her defasında yakmaya meylediyor, sonra vazgeçiyordu. Akabinde bu sıkkınlığın geçmesi adına yakmasına razı geliyordum; ama o bunu yapmıyordu.

Taksiden inip yolun karşısına koşarak geçtikten sonra apartmanın kapısında durdum. Siyah ve demirden olan apartmanın kapısı açıktı. İçeri girdiğimde merdivenlere yönelirken hızımı alamayıp omzumu duvara çarpmıştım. Canım çok yansa da yukarıdan gelen seslere olan ulaşma isteğim daha baskın geliyordu.

Nihayetinde son basamağa ulaştığımda nefesimi dengelemek için durdum. Elimi bir basamak yukarıda olan sol bacağımın dizkapağına yaslayıp derin bir nefes aldım.

Evin kapısı açıktı, içeriden apartmanın görevlisi olan Yusuf Bey'in sesi geliyordu. Merakım ve korkum büsbütün artmışken bir adım daha atamayacak hâldeydim. "Yusuf Bey?" diye ufak tınıda seslenebilmiştim sadece.

Konuşmalar bir kâğıdın orta yerinden yırtılırkenki hızı gibi kesildi. Birkaç ayak sesinden sonra kısa boylu, tıknaz, beyaz saçlı Yusuf Bey'i eşikte gördüm. "Leyla Hanım..."

dedi, bakışlarında orada kesilip kalışımın anlayışı vardı. "Hoş geldiniz mi denir bilmiyorum ama..."

"Ne oldu?" dedim hızlı hızlı. "Kaan nerede?"

Bakışları çatıldı. "Kaan?" Sonra onu çok da ilgilendirmediğini düşünmüş bir ifade sergileyip, "Evde arkadaşınız mı vardı?" diye sordu.

"Evet..." dedim yavaşça. Merakım iyice artmıştı. "Arkadaşım... Evdeydi."

Yüzündeki anlamsız ifadeyi silip babacan bir tavırla yanıma geldi ve elini koluma koydu. "Arkadaşınız evde değildi. Yani evde kimse yoktu. Eve birileri girmiş. Epey dağınık. Bir şey çalınmış mı bir bakın isterseniz."

Duyduklarımı bir an idrak edemedim. Başıma keskin bir ağrı girmişti ve düşünmemi iyice zorlaştırıyordu. "Hırsız mı girmiş?"

"Bir baksanız..."

İfademi anlayışlı bir hâlde yavaşça başımı sallayarak gösterdim. Son basamağı da çıkıp evin kapısından içeri girdim.

Yusuf Bey'in dediği gibi evin altı üstüne getirilmişti. Koltukların yastıkları darmadağın, kitaplar olduğu gibi yerdeydi. Çiçeklerimin vazoları kırılmış, toprakları dağılmıştı. Elimle dudaklarımı istemsizce kapattım. Adımlarımı mutfağa doğru yönlendirdim. "Her yer mi böyle?"

Değildi, mutfak sabah bıraktığım gibi duruyordu. "Yalnızca burası. Biz kapıyı açık görüp içerinin bu hâlde olduğunu fark edince hemen size haber verdik. İçeride biri var mı diye kontrol ettik." Ellerini iki yana açıp durumu kısaca özetledi. "Sadece salon bu şekilde," diye tekrarladı.

Kısaca göz attım. Alınan, çalınan ya da kaybolan bir şey görünmüyordu. Zaten olayın bir hırsızlık vakası olmadığı da açıktı. Yere düşünce kırılmış olan büyük ayaklı lambamı yerden kaldırdım. Kaldırdım kaldırmasına ama... Monte edilen kısmı kırıldığından ışıklı kısmı elimde kalmıştı.

"Leyla?"

Bir hışımla arkamı döndüm. "Kaan!"

Elindeki bir paket sigara ve anahtarla salona bakıyordu. "Ne oldu lan eve?"

Elimdeki kırılmış ışığı koltuğun üzerine bıraktım. "Bilmiyorum." Sesim ağlamaklı çıkmıştı. Sesimin tınısından olsa gerek, bakışları hızla beni buldu. "Neredeydin sen?"

Sigarayı yavaşça kaldırıp paketi görebilmem için bana doğru döndürdü. "Büfeye gitmiştim... Kapı..." Dönüp kapının koluna baktı. "Kilitleyip gittim."

Parmaklarımla şakaklarımı ovmaya başladım. Ayaklarımın ağrıdığını fark edince koltuğun kenarına oturdum. Hafif masajımın bir faydası olmamıştı. Vücudumda ne kadar güç kaldıysa parmakuçlarıma aktarıp başımın ağrısının geçmesini umdum.

Kaan yere çarpılıp kırılmış vazoya basmadan üstünden geçerek odanın ortasına geldi. Orta sehpanın üzerinde duran su şişesindeki suyu bir dikişte bitirdi.

"Leyla Hanım, biz gidiyoruz. İsterseniz polisi arayın. Bir şeye ihtiyacınız olunca da bizi arayabilirsiniz."

Yusuf Bey'in sesine başımı kaldırıp hızlıca onayladım. "Çok teşekkür ederim."

Tebessüm edip kilidi sökülmüş kapıyı ardından kapattı. Kapı kapanmamıştı, ama yine de Kaan'la yalnız kaldığımızı anladığım ortamın oluştuğuna emin olmuştum.

"Kaan, ne düşünüyorsun?" Saçlarımı sinirle geriye doğru ittim. "Bir fikrin var mı olan bitenle ilgili?"

"Ya, benim ne gibi ilgim olabilir?"

"Dün neden öyle soluk soluğa geldin o zaman?" diye sesimi yükselterek sordum.

Sadece bakakalmıştı. Bu konuyla ilgili tek kelime etmiyordu. Göz temasını kestikten sonra derin bir nefes alıp orta sehpaya oturdu. "Benimle bir ilgisi yok."

"Polisi arayacağım."

Telefonu almak için ayağa fırladığımda bileğimden kavradı. "Hayır, arama."

"Ne?"

"Arama."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Baksana," deyip diğer eliyle etrafı işaret etti. "Kasten yapılmış. Hırsız değil."

"Birinden mi şüpheleniyorsun?"

Bileğimi bırakıp başını iki yana salladı. "Aklımda tam olarak bu yapmıştır diyebileceğim bir isim yok." Bakışlarımı ondan başka tarafa çevirdim. "Ama..."

Tekrar ona baktım. "Ama?" Susmuştu. Yanlış bir şey söylemek istemeyen bir hâli vardı. "Kaan!"

"Tuna," dedi. "'Eşyalarını aşağı attığımda çok sinirlendi,' demiştin."

Dudaklarımda istemsiz bir gülüş ortaya çıktı. Kalktığım koltuğa tekrar oturup başımı ellerimin arasına aldım. "Tuna mı?"

"Aklıma başka bir olasılık ya da isim gelmiyor."

Tuna'nın bir an bunları gerçekten yapıp yapmayacağını düşündüm. Beynim ısrarla bu düşünceyi inkâr etti. Bunun için zaman harcayacak biri değildi. Eşyalarını attığım için çok sinirlenmişti, Kaan haklı olabilirdi; fakat beynim onun yapabileceğini tekrar reddetti. "O değildir."

Kaan ayağa kalkıp kırılan vazonun yanına gitti. Eğilip toplarken benimle göz teması kurmadan, inkârımı duymazdan gelerek, "Hadi, toplayalım evi," dedi.

"Ben hallederim," dedim. "Sen bir çilingir çağırıp şu kapıyı yaptırır mısın?" Sinir temelli olduğunu düşünüp gülmeye başladım. "Yoksa bir hırsız gerçekten girecek."

Ben gülünce onun yüzündeki gergin ifade de gitmişti.

Başta tebessüm ederek bakışlarını yine vazoya çevirdi, sonra son kırık parçayı eline alınca o da gülmeye başladı.

Ayağa kalktım. "Üstümü değiştirip geliyorum."

Mutfaktan kırılan parçaları gürültüyle çöp kovasına bırakırken bir şey söylemişti, ama ne söylediğini tam olarak duyamamıştım. Yüksek ihtimalle dediğimi onaylamıştı.

Odama gelip üzerimi hızlıca değiştirdikten sonra elektrik süpürgesini kolundan kavrayıp büyük salona doğru ilerledim. Ben süpürgeyi yarı kucağımda yarı sürükleyerek getirirken Kaan da telefonla konuştuğu kişiye evin adresini tarif ediyordu.

Elektrikli süpürgeyi ilk önce ortalığa saçılan toprağı temizlemek için camın kenarına getirdim. Tam olarak böyle temizlenir miydi bilmiyordum, daha önce lektrikli süpürgeyle hiç toprak çektirmemiştim. Prize takarken bir yandan da Kaan'ı gözlüyordum. Telefonu kapattıktan sonra koltukların yastıklarını düzeltmeye başlamıştı.

Dökülen ve etrafa saçılan toprağı süpürgeyle çektirdikten sonra kırılan eşyaların küçük parçalarını da toparlayıp temizledim. Kaan'ın mutfaktan getirdiği büyük çöp poşetinin içine kırılıp dökülen ne varsa doldurmuş, kitapları rafların tozunu alarak yerleştirmiştik.

Çok uğraşmıştık, ama günün sonunda kendimi toparlamış bir hâlde koltuğun üzerine bıraktığımda da değdiğini de anlamıştım.

"Ne iyi giderdi şimdi bir çay..." Diğer koltukta uzanan Kaan'a baktım. "Leyla kalksa da çay mı koysa?"

Bakışlarımı tavana çevirdim. "Leyla'nın ayağa kalkacak hâli yok." Çay fikri hem çok cazip hem de çok iyi gelmişti. "Ama Kaan kalkıp güzel bir çay demlese çok güzel olur aslında."

Karşılıklı birbirimize güldük. "Tamam," dedi Kaan. "Buna da tamam."

Çilingir geldikten sonra yaptığı işleri bırakıp adamın başında beklemişti. Hâl böyle olunca da salonun işlerinin çoğu yine bana kalmıştı. Mutfağa giderken, "Şu bilgisayarına bir bak. Sabahtan beri bildirim geliyor," dedi ayaklarını sürüyerek.

Bilgisayara uzanıp kucağıma aldıktan sonra ekranını açtım. E-posta gelmişti. Aslında kısa ama bana uzun gelen bir süre boyunca ekrana bakakaldım. E-posta *Venüs*'tendi. Bu seferki yazı postayla gönderilmemiş, benim e-posta adresime iletilmişti.

✦

"Güneş görmeyen loş kalplerinizde nice sevgileri heba ediyorsunuz," dedi Venüs. "Uğruna feda ettiklerinizin onda biri etmez sizi siz yapmaya." Durdu. "Gerçi siz kayıplardan beslenirsiniz. Bir kalbi çarçur etmeyi bilirsiniz. Doğru."

"İstediğin kadar kaç," dedi soluğunu düzenlerken. "İstediğin kadar kaç. Arkanda bıraktıkların yüreğini delecek ve sen..." İşaretparmağını bana doğru salladı. "Dönsen de var olanı değiştiremeyeceksin." Açıklama yapmak için hamle yaptığım esnada elini kaldırarak susturdu. "Ama olsun," dedi. "Buna değecektir."

✦

Sarıldığım battaniyenin altında mayışmış vaziyette, yorgunluğun ardından gelecek olan uykuyu beklerken işitme duyularım hâlen keskindi. Çay içtikten sonra üçlü kanepelerden birine kendimi bırakmış yatarken karşımdaki diğer üçlü koltukta da Kaan uzanıyordu. Başımı sola doğru çevirdiğimde onun çoktan uykuya dalmış olduğunu gördüm. Beni telaşlandırmamaya, desteklemeye çalışsa da onun da korktuğu belliydi. Onunla empati kurduğumda endişelenmekte haklı yanları vardı.

Kaan'ın gittiği büfe eve yürüme mesafesiyle biraz uzaktı; fakat yürümeyi sevenlerin kolaylıkla ulaşabileceği bir mesafedeydi. Kaan'ın eski bir sporcu olmasını göz önüne aldığımızda o mesafe ona kısa bile gelmiş olabilirdi. Ortalama on beş dakikalık bir yürüme mesafesi olduğunu düşündüğümüzde, o gelene kadar yarım saatte evin bu hâle getirilip getirilemeyeceğini düşündüm. Yalnızca salon dağınıktı, yarım saatte bir salon pek tabii dağıtılabilirdi! Düşüncelerim Kaan'ın fikrine kaydı, Tuna olabilir miydi diye düşündüm birden. Pek ihtimal verdiğim bir olasılık değildi, ama öyleyse kimdi? Etrafına sataşan, rahatsızlık veren ve böyle eylemlerden sonra düşmanlar edinen biri hiç olmamıştım. Hayatıma

bana zarar verecek türden biri de hiç girmemişti. Olay ise bir hırsızlık değildi. Korkutma amacıyla yapılmış bir eylem olduğunu düşünüyordum. İhtimallerin tümü Tuna'yı çağırsa da sakin kafayla oturup düşünmenin yüceliğini bildiğimden harekete geçmeyi reddediyordum. Zavallı Kaan, diye geçirdim içimden. Yaşadığı durumdan sonra hastalığını bile unutmuş, bana yardım etmenin peşine düşmüştü.

Düşüncelerim irkilerek uyanmasıyla yarıda kesildi. "Ne oldu?"

Belli belirsiz bir şeyler geveledi. Sağ tarafına kıvrılıp koltuğa daha çok yerleşerek tekrar uykuya daldı. Uykusunun ağır olduğu söylenemezdi, ama uyku düzeninin bozuk olduğu zamanlarda onu uyandırmak çileydi. Küçüklüğümden bu yana onu en iyi tanıyan kişi bendim; beni de en iyi o tanırdı. Tuna'nın hazzedemediği tek arkadaşımdı Kaan. Aynı şekilde Kaan da Tuna'yı ilk günden hiç sevmemişti. Bunu neredeyse aynı karaktere sahip olduklarına yormuş, üstüne çok düşmemiştim. Şimdi de Kaan'ın Tuna'dan şüphelenmesini olağan karşılıyor olmamın başlıca sebebi buydu. İnsanların enerjilerine ve tutundukları enerjilere inanırdım.

Kaan'ın haklı olabileceğini düşünmeden edemiyordum, tüm ihtimal okları Tuna'ya saplanıyordu. Bütün eşyalarını büyük bir gürültüye mahal vererek siyah bir çöp poşetinin içinde pencereden aşağı atmıştım. Bunun bir geri dönüşü mü acaba diye başlayan bir şüphe dumanı her yanımı sarmıştı. Bir karara bağlamak çok zordu.

İhtimallerin arasında gezindiğim yollar oldukça dikenliydi. Her ihtimale açılan yol ayrı acı veriyor, her ihtimal ayrı yerden batarak kanatıyordu. Düşündüm, düşündüm, düşündüm... Ben düşünürken Kaan tekrar kıpırdandı ve yerinden rahatsız olduğunu yüzünden anladığım bir ifadeyle gözlerini açtı. "Ooo, günaydın paşam." Havanın karardığına yapmış olduğum kinayeyi tahmin ettiğim gibi karşılamadı.

Koltuğa sırtüstü uzandıktan sonra dönüp bana baktı. Hemen ardından kinayeme gözlerini devirerek, "Günümüzün aydığı mı var?" dedi.

"Hastalığın ne durumda? Hâlsizliğin var mı?"

Başını iki yana sallayarak, "Yok," dedi. "Turp gibiyim."

Güldüm. "Neden erken çağırdın beni işten?"

"O zaman kötü oldum. Bütün kemiklerim ağrımaya başlamıştı. Kötüleyeceğini düşündüm." Kaan küçükken geçirdiği çok ağır bir soğuk algınlığından sonra hasta olmaya korkan biri hâline gelmişti. Küçük nezlelerden ya da yeni başlayan griplerden değil de bunların ilerleyip açacağı yıkıcı sonuçlardan çok korkuyordu. Bunun için yaşadığı telaşı anlıyordum.

"Neyse ki iyisin," diye duyduğundan emin olmadığım bir desibelde karşılık verdim.

Dağılan yorgunluğumun gücüne tutunarak ve biraz da kendimi zorlayarak olduğum yerde oturur pozisyona geçtim. Sırtımı koltuğun yumuşak kısmına yaslayıp salonun içerisine göz attım. Evin orta yerine oturup öylece kalan sessizliğe alışkındım. Ürkütmeyen, korkutmayan derin bir sessizlikti. O sessizliğin içinde yine sessizliği dinlerken Kaan'ın, "Ben çok acıktım," diyerek çıkış yapmasının ardından boşluğuma gelince yine irkildim.

"Acıktın mı?" Ben de epey açtım. Evle ilgilenmek acıktırmıştı. Açlık hissini çayla geçiştirmiştik, ama şu anki durumu da geçiştirmek mideme rahatsızlık verecekti. Üzerimdeki pelüş battaniyeyi kenara atıp ayağa kalktım. Komik pembe ev terliklerimi ayağıma geçirdikten sonra mutfağa doğru ilerledim.

Mutfağın üzerinde duran su bardaklarını yıkamak için tezgâha bırakıp ayaklı dolaptan makarna için derin bir tencere çıkardım. Yeterli miktarda içine su doldurduktan sonra

biraz tuz ve yağ ekleyerek ocağın üzerine koydum. Mutfak ocağını açmak biraz zor oluyordu, ilk denemelerde genelde başarısız olsam da bir şekilde hallediyordum. Eğilip tencerenin altındaki kısmın yandığını görünce biraz altını kısıp tezgâhın en altındaki çukur çekmeceyi açtım. Tüm baklagilleri ve kuru yiyecekleri saklama kaplarına doldurmuştum, böylelikle bulmak daha kolay oluyordu.

Kelebek şeklindeki makarnanın olduğu uzun saklama kabını çıkarıp ocağın bitimine denk gelen tezgâhın kenarına koydum. Su henüz kaynamamış, tencerenin kenarlarında ısı artışına bağlı olarak minik kabarcıklar oluşturmuştu. Ocağa sırtımı dönüp bardakları yıkamak için musluğun yanına geldim. Bulaşık süngerine birkaç damla bulaşık deterjanı döküp bardakları suyun altında ıslattıktan sonra köpükledim.

Bardakları köpüklerinden arındırırken bir yandan da göz ucuyla ocaktaki tencereyi kontrol ediyordum. Bulaşıklar bittiğinde elimi hemen belimin hizasındaki havluda kurulayıp makarnanın yanına gittim.

Suyun kaynadığı tam olarak söylenemezdi, ama daha önce de böyle makarna yaptığımdan dolayı içimi rahat ettirerek beş avuç makarnayı tencerenin içerisine suyu sıçratmadan bıraktım. İlk çekmeceden bir tahta kaşık çıkarıp suyun içerisinde makarnalarla bir girdap oluşturdum, böylelikle makarnalar birbirine yapışmayacaktı. Kaşığı tencereden çıkarıp bir tabağın içerisine koyduktan sonra tencerenin kapağını kapattım.

Kaan'ı uyandırmak için salona doğru ilerledim; fakat salona geçtiğimde onun çoktan uyanmış olduğunu ve telefonuna baktığını gördüm. "Makarna yapıyorum," dedim yattığım koltuğun üzerindeki battaniyeyi katlarken. "Yersin, değil mi?"

"Yerim."

"Gerçi," dedim gülerek. Sesimde alaylı bir ton vardı. "Yemezsen de başka seçenek yok." Esprime yüzünü buruşturarak yanıt verdi. Kafamı çevirip battaniyeyi koltuğun kenarına bıraktım.

"Bu eve girme olayıyla ilgili herhangi şüphelendiğin biri var mı?"

Tekrar ona dönüp omuz silktim. "Hayır, hiç öyle biri yok aklımda."

Kafasını yavaşça sallayarak onayladı. Tuna konusunu açmaya çalışır gibi bir yanı vardı. Derin bir nefes alıp koltuğun kenarına oturdum. "Yapan neden Tuna olsun ki?"

Kaşlarını kaldırıp yüzüne sorgulayan bir ifade yerleştirdi. "Neden olmasın ki?"

"Bana o gibi gelmiyor; ama olabilir de... Bilmiyorum, kafam çok karışık."

Üstelemedi. Endişemi ve arada kalmışlığımı anlamış olacaktı ki bu konu hakkında bir daha başka bir görüş belirtmedi. Zannediyordum ki benim için endişeleniyor ve yanlış bir şey yapmamdan korkuyordu. Burnuma gelen makarna kokusuyla yerimden kalkıp mutfağa geri gittim.

Tencerenin kapağını açtıktan sonra mutfağa dağılan buharın sıcağında yanmamak için geriye doğru çekildim. Kapağı elimi yakmadan tezgâha bırakıp ocağın altını kapattım. Fokurdaması duran makarnanın suyunu süzmek için mutfak dolabından süzgeci çıkardım. Suyunu süzdüğüm makarnayı süzgeçte bekletirken buzdolabından tereyağını profesyonel bir hamleyle çıkarıp tereyağı paketinden bir kaşık aldım. Tencereye ilave ettiğim bir kaşık tereyağı, zaten sıcak olan tencerenin içinde erimeye başlamıştı. Ocağın altını tekrar açıp tereyağının kokusu çıkana kadar tahta kaşıkla karıştırdım.

En sonunda tereyağı ile buluşan makarnalar bilindik tok bir yağ sesi çıkardı. Makarnaları yağda biraz çevirdikten

sonra ocağın altını temelli kapattım. Makarnalar artık servis edilmeye hazırdı.

"Hazır mı?"

"Hazır," diye onayladım mutfağa giriş yapan Kaan'ı, mutfak dolabından iki tabak çıkarırken. "Sen buzdolabından sosları çıkarır mısın?"

O buzdolabına yönelirken tenceredeki makarnaları iki tabağa eşit miktarda aktarmaya başladım. Ben servis işiyle uğraşırken o da mutfak masasını hazırlamıştı.

"Eline sağlık." Tabağını önüne koyarken mayonezin kapağını açmaya çalışıyordu.

Kutu içeceğimi açıp makarnaya çatalımı daldırdım. "Afiyet olsun."

Kaan çok konuşan, espritüel, bir hayli eğlenceli biriydi; fakat geldiğinden beri konuşmuyor, çok sakin davranıyordu. Neyi olduğunu sormak için üstelemek istemiyordum. O anlatmak istediğinde ne de olsa anlatacak biriydi. Saklayıp anlatmadıklarına, yüzüne yansıttığı hüzne ve içine kapanıklığına saygı duydum.

Bazı zamanlarda insanın hislerinin ardından bünyesinin bir çıktı veremediği anları bilirdim. Çok güçlü bir baskı, konuşması için bağırsa da dışarıya bir tepki verilemiyordu. Çözülme anı da ne kadar geç olursa bir o kadar yıpratıcı ama iyileştirici oluyordu. Makarnasını yerken de hiçbir şey konuşmayan Kaan'ın hâli, alışkın olduğum hâllerinden biri değildi. Sessizliği bölmek için işiyle ilgili konu açtım. "Yarın okula gidecek misin?"

Kafasını salladı. "Evet. Erken kalkmam lazım."

İnanması zordu, ama Kaan öğretmendi. Anadolu yakasında bulunan çok güzel bir ortaokulda İngilizce öğrettiği öğrencileri vardı. Zaman zaman da bir akşam lisesinde okuyan gençlere ders vermek için gidiyordu. "Özledin mi çocuklarını?" diye takıldım.

Güldü. "Özlüyorum tabii." Mesleğini çok sevdiğini biliyordum; ama o çocukları da mesleğini sevdiği kadar seven biriydi. Çocuklarla ilgili meslekler bana meşakkatli gelirdi. Onları incitmekten kaçınır, kırmamaya ihtimam gösterirdim. Kaan'ın boş şeylerle doldurduğu kalbinde çocuklara yer olması hayret vericiydi. Bu düşünceme gülmeden edemedim.

Yemek faslını geride bırakıp Kaan'ı bulaşık yıkaması için mutfakta bıraktığımda saat gece yarısını çokça geçmişti. Koltukta uyumak için tekrar yerimi aldığımda karnımın da doymuş olmasının verdiği hazla yastığa iyice yerleştim. Gece dinlendiriciydi. Fiziksel olarak da yalnız olmamak güç veriyordu. Böyle zamanlarda yanımda insan aramazdım, ama Kaan'ın varlığı bana iyi geliyordu. Şu süreci atlattığımda ona güzel bir yemek ısmarlayacaktım. Hayatta en çok sevdiği şeyler yemeklerden oluşuyor olduğundan mütevellit, yemekle ödüllendirilmenin onu mutlu edeceğini düşünüyordum.

Uyku karanlık girdabına beni de çekerken minik bir çıt sesinin ardından mutfağın ışığı söndü. Salonun içerisine vuran sokak lambasının loş sarı ışığı kâğıda beliren Kaan'ın gölgesiyle bir araya geldiğinde, "İyi geceler, paşam," dedim. Onunla uğraşmak beni çok güldürüyordu.

Yine karşımdaki koltuğa yatarken, "Leyla Hanım, başka ev işi kalmadıysa ben yatayım artık. Yarın mesaiye kaçta başlamamı istersiniz?" diye seslendi kinayeli biçimde.

Sesli sesli güldüm. "Yarın izinliyim ben. Eksik olma. Bir sonraki gün evi şöyle bir süpürür sileriz."

"Yat hadi yat," deyip üstüne örttüğü kalın örtüyü kafasına çekti.

(02.19)

Yağmur iyice bastırınca televizyonda izlediğim kanal bir anda kesildi. Salonun havalanması için araladığım pencereden, dışarıdaki hava olaylarından ötürü, güçlü bir uğultu yükseliyordu.

Ayağa kalkıp pencerenin yanına gittim. Gri sokağın kaldırımları ve yollar koyu su damlalarından dolayı gri hâlini almış, apartmanın bitişiğindeki ağacın yaprakları rüzgâra karşı koyarken çoğu yaprağını feda etmişti.

Karşı apartmanın önünde okul servisi durunca saatin okul çıkış saatini geçtiğini anlamıştım. Hem hava kapalıydı hem de günler kısaydı. Saate göre gökyüzü fazla gri ve loştu. Günler bir o kadar hızlı geçerken, bu geçişin içinde en yavaş hareket eden benmişim gibi hissediyordum. Gökyüzünde koca bir ışık demeti kendini gösterince refleks olarak pencereden uzaklaştım. Hemen ardından kuvvetli bir gök gürültüsü bir şehrin üzerine bütün ağırlığınca çökerek kendini gösterdi.

Pencereyi kapatıp koltuğa doğru ilerledim. Bir kez alıştığınız zaman yalnızlık artık yalnızlık gibi gelmiyordu. Bilakis, ruhunuzu da besleyebilen bir şey hâline bile gelebiliyordu. Korktuğum bir durum olmasa da bundan rahatsızlık duyduğum anlar çok olmuştu. Çok sonrasında kendimi karanlığın kör vaktinde dermansız gecelere bırakmamayı öğrenmiştim. Hem okuyarak hem de yazarak kafamdaki çoğu şeyi netleştirebilmiştim. Şüphesiz ki yalnızlığın da bana öğrettiği çok şey olmuştu. Buna minnettardım.

İçimi sıkan, iyice daralmış bir odadaymışım gibi hissettiğim yerlerde, kalplerde; geceye sığınırdım. Kalbimden ortama akan saf zifte benzettiğim acının, insanın içinde hissizliğin yoğurduğu ve pek de iyi olmayan bir tadı ortaya çıkardığı vakit, gecenin dinginliği su gibi gelirdi.

Yalnızlığın korkunçtu bahanesi. Her nefes alışında ciğerlerine batıyor, battıkça alıştırıyor ve aynı yerden tekrar kanatıyordu. O kalıbına sığmayan sahte hüzünlerin her birisinin altında imzası vardı. Kaynayan bir sıcaklığın içinde nefes alamayacak noktaya da gelse insana hiç gitmeyecekmiş gibi gelir, bundan beslenirdi.

Onun sabahına açılan pencereler bana geceyi veriyordu. Sokak lambasının ışığından anımsadığım çiseleyen yağmur damlaları kaldırımın üzerine imzalarını atarken, bu koca şehrin üzerine çöküp öylece kalmış, merhametinden desteğini alan bir sessizlik vardı. Bana yine gece kaldı.

Kapının zili duvarlardan sekerek tüm evi çınlatınca adımlarımı kapıya doğru yönelttim. Gelen Kaan olmalıydı. İş çıkış saatine denk düşen bir saat dilimindeydik. Adımlarımı kapıya doğru ilerletip ikinci zile basmadan kapıyı açtım. "Hoş geldin."

"Hoş buldum."

Yine sırılsıklam olmuş hâlde içeri girince, "Hasta olunca bakmayacağım sana," dedim sert bir üslupla.

"Bir lahmacun almışım..." dedi beni duymazdan gelerek. "İnanamazsın."

Az önce kaşlarını çatıp bir ebeveyn edasıyla kızgınlığını dile getiren ben, bir anda sakinleşmiştim. "Cidden mi?"

"Evet." Elindeki büyük kutunun içinde olduğu poşeti kaldırıp göz hizamıza getirdi. "Hadi, hemen yiyelim."

"Önce üstünü değiştir."

Poşeti orta sehpanın üzerine bırakıp koşar adım odasına doğru ilerledi. Tuna'yla kalırken de gelen arkadaşlarımız için ayırdığımız bir oda vardı. O odayı hiç kullanmıyorduk. Şimdi o oda Kaan'ın olmuştu. Sabah uyandığımda o çoktan işe gitmişti. Ben de evin diğer odalarını derleyip toplamıştım. "Tamam."

O odaya giderken ben de mutfaktan boş bardakları ve yanında içebileceğimiz bir içecek alarak salona geri döndüm. Bardakları ahşap orta sehpanın üzerine bırakırken bardaklardan biri elimden kaydı, refleksle bardağı düşmeden kavrayarak olası bir tehlikeyi önledim.

İçeceği ve bardakları sağlam şekilde orta sehpaya koy-

duktan sonra lahmacun paketini poşetinden çıkarıp poşeti kenara fırlattım. Lahmacunun kokusu salonda kendini duyumsatmaya başladığında içeceği bardaklara doldururken Kaan'ın ayak sesi evin koridorunda yankı buldu.

"Nasıl geçti günün?"

"Güzeldi." Uzun kollu tişörtünün kollarını sıvarken karşıma oturdu. "Sen neler yaptın?"

"Ben de bir t-" Cümlem büyük bir gürültüyle alıcı gibi vurulan kapı sesiyle yarıda kesildi. Hızla ayağa fırlayıp kapıya doğru koşan Kaan'ı durdurmaya vakit kalmadan Kaan kapıyı açmıştı; fakat kimse yoktu. Çoraplarıyla dışarı fırlayıp merdiven boşluğundan aşağıda biri olup olmadığını kontrol ederken ayağının altında ezilen yerdeki beyaz kâğıdı elime aldım.

"Ne bu?" Elimdeki kâğıdı çevirirken yanıma geldi. Hızla soluk alıp vermesinden hem korktuğu hem de sinirlendiği belliydi. Kâğıdın arkasına büyük harflerle ve siyah bir kalemle, "NEDEN?" yazılmıştı.

Bakışlarımı Kaan'a yönelttiğimde o da yazıyı okuduktan sonra bana baktı.

Belirsizliğin derin bir girdap olduğu doğruydu. Berraklaştırmaya çalıştıkça sizi içine çekiyor ve düşüncelerinizi bulanıklaştırıyordu. Bana sorulduğu gibi neden diye sordum kendi kendime. Bu kişiyi bu denli çılgınca bir yol izlemeye iten neden neydi? Neyin altında ezilip kalmış, cevabı istiyordu? Bu neden ne içindi, kime hizmet ediyordu?

"Neden mi?" dedi Kaan. Hemen ardından gülmeye başladı. "Bu ne lan?" Hakikaten sinirleri bozulmuşa benziyordu.

"Yanlış gelmiş olabilir mi?" diye tüm saçmalığımla sordum Kaan'a. Gözlerinde aynı ifadeden bende de olduğunu bildiğim anlamsız bir bakış vardı.

"Sanmam." Kâğıdı uzun uzun inceledik. A4 kağıdına oldukça güçlü bir mürekkebi olan siyah bir kalemle yatay biçimde yazılan soru cümlesine baktık. Kâğıtta başka hiçbir şey yoktu. Uzun ve dar bir yolda ilerlerken karşıma çıkan engelleri aşıyormuşum gibi hissediyordum. Her şeyin bu kadar zor olabileceğini kabullenemiyor; bilakis, kabullenmek de istemiyordum. Ben keşmekeşliğin içerisinde dönüp dururken Kaan, "Arasana onu," dedi.

Kimi kastettiğini bilsem de, "Kimi?" dedim gözlerimi kocaman açarak. Omuz silktim. "Aramam."

"Ara ve sor. Şu neden neymiş, öğreniriz."

"Ya o değilse?"

Sabrı azalıyormuş gibi nefesini vererek konuştu. "Ya oysa?"

Bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktım. Çok güçlü bir yanım Tuna'yı aramak istese de aramak istemeyen minik de bir yanım vardı. Duvar saatinden gelen tik tak sesleri dahi ne yapacağımı merak ediyor gibiydi. Ömrümde ilk kez yelkovanın bana acıyarak baktığını hissediyordum.

Hızla arka cebimden telefonumu çıkarıp rehberden Tuna'nın kartvizitini buldum ve ara komutunu verdim. Ahizeden yükselen dıt sesi bir ömür gibiydi. Bir aramanın daha açılmadan bu kadar uzun sürecekmiş gibi gelmesine şahit olmamıştım hiç. Âdeta zamanın bile yakınır gibi bir hâli vardı. Sesini yalnızca ben duyuyor, bu sese saniyelik bir zaman diliminde alışmaya çalışıyordum. Dışarıdan nasıl göründüğümü, hissettiklerimi dışarı ne denli aktardığımı kestiremiyordum. Beynimde akseden yalnızca bir dıt sesi vardı. Velakin o ses bile bana bir şeylerin yanlış gittiğini anlatıyor gibi hissediyordum. Aslında ortalama bir sürede, bana ne kadar uzun gelse de, hattın diğer ucundan yükselen, "Alo?" cevabı elimde olmadan kalbimi titretmişti. Bir şeyler soğuktu, bir şeyler kaskatı kalmıştı ve bu buz gibi oluş beni kendime getiriyordu.

Kısa bir süre de olsa aramızdan geçmiş olan ve beni artık etkisi altına aldığını o an fark ettiğim soğuklukla Tuna'nın sesi itici gelmişti. "Alo, Tuna!" Sesin yankılanmasını istemediğimden aramayı hoparlöre almamıştım. Kaan ise ben konuşurken kulağını telefonun arka kısmına yapıştırmış, ahizesinden gelen sesi duymaya çalışıyordu.

Tam sesimdeki o bağıran sert nükteyi düzeltmeye çalışırken, "Buyurun," dedi. Kaan kulağını sayesinde yanağıma

da yapıştırdığı telefonumdan çekip bana baktı. "Buyurun mu?" diye fısıldadı. Yüzünde kahkahasını zor tutan bir ifade vardı. İşaretparmağımı dudaklarıma bastırıp sessiz olması için işaret ettim.

Tepkisini şimdilik görmezden gelerek, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedim iğneleyici şekilde.

Ufak bir duraksamanın ardından, "Ne diyorsun be?" deyip hemen ardından o çok tanıdık savunmacı hâline büründü. "Aptal mısın?"

"Doğru konuş benimle. Neden benimle uğraşıyorsun? "Neden" ne demek?" Hareketlerim, bedenime yayılan sinir dalgasından dolayı sürekli değişiyordu. Kaan da ahizeden sesleri parça parça duymak zorunda kaldığı için el hareketlerimi durdurmaya çalışır gibi hamleler yapıyordu.

"Kızım, ne nedeni ya? Leyla, iyi misin, kapat şu telefonu gözünü seveyim."

Tuna'nın hakikaten haberi yok gibi duruyordu; fakat onun ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu biliyordum ve buna şahit olmuştum. Şüphemi eritmeden, "Eğer sensen acımam, bilmiş ol," dedim. "Hem-" duraksadım. Bu acımasız ve saygısız tavrı canımı sıkmıştı. "Sen kapat kolaysa."

Çağrı anında sonlandırılınca yüzüme kapanan telefonu kulağımdan çektim. Kaan'la göz göze geldiğimizde dudakları çizgi şeklini almış, ne diyeceğimi merak eden bir ifadeyle bana bakıyordu. Göz temasını kesmedim. "'Buyurun,' dedi bana."

Kaan gülmemek için derin bir nefes alıp başını salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse benim için de tarifi zor bir konuşmaydı. Daha önce hiç bu kadar anlamsız bir diyalog dinlememiştim."

"Dalga geçme." Göğsüne elimin dış kısmıyla hafif şiddetli bir şekilde vurdum. "Rezil oldum."

"O değil miymiş?"

"Değil galiba. Eğer çok iyi bir oyuncu değilse, eve giren ve kâğıdı gönderen o değil." Kaşını kaldırarak ne olduğunu anlamaya çalışırmış gibi bir bakış attı. "Eğer o yapmış olsaydı, sadece inkâr ederdi." Omuz silktim. "Gerçekten anlamadı dediklerimi."

"Fikrine saygı duyacağım," dedi koltuğa doğru giderken.

"Suçlu olan biri inkâr ederken kendine açılan tüm kapıları kapatmaz mı?"

Koltuğa oturmadan bana dönüp kollarını omuzları genişliğinde iki yana açtı. "Telefonu yüzüne kapattı zaten."

"Hayır, onu kastetmedim," dedim yanına doğru hızlı adımlarla gelirken. Fikrim onu tatmin etmemiş olacaktı ki gözlerini devirip koltuğa oturdu. "Kafamdaki soru işaretlerini öğrenip onlara mantıklı bir kılıf uydururdu. Kendine karşı olan şüpheleri de sonlandırırdı."

Yüzüne küçümser bir ifade yerleştirdi. "Aynen canım, o Tuna, düşünür bunları." Sesli bir nefes vererek yanına oturdum. Ses tonunu daha vurgulu yaparak, "Adam konuşmak istemiyordu bile!" dedi.

Son cümlesiyle kafamdaki tüm düşünceler paramparça oldu. Sanki duvara asılan antika bir tabloya isabet eden seramik güçlü bir vazo, sertliği ile tablonun camını kırmıştı. Tablonun şu an sadece çerçevesi duvardaydı. Belli belirsiz bir ses tonuyla, "Doğru," dedim. Sesim daha çok bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Özür dilerim." Az önce beni kendime getirmek için desibeli yükselen ses tonu, yerini daha anlayışlı yumuşak bir ses tonuna bırakmıştı. O hoyratlığından şimdi eser yoktu.

Başımı iki yana salladım. "Sorun değil." Kaan haklıydı, büyük tabloya uzaktan ve sığ bir şekilde bakmayı öğrenmeliydim. İnsanların her hareketine bir anlam atfetmeyi bırak-

malı ve yeri geldiğinde yeteri şekilde belli başlı anlamlarla yoluma devam etmeliydim. Sağlıklı olan buydu. "Kaan."

Telefondan başını kaldırıp bana baktı. "Buyurun."

Bir şey söylemek için ona bakan yüzümün asıldığını görünce kahkaha attı. Zaten telefon kapandığından beri gülmemek için kendini zor tutuyordu; ama kabul ediyordum ki bu defa benim de komiğime gitmişti. O gülmeye devam ederken ben de başta istemsizce, sonrasında kendi kendime gülmeye başladım. "Sen de eğleniyorsun bu sayede."

"Allah'ın sevdiği kulusun kardeşim, sadece bunu söylüyorum." Başımı koltuğa yaslayıp bakışlarımı salona çevirdim. Duvar saati yediyi gösteriyordu. Yelkovan ortalama bir saat önce bizim için turunu tamamlarken keskin bir şekilde hayatımıza giren bir kâğıtla alaşağı olmuştuk. Neden sorusunu düşündüm. Bu kişiye nedenini sorgulatan şeyin ne olabileceğine dair ne fikir yürütebiliyordum ne de aklım alıyordu. Farklı bir zaman dilimine bodoslama atılmış gibi hissediyordum. Aklım, zihnim karışmıştı. İçinde bulunduğum şu süreçte bir de bununla uğraşıyordum. Zarar verici herhangi bir eyleme maruz kalmamıştık; ama evde yalnız kalmak beni telaşlandırmaya başlamıştı. Beynimin içinde bulunan duvara tüm tabloları astığımda bir sürü tabloya daha yer kalıyordu. O kalan bir sürü tablonun da can acıtıcı çivileri olduğunu unutuyordum.

"Hadi, lahmacun yiyelim," dedim omzuna dokunup. Bakışları orta sehpada hazır duran lahmacun paketine baktı. Ayağa kalkıp karşısındaki koltuğa oturdum. Böylelikle orta sehpa tam ortamızda kalmıştı.

"Soğumuş mu?" diye sorduğunda ben de lahmacunların içine konulduğu büyük dikdörtgen karton kutunun kapağını açıyordum.

En üsteki lahmacunu ikiye bölerken, "Yok yok, çok so-

ğumamış," dedim. İyi ki kutusunu açıp Kaan'ı öyle beklememiştim, yoksa lahmacunlar buz gibi olacaktı. En azından şu an yenecek bir ılıklığı vardı. Kaan yemek için yeltenmeyince lahmacundan aldığım bir ısırığı yutup, "Hadi, gelsene," dedim.

Elindeki telefonu koltuğun kenarına koyup orta sehpaya doğru uzandı. Önüne bir lahmacun çekip içerisine paketle birlikte gelen salatadan ve sumaklı soğanından koydu. Tadı kaçmış gibi bir ifadesi vardı. Eve lahmacun almanın verdiği büyük bir coşkuyla giren Kaan, şimdi sanki yine makarna yapmışım gibiydi. Onu izlerken kafasını dürüm yaptığı lahmacundan kaldırıp bana baktı. "Ne oldu?"

"Makarna da değil yediğin," diye takılmaya başladım. "Mutsuz mutsuz lahmacun yemezsin sen."

Dürümünden bir ısırık alıp omzunu silkti. Ben de içeceğimi içmek için uzandığımda o da lokmasını midesine gönderip, "Ben mutsuz yemek yemem ki," dedi. Bu doğruydu. Çocukluk anılarımın tümünde Kaan yemek yiyordu; onu yemek yerken hiç mutsuz veya neşesiz hatırlamazdım. Ben bir şey demeden içeceğini içip konuşmaya devam etti. "Sadece artık endişelenmeye başladım. Birisi rahatlıkla eve girebiliyor ve kolaylıkla bizi rahatsız edebiliyor. Biz ise hiçbir şey yapmıyoruz."

Söylediği son cümleye karşılık heyecanla cevap verme girişiminde bulunduğumdan ağzımdaki lokma az daha boğazıma kaçıyordu. İçecekle birlikte yutmamı kolaylaştırıp derhal kendimi savundum. "Ben polisi arayacaktım, sen 'Arama,' dedin Kaan."

"O zaman Tuna'dan şüpheleniyorduk."

Tuna'yı aramış ve onunla konuşmuş olmama rağmen hâlen onun olduğundan şüphelendiğini ona hatırlattım. "Eh, telefonu kapattıktan sonra da ondan şüpheleniyordun."

"Sonra düşündüğümde dediklerin mantıklı geldi. Tuna olsaydı eve kadar gelir, kendini bir şekilde temize çıkarırdı, haklısın." Kendi kendini doğrularcasına kafasını salladı. Bir yandan da lahmacununu yemeye devam ediyordu. "Öyle bir şerefsizdir çünkü o."

Artık Tuna'ya dair herhangi bir savunmada ya da yergide bulunmuyordum; çünkü her iki türlü de benim yüzümü bir şekilde kara çıkarmayı kolaylıkla başarıyordu. Derin bir nefes alıp verdikten sonra lahmacunumu yemeye devam ettim. İnsan gün geldiğinde eskiden çok sevdiği birisi için ne iyi ne de kötü bir düşüncesini yerine getiremeyecek duruma gelebiliyordu. Yaşam tuhaflıklarla doluydu. Bu tuhaflıkların arasından sıyrılabilmek de güçlü bir bünye istiyordu.

Biten içeceğimin bardağını yanımdaki şişedeki gazlı içecekten tekrar doldurduktan sonra Kaan'ın henüz yarım olan bardağına da ilave yapıp içeceğini tamamladım. Kaan'ın arkasında yer alan pencereden gökyüzünün kızıllığı direkt görünüyordu. Bulutlar dalgalı şekiller almış ve güneşin son kızıllığını selamlıyor gibiydiler. Gün batımlarını çok seviyordum. Hele ki yazlık bir kasabada, yoran tüm her şeyden uzakta gün batımını izlemek insanı büyüleyen bir manzara olsa gerekti. Gökyüzü o zamanlarda bu muhteşem manzarayı konuk ettiği için çok şanslıydı. İnsanın böyle bir sahneyi gördüğünde mutlu olması için illa yazlık bir kasabada olmaması gerektiğini hatırlattım kendime. Güzelliği görmek isteyene pencerenin pervazından akan her manzara bir mutluluk kaynağıydı.

Pek çok şeyi böyle kalıplara sokarak güzelliğini görmeyi reddediyorduk aslında. Bir yerde mutluyken o yerden daha güzel yerleri görünce mevcut yerin değerini hemen düşürüyorduk. Fazla kırıcı bir hareket diye düşünmeden edemedim. Elimizde olmadan böyle kalıplandırdığımız her öge

karşımıza farklı bir siluette çıkıyor ve kalıplandırdığımız o ögeyi arar hâle gelebiliyorduk. Bir gün batımından nerelere kadar gelen konuyu idrak edince dikkatimi mideme yönlendirdim. Her gün yediğim porsiyondan fazla yememden ve içtiğim gazlı içecekten kaynaklı olarak midem ağrımaya başlamıştı.

Son lokmasını da ağzına attıktan sonra ayağa kalkan Kaan'a baktım. Koridora doğru ilerledi, banyonun kapısının önünde durup ışığı açınca lavaboya gittiğini anladım. Önüme dönüp lahmacunun karton kutusunu katladım ve getirilen poşetin içerisine koydum. Bardakları iç içe geçirip çöp poşetini ve bardakları mutfağa götürdüm.

Pedalına basınca kapağı açılan büyük mutfak çöp kovasına elimdeki lahmacun poşetinin olduğu çöpü tıkıştırıp pedaldan ayağımı çektim. Çöp kovasının kapağı tok bir sesle kapandıktan sonra bardakları tezgâha musluğun yanına bıraktım.

O esnada ellerini yıkayıp salona geri dönmek üzere olan Kaan mutfağın kapısının önünden geçerken ben de adımlarımı lavaboya yönlendirip ellerimi köpürterek güzelce yıkadım. Işığı kapatıp lavabodan çıkarken salona geri döndüm. Kaan koltuğa uzanmış, elindeki televizyon kumandası ile kanalları zaplıyordu. Her zamanki koltuğuma ben de uzanıp üzerime battaniyemi örttüm. Bazı insanlar yemek yedikten sonra hemen uykuya dalamaz, bundan rahatsız olurken ben öyle değildim; tıka basa yesem dahi sonrasında uykum geldiğinde hemen uyuyabiliyordum.

Saat henüz uyumak için erken bir saatti; fakat bozuk olan sağlıksız uyku düzenim yarın uykumu alıp kalktığımda bir nebze düzene girer diye uyuma kararı almıştım. Bunun sebebi, uyku düzenim yerinde olmadığı zamanlarda sersemleşmemdi. Tüm gün başıma saplanan ağrıyla dolaşmak zo-

runda kalmanın yanı sıra uykusuz kaldığımda çoğu zaman sol gözüm seğiriyordu.

Yastığa daha çok gömülüp üzerimdeki pelüş battaniye-ye sarılırken gözlerimi yumdum. Gündüz kendini tamamen akşama teslim ettiğinden hava kararmıştı. Salonun ışığını açmadığımızdan ortamda yalnızca televizyonun bir yanıp bir sönen ışığı vardı. Bu loş ortam uyumamı kolaylaştırdı ve bir süre sonra hem televizyonun sesi hem de diğer sesler kesildi.

6

Başucumdaki telefonumun titreşimi ve gecenin sessizliğini bölen melodisiyle gözlerimi açtım. Başta rüyamda çalıyormuş gibi gelse de gözlerimi açtığımda gecenin karanlığını da aralayan ekran ışığını görünce yattığım koltuktan doğruldum.

Kaan'a baktığımda karşımdaki koltukta uyuyordu. Sokak lambalarının ışığı, perdesi açık pencereden içeri girmeyi başarıyor ve büyük çınar ağacının dalları duvarda gölge oyunu oynuyordu.

Telefonda arayanın Tuna olduğunu gördüğümde başta korkmuştum; çünkü gecenin bir yarısı arıyor olması başına bir şey geldiği ihtimalini aklıma getirmişti. O an uyku sersemi hâlimle boşluğuma gelmiş olacaktı ki Tuna'nın aramasını yarı uykulu şekilde, "Tuna?" diye açmıştım.

"Alo?" dedi karşıdan gelen kuvvetli bir erkek sesi.

Hızlıca doğrulduğumdan pek de rahat olmayan oturuşumu düzeltip koltuğa iyice yerleştim. "Efendim?"

"Alo, Leyla." Dışarıda olduğu arkadan gelen seslerden belliydi. Geçtiği sokağın gürültüsünden benim sesim ona ulaşmıyor olmalıydı. İnsan kalabalığının olduğu bir yerde yürüyordu, arkadan ama uzaktan gelen insan sesleri vardı.

"Efendim?" diye bağırdım. Kaan'ın uyuduğunu bir an unutarak böyle fevri bir eylemde bulunmuştum. Neyse ki yerinde sadece kıpırdanmış ama uyanmamıştı.

"Akşam ne anlatıyordun? 'Neden,' dedin, 'Sen,' dedin... tam anlamadım." Sesindeki düşüncesiz ve gaddar tını canımı sıkmıştı.

"Yok bir şey, unut gitsin," diye tersledim. Onun hiç tanımadığım yüzüyle karşılaşıyor olmanın bende yarattığı güçlü bir hayal kırıklığı vardı. Böyle davrandığında bittiğine seviniyordum. Yine de onunlayken her şey fazla güzeldi, en azından geçmişe baktığımda ben çoğunlukla iyi anıları hatırlamayı tercih ediyordum.

"Neyin nedenini sordun?"

"Tamam, yok bir şey dedim ya, uzatma." Daha sakin bir üslupla alttan alıp konuyu kapatmaya çalışıyordum; ama o öyle ısrar ediyordu ki bu pek mümkün olmuyordu.

"Çıkar beni aklından artık, bize bir gelecek yok. Başına gelen her olayı benden bilme."

"Ben neden her olayı senden bileyim ya?" diye çıkıştım. "Tam üzerine geldi bu olay, o yüzden senden şüphelendim."

Beni hiç duymamış gibi, "Başka şeylere ver kafanı. Ne bileyim, bir konuda başarı sahibi ol mesela." Ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldım. Beklediğim zamanda gelen, beklediğim bir cümle değildi. Ömrümde ilk kez kırılan kalbimin çıt sesini o an duymuştum. Öyle güçlü bir histi ki bana kuvvetli çakan bir gök gürültüsünü andıran öfke olarak geri dönmüştü.

"Sen görürsün başarıyı," diyebildim sadece. Onun dışarıda olmasından kaynaklı sesim ona düşük desibelde gibi gelmiş olacak ki, "Ne?" dedi.

"Kalbin dedim, kalbin-" diye bağırdım. "Kalbini diyorum." Devam edeceğim sırada Kaan'ın sesime bir hışım

uyanıp koltukta doğrulmasıyla ona elimle dur işareti yaptım. "Kalbin buza dönmüş senin!"

Bir şey demesine fırsat vermeden telefonu yüzüne kapattım. Gözlerimin dolmasını engelleyemeden bir damla yaş yanağımdan süzülmüştü. Elimin dışıyla hızla sildim.

"Ne oldu?" Anlam vermeye çalışarak karanlıkta bana bakan Kaan'a cevap vermeden koltuğa geri uzandım. "Leyla?"

"Olmadı bir şey. Uyu," diyerek onu tersledikten sonra arkamı döndüm. Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Kalbimin çok derinlerden sızladığını hissediyordum ve ilk kez buna alışılır gibi gelmiyordu. Bir insanın bu denli hızlı değişmesini kabullenemiyordum. Nasıl bir etken onu böyle biri yapabilmişti?

Kalbimde kırılan yer bu defa çok derinlerdeydi. Kolayca unutulan ya da üzeri sarılabilecek türden olmadığı aşikârdı. Bir yandan gözyaşlarımı elimle silerken diğer yandan iç çekmeye başlamıştım.

Var olan bir acının dibinin de olduğunu görmek fazla vaktimi almamıştı. Uyumak için kendimi zorluyor ve gözlerimi sımsıkı yumuyordum; ama gözyaşlarım bunu mümkün kılmıyordu. Kalbimin kırılan parçaları sanki mideme baskı yapıyormuş gibi güçlü bir mide ağrısı çekmeye başlamıştım. Arkamdan gelen hışırtılı sese dikkat kesilince Kaan'ın bir anda, "Leyla," demesi korkutmuştu.

Az evvel öfkeli oluşumu ondan çıkardığımı düşünerek saniyelik bir zaman diliminde bu duruma da üzüldüm. Yavaşça sırtüstü dönüp ellerimi yüzümden çektim. Zaten loş olan salonda yüzümün ne hâlde olduğu görünmeyeceğinden bir nebze rahatlık duyuyordum; çünkü ağlamak en sevmediğim eylemlerin başında geliyordu. "Efendim?" dedim çatallı bir sesle.

"Ne oldu?" Sesli sesli burnumu çekince, "Kalk bakayım

bir," dedi. Tıpkı bir oyuncak bebekmişim ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni omzumdan tutup koltukta doğrulttu. Kendisi de yüzü bana dönük olacak şekilde oturdu. "Şimdi anlat."

"Tuna aradı," dedim. O esnada başka bir gözyaşı yanağımdan usulca süzülüp kucağıma düşmüştü. "Bana dedi ki-" Yine aklıma gelince üzerime çöken o his kendini tekrarladı ve beni bir kere daha kırdı.

"Ne dedi?"

Derin bir nefes aldım. Bir anda, "Benim hayatta hiç başarılarım yok mu Kaan?" diye soruverdim.

Kaan kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Tabii ki var," dedi. Sustuğu o kısa zaman diliminde sorumun altında bir anlam aramaya gitmiş olmalıydı. "Sen çok iyi bir dostsun ki bu, bu devirde kolay rastlanan bir şey değil."

"Öyle değil," diye itiraz ettim. "Böyle... Elle tutulur bir şey, itibar kazandıran bir şey."

"İyi de bu dediklerin geçici başarılardır. Ödüllendirildiğin bir durum kimi zaman kimsenin aklına bile gelmez; ama senin için söylediğim başarı senin içindedir, seni hiç terk etmez. Ayrıca bütün arkadaşların tarafından da anımsanır." Durdu. "Bana sorarsan insan kazanmak en büyük başarı bu hayatta."

Burnumu çektim. "Bana, 'Hayatta bir başarın olsun,' gibi bir şey söyledi," dedim sakince.

Düz bir yazıyı okur gibi telaffuz ettiğim cümle karşısında, "Hah!" dedi gülerek; fakat bu gülüşün içten olmadığı belliydi. Belli bir noktada ortaya çıkan, sinirlenmeden sonra oluşan bir gülüştü. "Onun belli bir başarısı mı varmış kalp kırmaktan başka?"

Göz altlarımı silip öylece durdum. Söylediğine ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum. İçimde bir yerlerde öyle in-

cinmişti ki bir şey, sızısı göğsümü ağrıtmıştı. Kokusu öyle çirkindi ki burnumun direği sızlamıştı.

Elini omzuma koyup ringe çıkan boksöre yapıldığı gibi tek eliyle kısa süreli ve özensiz bir masaj yaptı. "Sen bir de hep içine attın üzüntünü ya, ondan herhalde böyle bir anda yoğun hissetmen. Ya da bir süredir sesini duymuyordun, onun etkisi de öfkeni ağırlaştırmış olabilir."

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Toparla ya kendini!" dedi motivasyon veren bir tonlamayla. "Biz neleri atlattık ya, bu ne ki kızım? Kalk ayağa."

Gözlerimi kapatıp, "Hiç, hiç valla ayağa kalkacak hâlim yok," diye söylenirken iki elimle bir yandan da yaptığım dur işaretini ona gösteriyordum; fakat kendimi bir anda ayakta bulmuştum. Elini bileğimden çekince gözlerimi devirdim. "Dans mı edeyim?" dedim ölü bir ses tonuyla.

"Gel." Kolumdan tutup beni pencerenin önüne getirdi. Hiçbir ağırlığı olmayan cansız bir nesneyi hareket ettirir gibi kolaylıkla beni yönlendirebiliyordu. Bu da sinirlerimi bozsa da ona itiraz edemeden pencereyi sonuna kadar açtı.

Bir anda yüzüme vuran soğuk ve keskin havaya tepki bile veremeden ağzım açık hâlde öylece kalakalmıştım. Vücudumdaki kan hücreleri de dahil olmak üzere tüm organlarımın buz tuttuğunu hissettiğim o kısacık zaman diliminde, "Kaan!" diye bağırdım.

"Şimdi bu şok etkisi seni daha iyi-"

Sözünü keserek, "Başlarım şokuna!" diye tekrar bağırdım. Bir hışım pencereyi kapatıp ona döndüm. "Ne yapıyorsun ya?" Gözyaşlarımdan dolayı ıslanan yüzüme soğuk hava bir anda vurunca gerçekten de şoka benzer bir etki yaratmış ve beni üşütmüştü. Yüzümde donup kalan mimiklerimi tarif etmem bile mümkün değildi.

"İyi, git ağla o zaman." Sağ elimi sol koluma sürterek

üşümemi engellemeye çalıştım ama olmuyordu. Koltuktaki battaniyeyi almak için koltuğa doğru giderken, "Oturup ağlayacak mısın gerçekten?" dedi hayretler içinde.

Battaniyeyi üzerime sararken, "Sayende gözyaşı kanallarım bile dondu. Nasıl ağlayayım?" dedim. Son cümlemden sonra az önce soğukta çarpılmamdan kaynaklı kısa süreli bir titreme beni yoklayıp gitti.

"Arada uygulayalım bunu etkili olduysa," demesi üzerine kızgınlıkla bakarak kafamı sallarken ikinci bir titreme geldi. Eğer üzerimdeki ince bluz bizimle konuşabilseydi şu an lanetler savurur olurdu diye düşünüyordum. Sıcacık odaya alışmışken korkunç bir soğuk havaya ansızın maruz kalarak tüm vücudumun sarsılmasına sebep olan kış mevsimine bir kez daha nefretler gönderdim. Kaan yüzümün değdirmeden elini bir sağa bir sola hareket ettirmeye başladı. "Şş, dondun mu?"

Eline hafifçe vurup koltuğa oturdum. Öylece hareket etmeden ayakta durarak üşümemin geçmesini beklerken bir sonuç almadığımı görünce, "Uyuyacağım ben," dedim Kaan'a. Önümde ayakta durmuş beni izliyordu. Zannediyordum ki iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. "Şu örtüyü de versene."

Tekli koltuktaki örtüyü çekip eline aldı. "Çok mu üşüyorsun gerçekten?"

"Kaan çok konuşma bu gece sen. Ört üstüme!" Derin bir nefes vererek dediğimi yaparken tüm düşüncelerimin de donmuş gibi olduğunu tahmin ediyordum. Üzerimde öyle bir yük hissediyordum ki yeni bir şey düşünmek, taşıyamayacağım bir ağırlıkmış gibi geliyordu.

Kaan örtüyü üzerime serdi ve kendi de yattığı kanepeye geri dönüp uzandı. Loş ışığa alıştığımdan görüşüm artık daha netti. Çınar ağacının dalları dışarıdaki güçlü esintiden

dolayı bir sağa bir sola kuvvetli şekilde savruluyordu. Bunu hem perdesi açık camdan hem de yine içeri giren sokak ışıklarının üzerine düşen gölgesinden anlayabiliyordum.

Titremem geçmişti. Kısa soluklu olsa da yine de daha önce hiç böyle olmadığımdan korkutmuştu. Buz tutan düşüncelerim çözülüp yastığın üzerine dökülmüş gibi hissediyordum. Beynimin içine kuvvetli bir baskı vardı ve gözlerimi yumduğumda azalıyordu. Bunu keşfettiğimde gözlerimi yumdum ve bir daha açmadım.

Bir kez hayal kırıklığına uğrandığı vakit, o çatlakları bir araya getirmek kolay olmuyordu. Unutulduğunda ise, zaman sertçe hatırlatıp öylece köşeye atıyordu; yine zamanla soğutup önünüze sunduğunda ise pek çok şeyin eskisi gibi etkisi kalmıyordu.

Üstesinden gelinen iş olarak tanımlanan başarı kelimesinin altını aradım bir süre. Her ne kadar kendime güvensem de söyledikleri kalbimi çok kırmıştı. Bir başarıya imza atmak elbette güzel olacaktı; fakat imza atılacak bir başarı çabasına girmeli miydim bilmiyordum. Şu an içimdeki büyük bir parça kendimi kanıtlamak istediği için alev alevdi. Hem var olan bir projeye bodoslama girmek istiyor hem de bunun sonunda ona kendini önemli hissettirmek istemiyordum.

Ofiste saatleri öldürüp eve gitmek için dışarı çıktığımda sahile giden yolda, yarışmanın duyurusunu yapan büyük billboarda tekrar baktım. Aslında büyük bir iş dedim içimden. Büyük ve benim için başarıyı getiren bir işti. Kazanmanın zor olduğunu bilsem de katılacak bir eser bulunduğunda bu uğraşa girmeye değerdi. Netice itibarı ile kazanılmadığında kaybedilecek bir şey yoktu.

Turuncu büyük billboardın bulunduğu yolun karşısındaki

sokağın köşesinden ne kadar süre izledim, tam kestiremiyordum; ama bu işe girmek tahminimce kazanmaktan daha zordu. Üretmek bir yetenek işiydi. Kimi meslekler için güçlü bir estetik görüş, ikna ya da güçlü hitabet yetenekleri önplana çıksa da yazmak da içerik üretirken kelimelerle oynamaya ilişkin güç gerektiriyordu. Çok okuduğumdan kelime dağarcığıma güveniyordum; ama bir araya getirme işinde kesinlikle bir iddiam yoktu. Bunun için deneyimsiz biri olarak sıfırdan bir içerik üretmenin başarı getireceğine umudum kalmamıştı.

Omuzlarımı düşürüp birkaç adım ileride bulunan otobüs durağına doğru ilerledim. Bu tarz yarışmalar için güçlü bir projeniz olmalıydı ki diğer cevval katılımcıların arasından sıyrılmak sizin için kolaylaşsındı. Boş otobüs durağında ne kadar süre beklediğimi bilmiyordum. Zihnimde yalnızca bu yarışmaya katılabilecek bir eseri nasıl yazabilirim sorusu vardı. Bu soruya onlarca cevap getirebiliyor, ama başka bir soruyla o onlarca cevabı anında silebiliyordum.

Otobüse bindiğimde boş koltuklardan birine oturup beni eve götüren on durak boyunca bu yarışmaya yönelik fikirler geliştirdim. Farklı, duyulmamış ve üslubu kuvvetli içerikleri zihnimde taradım; fakat hiç de içinden çıkılacak bir durum gibi değildi. İşleyişini ve gidişatını bilmediğiniz bir yola girmeye çalışmak çok zordu. Zihnimde farklı fikirler ararken bulduklarım ya çok basit ya da çok karmaşık oluyordu. Bu konuda diğer insanların görüşlerini dinlemek iyi olacaktı, neticede akıl akıldan üstündü.

Otobüsten inip apartmana giden dar ve virajlı sokaktan geçerken zihnimi durduramıyordum. Sürekli olarak ortaya yeni bir fikir atsam da bu işin ayrı bir prosedürü bulunduğunun bilincinde olduğumdan, kesin bir karara bağlayamıyordum. Düşündükçe düşünüyordum; ama finalde düşüncelerimin buhar olup uçması beni rahatsız ediyordu.

Yavaş yavaş eve doğru arnavutkaldırımı olan sokağın kenarından giderken iki küçük çocuk yanımdan koşarak geçtiler. Ne şanslılar dedim içimden. O yaşlara geri dönmeyi istiyor, ortaokuldaki tek sorumluluğumun okuldaki öğrendiklerimizin evde özetini çıkarmak olduğu günleri çok özlüyordum. Yaş ilerledikçe insanın hayatındaki koşuşturma da artıyordu. Başlarda bu koşuşturma anlamlı ve verimli gelse de insan yıllar geçtikçe sakinliği ve dinginliği hayatına çağırıyordu. Yazın gelmesini ve uzun bir tatil yapmayı çok istiyordum.

Apartmanın kapısından girdiğimde demir kapı ardımdan kapandı, yüksek duvarlara çarpan ve geri dönen kapı sesinin yankısını duyarken elimdeki anahtarlardan evin kapısının anahtarını bulup baş ve işaretparmağımla avucuma sıkıştırdım.

Kapının kilidinin dönerken çıkardığı ses yine apartmanın iç duvarlarından sekerek belli bir menzilde yayılıyordu. Kapı açıldığında içeriden gelen ılık bir hava yüzümü okşadı. Evimin enerjisini çok seviyordum. Dışarıdaki koşuşturmada özlemini çektiğim o sakinliği bana hatırlatıyor ve el verdiği ölçüde de bana yaşatmaya çalışıyordu. Uzun yolculuklardan sonra vardığım, dışarıda ne yaşarsam yaşayayım beni rahatlatan ve türlü anılara şahitlik eden evime çiçekler almıştım; ama eve giren kişi tarafından yerlere saçıldıklarından hepsi mahvolmuştu. Aklıma gelince yine canım sıkıldı.

Ayakkabılarımı ayakkabılığa, ceketimi de kenardaki pufun üzerine bırakıp içeri girdim. Çantamı da koltuğun üzerine koyduktan sonra evi havalandırmak ve ferahlatmak için pencerenin önüne geçtim. Beyaz pencerenin kolunu kavrayıp yavaşça yukarı doğru kaldırdım. Perdelerin toplandığı kısma denk gelince sonuna kadar açılmayan pencereyi perdeleri ileri iterek açılmasını sağladım. İçeri giren mis gibi hava dinginlik vericiydi.

Eve girip rahatlayınca bir süreliğine ara verdiğim düşüncelerim tekrar gün yüzüne çıkmışlardı. Kendimi istemsizce kitaplığımın önüne doğru giderken buldum. Salonun köşelerinden birine konumlandırdığım yan yana üç kitaplığı dekore ederek büyük bir kitaplıkmış izlenimi oluşturmuştum, halbuki yalnızca artan kitaplara yer kalmadığında farklı zamanlarda farklı yerlerden temin edilen kitaplıklardan ibarettiler. Her rafı kitapla dolu olan kitaplığıma baktığımda zihnimde belki farklı bir fikir inşa ederim demiştim, ama zannediyordum ki böyle olacak bir iş değildi. Gerçek bir yetenek kazanmak için o yeteneği icra edenlerle çalışmalıydım; ancak bu şekilde bu süreçte bir yol kat etmem mümkün gibi duruyordu.

Kitaplıktan da ümidimi kestiğimde tüm hayallerim sert bir topun çarpması sonucu eski bir gecekondunun camının parçalanması gibi darmadağın olmuş ve kulakları sağır eden bir sesle ayaklarımın dibine düşmüştü. En iyisi bu yarışmayla ilgili kafa patlatmaktan vazgeçip başka bir yol düşünmeliydim. İnsan var olduğu müddetçe kendini kanıtlayabileceği oldukça çeşitli alan vardı, önemli olan o alanda ne denli kabul gördüğüydü. Hem kendini kanıtlayabilmiş hem de kabul görmüş ise başarının kendisi geliyordu. Tuna'nın bahsettiği başarı tam olarak böyle bir şeydi. Takdir toplayan, kapsamlı ve güçlü bir başarıdan söz ediyordu. Hayatında uygulamaya değil de daima teoriğe önem verdiğinden, insanın bu başarıyı elde ederken temelde yatan duygularını bilmiyordu. Onun için süreç diye bir şey yoktu; yalnızca sonuç ve sonuçlar vardı. Bu denli yüzeysel ve sonuç odaklı düşünmesi, benim gibi detaylı ve duygusal düşünen birine hep garip gelmişti.

Sanılanın aksine, düşünce tiplerimizden ve hayata bakış açımızdan kaynaklı hiç tartışma yaşamamıştık. Tartışmalar

genel olarak gündelik ve sarsıcı oluyordu. Zaten en ufak bir olay ilişkide büyük bir çatırdama yarattığından ötürü büyük olaylardan sorun yaşamaya vakit kalmıyordu. Zor sabredilen ve sağlıksız bir ilişki olduğunun onunlayken zaman zaman farkına varıyor olsam da bir şekilde düzlüğe çıkmayı başardığımızdan tümden bir bitirme kararı alamıyordum. Onsuz günler geçtikçe ve farklı bir Tuna'yı tanıma fırsatı(!) yakaladıkça en başından verilmesi gereken kararların idrakine yeni varıyordum.

Dikkatim duvardaki saate kaydığında gün henüz yeni düşüyordu. Kızıllaşan havayı geride bırakmış karanlığın yeryüzüne yavaş yavaş inmeye başladığı saatlerdi. Birazdan Kaan'ın geleceğinin tahminini yürüttükten sonra mutfağa doğru ilerledim.

Buzdolabını açtığımda mutfak alışverişi yapmamız gerektiğini unutmuş olduğumdan kendime kızdım. Kaan geldiğinde mutlaka markete gitmeliydik; ama eve aç ve bitap geleceğini bildiğimden onu doyurmak için yapacağım tek besin yine makarnaydı.

Sıcak suyu hazırlamak için yine derin bir tencereye su doldurup ocağa koyarken kapının zili çaldı. Ocağı yakıp kısığa aldıktan sonra kapıya koştum.

Kapıya doğru giderken zil tekrar çaldığında seslenmeden devam edip kapının yanına geldiğimde delikten baktım. Tahmin ettiğim gibi, gelen Kaan'dı. "Hoş geldin."

"Hoş buldum." Ayakkabılarını çıkarırken eliyle duvardan destek alıyordu. Ben de içeri girdikten sonra kapıyı ardından kapattım. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"İyi ya. Yorgunum."

"Nasıl geçti günün?" diye sormuştum, ama yüzünden dediği gibi günün çok yorucu geçtiği belliydi.

Sorumu, "Yorucu," diyerek cevapladı. Verdiği cevaba karşılık gözlerimi devirdim. Ceketini çıkardıktan sonra kendini koltuğa attıktan sonra sesli bir nefes verdi.

Yanındaki tekli koltuğa geçip oturdum. "Yemekten sonra markete gitmemiz lazım. Yoksa yarın hiçbir şey yiyemeyeceğiz."

Yüzünü buruşturdu. "Tamam gidelim, ama hemen değil," dedi yalvarır gibi.

Yemekten sonra dediğimi duymamış olacaktı ki, "Yok, hemen değil. Yemekten sonra," diye önceki dediğimi tekrarladım.

"Tamam," deyip gözlerini kapattı. "Karşıdan buraya iş çıkış saatinde dönmek öyle büyük bir eziyet ki," diye söylenmeye başladı.

"Bir şey mi oldu?"

Kafasını yukarı doğru hareket ettirerek, "Yok, olmadı, aynı şeyler," dedi. "İşe gitmek için kullandığım ulaşım sürecinden nefret ediyorum."

Ayağa kalktım. "Sen dinlen. Ben de yiyecek bir şeyler hazırlıyorum." Belli belirsiz kafasını salladı.

Mutfağa gittiğimde su kaynamıştı. Makarnaları içine atıp bir güzel karıştırdım. Sıcak suyun içerisinde yumuşamalarını beklerken buzdolabından tereyağını çıkarıp tezgâhın ocağa yakın kısmına bıraktım.

Kafamda hâlen yarışmaya katılmak için makul ve vakur bir eser tararken bir yandan da masayı kuruyordum. Tabak altlıklarını sererken diğer elimde tuttuğum çatalları masaya koyacağım esnada, "Bugün-" diye bir ses gelmesiyle korkuyla irkildim. Elim istemsizce kalbime gittiğinde Kaan, "Korkutmak istememiştim," dedi. Onun suçu değildi, beynimin çok dolu olması ve sürekli bir şeyler üretiyor olmasından dolayı geldiğini duymamıştım.

"Kafam çok dolu ya," dedim elimde kalan diğer çatalı masaya koyarken. "Bir yarışmaya katılmaya çalışıyorum."

"Ne yarışması?" Masada her zaman oturduğu sandalyeyi çekip oturdu. Ben de bir yandan burnuma gelen haşlanmış makarna kokusuyla ocağı kontrol ediyordum.

"Bir edebiyat yarışması." Fazla yumuşadığı zaman sevmediğim makarnalara baktığımda bir iki dakika daha beklemesi için zaman tanıdım. "Kazanırsan sinemaya uyarlanıyor ve çok görkemli bir ödül töreni varmış."

"Süpermiş."

"Evet," diyerek onayladım. "Kazandığımızı hayal et kısa bir süre."

Güldü. "Ben okumayı seviyorum. Yazarken sıkılırım."

"Seninle oturup bir şeyler yazdığımızı hiç hayal etmedim zaten," dedim huysuz huysuz. Tekrar ocaktaki makarnaya dönüp kıvama geldiğine yönelik bir tahminle ocağın altını kapattım. Plastik kapların olduğu dolabın bölmesinden süzgeci çıkarıp makarnaları yavaşça süzdüm. "Bugün ne oldu? Bir şey anlatarak geliyordun." Makarnanın yağını yaparken sorduğum soruyu sanki bir anda hatırlamış gibi güldü.

"Bugün ara sınav gibi, ama daha kısa bir sınav yaptım sınıfa. Bir kişi adını yazmamış." Yağda kısa süre çevirdiğim makarnayı iki ayrı tabağa eşit şekilde bölüştürdüm. "Buldum kim olduğunu. 'Neden adını yazmadın?' diye sordum." Tabağı önüne koyarken diğer tabağı da kendi önüme koyup dinlemeye devam ettim. "'Bizim her yerde adımız geçmez öğretmenim,' dedi."

Sesli şekilde güldüm. Kaan'ın öğrencileri henüz küçük olduğundan ara sıra böyle başına gelen komik olayları bana anlattığında birlikte gülerdik. "Kimmiş onlar?" diye sordum gülmeye devam ederken.

"Ben de sordum aynısını. 'Siz kimsiniz evladım?' dedim.

'Öğretmenim, racon böyle,' diyor." Kendi de bir kahkaha atıp çatalını makarnaya daldırdı. "Görsen, çok komik çocuklar var. Hepsi de zehir gibi."

"Gelecekleri güzel olsun," diye dileklerimi ilettim. Dünyanın hiçbir çocuğu üzülmeyi hak etmiyordu. Hemen kabul edileceğini bildiğim bir dilek hakkım olsaydı bunu hiç düşünmeden çocuklar için kullanırdım. Yaşayan en güzel manzaralar, gülen çocukların yüzleriydi. Hepsinin ışıklı geleceklerinin olmasını diliyordum, çocuklar canımızdı.

Kaan'ın sınav kağıdına ismini yazmayan öğrencisi tekrar aklıma geldiğinde beynimde bir şimşek çakmış gibi kalakaldım; fakat sonrasında o yankı azalmış, yerini ihtimallere bırakmıştı. Olabilir mi diye düşündüm kendi kendime. Bir yandan da yemeye devam ettiğim makarnamı çiğnerken kafamda tüm ihtimalleri doğruluyor, devamında içtiğim suyla da ihtimalleri öldürüyordum. Yarışmaya Venüs'le katıldığım ihtimali, kalbime sinen en anlamlı fikirdi. Kaan'ın yaptığı ara sınavdan yarışmaya kadar uzanan tesadüf, bana bunun bir işaret olup olmadığını düşündürüyordu.

Venüs'le ilgili elimde olan tek bilgi e-posta adresiydi. Bunun haricinde kim olduğuna, nerede yaşadığına veya kaç yaşında olduğuna dair hiçbir bilgim yoktu. Gönderdiğim e-postaya samimi bir geri dönüş yapmış olsa da birden karşısına çıkıp ona bir yarışma teklifi sunmanın ne kadar doğru olacağını zihnimde tartmaya başladım. Zihnimde ihtimallerin ardı arkası kesilmiyorken ruhum sessizdi, kalbimde meydana gelen kıpırtıya ses etmiyordu. Uzaktan izlemeyi tercih ediyor gibi bir hâli vardı.

"Eline sağlık." Kaan masadan kalkarken tüm dikkatim bir anda soğuk havayla karşı karşıya gelen buhar gibi yok oldu.

"Afiyet olsun." Hızlı yemek yiyen Kaan, genelde tüm yemekleri benden önce bitirirdi. Buna alışkın olduğumdan ilk

başlardaki kadar tuhaf gelmiyordu. "Üzerini değiştir istersen," dedim gömleğini ve kumaş pantolonunu kastederek. Yıllardır okulda resmi giyindiğinden artık gömlek giydiğinde kendini rahatsız hissetmiyordu. "Markete de gideceğiz hem," diyerek verdiği sözü anımsattım.

Bir şey söylemeden mutfaktan çıktığında kıyafetlerini değiştirmeye gittiği belliydi. O hazır olana kadar tabağımda kalan iki üç çatallık makarnayı mideme indirip iki tabak, iki çatal, iki su bardağı ve tencereden oluşan bulaşığı yıkadım. Tezgâhın üzerindeki bulaşık suyunu mutfak beziyle silerken mutfak penceresinden havanın nasıl olduğunu tahlil etmeye çalıştım.

Dün geceki hoyrat soğuk esinti yok gibiydi. Hatırlayınca sanki bugün de tekrarlanmış gibi farklı bir titremeyle irkildim. Son olarak ellerimi de kuruladıktan sonra mutfağın ışığını kapatıp salona çıktım.

Kaan salonda değildi, odasında olduğunu tahmin edip koridorun diğer ucuna doğru seslendim. "Kaan!"

"Efendim?" dedi hemen.

"Hazır mısın?" der demez odadan çıkıp bana doğru gelmeye başladı. Üzerine spor bir şeyler giyerek en iyisini yapmıştı. Ben işten geldiğimde kıyafetlerimi değiştirmemiştim, ama üzerimdekiler beni rahatsız etmiyordu.

Kapının önüne geldiğinde ceketini üzerine geçirip benim montumu da bana uzattı. O, kapının yanındaki pufa oturup ayakkabılarını giyerken ben de montumu üzerime giyip fermuarlı botlarımı seri bir şekilde ayağıma geçirdim.

Eve yakın olan süpermarkete gitmek için evden çıktık, apartman boşluğunun kederli soğuğu yine yüzüme çarptığında duygularımı altüst etmeyi başarmıştı. Kendimden beklemediğim bir ehlilikle o duyguyu görmezden geldim. Apartmandaki sarmal merdivenin kenar kısımları fazla dik

ve sivri olduğundan inerken zorluk yaratıyordu. Zannediyordum ki bu görmezden gelişin kolaylığı biraz da olası bir kazayı önlemek için takındığım dikkatten geliyordu. Neyse ki artık alışmış olduğumdan taşındığım ilk zamanlardaki gibi bileğimi burkmuyordum.

Apartmanın siyah demir kapısından dışarı çıktığımızda kaldırıma inen iki basamağı da yavaşça inip boş sokağa çıktım. Kaan arkamdan kapıyı kapatıp basamakları teker teker inmeyerek direkt kaldırıma adım attı.

"Nereden gidiyoruz?"

İşaretparmağımla sokağın caddeye giden sağ tarafının aksini işaret ettim. Kaan da işe giderken benim gibi sağ taraftaki yolu kullanıyordu, sol taraftan daha önce hiç gitmemiş olacaktı ki yakınlardaki süpermarketin konumunu anımsamıyordu.

İşaret ettiğim taraftan hızlı gitmeye çalışsak da esintinin o taraftan geliyor olması adımlarımızın hızını biraz kesiyordu. Kuvvetli bir esinti değildi, ama keskin bir soğuğu olduğundan insanın yüzünü yakıyordu. İçimden, "Yaz gelsin artık ya!" diye yakınırken sesli bir söylenme olmuş olacaktı ki Kaan bana baktı.

"Anlamadım?"

"Yaz gelsin artık diyorum. Bıktım üşümekten."

"Hangi mevsimde doğmuşsan onun zıddını severmişsin aslında," dedi gülerek. Bir yandan da şişme montunun yaka kısmındaki fermuarını daha da yukarı doğru çekmeye çalışıyordu.

"Sen de yaz çocuğusun. Seviyor musun sonbaharı, kışı?"

Omuz silkti. "Benim mevsimlerle bir alıp veremediğim yok." Cebinden telefonunu çıkarıp ekranına baktıktan sonra cebine geri koydu. "Ben kışı sevmezsem hep yaz mı olacak?" Gözlerini devirdi. "Bazı şeyleri durup kabul etmek zorundasın."

Başımı sallayarak onu onayladım. Sokağın sonundan sağa döndüğümüzde süpermarketin ışıklarını gördüm. Alışveriş yapan insanlar, araçlarına aldıkları malzemeleri doldurup alışveriş arabasını yerine geri bırakırken marketin yüzeyinde gezinen tekerlek sesi demirden bir ses çıkarıyordu. Alışveriş arabalarından birini de ben aldım ve birlikte markete giriş yaptık.

"Önce kahvaltılıklardan başlayalım," dediğimde reçellerin olduğu reyona doğru arabayı önündeki demir kısmından tutup çevirdi. Alışveriş arabasının tekerlekleri marketin fayans zemininde metalik bir ses çıkarmaya devam ederken reçellerin ve türevlerinin olduğu reyona ulaştık. Kaan böğürtlen reçelini raftan alıp boş alışveriş arabasının köşesine koydu.

"Bir tane de çilek reçeli alayım mı?"

"Reçeli çok seven sensin, yiyeceksen al tabii," dedim. Bir çilek reçeli kavanozu da demir arabanın içindeki böğürtlen reçelinin yanında yerini alırken bir reyon boyunca sırasıyla dizilmiş makarnaların olduğu bölüme denk geldik.

"İşte," dedi Kaan. "Bizim kutsal yiyeceğimiz. Korusun Tanrı'mız." Yaptığı espriye gülerken bir yandan da istediği türden makarna paketlerini alışveriş arabasının içine koyuyordu. Arkama bakınca fark ettiğim mini fırın kısmından ekmek almak için demir arabayı onunla bırakıp ilerlemeye başladım.

Dilimlenmiş ekmeklerden iki paket kucağıma alıp Kaan'ın yanına geri döndüm. Ben ekmekleri aldığı makarnaların üzerine bırakırken o da birkaç kavanozu koluna sıkıştırmış, kalanını da avucunun içine sığdırmış geliyordu. "Ne bunlar?" dedim anlam vermeye çalışırken.

"Makarna sosları," dedi. Arabaya koyarken aldıklarını tek tek bana göstermeye başladı. "Köri, pesto sosu, Arabi-

ata sosu." Saydıklarını bir bir arabaya koyarken kolunun altındaki sosu da bana gösterip, "Domates sosu," dedi. Kollarımı göğsümde bağlayıp ona hoşnut olmadığımı gösteren bir yüz ifadesiyle karşılık verdim. "Tek besin kaynağımız olduğu için biraz çeşitlendireyim istedim."

"Makarnalarıma bu kadar içerlediğini bilmiyordum."

"İçerleme değil de..." diyerek açıklamaya başladı. "Bir süre sonra insan çeşitlilik arıyor. O yüzden."

Kollarımı çözüp gözlerimi kısarak ona baktım. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Yoo," dedi demir alışveriş arabasını yanımdan sürüyerek giderken. "Olanı söylüyorum."

Esprisinin iğneleyici bir yanı olduğunu anlamıştım; fakat bir anda gerçekle beni yüzleştirince olduğum yerde kalakalmıştım. Saniyelerin geçtiği bir sürede çözülüp söylenerek arkasından gittim. "Kıyma alalım o zaman. Nerede bu kasap reyonu? Hamburger yaparım."

Arkasından seslendiğimde sürdüğü demir arabayı durdurup bana baktı. Bakışlarında biraz samimiyetle biraz da oyuncu yapmacıklığıyla başarı kazandığı hüzün vardı. Elini kalbine götürüp, "Duygulandım," dedi.

"Hem kolaysa sen yemek yap." Annem yemek yapmanın sanat yapmaktan bir farkı olmadığını söylerdi. Ona hak veriyordum, hem uğraş verip hem de ortaya lezzetli bir iş çıkarmanın yetenekle ilgisi olduğunu düşünüyordum. "Ben işten geliyorum her gün, sonra yemek yapıyorum."

Elini kalbinden çekip yüzündeki yapmacık hüznü sildi. "Sen işten geliyorsun da ben nereden geliyorum Leyla?"

"Tamam tamam, hadi," dedim konuyu kestirip atarken. Ben kasap reyonuna doğru ilerlerken o da alışveriş arabasını sürüyerek arkamdan gelmeye başlamıştı, geldiğini demir arabanın tekerleğinin seslerinden anlıyordum.

Şakam olmadığını kanıtlamak istercesine iki kişiye yetecek miktarda kıyma alıp arabanın içine bıraktım. Ben sebze reyonundan marul, domates, patates ve soğan alırken o da içecek bir şeyler almak için meşrubat bölümüne gitmişti. Aldıklarımı tartıda tarttırıp alışveriş arabasına koyduktan sonra onun yanına giderken yarı yolda karşılaştık. Kollarında soğuk çay, asitli içecekler ve kefir vardı. İçeceklerden herhangi birini yere düşürüp patlatmasın diye arabaya koymasına yardım ettim.

Alışverişin bittiğine kanaat getirip kasaya doğru ilerlerken kasanın yanındaki abur cuburlardan iki paket cips alıp olduğu yerden arabanın içerisine fırlattı.

Demir alışveriş arabasındaki aldıklarımızı kasaya aktarırken ve bilmem kaçıncı makarna paketini kasiyere uzatırken, "Kahvaltıda da makarna yeriz artık," dedim Kaan'a takılarak.

Elindeki alışveriş poşetini açarken, "Aynen öyle," dedi. Yüzünde makarnaları abarttığını idrak ettiğini belirten bir ifade vardı. Neyse ki daha fazla makarna paketi kalmadığında diğerlerini de kasadan geçirip poşetledik ve ödemeyi yapıp marketten çıkabildik.

Soldan ilerleyip evimin olduğu sokağa girdiğimizde, "Gerek var mıydı gerçekten?" dedim.

"Neye?" dedi elindeki içeceklerin ve makarnaların olduğu poşeti daha iyi kavrayarak.

Makarna poşetini havaya kaldırmak istemiştim, ama gücüm o kadarına yetmiyordu. "Bu kadar makarnaya..."

"Söylenme," dedi kaldırıma çıkıp adımlarını hızlandırırken. "Yarın yine üşenip makarna yapacaksın." Bana bakıp alayla güldü. "Ben seni bilmiyor muyum sanki..."

"Bundan sonra bir gün sen bir gün ben yemek yapacağız o zaman."

Taşıdığı poşetlerin ağır olduğunu bildiğimden omuz silkmesi biraz belli belirsiz olmuştu. "Yaparım ki."

Emin olduğum bir şey vardı ki o da Kaan'ın sıkıntıya gelemeyip en fazla üçüncü seferden sonra yemek yapmayı bırakacağıydı. Yine de meydan okumamı kabul etmesine şaşırmamıştım. Yedi yaşından beri aynı inatçı Kaan'dı. Bazı şeyler büyüdükçe hiç düzelmiyor diye geçirdim içimden.

Elimdeki poşetleri kaldırıma bıraktıktan sonra cebimden anahtarı çıkarıp apartmanın demir kapısını açtım. Kapıyı tutup Kaan'ın içeri girmesine yardım ettim. En sonunda yukarıdaki bir aparat yardımıyla kendiliğinden kapanan kapıyı sabitlemek için o tutmuş, ben de kaldırımda kalan poşetleri alıp içeriye taşıyabilmiştim. Beni en çok yoran apartmanın merdivenleri olmuştu. Düşmemeye çalışarak dördüncü kata çıkmayı başarmış, ama eve girdikten sonra da elimdekileri bırakıp koltuğa devrilmiştim.

Kaan da elindeki poşetleri benim getirip koridorun köşesine yığdıklarımın yanına koyduktan sonra yanıma geldi. Gözlerinden iyice yorgun olduğu belli oluyordu. "Uyu istersen," dedim anaç bir ifadeyle.

Kafasını sallayarak onayladı. Koltuğa uzanırken orta sehpadan aldığı kumandayla bir yandan da televizyonu açmaya çalışıyordu. Ben de bacaklarımı orta sehpaya uzatıp açtığı kanaldaki filmi izlemeye başladım. Aksiyon filmi oluşundan kaynaklı mı bilmem, tepki gerektirmeden bir anda kendini izletmeyi başarmıştı.

Dizüstü bilgisayarımdan minik melodik bir ses gelince ayaklarımı orta sehpadan çekip tekli koltuğun üzerindeki bilgisayarı kucağıma aldım. E-posta bildirimiydi. Alışveriş sitesinin yapmış olduğu indirimi bilgilendiren oldukça detaylı iletiyi okumadan kapattım.

Aklıma gelen fikri Venüs'e sunmak için bir yanım sabır-

sızlanırken diğer yanım bundan ölesiye çekiniyordu. Bu iki zıt duygunun her iki tarafına da ayrı ayrı çekildim, zihnim yorgun düşerken sırtımı yasladığım koltuğa daha çok gömüldüm.

İhtimallerin arasında tekrar gezinmeye başladığımı idrak ettikten sonra vurucu bir baş ağrısı yaşamak istemediğimi kendime hatırlattım. Ufak bir ricadan ne çıkardı? Hem farklı bir şehirde yaşıyor olması da muhtemeldi. Olumsuz bir çıkış yapacağını hiç zannetmiyordum; ama hakkımda olumsuz bir önyargısı olmasından da çekiniyordum.

Korkunun ecele bir faydasının olmadığını bildiğimden kendimi daha fazla düşünmek eyleminden çekerek minik bir e-posta yazıp Venüs'e gönderdim. İletimin içeriğinde ricamın saygısızlık olarak algılamaması adına kendimi kısaca ifade etmeye çalışmıştım.

Akşam olduğundan belli bir geri dönüş almayı beklemiyordum. Bu yüzden bilgisayarı aldığım yere bıraktıktan sonra bacaklarımı ince battaniyeyle örtmüş, kendimi filme odaklamaya çalışıyordum. Hiç beklemediğim bir anda bilgisayarımın bildirim sesi salonu tekrar doldurdu.

Doğrulduktan sonra bilgisayarı bu defa yanıma koyup gelen bildirime tıkladım.

"İyi akşamlar,

İyiyim, çok teşekkürler. Siz nasılsınız? Elbette görüşebiliriz, İstanbul'dayım. Bana gün, saat ve yer bildirebilir misiniz? Sevgiler, E. S." (01.03.2020- 20.36)

Pamuk gibi biri galiba diye geçirdim içimden. Mutluluğumu gizleyemeden ona ricamı kırmadığı için teşekkür ettim. Çok ani olan isteği karşısında öylece kalınca buluşmak için yeri, günü ve saati kendisinin söylemesini ve benim ona

uyacağımı söyledim. Bu iletimi de kırmadan ve ikiletmeden dakikalar içerisinde dönüş yaptı.

"Pekâlâ, yarın 20.00 sizin için uygun mu? Beşiktaş'taki Ma'at, iş görüşmeleri için oldukça uygun bir yer. Mutlu günler, E. S." (01.03.2020- 20.40)

Yarın işten çıktıktan sonra taksiyle dediği yere direkt gidebilirdim. Saat altıda evde olduğumu düşündüğümde hemen hazırlanıp evden çıksam, söylediği saatten bile önce orada olma ihtimalim beni hem rahatlatmış hem de biraz germişti. Fazla bekletmeden, söylediği planlamanın bana da uygun olduğunu onaylayarak iletiyi yanıtladım.

Kısacık bir sürede ayarlanan buluşma o anki durumun sıcaklığı ile sanki rüya gibiydi. Venüs'ü görecek ve onunla sohbet edecektim. Düşüncesi beni epey heyecanlandırınca Kaan'a, "Ben yarın akşam biriyle buluşacağım," dedim. "Sen okuldan döndüğünde evden çıkıyor olurum muhtemelen."

"Yarın ben de geç geleceğim," dedi bana dönüp. "Akşam lisesinde dersim var yarın." Gözlerini kıstı. "Sakın Tuna ile deme."

"Yok yok," dedim hızla. "Bir yazarla buluşacağım. Yarışma için." Kafasını sallayarak televizyondaki akan filme geri döndü.

Konuşma netleştirilince başka e-posta gelmemişti. Bilgisayarın ekranını kapattım. İçim kıpır kıpırdı. Eğer izin verirse Venüs'le ilgili sorular da sorabileceğimi düşünüp daha çok heyecanlandım. Yarışmaya katılmak için beni en çok motive edecek projelerden birinin Venüs olduğu aşikârdı. Onu oldukça benimsemiş biri olarak kafamdaki tüm soru işaretlerinin silineceği bir sürecin başlayabilme ihtimali kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Yarın öncelikli olarak yarışmanın detaylarına göz atmalı ve notlar almalıydım, böylelikle yarın buluştuğumuzda kendimi ona daha iyi ve net bir şekilde ifade edebilirdim. Sonrasında geç kalmamaya çalışmalı, vaktimi iyi ayarlamalıydım.

Bir gün öncesine kadar yoğun bir üzüntü yaşayan birinin hemen ardından böyle güzel şanslar yakalaması, yılda yalnızca bir kez gerçekleşen görkemli bir manzarayı izlemek gibiydi. Zamanında onu aradığımız tüm iletişim kanallarından doğru ve kesin bir bilgi alamayınca şansımıza küser gibi olmuştuk. Birkaç zamandır bulmak için çabaladığımız o şans, bir anda beni bulmuştu. Sanırım gerçekten kader, çarkını döndürmesi için belli bir zamanı bekliyordu.

Sabah alarm çalmadan yeni güne gözlerimi açtığımda içimde bir yere yetişmek için yaratılan bir heyecan vardı. Böyle uyanmayı çok özlediğimi fark edip gülümsedim. Kaybedecek bir saniyem yokmuş gibi hissediyordum. Doğrulup ayaklarımı koltuktan sarkıttım. Tabanlar buz gibiydi. Öylece kenara atılan komik, pembe renkteki pelüş ev terliklerimi ayağımın ucuyla bir araya getirip ayağıma geçirdim.

Kaan yoktu, iş yeri karşıda olduğundan sabah çok erken kalkıp yola koyuluyordu. Ona belli edip rahatsızlığını perçinlemek istemediğimden ses etmiyordum, ama uzun mesafeler gidip dönmesi beni de üzüyordu. Bu durumu ben de dile getirip onu uzun yoldan soğutursam biliyordum ki Kaan aniden okulun yanına da taşınabilirdi. Fevri ve mantıksız kararlar almasını istemediğimden bu şikâyetini her dile getirişinde üzerinde durmuyormuş gibi yapıyordum.

Alarm çalmaya başlayınca telefonu elime alıp alarmı kapattım. Ayağa kalkıp koltukların üzerlerindeki battaniyeleri katlayıp kenara koydum. Salon gözüme daha derli toplu gelince mutfağa doğru ilerleyip tost makinesinin fişini prize soktum. İki dilim ekmeği sarıldığı paketinden çıkardıktan sonra ısınmadan makinenin plakalarının arasına yerleştir-

dim. Bir şey içmek istemediğimden yalnızca ekmek dilimlerini yiyip hazırlanmaya gidecektim.

Buzdolabının kapağına yerleştirdiğim reçellerden çilek olanı açıp mutfak masasının üzerine koydum. Tost makinesinin yanına bir tabak koyduktan sonra ekmeklerin kızarmasını beklemeye başladım.

Mutfak penceresinden dışarıya baktığımda sırt çantalarıyla caddeye doğru ilerleyen bir grup gence bakıp tebessüm etmeden duramadım. Lisedeyken her sabah okuldan sonra uyumanın hayalini kurardım, bazen son iki ders geçmek bilmeyince kafamı sıranın üzerine koyup öylece son zili beklerdim. Şimdi o zamanları ve lisedeki arkadaşlıklarımı özlüyordum. Hiçbiriyle bir daha görüşme fırsatımız olmamıştı; ama onlarla olan lise anılarım hâlen benimleydi.

Tost makinesinden ekmek kokusu gelmeye başlayınca fişi çektim ve ekmekleri içinden alıp tabağa aktardım. Çok yumuşak ya da çok gevrek sevmiyordum, mühürlendiği zaman tam sevdiğim tatta oluyordu.

Tabağı masaya götürüp mutfak masasının sandalyelerinden birisini çekip oturdum. Ekmeğin üzerine reçel sürerken bugün Venüs'le nasıl bir sohbet edebileceğimi düşünüyordum. Oldukça içten bir hanımefendi olduğunu düşünüyor ve buna da kalpten inanmak istiyordum. Yazıları, üslubu ve anlayışı takdir edilesiydi. Belki de yaşını başını almış, bembeyaz saçlı, tombik bir kadındır diye düşündüm. Bütün bu soru işaretleri akşam silinecekti. Bunun rahatlığı ve heyecanı ile ısırıklar aldığım ekmek dilimlerimi hızla bitirip tabağı tezgâha bıraktım.

Akşama daha çok vakit olduğundan ne giyeceğime işten eve geldiğimde karar veririm diye düşünmüştüm. Şimdilik iş yerinde giymek için mavi bir kot pantolonun üzerine bol, yumuşacık yakalı bir beyaz kazağı yatağın üzerine koyduk-

tan sonra kıyafet dolabımın kapağını kapattım. Yukarıdan topuz yaptığım saçlarım tokadan kurtulurken, dün gece duş aldığımdan saçlarımdaki şampuan kokusu odamda belli bir menzile kadar dağılabilmişti. Seri hareketlerle yatağın üzerine çıkardığım kıyafetlerimi üzerime geçirip saçlarımı kazağın altından çıkardım.

Gardırobun boy aynasından yüzüme baktığımda göz altlarımın birkaç günlük düzenli uykumdan bile fayda gördüğünü söylemem mümkündü. Yine de minik dokunuşlarla göz altlarımı kapatıcı yardımıyla kapatmış, yanaklarıma çok hafif allık sürmüştüm.

Odamdan çıktığımda salona son bir kez göz attım. Tehlike oluşturacak bir tehdit görmediğime emin olduktan sonra portmantodan ceketimi alıp üzerime geçirdim. Çantamı da astığım yerden parmakuçlarımda yükselip aldıktan sonra pufun üzerine oturup ayakkabılarımı giydim.

Kapıdan çıktığımda arkamdan iki kez de kilitleyip soluğu apartmanın bulunduğu sokakta aldım. Durağa giderken daha canlı adımlar attığımı fark edip bu hâlime içten içe sevinmiştim. İnsan mutlu olduğunda bazı detayların farkına varamıyordu. O buhranlı günlerimde sokaktaki pek çok detayın farkına varma şansını yakalamıştım. Şimdi içimdeki dünden beri gitmeyen kıpır kıpır olan bir hisle tüm o detaylardan keyif alıyordum. Evimin önündeki büyük çınar ağacının yarı dökülmüş yaprakları bugün hüzün vermiyordu.

Büyük caddenin kenarına konumlanan durağa geldiğimde otobüsün her zamanki saatine beş dakika vardı. Otobüsler çok sık gelip gittiğinden bazen gözden kaçırabiliyordum, ama bugün dikkatim uykumu iyi aldığım için oldukça keskindi.

İçimdeki mutluluğu bir an önce gidip Ceren'le paylaşmak istiyordum. Venüs'ü en az benim kadar merak eden kişi oydu. Duyduğunda gözlerinin kocaman olacağını şim-

diden gözümün önüne getirebiliyordum. O da emindim ki benim kadar mutlu olacaktı. Venüs hakkında bana pek çok konuda fikir ve destek veren ondan başkası değildi. Eğer bu yarışmayı kazanırsam ödülden onun da yararlanmasını sağlamak istiyordum, böylece Venüs'ü seven herkes hayallerine kavuşmuş olacaktı.

Otobüs geldiğinde Tuna'yla ayrıldıktan sonra içsel sıkıntım yüzünden erken indiğim durakta bu defa içim içime sığmadığı için inmiştim. Sahil yolundan yürüyerek ofise ulaşmaya çalışırken dün karşısına geçip baktığım yarışma ilanı hâlen orada duruyordu. En içten dileklerimi yollayarak Venüs'ün yarışmaya katılmayı kabul etmesini ve yarışmayı kazanmamızı umdum. Uçuk bir hayal ve dilek değildi, her ne olursa olsun bu yarışmanın bir kazananı olacaktı. Bunun biz olmasını çok istiyordum.

Yaya geçidinden karşıya geçerek diğer kaldırıma çıktım. Hızlı adımlarla ilerleyip sağda kalan ofisin yer aldığı binanın demir kapısından içeri girdim. Hızla ikinci kata çıkarak soluklandım. Uzun koridora vardığımda odaya doğru giderken beni karşılayan yine Ceren'in topuklu ayakkabılarının sesi olmuştu.

Odaya girdiğimde beni görünce ayak sesleri kesildi. "Günaydın!"

Bugün üzerine giydiği gri triko elbiseyle siyah çorap çizmelerini ne kadar güzel yakıştırdığını görünce, "Bugün ne kadar şıksın. Günaydın," dedim.

"Teşekkür ederim canım." İltifatıma utanarak cevap vermesine güldüm. Çantamı masamın üzerine bırakıp ceketimin düğmelerini açarken bir yandan da onu izliyordum.

Ceketimi en sonunda sandalyemin arkasına asıp, "Ceren," dedim. "Bir mucize gerçekleşti." Mucizenin daha büyük olaylar için kullanıldığı aklıma geldiğinde artık söy-

lemiş bulunduğumdan bozuntuya vermeden durdum. Düşünüldüğünde benim için de büyük bir olay gerçekleşmek üzereydi. Benim için Venüs hâlen bir mucizeydi.

Bakışlarında tam kestiremediğini belirten bir ifade vardı. Hiçbir fikir yürütmeden, "Ne oldu?" diye sordu. Dudakları heyecandan aralanmıştı, kucağındaki dosyalarla durmuş bana bakıyordu.

"Bu akşam Venüs'le buluşacağım."

Tam büyük bir tepki beklediğim sırada o tepki gelmeyince kaşlarımı çattım. Duruşunu hiç bozmadan ve yüzünde mimik oynatmadan, "Venüs kim?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Ya, Venüs işte," dedim kollarımı biraz yana doğru açarak. "Yazılarını sahiplenmeyen kahraman yazar."

Hiç ses çıkarmadan zaten aralık olan dudakları kocaman açılıp elindeki dosyaları masasının ona en yakın tarafına hızla koyduktan sonra eliyle ağzını kapattı. Hayal ettiğim gibi gözlerini kocaman açarak, "Ne?" dedi.

Sevinçle kafamı salladım. "Evet."

"Nasıl?" deyip öylece kalakaldı. "Nasıl oldu?"

"Geç otur," dedim karşımdaki sandalyeyi işaret ederek. "Biraz ani ve karışık oldu."

Gösterdiğim sandalyeyi görmeyip arkasında durduğu kendi tekerlekli ofis sandalyesini arkasından koşar adım iteleyerek yanıma getirdi. "Anlat hemen."

"İki gece önceydi sanırım, ben Tuna'yla konuştum." Tuna'yı duyunca kaşları bir anda çatıldı, olayın Tuna'yla olan bağlantısını anlamaya çalışıyor gibiydi. "Beni çok kırdı o gece." Yine aklıma geldiğinde kalbimde ince bir sızı hissetmiştim. "Bana, 'Hayatta başarıların olsun biraz,' dedi."

"Tuna mı?"

Gözlerinde hem şaşkınlık hem de kızgınlık vardı. "Evet."

Yavaşça kafasını salladı. "Ben de kendimi kanıtlayabileceğim somut bir başarı öyküsü arayışına giriştim. Geçenlerde senin bahsettiğin şu yarışmanın pankartı çıktı önüme. Neticede kaybedecek de olsam şansımı denemek için bir eser arıyordum."

"Aklına da Venüs geldi," dedi gülerek.

Aslında Kaan sayesindeydi, ama detaya girmeden sadece kafamı salladım. "Ben de dün akşam bir e-posta göndermiştim. Onunla önemli bir konu için görüşmek istediğimi söyledim." Sevinçle gülümsedim. "Kabul etti!"

Benimle birlikte gülmeye başladı. "Aferin kız!" dedi topuğunu yere vurup. "Kazan da görelim şu yarışmayı. Tuna da başarı görmüş olur." Kısa bir süre durup yüzünü buruşturdu. "Onun hiç olmadığından..."

Tuna aklıma geldiğinde, içimde bir şeyler ciddi mânâda kırılmış olduğundan, artık ona değil; onun yarattığı üzüntüye alışmaya çalışıyordum. Yine öyle bir anda kendimi üzüntüye vermeden Ceren'e odaklandım. "Çok heyecanlıyım."

"Dokümanların hazır mı?"

"Hayır," dedim sıkıntıyla. "Daha dün akşam konuşmuş olduğumuz için hiçbir şeyim hazır değil."

Ayağa kalktı. "Şimdi ben sana gidip ayrıntılı bir doküman hazırlayacağım, tamam mı? Sen de buluşmaya gitmeden evvel üzerinden bir geçersin."

"Çok mutlu olurum." Tekerlekli ofis sandalyesini alıp masasına doğru giderken o görmemiş olsa da arkasından minnet dolu bakışlar gönderiyordum. O sinema sektörüne benden daha hâkimdi, ayrıca yarışmayı da tüm detaylarıyla incelemişti. Benim hazırlayacağım dokümanın çok üstünde bir belge hazırlayacağından emindim. "Çok teşekkür ederim."

Bilgisayarından gözlerini ayırdı, bana gülümseyip göz kırptı. Bunun bir rica ederim demek olduğunu anlamıştım;

fakat benim için bunların ne derece kıymetli olduğunun farkında değildi.

(10.45)

Kendim için çizdiğim başarı basamaklarının yarısını tamamlamıştım. Sırada diğer yarısı vardı. Esasında beni en korkutan ve endişelendiren de yine bu kısımdı.

Hava yağışlı değildi, ama demir kadar keskin bir soğuğu vardı. Kuru ciltli insanların bu havada çok zorlanacağı aşikârdı. Dokunduğu an çarpan sert bir kış soğuğuydu. Dolabın karşısında bu soğuğu düşünürken kot pantolonumu çıkarıp yatağın üzerine fırlattım. Son dakikaya kadar ton sür ton düşündüğüm kombini kafamda alaşağı edip başka bir düzenleme yaparak dar siyah triko kazağımı da pantolonun yanına bıraktıktan sonra artık daha hazır hissediyordum.

Kıyafetlerimi üzerime giydikten sonra kazağın kumaşından dolayı elektriklenen saçlarımı bir saç yağı yardımıyla yatıştırıp ensemde özensiz bir topuz yaparak daha fazla elektriklenmesini önledim. Kombinin daha spor şık olması için de topuklu çorap çizmelerimi ayakkabılıktan çıkarıp kapının yanına bıraktım.

Yağlı bir cilde sahip olmamdan kaynaklı yaz kış parlak ve yağlı olan cildime baktım. Göz altı kapatıcısıyla gözlerimin altına noktalar hâlinde sürüp parmakuçlarımla dağıttım. Göz kapağıma da yaydığım kapatıcının bir problem çıkarmadan kolaylıkla hoş durmasına minnettardım. Kirpiklerimde bol miktarda gezdirdiğim maskaramı gözkapaklarıma bulaşmaması için intizamla yapsam da yine de başarısız olmuştum. Bir kulak çubuğu yardımıyla bulaşan siyah maskarayı temizledim.

Her zaman sürdüğüm ve hiç değiştirmediğim rujumu yine dudaklarıma sürerek makyajımı tamamladım; fakat

aynada yüzümü fazla renksiz gördüğümden çok az fırça darbeleriyle şeftali tonlarındaki allığımı elmacıkkemiklerime sürdüm.

Hemen yatağın yanında duran demir korkulukta asılı duran çantamı askıdan kurtarıp yatağın üstüne koydum. Cüzdanımı ve telefonumu çantamın içindekilere ekleyerek hazırlığın büyük kısmını tamamladım. Dolaptan kavuniçi rengindeki pelüş kalın ceketimi çıkarıp çantamı da yanıma alarak dış kapıya doğru ilerledim.

Ceketimi üzerime geçirip çantamı yere koydum. Çorap çizmeleri yan yana getirip sağ ayağıma birini geçirip fermuarını çektikten sonra diğerini de hızlıca giydim. Uzun zamandır topuklu bir ayakkabı giymediğimden bugün bir müddet beni rahatsız edecek gibi duruyorlardı. İsmi anahtarlık da olsa büyük bir rafı olan tahta duvar süsünün üzerine unutmamak için koyduğum projeye yönelik kâğıtları kendime doğru çekip kucağıma aldım. Dosyayı kolumun altına sıkıştırırken yerden çantamı alıp omzuma astım. Kapının arkasındaki kilitte asılı duran anahtarı avucumun içine hapsedip kapıyı açtım.

Kaan'ın henüz okuldan çıkış saati değildi. Haftanın belirli günlerinde bir akşam lisesinde İngilizce öğrettiği öğrencileri vardı, bu yüzden saat kaç gibi de evde olacağını bilemiyordum. Eve giren kişi de hâlen bulunamamıştı. İşimi riske atmak istemiyor, bunun için elimden gelen güvenlik şartlarını yerine getiriyordum. Kapıyı ardımdan yavaş ama güçlü bir şekilde kapatıp üç kez kilitledim.

Sarmal apartman merdiveninden inerken yankılanan topuklu ayakkabılarımın sesleri tüm apartmana tok bir ses dinletiyordu. Düşmemeye özen göstererek dikkatli adımlarla sokağa çıkmayı başardığımda kendimi tebrik ettim.

Apartmanım ara bir sokakta ve virajlı bir yolda oldu-

ğundan taksilerin burayı bulması epey zahmetli oluyordu. Otobüse binmek için gittiğim durağın olduğu cadde oldukça işlekti. Orada taksi bulmam çok daha olasıydı.

Sokağın taşlı dar kaldırımından yavaş yavaş yürürken telefonum çantamın içerisinde bir yerlerde yankılanmaya başladı. Hareket ederek hem çantamdaki telefonu çıkaramayacağımdan hem de dosyanın içerisindeki kâğıtları yola dökmek istemediğimden durdum. Eğimli yolun kaldırımında düşmemeye çalışarak dikkatli hareketlerle çantamı açıp içerisinden telefonu buldum.

"Efendim Kaan?"

"Tam kapatıyordum telefonu. Neredesin?"

Yavaş yavaş yürümeye başladım. İkna etmek için gittiğim birinin yanına da saatler sonra geç gitmek istemiyordum. "Gidiyorum şimdi. Taksiye bineceğim."

"Tamam. Ne yaptın diye bir arayayım dedim." Arkadan teneffüse girmiş olmalarını bildiren melodik bir müzik duyuldu. Hemen ardından çocuk sesleri ahizeyi doldurdu.

"Dönünce konuşuruz."

"Derse gireceğim ben de şimdi. Son ders zaten, çıkınca geçerim eve."

Yüksek kaldırımdan inmeye çalışırken topuğum kayınca dengemi sağlamak için refleks bir hareketle duvara gücümü yaslayarak durdum. "Hadi kapatıyorum, düşeceğim şimdi."

Ne dediğini duymadan onun da veda ettiğini tahmin ederek telefonu kapatıp çantamın içine bıraktım ve fermuarı çektim. Şimdi sağ elimle duvardan güç alarak yürürken sol elimde de dosyayı tutarak caddeye çıktım. Tahmin ettiğim gibi, taksi çoktu. Otobüs durağının biraz ilerisindeki taksi durağına yürümeyi gözüme kestirince adımlarım o tarafa doğru yöneldi. Durağın önünden geçerek köşeye ulaştığımda sıradaki taksiye binip dosyayı yanıma koydum.

Beşiktaş'a doğru yola çıktığımda saat yediyi çeyrek geçiyordu. İnsanlar işten çıkmış evlerine dönerken belli bir yoğunluk olduğundan zaman zaman yolda yavaşlamalar olabiliyordu. Neyse ki geç kalmayacağım için içim rahattı.

Akşamın ışıkları tüm şehri aydınlatmak için bu akşam da yanarken yoldaki insanları izledim. Kaldırımda sırt çantalarından çıkarım yaptığım öğrencileri, havaalanına gitmek için taksi bekleyen yolcuları, evine dönmek için toplu taşıma araçlarından birini bekleyenleri ve dışarıda yürüyenleri anlıyordum. Çünkü kendi hayatımın bir döneminde ve hâlen ben de onlardan biriydim. Bir insanı anlamak, bir insanı sevmenin çok ötesindeydi.

Kaldırıma vuran sokak lambaları daha gün düşmeden yanmaya başlıyor, günün ilk ışıklarında da sönüyordu. Çoğu kez sabah ezanıyla birlikte şehrin üzerine çöken o sessizliğe şahit olmuştum. Tam o sessizliğin başladığı ve sokak lambalarının söndüğü saatte gün başlıyordu. Yaklaşık yarım saat sonra araç trafiği sesi, günün o sessizliğini talan ediyordu.

Cama yasladığım başım arabanın ani hareketinde cama vursa da sakin durumlarda huzur vericiydi. Şehrin tabela ışıkları, akşam çalışan müesseselerinkileri geride bırakırken yüzüme tüm ışıkların rengi yansıyor ve ardımda kalıyordu. İçimde farklı bir his vardı. Bütün yüzlerini gördüğüm şehrin duvar olup insanın yüzüne çarpan hâli şu an burada değildi. Şefkati ve huzuru öğreten hâli, tüm akşamın üzerine çöküp öylece kalmıştı.

Gittiğimde Venüs Hanım'la ne konuşacağımı tam olarak planlamamıştım. Hâlden anlayacağını ve bana inanacağını ümit ediyor, bu ümitten güç alıyordum. Tamamen doğaçlama olarak kendimi anlatacağım bir konuşma yapacaktım; ama nasıl girizgâh yapacağımı bilmiyordum. Belki bekledi-

ğimden daha iyi bir hanımefendidir diye geçirdim içimden sessiz bir dua niyetiyle. Netice itibarı ile Venüs'ü yazan biri ne kadar gaddar biri olabilirdi? Olası bir hayal kırıklığı adına hep bir açık kapı bırakıyordum; ama kalbimden geçen, o kapıların da endişelerimin de ve hatta tüm bunların yersiz olduğuydu.

Radyodan cızırtı sesi gelip minimum desibelde çalan şarkılar kesilince başta bir eylemle bulunmayan taksici, ses karıncalanınca radyoyu tamamen kapattı. E-postada yazan adrese geldiğimde taksicinin işaretparmağıyla gösterdiği yere baktım. Sahil kenarında çok salaş ve şık bir yer olduğunu anlamıştım. Arabanın iç ışıklarının yanmasıyla birlikte elim çantamdaki cüzdanımı aramaya gitmişti. Taksimetrede yazan tutarı taksiciye uzatıp dosyamı yine koltuk altıma sıkıştırarak arabadan dışarı adım attım.

Topuklu ayakkabının topuğuma vuran ağırlığı arabada kendisini hiç hatırlatmamıştı; ama arnavutkaldırımında yürürken bu acıyı yer yer hissettiriyordu. Bembeyaz, avangart bir mekândı. Tabanlar kahverengi ve krem renginde, altıgen seramik mermerlerdendi. Girişin diğer tarafında kalan balkon kısmı denize sıfırdı. Hem denizin kokusu hem ferahlığı hem de Venüs, az sonra aynı karede benimle yer alacaktı.

"Hoş geldiniz." Görünüşüne bakıldığında daha ciddi bir kadın olarak algılanabilecek ve biraz da maskulen bir ifadesi olan hanımefendi, tüm sevecenliği ile selam vermişti.

Aynı güler yüzü ona yansıtarak, "Hoş buldum," dedim.

Eliyle yavaşça içeriyi işaret etti. "Buyurun lütfen." "Buyurun" kelimesi üzerime camdan buzları üzerime dökmüşüm gibi bir irkilme yaratsa da buna izin vermeyecektim. Bilakis, iyi olan da bir yanı olmuştu. Esasında neden burada olduğumu ve bu yarışmanın benim için neden önemli olduğunu bana usturuplu bir tavırla hatırlatmıştı.

Tatlı hanımefendinin işaret ettiği tarafa yöneldim. Masada insanlar tek tük oturuyordu ve hiçbirinde tek başına oturan bir kadın göremiyordum. "Henüz gelmemiş sanırım," dedim sessizce.

"Pekâlâ, nereye geçmek istersiniz o hâlde?" diye sorunca dediğimi duymuş olmasına şaşırdım.

"Şurası çok güzel."

Gösterdiğim kısma bakıp gülümsedi. "Bu mevsimde soğuk olur, ama arzu ederseniz servis açarız tabii."

Denize sıfır olan masalardan biriydi. Soğuktu, ama çok güzeldi. Hâlen benim ne tepki vereceğime bakan hanımefendiye dönerek gülümsedim. Ben masaya doğru ilerlemeye başlayınca o da garson arkadaşına masayı işaret etmişti.

Dosyayı masanın üzerine bıraktıktan sonra sandalyeyi çektim. Kadife ve hardal renkte bir kumaşı olan, çok ağır bir sandalyeydi. Oturduktan sonra tekrar kendime doğru çekerken biraz zorlanmıştım. Saat sekize gelmek üzereydi. Camdan korkuluk yapılmış olan balkon bölümde çok eski ama orijinal olduğu belli olan bir duvar saatine de yer verilmişti. Tam benim karşımda olduğundan detaylı inceleyebiliyordum.

"Bir arzunuz var mı?" Önümdeki bardağa su dolduran garsona gülümsedim.

"Teşekkür ederim, birazdan bir konuğum gelecek. Onu bekleyeyim." Başını sallayarak onayladı. Yüzünde hem tahmin etmiş olmanın verdiği eminlik hem de babacan bir anlayış vardı.

Buluşma saatine yarım saat önce gelmiş olsam da benim için erken gelmek, geç gelmekten daha iyiydi. Bu yarım saatlik zaman diliminde dosyanın içerisindeki kâğıtları önem sırasına göre dizme şansı elde etmiştim. Konuya etkili bir giriş yapmak için kafamda belli başlı cümleler oluşturmuş ve ortama da uyum sağlamıştım.

Hayatım boyunca çok istediğim şeyler genelde sınandığım şeyler olmuştu. Fırsat kusursuz bir şekilde gelip son anda yıkılıyor, legodan kaleleri andıran bir dağınıklık ve yıkıklık oluyordu. Bu durumu aşamıyordum. İşte aynı durum uzun zaman sonra muhteşem bir denizin kıyısında, ambiyansı ve enerjisi ile insanı büyüleyen bir mekânda tekrar benimle buluşmuştu. Saat sekizi çoktan geçmiş ve dokuzu arşınlarken bir yandan da sabrımın da tükendiğini hissediyordum. Zavallı yelkovan sanki şu an benim hayatımda ilerlediği için üzülüyor gibiydi.

Bu süre diliminde yemeğimi yemiş ve ziyadesiyle denize doymuştum. Mis gibi deniz havası iyi gelmişti. En azından bugünün bana artısı bu güzel manzaraya şahitlik etmekti. Yanımdaki sandalyeye sinirle oturan inadım yüzünden kalkıp gitmiyordum. Bir şeyin olmadığını görünce, benim için önemini vakur ve anlamlı biçimde yitiriyordu. Bu yüzden sona gitmekten çekinmez, bilakis bunun için çabalardım.

Çevreme baktığımda geldiğim masalarda oturan insanların değişip yerlerine yeni yüzlerin geldiğini gördüm. Yavaş ve kısık sesle çalan restoranın çalma listesine artık aşina hâle gelmiştim. Esasında klasik diyebileceğimiz bir restoran müziğine sahiplerdi. Özgün olduğu söylenemezdi; fakat ambiyansının kesinlikle kendilerine özgü olduğu aşikârdı ve bunu reddetmek haksızlık olurdu.

Tüm söylemlerime rağmen orada Venüs'ü bekledim. İçimdeki umudu diri tutmak adına yanımda duran şeffaf dosyadaki çıktılara göz atıyor ve o ilk "Hoş geldiniz,"in hayalini kuruyordum.

Bakışlarım büyük cam duvarın ardına kaydı. Restoranın içi epey sıcak olacaktı ki bu mevsime rağmen içeride ince kıyafetlerle oturan erkekleri görüyordum. Başka bir masada onun da beni bekliyor olabileceği de aklıma gelmişti, ama

masaların hiçbirinde yalnız oturan bir kişi olmuyordu. Sol elimi yanağıma yaslamış öylece dışarıdan restoranın içerisini izlerken bir beyefendinin içeri girdiğini gördüm. Beni karşılayan kadınla kısa bir konuşma yaptıktan sonra bakışları restoranın içerisinde gezindi. Kadına tekrar dönüp bir şey söyledikten sonra kadının onaylamasıyla adımlarını olduğum tarafa çevirmesini izledim.

Bana doğru geliyor olmasını anlıyordum, ama ifade edemiyordum. Yanlış olduğunu düşünerek kafamı denizden yana çevirdim. Dalgalar hoyratlığın aksine sakin olduğundan mekânın duvarına vurduğunda hoş bir ezgi meydana geliyordu. Karşımda bir hareketlilik hissedince hızla önüme döndüm.

"Merhaba."

Bakışlarımdaki soru işaretini verdiğim karşılığa da aktarmış olmalıydım ki ağzımdan kesik kesik bir, "Merhaba?" çıktı.

"Leyla Hanım, öyle değil mi?" İşaretparmağıyla kolunu uzatmadan beni işaret etti.

"E- evet?"

Rahatlamış olacaktı ki derin bir nefes verip kocaman tebessüm etti. "Merhaba tekrar. Kusura bakmayın, bu kadar geç kalmak istemezdim. Gitmemenize sevindim." Venüs Hanım gelemeyince yerine birisini göndermiş olmalıydı. Bu da benim için önemliydi. Netice itibarı ile benim için önemli olan eserdi. Karşımdaki genç beyefendi Venüs Hanım'ın oğlu herhalde diye geçirdim içimden.

Yüzümdeki anlamsız avanak ifadeyi silip yaslandığım sandalyede sırtımı dikleştirdim. "Ah, merhaba. Ne demek..." Elimle karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Lütfen." Sandalyeyi kendisine çekip otururken yüzünde memnun bir ifade vardı. "Siz zannediyorum ki oğlusunuz?"

Sandalyesine yerleşirken, "Kimin?" dedi.

Duraksadım. "Venüs Hanım'ın?"

Güldü. Gülmenin bu denli yakıştığı bir insanı zihnimde aradığımda tam olarak bir isim bulamadım; çünkü bu tarz noktalar genelde dikkatimi çekmezdi. Gülmeye devam ederek, "Konuştuğunuz kişi bendim," dedi. E-postayı kastediyordu. Tam olarak anlayabilmek o an imkânsız gelmişti. O an bir kez daha fark etmiştim ki bir duruma körü körüne bağlanmak, insan ömründe hiç unutamayacağı anılara sebebiyet verebiliyordu. Yüz ifademden kaynaklı olduğunu düşündüğüm bir açıklamaya girişti. "Size yazıları gönderen kişi bendim. Venüs benim eserimdeki bir karakter, gerçek biri değil." Yüzündeki anlayışlı ifade hâlen devam ediyordu. En ufak bir aşağılanma ya da rezil olmuşluk hissetmiyordum. Hissettiklerimin onlar olmadığına emindim; çünkü bu duyguları çok iyi biliyordum. Aksine; şu an yaşadığım durum, şaşkınlıktan öteye geçmiyordu. "Ben yazılardan kaynaklı Venüs diye hitap ettiğinizi düşünmüştüm. İsmimin o olduğunu zannedeceğiniz aklıma gelmedi hiç." Elim su bardağına istemsizce gitti. Bardaktan bir yudum su alırken dünyanın tüm sevecenliğini o gece yanına almış bir güzellikle, "Özür dilerim," dedi.

Bardağı masaya bırakırken başımı iki yana salladım. Suyu içip yutkunduktan sonra, "Hayır hayır, özür dilemelik bir durum yok. Benim hatam," diyerek onu savundum. Çocukça bir utanma hissediyordum. Yanaklarımda hissettiğim sıcaklıkla konuyu kapatmaya yeltendim. "Ben sizi kadın zannetmiştim. Sorgulamadım da. Eğer saygısızlık gibi olduysa ben özür dilerim." Akrebin dokuzu çoktan bulduğu anda yelkovan altının üzerine ulaşmıştı o geldiğinde.

"Yanlış anlaşılmalar olur tabii, hiçbir sorun yok."

Cam gibi gözleri vardı. Kelimeleri tenine sinmiş ve öy-

lece de kalmıştı. Uzun boyluydu, güldüğü zaman saçlarından dudak kenarlarına kadar akan muteber bir güzelliği vardı. Gerçekten dinliyor, dikkati sizde kalıyordu. Ara sıra göz altlarına inen yorgunluğu görüyordum. Hayatının fazla sakinliği göz altı torbalarında toplanmış gibiydi; fakat bu, dikkatli bakıldığında fark ediliyor, normal sohbet edildiğinde jest ve mimikleriyle bu ayrıntıyı başarıyla gizliyordu. Bakışlarında muhafaza ettiği tutkulu bir ifade vardı ki en çok bunu sevmiştim. Çok güzel bakan biriydi.

Bakışlarını denize çevirdiğinde ondan gelen hafif bir pişmanlık hissettim. İçinden geldiğine yakınıyor gibiydi. Tam da güvenemediğim hissin beni bir anlık ele geçirmesiyle, bir anda ve kendimden de beklemeyeceğim bir fevrilikle, "Neden isminizi yazmamakta inat ettiniz?" diye soruverdim. Neden olduğunu anlamadığım şekilde bakışları donuklaşmıştı. Nasıl bir cevap vereceğini düşünür gibiydi.

"Sevgi israfım yüzünden kimseye bir vaadim olamıyor. Bir yerde sabit durmak gibi hayallerim yok, bu yüzden gerçekleri savuruyorum. Kalmak istemediğim yerdeki akan zamana tutunamadığımı bildiğimden ardımda birini bırakmak istemiyorum." Omuzlarını silkti. "Bu yüzden buradayım. Belli bir yerde bulunmak istemediğimden genelde anonim takılıyorum," şeklinde tatmin edici bir yanıt verince anladığımı belli ederek kafamı salladım.

Ben "Farklı," diye yorum yaptıktan sonra masaya derin bir sessizlik oturunca ona baktım. Yüzünde rahatsız olmuş gibi bir ifade vardı. Ona saygı duymuyormuş ya da yaptıklarını alayla karşılıyormuş gibi anlamasını istemediğimden çocukça açıklamaya çalıştım. "Yani, herkesin tercih ettiği bir stil değil, onu demek istedim."

"Doğru," diyerek beni destekledi.

Ona baktıkça kafamda oluşturduğum siluetten utanıyor-

dum. Çok farklı birini hayal ediyordum. Eğer Venüs'ü yazan kişinin hem erkek hem de genç biri olduğunu önceden de biliyor olsaydım, o ruhu asla böyle bir bedenin içerisinde düşünemezdim. Kafamda canlanacak belki de en son portreydi. Bunu dile getirmek için niyetlendiğimde derin bakışlarına maruz kalınca öylece kalakaldım ve utanıp bakışlarımı önüme çevirdim; fakat bir şey söylemek için niyetlendiğimde ona yakalanmıştım. Yine farklı bir düşünceye kapılmaması için, "Ben genç biri de beklemiyordum aslında. Venüs fazla olgun biriydi. Onu genç bir beyefendinin yazmış olmasını beklemiyordum," diyebildim. Önümdeki tabak ilk kez bir kurtarıcı olmanın haklı sevincini yaşıyor gibiydi. Ne tepki vereceğini bilmediğimde kendimi geri çektim. İlk kez karşılaştığım birine haddimi aşmak istemezdim. Netice itibarı ile katılmasını rica edeceğim bir yarışma vardı. En başından kafasına istemeden farklı bir kimlik çizmek istemiyordum.

"Sizi anlıyorum," deyince bakışlarım istemsizce ona kaydı. Önümdeki tabak bu defa da ihaneti ilk kez tadar gibi farklı bir üzüntü yaşıyordu. Bu defa bakışlarımı onun üzerinden çekmedim; fakat rahatsız edici bir inceleme de yapmadım, yalnızca baktım. O az önce hissettiğimi düşündüğüm pişmanlık, şu an ifadesinde görünmüyordu. Ya duygularını çok iyi saklıyordu ya da yanımda gerçekten huzurlu diye geçirdim içimden. Bir anda, "Siz benimle neden görüşmek istemiştiniz?" deyince bakışlarımı ondan çekip biraz da kendime dikkat kesildim. Umuyorum ki yüzümde ilk kez erkek görüyor gibi bir ifade yoktur diye sessizce Allah'a dua ettim.

"Ben," diye açıklamaya başladım. "Bir yarışma var." Şu ana kadar kafamda kurduğum tüm diyalogların anlamsız geldiğini hissediyordum. Kendim için bir yarışmaya onu katılmayı ikna etmeye çalışmak o anda mantıklı gelmemişti. Bundan sonrasını nasıl bağlamaya çalışabileceğimi düşündüm.

Gülümseyerek devam etmem mânâsında, "Evet?" dedi.

Derin bir nefes aldım. Zannediyordum ki kaçmak mümkün değildi. O an damarlarımda gezinen tüm cesaret tanelerinin benimle olduğunu ümit ettim, "Bir yarışma var," diyerek önceki cümlemi tekrarladım. Bu cümlemi vakit kazanmak adına kullanmışken başka bir dayanağım kalmamıştı. "O yarışmaya sizinle katılmak istiyorum. Yanlış anlamanızı istemem. Benim için manevi değeri çok büyük bir yarışma. Kesinlikle kazanmak istiyorum, bunu da yalnızca Venüs'ün yapabileceğine inanıyorum. Film neden olmasın ki?" Öyle hızlı bir şekilde cümleleri ardı arkasına sıralamıştım ki onun için anlamlarını bir araya getirmek kolay olmamış gibiydi. Bu düşüncemi tasdiklercesine kaşlarını çattı.

"Bir yarışma var ve ona katılmamı mı istiyorsunuz?" Aslında kısa ama özdü, ama ne kadar da güzel anlayıp bana teyit ettiriyordu... İçimden kelimelerle oynayan birisi o dedim. Elbette ki onun için özetlemesi kolay olsa gerekti.

"Rica ediyorum." Bakışlarımdan durumdan benim de rahatsız olduğumu anlamasını istiyordum, ama kararlı bir duruş sergileyemediğim için de bir yanım kendime kızıyordu. O yanımı sertçe susturup ona odaklandım.

Bir süre sessiz kaldı. Bu sessizliğinin altında bir şey arayacak olsam bulacağım çok şey vardı, fakat aramadım. Kendimi onun yerine koyduğumda onu anlıyordum, ani bir rica olmuştu. Hiç kızmadı, bakışlarıyla alaşağı etmedi; bilakis anladı ve sorguladı. Kalbimin hızlı atışıyla beraber yüzümün de tekrar kızaracağını tahmin ediyordum. Bakışlarımı yer yer ondan kaçırıyor, ama yine ona geri çeviriyordum. Tek kelime etmeden düşünmesine ve karar vermesine izin verdim. Kısa bir zaman geçmiş olsa da o sessizliğin sesi bir süre sonra kulaklarımı sağır edecek noktaya getirmişti. Bölmemek için direndiğim o sessizliğin arasından çıkıp bana, "Yarışmayı biraz açar mısınız?" dedi.

Açıklamaya ve anlatmaya antrenmanlı olduğumdan hemen atıldım. "Bir edebiyat yarışması. Ödülü de kazanan kişinin eserinin beyazperdeye taşınması ve tabii büyük bir itibar."

"Peki size katkısı nedir? Neden bunu benden istediniz?"

"Çünkü Venüs'ün stili bence çok güçlü." Elimi bağrıma koyarak kendimi işaret ettim. "Ben gerçekten inanıyorum. Bence Venüs kazanır."

Düşünceliydi. Gözlerinin ara sıra uzaklara daldığından bunu anlayabiliyordum. "Anlıyorum; ama Venüs senaryo metni değil. Sinemaya aktarılması pek muhtemel görünmü-"

Sözünü keserek atladım. "Ben öyle düşünmüyorum. Gayet de diyaloglarla desteklenebilir. Hisler yansıtılabilir neticede, öyle değil mi?"

Dudakları çizgi şeklini aldı. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Düşüneceğim," dedi.

"Yani reddetmiyorsunuz?" diye sordum bakışlarımla da destekleyerek. İçim kıpır kıpır olmuştu. Derinde bir yerlerde başarı basamaklarının yarısından fazlasını da arşınladığıma dair bir inancım vardı.

"Kabul de etmiyorum," dedi uyarı mahiyetinde.

O ana kadar konuşmalarımda az çok planladığım noktalar vardı. Fevri çıkışlarım olmuş olsa da devamında toparlayacak eylemlerde bulunmuştum. Yine de az evvel dilediğim cesaret parçaları şu an toplanmış olacaktı ki, "Sizin yerinize kendimi koyduğumda sizi anlıyorum, gerçekten," dedim. "Bir yerlere bağlı kalamamanız farklı gelse de bence takdir edilesi. Ben bu bağlılığın acısını çok çektim." Neden girdiğimi bilemediğim konuyu değiştirdim. "Bağlı kalamadığınız zamanlarda gidebiliyor olmayı ben de çok isterdim; ama gidemiyorum. Buradayım ve kazanmak istediğim bir yarışma var." Dikkatinin tümünü bana vermiş vaziyette dinliyordu. "Siz bu yarışmadan sonra belki yine gideceksiniz; ama eğer kazanırsak arkanızda bıraktığınız çok mutlu biri olacak."

Başını bu defa idrak ettiğini anladığım şekilde vurgulu salladı. "Düşüneceğim."

"Lütfen," dedim ellerimi birleştirerek. "Bana bu ülkede yardım edebilecek tek tük insandan biri, ama içime sinen tek kişisiniz."

Son cümlemden sonra kaşları havaya kalktı. O an beyninin içine girip ne düşündüğünü bilmeyi çok isterdim. Kafasının çok karışmış olduğu aşikârdı, ama tam olarak yorumlayamadığım bir yanı da vardı. Hoşuna gitmiş gibi bir hâli vardı, ama değil gibiydi de. Aynı zamanda bu teklifin onu mutlu ettiğini düşündüren bir duygu çevremi sarmış olsa da bu sarmalın içerisinde pişmanlık olduğunu da seziyordum. İnsan hayatında ilk kez gördüğü bir insanın zihnini okumak isteyebiliyordu ve o an daha iyi anlıyordum ki insan pek çok yeni şeye de hazırlıklı olmalıydı. Hem karşımda hem de kendimde bunun gerekliliğini görüyordum. İnsan kapanan kapılara ve açılanlara daima hazırlıklı ve istekli olmalıydı.

Uzun bir ara vererek durup düşünmesine müsaade etmiştim, bu esnada onun da kendini zorlanmış hissetmemesi için ondan tarafa hiç bakmıyordum. "Sizi kırmayı gerçekten istemem," deyip sessizliği böldüğünde kafamı kaldırıp ona baktım. "Fakat Venüs'ü bir yarışma ortamında görmek bana ne hissettirir, gerçekten bilmiyorum. Kazandığımızı varsayalım." Kazanmak kelimesini onun ağzından duyduğumda gülümsedim. "Bir sinema süreci içerisinde kendimi göremiyorum. Bunlar benim kafamı karıştıran noktalar. Yine de gerçekten düşüneceğim. Belki düşünürken bana güç de gelir ve bu süreci deneyimlemiş gibi hissederim," dedi yaralamayan bir üslupla. "Beni de anladığınızı düşünüyorum," dediğinde kafamı salladım. "Farklı bir konuda hiç deneyimlemediğim bir süreç için bana bir ricada bulunuyorsunuz. Kazanmayı gerçekten istediğinizi de söylediniz, bu

insana sorumluluk yükleyen bir şey." Durdu. Devam etmesi için başımı tekrar salladım. "'Ya, ne var ki? Katılalım gitsin, alt tarafı bir yarışma,' da diyebilirsiniz; ama bazı insanlar için katıldıkları alanlar önemlidir." Gülümsedim. "Ait hissetmediğim hiçbir alanda bulunmadım. Tahmin edeceğiniz üzere bunun yabancılığını da çekebilirim."

"Anladım." Üstelemenin mânâsız olduğunu anladıktan sonra kabullendiğimi belli edercesine sakinlikle onayladım.

"O yüzden izin verin, düşüneyim. Belki çekeceğim bu yabancılığın içerisinde tanıdık bir şeyler bulurum." İncitmeden, beni de kırmadan bir orta yol arıyor olması beni çok etkilemişti. "Bana üç gün müddet verin, bu süreçte Venüs'ü revize etmeye çalışacağım. Elimden geleni yapacağım; ama eğer yapamazsam özür dileyerek ricanızı kırmak zorunda kalacağım," diyerek kısa ve net bir şekilde tavrını ortaya koydu.

"Peki-" deyip kaldım. Devamında ismini getireceğim kabullenme cümlemden sonra ismini sormadığımı fark edince, "Kusura bakmayın," dedim. "Ben sizin isminizi sormayı unutmuşum. Hep Venüs olarak kaldı aklımda."

Az önceki keskin tavrı, yerini daha anaç bir ifadeye bırakmıştı. "Erinç."

Kafamı salladım. "Peki, Erinç Bey. Dediğiniz şekilde olsun." Sonra çekingen bir ifadeyle, "Ama üç gün sonra bana kararınızı bildirin, olur mu? Şimdi böyle söyleyip sonra habersiz bırakmayın." Bir anda üç gün sonra ona tekrar ulaşmaya çalıştığımı düşününce sinirlerim kendiliğinden bozulmuştu. Bunu önlemek için kendisinden masum bir ricada bulunmuştum.

Yine o güzel gülümsemelerinden birini sergileyince onu güldürdüğümü görüp mutlu olmuştum. "Tabii ki haber veririm, Leyla Hanım."

"Bana Leyla diyebilirsiniz," dedim samimiyetimi ona yansıtmaya çalışırken. Sonrasında kurduğum cümle için pişman olup, "Yani nasıl mutlu olacaksanız öyle hitap edin," diye az önceki cümlemi çevirdim.

"Siz de bana Erinç diyebilirsiniz," dediğinde elimde olmadan gözlerinin içine bakarak kocaman gülümsedim. Az önceki pişmanlığımı anlamış gibi, "Yani, mutlu olmanız açısından," diye ekledi.

"Sizi tanıdığıma çok mutlu oldum." Bu defa tepkisini umursamadan içimden geçeni olduğu gibi söylemiştim. Daha fazla zamanını almak istemediğimden, "O hâlde üç gün sonra tekrar haberleşiriz," diyerek dosyanın içerisinden minik bir kâğıt ve kalem çıkarıp numaramı yazdım. İşimi garantiye almak istediğimden böyle bir girişimde bulunmuştum. "Bu benim numaram. Bana buradan ulaşabilirsiniz." Uzattığım kâğıdı alıp avucunun içine alarak yazıma baktı, ardından kafasını sallayarak kâğıdı katlayıp ceketinin iç cebine koydu.

Restorandan kalktıktan sonra veda etmek için ona döndüğümde onun bakışlarından bir şeyler aradığını anlayınca ses etmedim. Karşıdan gelen bir taksiye işaret edip bulunduğumuz kaldırımın önünde taksinin durmasını sağladığında bir an önce benden kurtulmak istediğini düşünüp sinirlenmiştim. Zaten soğuk havada uzun bir süre beklettiğinden dolayı içerlediğimden bu da üzerine tuz biber olmuştu. Yanımıza yanaşan taksinin arka koltuğunun kapısını bana açıp, "Buyurun," dedi. Bunun üzerine aklıma da Tuna gelince kan beynime büsbütün sıçramıştı. Ufak bir veda bile etmek istemeyen adama bakmadan, "İyi geceler," deyip arabaya bindim. Tuttuğu kapıyı taksiye binmemle kapatır kapatmaz hemen oradan uzaklaştı.

Benim konum söylememi bekleyen taksiciye, "Beyoğlu,"

derken taksinin yanımdaki diğer kapısı açıldı ve yanıma oturdu.

"A-a!" Tepkime anlam verememiş gibi baktı. "Siz nereye?"

"Saat geç oldu, önce sizi eve bırakayım, sonra da kendim otele geçerim demiştim." Sert bir tavırla iyi geceler dilediğim için bir anda nükseden utanç duygusundan kaynaklı olarak kafamı taksiciden tarafa çevirdim. Onun da dikiz aynasından bize baktığını ve hâlen bir konum beklediğini gördüğümde benden önce davranıp, "Beyoğlu mu abla?" dedi.

"Evet." Kafamı ondan yana çevirdiğimde hâlâ beni izlediğini gördüm. "Gerek yoktu beni bırakmanıza. Zahmet oldu."

Çocukça bir cümle kurmuşum gibi yüzünü buruşturdu. "Olur mu hiç?"

Yol boyunca hiç konuşmamıştık. Aramızdaki sessizliği taksicinin telsizinden çıkan sesler ara sıra bölüyor, ona da camdan dışarıyı seyrettiğinden dönüp bakmıyordu. Sokak lambalarının aydınlattığı caddelerinin ve dükkânlarının önünden geçerken taksinin içerisine girmeyi başaran ışık huzmeleri onun yüzüne vurduğunda, yandan gördüğüm portresinin kalemle çizilmiş kadar mükemmel oluşunu hayretle izlemiştim. Yaptığım saygısızlık içime batınca içinde bulunduğumuz sessizlik beni boğar gibi hissettirdiğinden durumu toparlamak adına sohbet etmeye karar verdim. "Otele döneceğim dediniz, otelde mi kalıyorsunuz?"

Bakışlarını camdan ayırıp tekrar benimle buluşturdu. "Evet," diyerek onayladı. "Arnavutköy'de eski bir otelde kalıyorum."

"Zor olmuyor mu?" dedim ev ortamına alışkın biri olarak.

Güldü. "Bazen oluyor."

Tepkisinin yumuşaklığından, taksiye binerken yaptığım o hareketimi anlamadığını düşünüyordum. Yine de üç gün

sonraki cevabı bir nevi bunun cevabı olacaktı. Onu görene kadar ve gördükten sonra da oluşan gerginliğim yerini rahatlığa bırakmıştı. Yalnızca birkaç saat önce tanıştığım birinin yanında kendimi tanıyamadığım bir biçimde huzurlu hissediyordum.

Evimin olduğu semte girdiğimizde tarif ederek taksiyi caddeye getirmiştim; fakat evimin önüne kadar bırakma ısrarından dolayı her sabah otobüse bindiğim durağa gittiğim yoldan apartmanın olduğu sokağa döndük. Binanın önünde duran taksiyle birlikte başımı ona çevirdim. "Çok teşekkür ederim. Çok incesiniz."

"Ben teşekkür ederim, çok eğlendiğim bir akşamdı."

Fazla bekletmeden, "İyi geceler," dedim inerken. Bu defa ona bakarak ve gülümseyerek dilemiştim. Bana aynı samimiyette karşılık verdi.

Apartmanın siyah demir kapısını çantamın en derinlerine inip orada kaybolmaya çalışan anahtarı bulup açtım. Sokaktan geçerek bir süre sonra sesi kaybolan taksi giderken, içeri geçtiğimde otomatik kapının arkamdan kapanmasıyla merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. İçimde çok farklı bir his oluşmuştu. Çok sevilen birine etmek zorunda kalınan veda gibi hissettiğimin idrakine vardığımda silkinip kendime geldim. Duygusal tuzaklara düşmenin yeri değildi.

Evin kapısının önüne geldiğimde elimdeki anahtarlıktan kare olan anahtarı bulup kilide taktım. Kapı tek seferde açılınca Kaan'ın evde olduğunu anlamıştım. İçeri girip arkamdan kapıyı kapatırken, "Ben geldim!" diye seslendim.

Koridorun derinliklerinden Kaan, "Hoş geldin!" diye bağırdı. Ayakkabılarımı kenarda çıkarırken çantamı pufun üzerine bıraktım. Kapıdaki terliklerimi ayağıma geçirirken pelüş ceketimin düğmelerini açıp üzerimden çıkardım.

Askıya asarken salona göz attım. Göze batan bir farklı-

lık yoktu. Salona geçerken arkamda tıkırtılar gelmesiyle o tarafa döndüğümde Kaan'ı gördüm. "Neredeydin?"

Üzerindeki polar eşofman üstünü çıkarıp koltuğun kenarına koydu. "Balkonda sigara içiyordum." Burnunun ve yüzünün soğuktan oluşan kızarıklığı dediklerini doğruluyordu. Hemen ardından gelen sigara kokusu da direkt olarak tasdiklemişti. "Nasıl geçti görüşmen?"

"Güzeldi," dedim. "Üç gün müddet istedi. Sonra kararını verecek yarışma için."

"Hayırlısı bakalım."

Tam koltuğa oturacağım esnada kapı zilinin çalmasıyla tekrar ayağa kalktım. "Birini mi çağırdın?" dediğimde o da şaşırmış, bana bakıyordu.

"Hayır."

Kapının yanına gidip delikten kimin olduğuna baktığımda karşımda gördüğüm yüz beni hiç şaşırtmamıştı.

Kapıyı açınca karşımda gördüğüm pijamaya benzer bir kıyafetle Ceren, mahcup bir hâlde bana bakıyordu. "İyi geceler," diyerek selamladı. Bana yönelttiği bakışları Kaan'a kayınca, "Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu.

"Hayır hayır, gel lütfen." Kapıyı ardına kadar açıp içeri buyur ettim. Çekinerek içeri girerken ayakkabılarının açık bağcıklarına basmamaya dikkat ederek ayağından çıkardı. Üzerindeki kalın şişme montun fermuarını indirip üzerinden çıkardı. "Ver bana." Elindeki montunu hemen alıp askıya astım.

Kaan kısa bir netlikle, "Hoş geldin," dedi.

Gerçekten pijamalarıyla çıkıp gelen Ceren, uyuduğum koltuğa doğru ilerleyip köşesine oturdu. "Hoş buldum. Çok merak ettim Leyla, ne konuştunuz?" Kaan gözlerini devirdi. Zannediyordum ki kafasında farklı bir senaryo kurmuştu, basit gelmiş olacaktı ki ilgilenmiyormuş gibi yaptı.

Ceren'in yanına oturup gülümsedim. "Güzel geçti buluşma."

"Nasıl biri? Yaşlı mı? Yarışmaya ne dedi?"

Derin bir nefes aldım. "Ben de şimdi geldim sayılır. Bir buçuk saat bekledim gelmesini." Gözleri kocaman açıldı. "Erkekmiş." Aşina olduğum hareketini yapınca farklı gelmediğini anladığımda tepki vermedim. "Yarışma işine gelince de kendisine üç gün süre vermemi istedi. O bana haber verecek. Birtakım endişeleri var, onları aşması gerekiyormuş."

"Peki neden adını sanını yazmamış, bugüne kadar bizi meraklandırmış?"

Kaan orta sehpanın üzerine oturup sohbete dahil oldu. Böylelikle üçgen şeklinde otururak bu geceki buluşmadan kuvvetli yorumlar çıkacağını anlamıştım. "Kendini kötü hissettiğinde arkasına bakmadan giden biriymiş. Bağlanmak istemediğinden ve bağlanmaktan korktuğundan bahsetti."

"Kim bu?" diye sordu Kaan.

Ona durumu kısaca anlattım. "Bizim ofise isimsiz yazılar geliyordu. Tamamen anonim. Kimden geldiğini hiç bulamamıştık. Geçtiğimiz günlerde gönderdiği yazının altında e-posta adresi vardı. Ben de iletişime geçtim. Bugün buluştuğum kişi o." Ceren de yanımda kafasını sallayarak beni doğruladı. "Ceren'in de bu kadar merak etmesinin sebebi, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz birinin bugün benimle buluşması."

Arada Kaan'ın idrak etmesi için bir sessizlik olunca Ceren sabırsızlanıp, "Ee?" dedi. "Başka?"

"Beni eve kadar bıraktı. Çok anlayışlı biri, belli. Çok içten. Çok huzurlu hissettim kendimi yanında."

"Nasıl biri?" diye sorduğunda Erinç'in yüzü tekrar gözümün önüne geldi. Hayalimdeki yüzünde yine o hayran olunası güzelliğiyle gülüşü vardı.

"Çok güzel biri. Gözleri çok güzel. Beklediğimden çok

genç." Aralara es vererek sıraladığım cümleleri anlamaya çalışırken Ceren'in gözlerinde heyecanlı bir bakış vardı.

"Sen doğru kişiyle buluştuğuna emin misin?" dedi Kaan.

"Ay, tabii ki Kaan!" dedim yersiz sorusuna. Ceren'e dönüp, "İnşallah yarışmaya katılmayı kabul eder," diye sesli bir dilekte bulundum.

"İlk görünce ne yaptın?" Şok olup öylece kalışım ve Venüs diye kafamda hayal ettiğim bir kadının oğlu olduğunu düşündüğümü sesli olarak dile getirmedim. Sadece, "Kaldım öyle," diyebildim. "İnanılmaz şaşırdım. Kafamdaki en son Venüs portresiydi."

"Normalde de İstanbul'da mı yaşıyormuş?"

"Bilmiyorum; ama sanırım hayır. Otelde kaldığını söyledi."

Son cümlemi söyler söylemez Kaan, "Hah!" dedi. Hemen ardından bakışlarını benden Ceren'e çevirdi. "Kandırmış biri bunu ya."

"Kaan, ne kandırması ya? Adam hâkimdi her şeye." Omuzlarımı derin bir nefes alarak kaldırdım, nefesimle birlikte omuzlarım kendiliğinden çöktü.

"Ya kızım... Yazıları isimsiz gönderecek, ansızın bir gün bir iletişim adresi yollayacak, hem yakışıklı hem genç olacak, bir de otelde kalıyor..." Kollarını iki yana açıp gözlerimin içine baktı. "Mantıklı mı?"

Sorduğu soruya cevap vermediğimden, araya giren sessizliği Ceren'in, "Evet," demesi bitirdi.

Çıkışmamın ardından bana bakan Kaan bu defa Ceren'e tekrar dönüp yanlış anlaşıldığını düşünerek, "Mantıklı mı?" diye tekrar sordu.

Ceren ise tekrar, "Evet," dedi. Kaan anlam veremeyen bakışlarla bize bakarken Ceren, "Bağlanma problemi yaşayan biri evde kalamayabilir. Bir arkadaşım da öyleydi. Bir şeyleri sahiplenmekten ya da bir şeyin etkisinde kalıp bağ-

lanmaktan korkuyordur belki. Biz hep yaşı olgun bir kadın hayal etmiştik Leyla ile; çünkü Venüs'ün satırları çok ağırdı. İfade ediş biçimi ancak belli bir yaşı devirmiş insanın kullanabileceği bir üslup gibi gelmişti. Demek ki çok okumuş. Okumuş ve kendine kazandırmış," diye açıkladı.

Ceren'e bu noktada katıldığımı söylemek için açıklamasını kanıtlar nitelikte, "Diksiyonu çok düzgündü, kendini çok iyi ifade ediyor. Olumsuz bir şey söylüyor olsa bile kelimeleri özenli seçtiğinden insanın canı yanmıyor," diye örnek verdim.

Ceren kafasını salladı. "Ayrıca, fiziksel açıdan çekici biri de pek tabii bir şeyler yazabilir. Bunlar neden mantıksız olsun? Biz şaşırdık, çünkü günlerce nasıl biri olduğunu düşünüp kafamızda belli kalıplar belirlemiştik." O kalıpların tümünün soğuk bir İstanbul akşamında, nezih bir mekânın balkonunun köşesine kıvrılan bir dokuz otuzda yıkılışını izlemiştim.

"Yine de dikkat etmek lazım. Ben yüzde yüzlük bir güvenle yaklaşmanızı doğru bulmuyorum." Ona anlayışlı bir bakış yolladım.

Kaan'ın da haklı yönleri vardı. Realist bir biçimde baktığımızda içinde bulunduğumuz durumda mantıklı gibi gelmeyen noktalar bulunuyordu; ama bir yanım ve diğer yanımın yarısı Erinç'e güvenmek istiyordu.

"Adı?" dedi Ceren heyecanla bana dönüp. "Adı neymiş?"

"Erinç'miş adı," diye cevapladım.

Sabahleyin alarmın sesiyle uyandığımda boğazımda korkunç bir ağrı hissettim. Ağrıya boğaz kuruluğu da eklendiğinde içinde bulunduğum durum inanılmaz bir hâl almıştı. Çevreme göz attım, Kaan'ın karşıdaki koltukta uyuduğunu görünce ve saatin onun için geç oluşu da üstüne geldiğinde o anın korkusuyla, "Kaan," dedim. Sesim öyle kısık çıkmıştı ki bu desibele çektiğim acı birkaç beden büyük gelmişti. Sesimi duyuramadığım Kaan'a boğazımın parçalanması uğuruna, "Kaan!" dedim. Yaşadığım acıyla yüzümü buruşturmak zorunda kalmıştım. Hiçbir faydasının olmayacağını bilsem de sanki bunu yapmak geçirecekmiş gibi elimi boğazıma götürdüm.

Kaan benim yarı seslenmeme yarı da acıyla kıvranmama uyanınca gözlerini aralar aralamaz, "Ne oldu yine?" dedi.

"İşe geç kaldın, kalk." Fısıltıdan hallice çıkan sesimi duymasını umut ederek uyardım.

Yüzüstü yattığı koltukla dirseklerinin üzerine doğrulup bana doğru döndü. Gözlerinin kapalı olması dışında uyanmışa benziyordu. "Ne işi kızım? Yarın dersim yok dedim ya dün."

"Ne zaman dedin?"

"Ne?"

Yutkunmaya çalışıp, "Ne zaman dedin?" diye tekrarladım. "Ne?!"

Sesim çıkmadığından ona ne söylediğimi anlamıyordu. Pes ederek koltuğa sırtüstü geri uzandım. Tuna'nın aradığı gece Kaan'ın şok yöntemi bir yandan, Erinç'le dün buluştuğumuzda restoranın balkon kısmında saatlerce oturmuş olmam diğer yandan gelip bana şifayı kaptırmışlardı. Henüz eklemlerimde ya da kaslarımda bir ağrı yoktu. Soğuk algınlığı bende ilk olarak bu belirtileri göstererek gelirdi. Hastalığın daha başında oluşuma çocuk gibi içten içe sevinmiştim. Böyle soğuk algınlığı gibi hastalıklarımda yaşadığım durumu herkes gibi ben de sevmiyordum. Elimde olsaydı hiç hastalanmamayı seçerdim.

"Kaan." Son bir gayret yattığım yerden sesimi duyurmak için çabaladım.

Kaan bir hışım yastıktan tekrar kafasını kaldırıp bana baktı. "Leyla, sen mi söylüyorsun adımı?" Uyku sersemi verdiği cevaba kahkaha atmak istemiştim; ama diyaframdan gelen sesim boğazıma takılıp boğuk bir ses olarak çıkmıştı. İşaretparmağımla kendimi işaret ettim.

"Sesim çıkmıyor."

"Sevesin mi geliyor?" Örttüğüm battaniyenin bana yakın kenarını yüzüme bastırıp gülmeye başladım. Çok güçlü güldüğümde karnımda bir baskı oluştuğundan gülüşüm kesik kesik oluyordu. "Leyla, korkutma beni. Amacın ne sabah sabah?"

Battaniyeyi yüzümden çekip ona baktım. "Sesim diyorum, sesim..." Öksürdüm. "Sesim çıkmıyor."

Yastığa değil de koltuğun kenar kısmına yasladığı başını düşürmemek için ayrı, kapandı kapanacak olan gözlerini kapatmamak için ayrı savaş veriyordu. "Hayat zor," dedi. Ne anladığına dair hiçbir şey kestiremediğimden kaşlarımı çattım. Gözlerini kapatıp öyle uyuyakalmıştı.

"Kaan." Gözlerini geri açtı. Boğazımı tuttum. "Hasta oldum." Bayılmışım gibi kollarımı iki yana savurup gözlerimi kapattım. "Hastayım."

Koltuktan doğrulup bana baktı. "Geçmiş olsun."

Sağ elimi sol göğsümün üzerine götürüp iki üç kez hafifçe vurarak, "Sağ ol," dedim sadece. Yüzümde öyle çaresiz bir ifade olduğunu düşünüyordum ki o kadar uykuluyken yanıma kadar gelip elini alnıma koydu.

"Ateşin yok." Üşümediğimden ateşimin olmadığını tahmin ediyordum; fakat gözlerimin içi cayır cayır yanıyordu.

Gözkapaklarımdaki ağırlık artarken, "Çok yaklaşma," dedim iki elimde dur işaret yaparak.

"Ben de ne diyor bu diyorum ya sabah sabah." Koltuğuna geri gidip oturdu. "Hastaneye mi gidelim? Ne yapalım?"

Bir kuvvet ayağa kalkıp işe gitmem gerekiyordu. Evde yatmaya başlarsam hep yatacağımı bildiğimden hastalığı ayakta geçirmek için kuvvetimi diri tutmalıydım. "İşe gideceğim."

"İşe mi?" Kaşlarını çattı. "Bu hâlde ne işi?"

Kendimi kalkmak için zorlayıp bütün gücümü kol kaslarıma verdim ve koltukta oturdum. "Böyle güçsüz düşersem daha zor iyileşirim," dedim. Bacaklarımı koltuktan sarkıtıp son bir güçle ayağa kalktım.

Koridordan banyoya giderken bacaklarımın yürümemden dolayı açılmasıyla biraz daha iyi hissetmiştim. Evin sıcak olduğunu bildiğim hâlde yüzümü yıkarken suyun değdiği yerlerin üşümesiyle ciddi şekilde üşüttüğümü idrak ettim. Kendimi sıcak tutmalıydım. Bolca da vitamin takviyesi ve dinlenmeyle hemen toparlayabilirim diye düşünüyordum. İnsan her ne olursa olsun umudunu diri tuttuğunda da içinde bulunduğu süreci sağlıkla atlatabiliyordu.

Banyodan odama geçtiğimde kıyafet dolabımın içerisinden beni en sıcak tutabilecek parçaları bulup çıkardım.

Boğazlı kalın bir kazağımı siyah kot pantolonun üzerine giyip saçlarımı da yukarıdan toplamaya karar verdiğimde zihnimdeki planlamalarımın fiziksel hareketimin önüne geçtiğini anladığımda kendimi fazla yormamaya gayret ettim.

Yavaş yavaş kıyafetlerimi giydiğimde sanki çok büyük ağırlıklar taşımışım gibi yorulmuştum. Aynanın önünden tarağımı alıp saçlarımı bir güzel taradım. Sıkı bir atkuyruğu modeli yaptıktan sonra aynada yüzüme dikkatlice baktım. Gözlerimden hasta olduğum belli olsa da nihayetinde çok da solgun görünmüyordum. Gardırobun en alttaki çekmecesine eğilip elime bir tane kalın bir çorap aldım. Odamdan çıkarken salona geçtiğimde Kaan tekrar uyumuştu.

"Kaan," diye seslendim.

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Ben çıkıyorum."

"Tamam." Ağzından buna benzer bir kelime çıktığında kapının yanındaki pufa oturup çoraplarımı giydim. Hemen yanımdaki çizmelerimi de kolaylıkla ayaklarıma geçirdikten sonra ayağa kalkıp askıdaki montuma uzandım. Montumu giyerken kol kaslarımda belirgin bir ağrı vardı, ama üzerimdeki hâlsizliğimin bir nebze geçtiğine seviniyordum. Montumun fermuarını sonuna kadar yukarı çekip atkımı boynuma sardım.

Çantamı omzuma asıp bir Eskimo gibi evden çıktım, kapıyı ardımdan yavaşça kapattığım esnada sabah kalkarken çok oyalandığımdan otobüs saatinin çoktan kaçtığını şimdi idrak etmiştim. Durakta da soğukta beklemek istemediğimden yine işlek caddeye gidecek, ama bu defa taksiye binecektim.

Kaldırımdan ilerlerken ağrılarımı dindirmeye çalışarak kendime telkinler veriyordum. Aç karnına ilaç almak istemediğimden ofise gittiğimde bir şeyler atıştıracaktım. Gerçi hiç iştahımın da olmaması cabasıydı. Yine de kendimi zor-

layarak öyle ya da böyle yemek zorundaydım. Hastalık hâlinde iştahsızlığa boyun eğmek, iyileşmenin önünde büyük bir engel teşkil ediyordu.

Taksi durağındaki sırada olan taksinin arka koltuğuna binip ofisin olduğu semti söyledim. Taksi sol sinyal verip yol serbest olduğunda yavaşça trafiğe karışırken tanıdık gelen bir hatıra yüzüme çarptı. Dün onunla taksiye bindiğimde çok mutlu hissetmiştim kendimi. Sabahına kamyon çarpmış gibi uyanmak isteyeceğim en son şeyken tam olarak öyle olmuştu.

Sallanan araba bir süre sanki hamaktaymışım gibi beni ağırlaştırmıştı. Gözlerimi kapatıp bir süre öyle gittim. Varlığını gösteren vücudumdaki şu hastalığı en kısa zamanda atlatmak için sessiz dileklerimi gönderirken gözlerimi açtığımda ofisin yakınlarında olduğumuzu gördüm. Taksiciye ilk sağdan dönüp sonra sola girmesini söyleyip çantamdaki cüzdanımdan taksimetrede yazan tutarı çıkardım.

Taksiden indikten sonra başta yer ayağımın altından kayar gibi olsa da görüş açıma giren bir simitçinin yanına doğru yürümeye başladım. Hava bugün güneşliydi, ama yine de buzu andıran bir soğuğu vardı. Cüzdanımın bozuk para bölümünden bir simit ve bir şişe su parası çıkarıp satıcıdan istediklerimi rica ettim.

Kâğıda sardığı simidi ve suyu poşete de koyduktan sonra bana uzatıp ücreti aldı. Ofisin birkaç adım ilerisinde olan simitçiden geldiğim istikamete yürüyüp ofisin kapısından içeri girdim. İkinci katın merdivenlerini o gün çıkmak, benim için kilometrelerce koşmakla eş değerdi.

Odaya girdikten sonra Ceren'in de masasında olmadığını gördüğümde çok da şaşırmamıştım. Dün bizden çok geç saatte gittiğinden sabah uyanamamış olmalıydı. Düşünmeye fazla takatim olmadığından hemen masamın yanına gelip

elimdeki simit poşetini ve çantamı masanın üzerine bıraktım. Montumu ve atkımı sandalyemin arkasına astıktan sonra oturduğumda sırtımda hissettiğim ağrının bir tarifi yoktu.

Simidi paketinden ayırıp masaya dökmeden bir parça koparıp yemeye başladım. Bir an önce ilaç alıp ağrılarımın sakinlemesini istiyordum.

Ceren'in diye düşündüğüm ayak seslerini duyunca sevinmiştim. Hastalandığımda yalnız olduğum zamanlarda süreç daha da uzuyormuş gibi hissediyordum. En azından onun sesi, o da yoksa varlığı bana iyi gelecekti. "Günaydın!"

Tebessüm edip kafamı salladım. "Günaydın."

"Aaa, ne oldu? Bu ses ne?"

Ceren'in elindeki Matmazel'i gördüğümde, "Asıl Matmazel'e ne oldu?" dedim. Halbuki sesim sabahkine göre daha iyiydi. Boğazımın acısı daha katlanılabilir düzeydeydi ve sesim az da olsa artık çıkıyordu.

"Ya, başka kedilerle dalaşmış sanırım. Sabah geldiğimde korkudan köşeye sinmiş gibiydi. Veterinere götürüp getirdim."

"Ben de seni göremeyince uyuyakaldın sanmıştım."

Ayağa kalkıp Ceren'in yanına gittim. "Matmazel," dedim kollarımı ona doğru uzatarak. "Kızım..." Hemen kollarıma atılan Matmazel'e kocaman sarıldım. "Korkuttular mı seni?"

"Burası güvenli değil artık onun için," dedi Ceren. "Benim evde iki kedim olmasa ben bakacağım, ama Matmazel yalnızlığı seven bir kedi. Onu üzmek istemem. Kedilerimden biri-" Durdu. "Oscar çok hırçındır. Yeni bir kedi kabul etmez gibime geliyor."

Başımı salladım. "Ben götüreyim o zaman benim eve. Benimser inşallah evi hemen..."

"Çok şanslısın Matmazel," dedi Ceren. "Leyla sana çiçek gibi bakar."

Güldüm. Gülünce karnımda hissettiğim ağrıyla gülüşüm yarıda kesildi. Matmazel'i yere bırakıp masama geçtim. Ceren de benim arkamdan kendi masasına dolanmıştı.

Simitten birkaç lokma daha aldıktan sonra çantamın içinden ağrı kesici çıkarıp poşetin içindeki suyla birlikte içtim. Bir yandan da önümdeki sıralanmış dosyayı açıp okumaya başlamıştım. Dosyayı açınca aklıma ansızın Venüs gelmişti. Onu da hasta olduğum bir günde okuduğumda ağrılarımın yavaşlayıp dindiğini hissetmiştim. Zannediyordum ki okuduğumuz yazıları yazanların enerjisi olduğu gibi yazılara da siniyordu. Erinç'in yanındayken Venüs'ü okuyor gibiydim, hem hislerimle hem gözlerimle hem de sesiyle... Hafızamda Venüs'ü uyarladığım en son portre olsa da vakit geçirdikçe karşımda Venüs'ü görür gibi oluyordum ve itiraf etmem gerekirdi ki zihnimdekinden daha güzeldi.

Önümdeki on sayfalık dosyayı okuyup bitirdiğimde ağrılarım geçse de üşümeye başlamıştım. Aynı şekilde burnum da akmaya başlamış ve öksürüğüm de artmıştı. Öğle ezanının okunduğunu duyduğumda saatin öğle olduğunu anlamıştım. Sandalyede arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Yumuşak ofis sandalyesinin başlığı öyle yumuşak gelmişti ki uyumamak için kendimi zor tutuyordum.

Hayatımdaki her kararıma ve duruma gösterdiğim inadım hastalığıma karşı olduğunda, süreç daha yorucu olsa da kısa süreli oluyordu. Her ne olursa olsun kendini teslim etmediğinde daha çabuk iyileşiyordu insan. Aksi taktirde uyudukça uyuyası geliyor, başını yastıktan kaldıramadığı gibi düşünmeyi de bırakamıyordu. Bunun için hastalık hâlinde yalnız kalmamanın moral ve motivasyon açısından iyi olduğu gibi süreci kısaltan da bir etkisi vardı. Çok geleneksel olacağı üzere, çevresindekileri böyle zamanlarda tanıyordu insan.

"Leyla," dedi Ceren. Gözlerimi açıp ona baktım. "Git sen istersen eve."

Hastalığıma yenik düşmemek için direniyordum, ama zannediyordum ki artık gücüm de kalmamıştı. Kafamı salladım. "Bu dosyayı kenara ayıralım," dedim önümdeki belgeyi göstermeye takat bulamayarak.

"Tamam tamam, ben halletmeye çalışırım. Sen git eve, sabahki gibi değilsin. Çok hasta görünüyorsun." Ayağa kalktı. "Sen hazırlan. Ben de Matmazel'in eşyalarını poşetleyeyim sana."

Cevap vermeye mecalim olmayınca dediğini gözlerimi kapatıp açarak onaylamıştım. O odadan çıktığında ben de sandalyeden kalkıp montuma yöneldim. Yavaş hareketlerle üzerime geçirdikten sonra sandalyenin oturulan kısmına düşen atkımı olduğu yerden alıp boğazıma sardım.

Yanımda Matmazel ve eşyaları olacağından çantamı omzuma düz değil de çapraz asıp simit poşetini masanın altındaki çöpe attım. O esnada Ceren büyük bir poşetle içeri dönmüştü. "Maması az kalmış; ama yine idare eder tabii. Çok da az değil."

"Ben alırım." Sesim çatallı çıkınca daha fazla konuşmadan Matmazel'in yanına doğru yöneldim. Ceren'in masasının karşısındaki konuk sandalyesine kıvrılmış uyuyordu. Kucağıma alırken, "İnşallah sorun yaşamaz evde. Mutlu olur umarım," diye sessizce dua ettim.

Ceren, "İnşallah," dediğinde çok da sessiz söylemediğimi anlamıştım. "Bence çok sevecek," diye ekledi. Kucağımdaki Matmazel'i taşıma çantasına koyup plastik kare pencereleri olan kapağını kapattım.

Ceren'e hasta olduğumdan sarılmayıp uzaktan selam verdim. Bol geçmiş olsun dilekleriyle Matmazel'le birlikte ofisten çıktığımızda, "Hadi bakalım Matmazel Hanım," dedim taşıma çantasının penceresine doğru. "Eve gidiyoruz."

Matmazel'le birlikte eve girdiğimizde -evime koridordan değil de salondan girildiğinden- Kaan'ı tam karşımda görmüştüm. Kedi taşıma çantasını yere koyup ayakkabılarımı çıkarmaya başladım. "Selam."

Bakışlarını telefondan çekip bana yöneltti. "Hoş geldin." Henüz Matmazel'i fark etmemiş olduğunu, o miyavladığında tekrar benden tarafa bakmasından anlamıştım. "Hah!" dedi gülerek. "Bir evcil hayvanımız eksikti."

Ayakkabılarımı kenara koyduktan sonra ceketimi de çıkarıp portmantoya astım. "Bir süre bizimle kalacak." Çantanın klipslerini açıp Matmazel'i kucakladım ve salonun ortasına bıraktım. "Tanışın bakalım."

"Çok güzel bir kediymiş," dedi Kaan. "Ne peki ismi? Pamuk mu?"

Sorusuna gülünce bu defa sırtımdaki ağrı baskı yapsa da yine de gülerek yanıt verdim. Renklerinden dolayı Pamuk, Duman, Bal, Karamel ve Limon gibi isimler konulan kedileri kastediyordu. "Hayır, Matmazel ismi."

Kaan sevmek için öne doğru eğildiğinde Matmazel'in yüksek desibelde miyavlayıp patisini kaldırmasıyla ellerini geri çekti. "Hırçın mı bu?"

"Yaşlı bir kedi. Çok sevdirmez kendini, kendi isterse sevebilirsin. Bir de dün başka kedilerle dalaşmış. Korkuyor olabilir." Kaşlarını kaldırdığında dudağının kenarında çapraz bir gülümseme belirdi. "Saygıda kusur etme ona," dediğim zaman ifadesi bir anda nötrleşip bana döndü.

"Elini mi öpeyim kızım kedinin? Tamam işte, nasıl bir saygıdan bahsediyorsun?" Ben onun dediğine gülünce o da gülmeye başladı. Kollarını iki yana açıp yukarı bakarak sabır dilendi. "Hey Allah'ım!" Matmazel beni tanıdığı için onu sevmeme izin veriyor olsa gerekti. Kafasının arka kısmını severken Kaan bu sefer, "Nerede uyuyacak bu?" diye sordu.

Sorusunun anlamsızlığını ifademe yansıtarak, "Senin uyuduğun koltukta," dedim.

"Hayır yani, kumu falan-" Bakışları kapıdaki büyük poşete döndü. "Hepsi bu poşetin içinde mi?" Başımı sallayarak onayladım. Matmazel'i kucağıma alıp yanağını kendi yanağıma yasladım. "Gerçekten yanımda mı uyur ya?"

"Hoşnut değilsen kendine başka bir ev arayabilirsin," dedim şakayla karışık. "Ama o artık burada kalacak."

"Yo, hoşnutsuzluk değil," dedi. "Ben hayvanları çok severim biliyorsun; ama o..." Matmazel'e gözlerini kısarak baktı. "Biraz kavgacı." Matmazel'in karnını okşarken gülümsedim. "Bu evde artık kavgalar ve koltuk savaşları olabilir."

Kaan'ın Matmazel'i çok sevdiği belliydi. Matmazel de onu sever ve ona alışır umarım diye içimden sessizce dua ettim. Midemden gelen ağır bir sancıyla, "Ben çok acıktım, sen bir şeyler yedin mi?" diye sordum.

"Yok, yemedim."

"Spagetti yapayım mı? Üzerine de acılı domates sos koyarız."

"Olur." Makarna ve türevlerine karşı böyle tepki veriyor

oluşu beni güldürse de ağrılarımdan dolayı sesli bir gülüş sergileyemiyordum.

Matmazel'i kucağımdan indirip ayağa kalktım. "Ben yemeği hazırlarken sen de onun kum kabını, yatağını, mama ve su kaplarını ayarlar mısın?" Başını onaylar anlamda sallayıp ayağa kalktı. "Bir de," dediğimde dönüp bana baktı. "Mama alıp gelebilir misin ona? Yakın zaten market, öğrendin yerini." Başta yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirse de hasta bakışlarımla onu ikna ettim.

Her ne kadar göstermese de gizli bir merhameti vardı Kaan'ın. Kaan için anlamsız olur dediğim çoğu konuya o önem veriyordu. Hatta kimi zaman benim bile duyarlılık göstermediğim konularda o çok hassastı. Kaan doksan yaşına da gelse hiç büyümeyecek bir profildi. Aynı yaşta olmamıza rağmen kendimi ondan yaşlarca büyük ablası gibi hissettiğim zamanlar çok olmuştu. Kimi zaman da ondan asla beklemediğim bir performansla senelerini tecrübe ederek geçirmiş emekli bir erkek profiline dönebiliyordu. Ondan bazen hiç ummadığım olgunluğu görebiliyordum; fakat bu durumlar çok enderdi. Genel olarak çocuksuydu ve kafası beş karış havadaydı. Bazı erkeklere bu özellikler bedenlerce küçük gibi gelip üzerlerinde sırıtsa da Kaan'a yakışıyordu.

Mutfağa girdiğimde yine tencerelerden birine sürahiden su aktarıp ocağa koydum. Su ısınırken tuz ve yağ eklemediğim aklıma gelince hızlıca eklemeleri yaptım. Su ısınırken musluğun yanında hiç bulaşık olmaması beni mutlu etmişti; çünkü ev temizliğinde katlanamadığım tek nokta bulaşıklardı. Yemek yapmayı gözüm yemişti; ama bulaşığı gözüme pek kestiremiyordum. Vücudumdaki hâlsizliğim taşıyamayacağım kadar değildi, ama yine de beni çok zorluyordu.

İçeriden Kaan'ın Matmazel'le konuştuğuna dair sesi geliyordu. Söyledikleri mutfaktan tam anlaşılamadığından tence-

redeki spagetti suyu kaynayana kadar salona doğru ilerledim. Koridordan salona geçerken sesler daha netleşmişti. Kaan, Matmazel'e nerede uyumak istediğini soruyordu. "Uyuduğumuz yer çok önemlidir Matmazel," dedi salona gittiğimde. Elinde poşetten çıkardığı yatakla salonun ortasında dikiliyordu. Arkası bana dönük olduğundan duymadığımı düşünerek, "Biz içeride odalarımız varken koltukta uyuyoruz. Haydi ben misafir gibi geldim, tam alışamamış olabilirim. Beni geç; ama Leyla da koltukta uyuyor. Bunun nedenini sorsan çemkirir hemen. En iyisi susmak. Ne yapalım, onu da öyle kabullenip yolumuza bakıyoruz," dedi. Matmazel'in yatağını kitaplığın kenarına götürürken, "Bak burası ferah olur, cama da yakın. Akşamları ışık olur. Buraya koyuyorum yatağını," diye söyleniyor, işin en komik tarafı Matmazel de onun arkasından giderek onu takip ediyordu.

Duyduklarımı belli etmeden, "Ne yaptınız?" diye sorarak salona giriş yaptım.

"Buraya koydum yatağını, iyi olmuş mu?"

"Biraz şu tarafa doğru getir." Kitaplığın dibine yanaştırdığı puanlı kedi yatağını oradan biraz uzaklaştırması için koltuğun kenarının ve kitaplığın arasını işaret ediyordum. "Kitaplar, dergiler var orada. Kafasına bir şey düşmesin." Az önce gösterdiğim konumu tekrar işaret ettim. "Şurası iyi."

Kaan yatağı o kısma doğru çekti. O mama ve su kaplarının yeriyle ilgilenirken ben de spagetti için mutfağa geri döndüm. Suyun kaynamasına çok az kalmıştı. En alt çekmeceden spagetti paketini çıkarıp yarısından fazlasını suyun içerisine bıraktım. Yumuşamaya başlayan çubukları kırmadan yavaşça tümünü suyun içerisine hapsettim. Dikkatlice iki tur karıştırdıktan sonra kendi hâline bıraktım.

İçeriden gevreğin kâseye dökülürken verdiği o metalik ve tok ses geldiğinde Kaan'ın Matmazel'e mama verdiğini

anlamıştım. Şimdilik iyi anlaşıyor gibiydiler. İlk izlenim için bence iyi bile yol kat etmişlerdi. Normal şartlarda Matmazel kimseyi yanına yaklaştırmadan nasıl isterse öyle vakit geçirirdi, bugün ise Kaan'ı kabullenmişçesine onunla içeride vakit geçiriyordu.

Mutfak penceresinden, yan apartmanın duvarına bitişik olduğumuz için, sokağın az bir kısmı görülüyordu. Ellerimi pencerenin altında duran kalorifer peteklerine koyup öylece sokağı izlemeye başladım. Dar bir görüş mesafesinde olsam dahi sokağın bugün bir caddeyi aratmayacak işleklikte olduğu anlaşılıyordu. Hafta sonlarında İstiklal Caddesi'nin yoğunluğu, evimin olduğu ara sokağa kadar yansıyabiliyordu. Birkaç dakika daha dışarıyı izleyip ocağın başına geri geldim.

Spagetti kaşığı ile birkaç tane tattığımda yumuşaması için biraz daha ocakta kalması gerektiğine kanaat getirip kaşığı tencerenin içinden çıkardım. Ben sos malzemelerini ayarlayana kadar hazır olacak gibiydi.

Buzdolabından acılı domatesli makarna sosunu çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. Zaten tezgâhın üzerinde olan ve içinde zeytinyağı bulunan yağlığı sos kavanozunun yanına getirdim.

Spagettilerin al dente kıvamına geldiklerine emin olduktan hemen sonra süzüp yine aynı tencerede ısıttığım yağ ile birleştirdim. Fazla bekletmeden gözüme aşina olan hâlini görünce ocağın altını kapattım.

Spagetti kaşığını tekrar elime alıp iki ayrı tabağa eşit şekilde dağıttım. Tencereyi ve kullandığım diğer aparatları bulaşık olarak musluğun yanına dizdim. İlk çekmeceden de bir yemek kaşığı yardımıyla domates sosundan makarna tabaklarının üzerine ikişer kaşık koydum. Oldukça lezzetli görünüyordu.

Masanın üzerindeki tabak altlıklarını iki kişilik servis

açacak şekilde karşılıklı serdim. İki çatal ve iki kaşık çıkarıp tabakların yanına dizdim. Buzdolabından içecekleri çıkarırken Kaan'a seslendim. "Kaan! Yemek hazır!"

İkiletmeden hemen mutfağa gelip masada her zaman oturduğu yere geçen Kaan'ın aç olduğu belliydi. Her ne kadar böyle düşünsem de Kaan'ın yemeklere karşı hep böyle iştahlı olduğunu bildiğimden yine de tam emin olamamıştım ve kendime bir yanılma payı vermiştim.

"Çok mu hastasın?" diye sordu çatalına spagettiyi sararken.

"Ofiste biraz ağırlaştım. Yemek yedikten sonra ilaç alıp biraz yatacağım."

Kafasını salladı. "Tutturdun ayakta atlatacağım diye. Ne kadar inatçısın." Sıcak olan spagettiden dili yanınca içeceğine sarıldı. "Yandım ya!" Birkaç yudum içtikten sonra masaya geri bıraktı. "Öf!"

"Su iç, su." Masanın kenarındaki sürahiden tabağının yanında duran boş su bardağına su doldurdum. Bir dikişte hepsini içti.

"Aradı mı senin yazar?" Bir anda sorunca ağzımdaki lokma az daha boğazıma kaçacak gibi olsa da iyi toparlamıştım.

"Yok, aramadı." İçeceğimden bir yudum aldım. "Aramaz daha."

"Hayırlısı bakalım," dediğinde büyük bir iştahla spagettisini yiyordu.

Ben hem iştahım olmadığından hem de boğazımdaki ağrı sabahki gibi olmasa da yemek yememi çok zorlaştırdığından tabağımı bitirememiştim. Kaan da beni hâlsiz görünce salona göndermiş, bulaşığı kendisi devralmıştı.

Kitaplığın en üst rafında içerisinde ilaçları koyduğum kutudan basit bir soğuk algınlığı ilacı çıkardım. Antibiyo-

tiği gerekmedikçe ve doktor yazmadan kullanmadığımdan hastalığın başlangıcında hep bu soğuk algınlığı ilacını içiyordum. Mutfaktan getirdiğim bir bardak suyu ve kutudan aldığım bir tablet ilacı güzelce içtim. Koltuğa uzanırken yanımda dolaşan Matmazel'i biraz sevdikten sonra yanımdan gidince başımı yastığa koyup gözlerimi yumdum.

Sırtımda kuvvetli bir ağrı vardı. Aynı ağrının bacaklarıma da sıçradığını fark edebiliyordum. Bununla birlikte boğazımdaki acı katlanabilir düzeye ulaşmıştı. Tüm bunlar dayanabilmem için bir nebze dozajı az durumlardı, fakat hâlsizliğim ile başa çıkamıyordum.

Tüm bunları düşünürken de zihnimde bir yerlerde o vardı. Bugün sağlığımla cebelleşirken vereceği karara kafa yormayı ertelemiştim. Ondan gelen herhangi bir arama, ileti ya da mesaj yoktu. Kendimi bugünün daha erken olduğunu bilerek telkin ediyordum.

Kaan'ın mutfaktan geldiğini adım seslerinden anlayınca gözlerimi açtım. "Kaan." Koltuğa otururken bana baktı. "Sence kabul eder mi yarışma teklifimi?"

"Eder bence," dedikten sonra açıklamaya başladı. "Mantıklı düşününce bir riski yok. Halihazırda elde etmiş olduğu bir başarı yok şu an. Sizin olmayan bir şeyi de kaybedemezsiniz." Cümlesine şaşırarak ona baktım. "Kabul ederse de teşekkür mahiyetinde şöyle şatafatlı bir çelenk yaptıralım diyorum ben." Kaan iki elinin işaret ve başparmaklarını havaya kaldırıp bir çerçeve biçiminde tutmuştu. Zannediyordum ki dev bir çelenk hayal ediyordu.

"Harika, üzerine ne yazalım?" diye kinayeli bir ses tonuyla sordum sesime biraz can vererek.

Parmaklarıyla yaptığı çerçeve biçimindeki işareti genişleterek, "'Kuru kuru teşekkür etmeyi sevmem,' yazalım," dedi.

Esprisini devam ettirerek ben de parmaklarımı onun gibi yapıp, "'Basit bir teşekkür etmek istemedim,' diyelim," diye fikir verdim. Kaan yine gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Nasıl?" diye sordum.

Başını yukarı doğru kaldırıp cık sesi çıkardı. "Fazla basit. Biraz tutkulu olmalı."

"Mesela?"

Kısa bir süre işaretparmağını şakağına koyup düşündü. Bir şeyler hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Sen ki şaşırma teşekkürüme, ince biriyim, bilirsin..."

Kendimi daha fazla tutamayıp kahkaha attım. Hem kaslarım hem de boğazım aynı anda acıyınca öksürmeye başladığımda yüzüm buruşsa da gülmeme devam ederek, "Eee?" diye sordum.

Eliyle bir saniye der gibi işaretparmağını göstererek beni susturdu. "Endişelenip üzülme, sen bu çiçeklerden de güzelsin." Son kelimede o da kendini tutamayıp benimle birlikte gülmeye başladı. Alkış tutmaya başlayıp bir yerden de kesik kesik güçsüz kahkahalar atmaya devam ediyordum. Onunla hep böyle gülecek bir şeyler bulabiliyorduk. Kimi zaman bir kelimeden bile bizim günlerce gülebileceğimiz bir espri türetebiliyorduk. Pek fark edilmese de insanın birlikte eğlenebileceği birinin olması ya da sevdiği insanla eğlenebilmesi bir lükstü; çünkü birlikte eğlenebilmek, kişi için çok farklı düzeyde bir olguydu. Herkes herkesi sevebiliyorken, herkes herkesle eğlenemiyordu.

Gülmem geçince Kaan'a bakıp, "Çok güler böyle bir şey yapsak," dedim.

Kaan yüzüne ne demezsin der gibi kinayeli bir ifade yerleştirdi. "Mest olur. Çok ince düşünülmüş, vakur bir hediye."

Kafamı sallayarak dediğini onayladım. "Ayrıca şunu da söylemek istiyorum: Bu şairane üslubunun hâlen etkisindeyim. O nasıl bir kafiye?"

Bir aslan burcu edasıyla kollarını iki yana açıp başıyla iltifatımı (!) selamladı. "Yalnızca siz dostlarıma."

Gözlerim kapanırken güçsüz bir alkış daha tuttum. Gözlerim iyice kapanırken, "Ben biraz uyuyacağım," dedim. Koltuğa yerleşirken ilacın birazdan etki edeceğini umarak kendimi uykuya teslim etmeye hazırlandım.

Örttüğüm battaniyenin altında sıcaktan rahatsız olmuş bir hâlde uyandığımda terden ıpıslaktım. Kaan da her zamanki koltuğuna uzanmış, elindeki cep telefonundan çevrimiçi oyun oynuyordu. Battaniyeyi üzerimden sıyırdıktan sonra koltuktan kalkarak dosdoğru banyoya gidip ılık bir duş almıştım. Boğazımdaki acı hâlen geçmese de ona katlanabiliyordum, ağrılarım ise geçmişti. Hastalığımın var olduğunu hatırlatan tek semptom hâlsizliğimdi, onunla da koltukta uzanıp dinlenerek baş ediyordum. İlacın etkisini göstermiş olmasına içten içe çok sevinmiştim.

Giyinip saçlarımı kuruttuktan sonra salona geldiğimde pencereden dışarıya baktım. Hava kararmak üzereydi. En son öğle saatlerinde olduğumuzdan uyuduğum saati idrak ettiğimde epey şaşırmıştım. Kaan'ın telefonundan şarjör değiştirme ve kurşun sesleri geliyordu, inanılmaz bir dikkatle oyundan başını kaldırmıyordu.

"Matmazel'in mamasını aldın mı?" Belki ben uyurken gidip almıştır diye düşünüp sormuştum; fakat duyduğum, aşina olduğum bir cevaptı.

"Unuttum be," dediği esnada ateş etmeye başlayınca durdu. "Giderim birazdan."

"Tamam."

"Nasıl oldun?" Gözlerini hiç ayırmadığı oyunu oynamaya devam ederken aynı zamanda benimle de sohbet etmeye çalışıyordu.

"Daha iyiyim." Kitaplığın yanına gitti ve yarım kalan kitabımı elime alıp koltuğa geri uzandım. Terlediğim için üzerime örttüğüm ince battaniyeyi çamaşır makinesine atmıştım. Dolaptan pike tarzı bir örtü çıkartıp bacaklarıma onu örtmüştüm. Koltukta daha rahat edebilmek için yastığı sırtıma yasladım.

Her ne kadar o an Kaan'a şaka yapmış olsam da Matmazel onun uzandığı koltuğun köşesine kıvrılmıştı. Kaan da bacaklarını koltuğun üst kısmına koyup onu rahatsız etmeden oturmuş, oyununu oynuyordu. Kaan'ın oyunda ölmesi ve sinirle yerinden kalkmasıyla Matmazel de uyanmıştı, koltuktan atlayıp benim yanıma gelirken Kaan'a baktım. "Ölmüşken gidip mamasını alır mısın Matmazel'in?"

Yine unutacağını ve daha sonra da üşenip gitmeyeceğini bildiğimden tekrar tekrar hatırlatıyordum. Sinirli olmasına rağmen sakince kafasını sallamıştı. "Bu getirdiğin mamadan alacağım, değil mi?"

Kafamı salladım. "Evet."

Kaan dış kapının yanına doğru ilerledi, şişme montunu tüm hışırtısını salona duyurarak giyip fermuarını çekti. Kapıyı açtıktan sonra merdiven boşluğunun kenarındaki şemsiyeliğin yanındaki ayakkabı çekçeğiyle ayakkabılarını giyip kenardaki tahta raftan cüzdanını alıp çıktı. Kapının kapanma sesiyle birlikte elimdeki kitaba baktım.

Matmazel karnıma uzanmış, hâlinden hoşnut olduğunu belirterek mırlarken sağ elimle onu seviyordum; sol elimle ise okuduğum kitabı üstünden kavramış, dirseğimin iç kısmına yaslamıştım. Arka fonda ses düzeyi çok yüksek olma-

yan bir şekilde Lana Del Rey'in "Honeymoon" albümünden güne yakışan bir parça olan "The Blackest Day" çalıyordu. Matmazel'in yerinde kıpırdandığı esnada dikkatimi ona yönelttim. Oldukça huzurlu bir hâli vardı.

Yaşlı ve nazlı bir kedi olsa da Matmazel evi sevmiş gibiydi. En azından durumdan hoşnut görünüyordu. Yeni taşındığı yeri sevmeyip rahatsızlık duyacağına dair endişelerim gerçekleşmediği için mutluydum. O geldikten sonra evin atmosferinde bile belirgin bir değişiklik olmuştu sanki. Uzun, beyaz ve yumuşak tüyleri öyle güzeldi ki polar stratosferik bulutları görmüş gibi oluyordu insan. Bal renkteki iri gözleri ise çok tatlıydı.

Midemde oluşan hafif bir ağrıyla acıktığımı hissettim. Okumak için niyetlendiğim kitaba devam edemeden orta sehpanın üzerine koyup Matmazel'i kucağımdan koltuğun üzerine bıraktım.

Ayağa kalktıktan sonra adımlarımı mutfağa yönlendirdim. Vücudumda en ufak ağrının bile olmaması beni ciddi anlamda sevindiriyordu. Üzerimde yalnızca hastalığın vermiş olduğu bir ağırlık vardı. Bu ağırlığı da unutmak için girdiğim mutfakta, buzdolabını açıp içinden buzu eriyen kıymayı tezgâhın üzerine koyduktan sonra kapının zilinin çalmasıyla irkildim.

Aklıma gelen ilk şey, Kaan'ın bir şey unutup yarı yoldan döndüğüydü. Ağır adımlarla mutfaktan kapıya giderken zil tekrar çaldı. Boğazımı acıtmamak için seslenmedim. Kapıyı açtığımda karşımda Kaan'ı beklerken Erinç'i görünce öylece kalakaldım. Yüzüne yerleştirdiği güzel bir gülüşle bana bakıyordu. Hastalığımın zannettiğimden daha da ciddi olduğunu ve havale geçirdiğimi düşündüğüm kısa bir an silkelenip kendime geldim. Onu karşımda beklemediğimden, yüzümde sergilediğim ifadenin nasıl olduğunu bilemeden vermiş olduğum tepkiye kaşlarını çattı.

Bu defa ben de onun tepkisine gülümsedim. "Hoş geldin."

Çattığı kaşları eski hâlini alıp az önceki gülüşünü yüzüne geri getirdi. "Ne zamandı bu yarışma?"

Onu karşımda görmeyi beklemediğimden bir an ne söylediğini idrak etmek benim için zor olmuştu. En sonunda algılarıma sirayet eden sorusuna istemsizce çığlık atıp boynuna sarıldım. O da bana sarılınca hastalığımın ona bulaşmasını önlemek için hemen geri çekildim. "Ben-" deyip kaldım. "Ben çok teşekkür ederim." Beklenmeyen bir sevinçle çığlık attığımdan boğazım sanki eti parçalanmış gibi acıyordu. Teşekkürü bile öyle zor etmiş olsam da o acıyı umursamadan gülümseyerek ona baktım. Bir süre öylece kalınca dışarıdan gelen soğuk havadan üşüdüğümde onu içeri buyur etmediğimi fark ettim. "Ah!" Elimi alnıma götürdüm. "Geçsene." İçeriyi işaret ederken yüzünde hâlen bozmadığı gülüşünü izliyordum.

Yavaşça içeri girdi. Çekinen ya da temkinli yaklaşan bir edayla bana bakıyordu. "Geçmiş olsun. Ne oldu?"

Omzundaki çantayı kapının yanındaki pufun üzerine koyup kabanını üzerinden seri bir hareketle çıkardı. Kabanını elinden alırken, "Sorma ya," dedim. Kabanını uzanıp portmantoya astım. "Hasta oldum."

Ayakkabılarını çıkarırken bana bakıp, "Doktora gittin mi?" diye sordu.

"Hayır." Yanıtımdan yüzündeki ifade rahatsızmış gibi bir hâle bürününce, "Daha başlangıcı gibi. İlaç içtim ama, o iyi etti biraz," diye açıklamaya koyuldum.

Benim yattığım koltuğa doğru ilerlerken birden istikametini değiştirdi ve Kaan'ın koltuğuna doğru gitti. Benim koltuğumun üzerinde örtü olduğundan dağınık diye gitmediğini düşünüp örtüyü bir hışım kendime doğru çekip dürmeye başladım. Koltuğun benden tarafındaki kenarında da Matmazel uyuyordu.

"Otur otur," dedi. "Yorma kendini." Sanki içimi okumuş gibi, "Orada örtü olduğu için oturmaktan vazgeçmedim," dedi. Bakışlarıyla Matmazel'i işaret etti. "Kedi yüzünden."

"Kedi mi?" deyip Matmazel'e baktım. O an aklıma gelen soruyu sorduğumda güldü. "Korkuyor musun?"

"Hayır, alerjim var."

"Aaa!" dedim ne yapacağımı bilemeyerek. "Nasıl yapalım?"

Kollarını küçük çapta yana doğru açıp, "Yanına yaklaşmayacağım," dedi.

Oturduğu koltuğun köşesinden bana bakıyordu. Ne güzel bir adamsın diyerek sevdim içimden. Tam hâlini hatırını sormak için ağzımı açtığım sırada kapının zili çalınca yerimden kalkıp kapıya doğru ilerledim. Bu sefer Kaan olmalıydı.

Kapıyı açtığımda kimse yoktu. Aşağıdaki kapıdan zile bastığını düşünüp o kapıyı açan otomatik tuşuna bastım. Kaan'ın ayakkabılarını pufa oturup çıkaracağını bildiğimden pufun üzerindeki Erinç'in bilgisayar çantasını alıp tekli koltuğun üzerine koydum. Poşet hışırtılarının yankısının duvarlara çarpıp bana kadar geldiğini duyunca Kaan'ın zaten normal gelebileceğini düşündüğüm için kendime şaşırmıştım.

Bizim kata geldiğinde elindeki hayli büyük bir çuvalı andıran poşeti gördüm ve gözlerimi devirdim. Kaan genelde vur dendiğinde öldürmeyi bile basit görüp direkt görmezden gelerek gömen biri olduğundan yine benzer bir olayla beni karşı karşıya bırakmıştı.

"Market inanılmaz kalabalıktı." Soluk soluğa bana marketi anlatmaya başladığında bakışlarımla içeriyi işaret ettim, ama anlamadı. "Hatta yemek mi alsam dedim köşedeki ev yemekleri yapan yerden. Orası da bir kalabalık, görmen lazım." Elinden poşeti alıp duvar kenarına doğru sürükledim. "Anasını satarım dedim ya. Eve geçince yeriz makarnamızı dedim," deyince açtığı konuya karşılık gözlerim kocaman oldu.

Kapıdan içeri adım attığında hâlen bana bakıyor, Erinç'i görmüyordu. Erinç'e bakıp gülümsediğimde Kaan da baktığım yöne bakıp, "Merhaba. Hoş geldiniz," demişti.

Erinç'in sesini çıkarmadan kafasını sallamasının üzerine, "Erinç Bey; Kaan," deyip Kaan'a Erinç'i tanıttım. "Dün bahsetmiştim ya." Kaan'ın bakışları bir anda değişip sanki yıllardır gelmesi beklenen konuğu bugün evde görüyormuş gibi ayakkabılarını hızla çıkarıp ona doğru yürüdü. "Tekrar hoş geldiniz."

El sıkışırken, "Hoş buldum," diye nezaketini bir kenara bırakmadan selamlaşan Erinç'i izlerken Kaan, "Anladığım kadarıyla kabul edilmiş yarışma teklifin," dediğinde başımı sallayarak onayladım. Çocuk gibi sevinen kendime bakınca hayret ediyordum. "Ben Leyla'nın çok eski arkadaşıyım, Kaan." Kendisini tanıtırken ben de kapıyı kapatıp yanlarına doğru ilerledim.

"Erinç."

"Çok memnun oldum," dedi Kaan, ondan asla beklenmeyecek bir nezaketle.

Erinç gülümsedi. "Ben de öyle."

Ondan daha da beklemediğim bir hâlde, Erinç'in zaten biraz önce o gelmeden oturduğu yeri işaret ederek, "Oturun lütfen, rahatsız olmayın," dedi.

Erinç yerine geri otururken ayakta dikilmemek adına Matmazel'i kucağıma alıp onun yerine oturdum. Kaan da benim yanıma oturduktan sonra Erinç'i incelemeye başladı. Fazla konuşması için baskı mı uyguladık gibi düşünürken kendiliğinden, "Söz verdiğim üzere Venüs'ün stilini değiştirip değiştiremediğime baktım. Hiç beklemediğim bir şekilde kolaylıkla olunca vakit kaybetmeden sizinle görüşmem gerektiğini düşündüm," diye konuştu. Bu beni hem umutlandırmış hem de mutlu etmişti. Bakışlarını Kaan'dan

bana çevirince kalp atışımın hızlanmasına ne yazık ki mâni olmamıştım. Eğer gerçek olacağını bildiğim bir dilek hakkım olsaydı, bunu kalbimin olur olmadık yerde onun bir hareketiyle atışını hemen hızlandırmasını engellemek için kullanırdım. Bu durum beni çok yorduğu gibi, nefes alışverişimdeki dengeyi de sarsıyordu. "Bilgisayarımı getirdim. Format kısmını sen ayarlayacağın için şimdiden bakmanın bir faydası olacaktır." Dediklerine hak verdiğimi göstermek için kafamı salladım. Bir anda, "Ne kadar süremiz var?" diye sorduğunda sanki beynim format atılmış gibi öylece kalakaldım.

Yüzümden okunduğunu bildiğim utancımın ona yansıyıp bana geri dönüşü, sıcacık bir gülümseme oldu. Hem onun gülüşüne karşılık verip hem de olası bir vazgeçişi önlemek için söze başladığımda, "Ben..." dedim ve kaldım. Uygun ve doğru kelimeleri zihnimin filtresinden geçirirken makul gelmese de en samimi şekilde mahcubiyetimi dile getirdim. "O kısmı atlamışım, çok özür dilerim. Aklımdaydı aslında."

Daha diyeceklerim varken elini kaldırınca sustum. "Hayır hayır, olabilir." O anlayışına ve vazgeçmeyişine daha çok sarılmak istemiştim o an. Dünyada iyi insanların da var olduğunu görmek beni mutlu ediyordu. Kadın ya da erkek fark etmeksizin hâlden anlama özelliği o kişinin değerini bir anda yükseltiyordu. Hayatımın her döneminde hep hâlden anlayan ya da elimden geldiğince anlamaya çalışan biri olduğumdan bu tavrı nerede görsem tanıyordum. "Sana katılıp katılmayacağımı tam olarak bildiremediğimden bu noktayı bana söylememen çok normal."

Nezaketine minnet ederek, "Hemen öğreniyorum," dedim ve Matmazel'i tekrar rahatsız etmenin verdiği vicdan azabı ile onu Kaan'a gönderdim. Kaan, Matmazel'i severken uzanıp tekli koltuktan bilgisayarımı aldım. Zaten açık

olduğundan ekranı kendine gelir gelmez arama motoruna yarışmanın adını yazıp arattım. Araya giren kısa ama derin sessizlikten rahatsız olmuş gibi görünen Kaan, "Leyla sizden çok bahsetti," diyerek Erinç'le konuşmak için sohbet konusu açtı. "Çok istiyordu yarışmaya katılmanızı."

"Evet. Bu kadar çok istediğini görünce kıramadım ben de."

Yarışmanın başvuru tarihi, söylediği cümlenin heyecanını yaşamama izin vermedi. Bugünün tarihi ve sitede yazanı karşılaştırırken arada yalnızca üç gün olduğunu gördüğümde Erinç'in bu defa kesin vazgeçeceğinin korkusuyla elimle ağzımı kapatıp olası bir feryadın çıkmasını önledim. Erinç'e bakamadan, "Erinç..." diyebildim. Zihnimde tutarlı ve vakur bir cümle bulamayınca yalnızca özür diledim. "Gerçekten özür dilerim."

"Sorun nedir?" Üslubu her an kızmaya yer arayan bir duruma işaret etmiyordu. Bilakis, anlamaya ve çözüm bulmaya çalışıyordu.

"Ben sanırım hata yapmışım. Başvuru tarihi bu kadar erken değildi, yemin ederim." Bu kadar anlatmışken daha fazla onu sıkmamak için, "Üç gün var," dedim.

"Endişe etme," dediğinde yüzümdeki endişeli ifade dağıldı. Güven kavramı eğer bir cümle olarak açıklanabilseydi böyle olurdu diye geçirdim içimden. "Üç gün bekledikten sonra kararımı söyleseydim üzerine konuşacak bir yarışma olmayacağından şu an içinde bulunduğumuz durum makul bence."

"Ama seni sıkıştırmış gibi olacağım," diyerek sıkkınlığımı dile getirdim. Ölüm fermanı gibi beni tarihten haberdar eden bilgisayarın ekranını kapatıp tekli koltuğun üzerine geri koydum.

"İstersen bugün çalışmaya başlayabiliriz," dediğinde daha idrak etmeme fırsat vermeden, "Gerçi hastasın," diye-

rek vazgeçince ipi elimden kaçan bir uçurtmayı tutmak ister gibi atak yaptım.

"Hayır hayır, çalışabiliriz."

"Emin misin?" O anda hiç beklemediğim tepki Kaan'dan gelmişti. Sağlığımı teyit etmek için soru sormuş, Erinç'in endişesini kendisi gidermek istemiş gibi bir yandan Matmazel'i severken araya girmişti.

"Çalışırsınız, saat daha erken. Biter mi bilmiyorum; ama en azından bir yerden başlanır." Kafamı sallayarak fikrini onayladım. "Aç mısın Erinç? Biz henüz yemek yemedik. Yemekten sonra başlarsanız bölmeden uzun süre çalışırsınız diye düşünüyorum." Erinç aç olmadığını söylemek ister gibi atılınca Kaan ona hiç bakmayıp, "İnanılmaz güzel makarnamız var," demesi üzerine refleks de denebilecek bir hareketle dirseğimle Kaan'a vurdum. Gerçekten canını yakmış olduğumu Matmazel'in kucağından giderken onu bile fark etmeyip inlemesinden anlamıştım.

Vicdanımı yumuşatmadan gülümseyerek, "Bugün yemekleri Kaan yapacak," dedim. "Çok güzel yapar." Bir yandan da bana bakan Kaan'a güven veren dostane bir bakış atıyordum.

Bu bakışlarımı görüp kendini kanıtlamak istercesine ayağa kalktı. "Yaparım." Erinç'e dönüp, "Yarım saate masayı donatıyorum. Siz yarışma üzerine konuşadurun," dedi. "Kaan Şef'in mutfakta biraz işi var."

O nasıl beni sinir etmeyi seviyorsa ben de onu rahatsız etmeyi seviyordum. Böyle durumda inatla ateşe bile girebilecek biri hâline gelince çok komik biri oluyordu. Mutfağa doğru giderken arkasından, "Makarna yaparken yardıma ihtiyacın olursa beni çağırabilirsin, çekinme!" diye seslendim. Koridorda kaybolunca önüme dönüp Erinç'e baktım. Yüzünde çok hoş bir gülüş vardı. Tıpkı o da Matmazel gibi

hâlinden memnun gibiydi ya da öyle gibi davranıyordu. "Kusura bakma. Beni hep sinir eder böyle," dediğimde ona daha fazla bakamayınca halıyı izlemeye başladım.

"Leyla, özür dilemeyi bırakır mısın artık?" dediğinde kızdığını düşünsem de, "Hiç kusura bakılacak şeyler değil," diye ekleyince yalnızca rica ettiğini anlayıp sevinmiştim. Söylediklerini öylesine söylemek için mi dile getiriyor diye düşündüğüm esnada içimi okumuş gibi, "Gerçekten," dedi. Anlayışı için teşekkür edecekken bir anda, "Çok güzel bir kedi. İsmi ne?" diye sorduğunda cümlem öylece içimde kalakalmıştı. Üstelemeden konuyu değiştirmesine izin verdim.

"Matmazel."

"İsmi de güzelmiş, cins kedi sanırım. Ben alerjim olduğu için pek bilmiyorum cinslerini."

Cins kedi olduğunu başımı sallayarak onayladım. "Evet, İran kedisi." Bu kadar hayran hayran bakarken sevememesini alerjisinin seyrine bağladım. "Ağır mı geçiriyorsun alerjini?"

"Çok değişiyor. Bazen hapşırmayla geçirdiğim oluyor, bazen burun tıkanıklığı ve göğüs sıkışması da yaptığı oldu." Tatlı ifadesine gülümsemeden edemedim. "Bu yüzden uzaktan seviyorum hep."

Gülümsemesine karşılık verdiğim esnada evimin derinliklerinden gelen inanılmaz yoğun bir yağ ve kızartma kokusuyla, "Ben hemen Kaan'a bakıp geliyorum," dedim. Kafasını salladığında hızlı adımlarla mutfağa giderken söylenmeye devam ediyordum. "Mutfağı ateşe vermeden bir bakmam lazım."

Mutfağa girdiğimde Kaan mutfak önlüğünü takmış, sonuna kadar açtığı ocağın ateşinin üzerine koyduğu tavada köfte kızartıyordu. "Kaan?" dediğimde bana baktıktan sonra önüne geri döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Köfte yapıyorum. Mis gibi oluyor." Gözlerimi devirdim.

"Orası belli." Kızaran köfteleri yanda hazırladığı tabağın içerisine aktarırken, pişmemiş köfteleri bir anda kızgın yağın içine bırakmasıyla güçlü bir sesle birlikte mutfak kızartma kokusu altında kalmıştı. "Camı açsana." Adımlarımı cama doğru yöneltip mutfağın penceresini sonuna kadar açtım ve kokunun dışarı çıkmasını sağladım.

"Tamam, sen git," dediğinde omzunu sıktım. "Mutfağıma iyi davran." Bir şey söylemedi, ama işine odaklandığı belliydi. Şeytan tüyü olan biri de olduğunu bildiğimden yaptığı köfteler eminim lezzetli de olmuştu.

Koridordan salona geçerken Kaan'ın aklımda kalan son hâline güldüm. Erinç'e, "Sanırsın mangal yapıyor," dedim. "İlk kez mutfağa girmiş gibi değil de daha çok hayatında ilk kez mutfak görüyor gibi." O da bir şey söylemeyip yalnızca söylediğim cümleye güldüğünde, "Beni çok mutlu ettin. Çok teşekkür ederim," diyerek kalbimden geçeni ona aktardım.

Haklı olarak, "Neden bu kadar çok istiyorsun bu yarışmaya katılmayı?" diye sordu. Tuna'nın sesi ve söylediği cümle kulağıma tekrar geldiğinde dinen ağrılarım kendilerini hatırlatarak ince bir sızıyla tekrar baş gösterdi, hemen aklımdaki sesini kestim.

Çok fazla düşünmeyi önleyerek omuz silktim. "Bir şeyleri başardığımı görmek istiyorum." Sadece, "Anladım," dedikten sonra sohbeti sonlandıracağını düşünürken, "Daha iyi görünüyorsun," diye eklemesi üzerine kendimi daha da iyi hisseder olmuştum.

Bir anda, "Seni gördüm daha iyi oldum," dedikten sonra onun gülmesi üzerine, "Şaka değil," dedim anlamlı bakışlar atarak. "İyi ki geldin."

"Mutlu edeceğimi tahmin ediyordum aslında; ama bu kadar olacağını düşünememiştim." Güzel sözlerime bir karşılık niteliğinde, "Bilsem daha önce gelirdim," deyince bakışları-

mı Matmazel'e çevirdim. İstemsizce yaptığım bu göz kaçırma işini sevmiyordum. Anlamlı bir bakışla devam etmeyi çok isterken her defasında gözlerinin güzelliğine çarpıp oradan geri dönüyordum.

Kaan'ın mutfaktan, "Leyla!" diye seslenmesinin ardından ayağa kalktım.

Sabahki rahatsızlığım günün devamında seyretmediği için mutluydum. Hele ki yarışma için hazırlayacağımız yazıyı yazma aşamasında dikkatimin yerinde olması ve algılarımın açık olması gerekiyordu. Üzerinde titizlikle çalışmak istediğim için baygın hâlde Erinç'in yanında okumak istemiyordum.

Neyse ki onun enerjisiyle söylediği gibi daha iyi hissediyordum. Bir kez daha iyi ki geldi dedim içimden. Onu görmek ve izlemek çok güzeldi. Bazen utanıp kendimi geri çeksem de bunu anlayıp bozuntuya vermemesini çok seviyordum. İnsanı asla incitmeyen, kırmayan ve kötü hissettirmeyen biriydi.

Hep birlikte masaya otururken kare masada Kaan ve ben karşılıklı oturmuştuk, böylelikle Erinç ikimize de eşit mesafede olmuştu. "Afiyet olsun herkese," deyip köftelere uzandım.

"Aslen nerelisin Erinç?" Kaan tabağına ortadaki yemeklerden azar azar alırken aynı zamanda Erinç'i tanımaya çalışıyordu.

"Buralıyım. İstanbul," dedi Erinç her zamanki güzel ses tonuyla.

"Ailenler falan burada mı?"

"Yok, İsviçre'de yaşıyor onlar."

Kaan çatalını daldırdığı köfteyi tabağına aldıktan sonra kaşlarını kaldırdı. "Niye?"

"Babamın işi dolayısıyla oraya yerleşmiştik. Sonra oraya alıştı onlar, sevdiler de. Şimdi orada kalıyorlar."

Kısa bir sessizliğin ardından sohbeti devam ettirmek için, "Ailen ne iş yapıyor?" diye sordum. Eve yeni gelen bir yabancı gibi değildi hiç; bilakis, bizimle yakın olmaya çalışan bir hâli vardı. Sorularımızı sorgulamıyor, onlara içtenlikle yanıt veriyordu.

"Babam öğrencilere ve yurtdışına gidip eğitim almak isteyen başka insanlara yardım edilen uluslararası bir ofiste çalışıyordu. Annem de İngilizce öğretmeni."

Kaan suyunu içerken gözleri büyüdü. Su bardağını masaya koyarken, "Ben de İngilizce öğretmeniyim," dedi.

Erinç'in ifadesinde belirgin bir şaşkınlık sezdim. Tepkisine gülerek, "Herkes böyle şaşırıyor. Yalnız değilsin," diye destekledim. Kaan gözlerini kısıp bana bakarak yavaşça kafasını salladı. Erinç gelir gelmez açtığı makarna muhabbetine yaptığım atfı anımsadığı gözlerinden belliydi.

"Yok," dedi Erinç. "Belki de çevremde alışkın olduğum öğretmenlere göre farklı bir ifadesi olduğundan şaşırmışımdır."

Ne kibar bir çocuk, Allah'ım, diye söylendim içimden. "Olabilir," dedim yine de saygımı belli ederek.

"Eline sağlık bu arada," dedi Erinç tabağına aldığı köftesini yerken. "Çok lezzetli her şey."

"Aynen," diyerek Erinç'i destekledi Kaan. Kendini bu kadar seviyor ve gururlandırıyor oluşu hakikaten takdir edilesiydi. "Erinç, sen bir de Leyla'nın makarnasının tadına baksan," dediğinde az evvelki mutlu yüz ifadem yerini öfkeli bir ifadeye bıraktı. "Bir kez yersin... Bir daha hep yersin.

Bunlar-" Eliyle masadakileri gösterdi. "Bu benim yaptıklarım ne ki?" O kahkaha atınca kendimi tutamayıp ben de gülmeye başlamıştım.

Erinç de bizim gülmemize tebessüm ederek katılmıştı; ama konuyu bilmediğinden tepki veremiyordu. "Sen ona bakma," dedim kendimi savunarak. Erinç bana bakarken gözlerini kapatıp saniyeler içinde geri açtı. Anladığını belli etmek için yaptığı harekete ona bakmaya devam ederek karşılık verdim.

Kaan bir anda, "Yok yok," deyince ikimiz de ona baktık. Beni işaret ederek, "Ben ona takılmayı çok severim. Yanlış anlama yani, dalga geçmek gibi değil," dedi ve bana bakıp göz kırptı. "Gerçi makarna olayı dalga olabilir..."

Tekrar gülmeye başladığında araya girerek konunun kapanmasını sağlamaya çalıştım. "Kardeşin var mı?" diye sordum Erinç'e.

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayarak. İçeceğinden içmeden önce, "Tek çocuğum," diye ekledi.

"Ben de."

Köftemi bıçak yardımıyla ayırmaya çalışırken yanıtladığımda Kaan muhabbete girmemişti. Benden bir cevap aldıktan sonra Kaan'a dönüp, "Sen de mi tek çocuksun Kaan?" diye sordu. Olduğu ortamda kimseyi atlamak istemeyen bir tavrı vardı. Ne bana ne de Kaan'a ayrı bir muamelede bulunuyordu. İkimize de yaklaşımı içten ve dostaneydi.

"Bir abim var," diye cevapladı Kaan.

"Ben de bir abim olsun isterdim." İçtenlikle dile getirdiğim cümlemi tarttıktan sonra, "Gerçi zaten Kaan var," dedim ona gülerek. O da aynı şekilde karşılık vermişti.

"Siz baya uzun zamandır arkadaşsınız galiba," dedi Erinç kafasında hesaplama yapmaya çalışırken.

"Yedi yaşından beri," diyerek hesabını kolaylaştırdım.

"Aynı ilkokula, aynı ortaokula ve aynı liseye gittik. Üniversitede ayrı bölümleri tercih edince araya biraz mesafe girdi; ama yine ne zaman görüşsek hiç ayrı düşmemişiz gibi eğleniriz."

"Ne güzel," dedi bakışlarıyla ikimizi de tebrik ederken.

Kaan elindeki çatal ve bıçağı bırakıp söylediklerini her bir parmağına atfederek sayı saymaya başladı. "Araya mesafe girmesinin sebepleri de şunlar: Leyla'nın hastalıklı bir ilişkisinin olması..." İşaretparmağını diğer elinin serçeparmağına bastırmıştı. "Leyla'nın sıkıcı bir ilişkiye kurban gitmesi..." Bu defa işaretparmağını yüzükparmağına bastırdı. "Son olarak, Leyla'nın kendisine dünyadaki en alakasız adamı partner olarak seçmesi."

Su içtiğim bardağı masaya yavaşça geri bıraktım. Derin bir nefes verip ses çıkarmadan ona bakmaya başladım. Tuna'yı savunacak değildim; ama Erinç'le tanışmama vesile olan kişi de oydu. Eğer o gece kalbimi fütursuzca kırmamış olsaydı, bugün üçümüz yemek yiyor olamazdık diye düşündüm içimden. Beklemediğim çoğu şeyin gerçekleşmesini ona borçluydum gibi hissediyordum.

Eğer içimdeki sese sözümü dinletebilseydim, ona hiç düşünmeden beklemesi gerektiğini söylerdim; çünkü bilmeden beklediğim bir saat diliminde zaman bana onu getirmişti. Kaan'la sohbet etmeye başladıklarında onu izleme fırsatı yakalamıştım. Çerçeveli bir yüzü vardı deseydim onu tasvir etmek için bu doğru bir tabir olabilirdi, çünkü gözleri çok güzel olduğundan insanın dikkatini çeken ilk yer yüz hatları oluyordu. Kaan'a gülerken gözleri kısıldığında dudaklarının kenarında minik bir gamze oluşuyordu.

"Eve bir geldim, darmadağınık," deyince dikkatim Kaan'a geçti. "Leyla tam şurada." Salonun ortasını işaret ediyordu. "Biz başka birinden şüpheleniyorduk; aradık, o değilmiş. Abi, sonra kâğıt geldi eve. 'Neden' yazıyor üstün-

de." Erinç kafasını çevirip bana baktı. Kafamı sallayarak Kaan'ın dediklerini doğruladım. "Büyük bir temizliğe giriştik, ama gör," dedi yakasını silkerek. "Evi baştan aşağı indirdik bahane bulmuşken."

"Bulundu mu kimin yaptığı?"

"Hayır. Açıkçası biz de aramadık yani, neden diye sorma, bilmiyorum. Şoktan herhalde."

"Polisi aramadınız mı?" Erinç'in şaşıran ses tonuna tüm benliğimle katılıyordum. Kulağa çok tuhaf geliyordu. "Ya yine gelirse?"

Tam bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki Kaan benden önce davranarak, "O zaman gereken yapılacaktır," dedi. "Ben gidecektim normalde. Buraya yerleşmek aklımda hiç yoktu; ama bu olaylardan sonra onu evde yalnız bırakmak da istemedim."

"İyi yapmışsın," diyerek Kaan'ı savundu Erinç.

"Kim olduğunu hem çok merak ediyorum hem de içimden bir ses tanıdığımız biri diyor." Benimle göz göze geldiğinde bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Eski bir tanıdık," dedi Kaan masadan kalkarken. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Afiyet olsun."

Erinç'le aynı anda, "Sağ ol," dedik. O koridora doğru ilerlediğinde Erinç bana bakmadan yemeğini yemeye devam ettiği sırada, "Dikkat et kendine," dedi. "Taşınmayı bile düşünmek iyi olabilir."

"Hiç yalnız kalmadım o günden beri, bir de taşınma işine girişmek istemedim o anda. Mantıklı kararlar verebildiğim bir dönem değildi pek." Bakışlarımı önüme çevirdim. "Yalnız kalmak zorunda olduğunda beni de arayabilirsin."

Birden, "Eğer gitmezsen tabii," deyiverdim. Söylememek için savaştığım, fakat hiçbir çabamın sonuç vermediği da-

kikalar içerisinde dilime gelen diğer kelimeleri yutmuştum. Bu defa yemeğinden bakışlarını ayırıp bana baktı. Ne kadar süre o kadar bakmıştı tam kestiremiyordum; ama gözlerimde bir şey arar gibiydi. Zaten bakışlarımla ne anlatmak istediğimi anladığını bildiğimden bana da kolay gelmişti.

Koridordaki kapılardan birisi kapanınca ikimiz de sesin geldiği yere aynı anda baktık. "Yemekten sonra bir kahve ne güzel gider şimdi..." Kaan'ın istekleriyle dolu geçen günlerimin yalnızca bir tanesinde salona girer girmez ona bakışlarımızla karşılaştığında durdu. Bir benim bir de Erinç'in üzerinde bakışlarını sektirip, "Niye hayalet görmüş gibisiniz?" diye sordu.

Tepkisine karşılık Erinç'le aynı anda masadan kalkıp önümüzdeki biten tabakları almak için yeltendik. Hareketlerimi temkinli ama hızlı şekilde devam ettirip masanın üzerindeki tabakları mutfağa taşımaya başladım.

Yemekten sonra masayı toplamama yardım ettiklerinde hasta olmanın da sevilebilir bir yanı olduğunu görmüştüm. Kaan bulaşık işine girişmiş, Erinç de masanın üzerini silerken ben de üçümüze kahve yapmıştım. Hepimiz işlerimizi bitirip salondaki koltuklarda yerimizi aldığımızda bir saat kadar muhabbet etmiş ve çokça şeye gülmüştük. Kaan daha çok okul hayatındaki yaşadıklarını anlatırken Erinç de ona uzaktan yürüttüğü çalışmalarında yaşadığı tecrübelerinden bahsetmişti. Biri fiziksel olarak işe gitmekten yakınırken, diğeri evden çalışmanın da zor olduğunu anlatmaya çalışıyordu. İkisinin muhabbetini dinlemek çok güzeldi. Asla kıyaslamak gibi bir saygısızlık etmek istemesem de Kaan'ı Tuna'yla böyle oturup konuşurken hiç görmediğimi fark etmiştim.

Saatin epey ilerlemesi ve benim uykumun geliyor olmasını hissetmemle birlikte yarısını içtiğim kahve bardağımı orta sehpaya bırakıp ayağa kalktım. Kitaplıktaki bir top A4

kağıdını ve lazım olabileceğini göz önünde bulundurarak tüm renkli kalemlerimi kalemlikten alıp masaya taşıdım.

Son olarak kendi bilgisayarımı da getirdikten sonra koltukta Kaan'la oturan Erinç'e baktım. Ona baktığımda hemen anladı ve ayağa kalktı. Tekli koltuklardan birinin üzerine koyduğum bilgisayar çantasından bilgisayarını çıkarırken ben de sandalyelerden birine oturup bilgisayarımın ekranını açtım. Çelimsiz bir kitabı taşır gibi taşıdığı dizüstü bilgisayarını benim yanıma koydu ve kendisi de yine yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Ben içeriye geçiyorum." Kaan'ın televizyonu kapatıp kumandayı koltuğa fırlatmasıyla bize iyi çalışmalar dilemesinin ardından dirseğimi masaya koyup avucumun içini yanağıma yasladım. Açılan bilgisayarından "Venüs" isimli dosyaya girdiğinde önümüze saniyeler içerisinde onlarca doküman dökülmüştü. Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Dikkatinin hepsini bilgisayarındaki aradığı belgeye yönelttiğinden beni fark etmiyordu.

"Hepsi Venüs mü bunların?" diye sorduğumda kafasını salladı.

"Son yazıya kadar hepsini sana göndermiştim." Son yazı demesi kafamı karıştırdığından ona düz bir ifadeyle baktım. "Venüs'ü bitirmiştim ben. Yeni bir kurgu vardı kafamda, onu yazmaya başlamıştım. Sırf seni kırmamak için tekrar açıp farklı bir forma çevirmeye çalıştım." Bana baktı. "Çünkü Venüs'ün asla bir senaryo metni formatında olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum; ama neden olmasın?"

Bakışlarını tekrar ekrana çevirip "1" isimli dosyayı açtı. Aşina olduğum satırlarıyla en baştan karşıma çıkan Venüs, tüylerimi diken diken yapmıştı. Zamanında her şeyden habersiz yorganımın altına kıvrılıp okuduğum metinleri şimdi

yazarıyla birlikte evimde revize edecektim. Hayat çok garip dedim içimden.

Venüs'ü bitirme kararı vermesine şaşırmıştım; fakat kararına saygı da duyuyordum. Onu zorlayan ya da sıkıntıya sokan bir kurgu sürecine girmesi beni de üzerdi. Venüs'ü çok seviyordum, ama veda etmem gerekiyorsa bunu kabul etmek zorundaydım. En nihayetinde söz uçup yazı kalıyordu; devamı gelmese de basılı nüshaları hep benimle olacaktı. Bunu bildiğimden içim çok rahattı.

"Bunu sana gönderiyorum şimdi." Gösterdiği belgeye baktım. Kırmızı renkle düzenlemeler yapmıştı. Ben de üzerinden geçip eklemeleri ya da çıkarmaları ona bildirecektim. Toplamda elli bölüm vardı. Sayfa uzunlukları başlarda daha uzundu. "Bugün hepsini bitiremeyiz gibi görünüyor."

"Olsun," dedim. "Yarısını bugün, yarısını da yarın hallederiz. Dinlenmek zinde tutar hem."

"Yetişir mi?" dedi endişeli bir ses tonuyla.

"Yetişir," diyerek ona güven verdim. Buna kalpten inanıyor muydum emin değildim; ama içimde çok güçlü bir his buna inanmamı istiyordu. Onu bir zaman sonra tekrar göremeyecek olmam bu tavrımın altında yatan temel sebepti. Olabildiğince onunla vakit geçirirken sanki son anımızmış gibi davranmaktan kendimi geri alamıyordum.

"Geldi mi?"

Düşüncelerimden kendimi geri aldığımda e-posta kutuma girip gelen iletilere baktım. "Evet, geldi."

Ben gönderdiği dosyayı bilgisayarıma indirip uygulama üzerinde açarken o da ikinci dosyanın düzenlemesine koyulmuştu. Belgenin boyutunu büyütüp yavaş yavaş okumaya başladım. Bir yandan Venüs'ün hayatımıza girdiği ilk anı anımsarken ve diğer yandan önümdeki satırları okurken yaşadığım yoğun duyguyu bir kez daha hissetmiştim. Zanne-

diyordum ki bir zaman diliminde okunan kitapların insanı ilk okunduğu ana götüren bir yanı da vardı.

Klavyesinden gelen minik sesler dışında salon sessizdi. Ara ara Matmazel koltukların üzerinde geziniyor, sonra ortadan kayboluyordu. Bazen dışarıdaki esintiden pencere pervazına sinen bir uğultu oluyordu, dikkatimi dağıtan tek ses oydu. Dikkatim dağıldığında da ona bakıyor ve içimi maviliklerle dolduruyordum.

Yazarken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Cümleler arası duraklamalarda ekrana birkaç dakika baktıktan sonra yazmaya devam ederken zihinsel anlamda ciddi bir efor harcadığını dışarıdan da görmek mümkündü. Ara sıra gözlerini kısarak ekrana bakması çok tatlıydı. Alnına düşen bir saç tutamını geriye ittiğinde onun sözünü dinlemiyormuş gibi alnına tekrar düşmesine içimden gülüyordum. O benim gibi ekranı büyüterek dosyayı toparlamıyordu; normal boyutunda olduğundan görüşünü zorlaştırıyor olmalıydı.

Bir anda bana dönünce afalladım. "Bir şey mi diyeceksin?"

Omuz silktim. "Yok, sana baktım öyle." Gülümsedim. "Rahatsız mı ettim?"

"Etmedin etmedin." Bakışları ekrana geri döndü. "Bir şey diyeceksin sandım."

"Demeyeceğim," dediğimde dönüp tekrar bana baktı, sonra sesli sesli güldü. "Neden güldün?" diye sordum tebessüm ederek.

Bir açıklama yapmadan sadece, "Beni güldürüyorsun," dedi.

Önüme baktığımda o da işine döndü. Duygusal tuzaklara düşme dedim içimden kendime. Tuna'dan sonra birini sevmeyi bırak, tanımaya korkan ben, yanımdaki adama karşı hissettiğim çekimi durduramıyordum.

Tüm dikkatimi önümdeki yazıya tekrar yoğunlaştırıp dos-

yayı tamamlamayı amaçladım. Venüs'ü okumayı sevdiğimden bana bir yük gibi gelmiyordu, akıcı olduğu için de kolaylıkla okunuyordu. Rahatça okuyamamama neden olan, beni kalbimle sürekli kavga ettiren sebep ise yanımda oturuyordu.

Eğer elimde olsaydı, kalbimi dilediğim zaman yönetebilmeyi isterdim. Böylelikle kalbimin kırılabileceği noktalarda duruma müdahale ederek sonradan üzülmemi engellerdim. Eğer kalbime söz geçirebilseydim her şey bambaşka olurdu diye geçirdim içimden.

Dosyayı bitirdiğimde o üçüncü metninin düzenlemesine geçmişti bile. Bu denli çalışkan oluşu takdir edilesiydi. Ben dağılan dikkatimi sürekli kontrol altına almaya çalışıyor, ama başaramıyordum.

"Diğer dosyayı da gönderebilirsin." Kafasını sallayıp e-posta adresinden yeni gönderi oluştururken daha yeni içmiş olduğumuz hâlde, "Çay ya da kahve içer misin?" diye sordum.

Dosyayı yolladıktan sonra, "Yok, teşekkür ederim," dedi.

O gün tam yirmi beş dosya okumuş ve düzenlemiştik. Elli dosyanın yarısını bugün bitirmeyi hedeflediğimiz için asla geri adım atmadan dediğini yapmıştı. O çalışırken uykum geldiği hâlde uyuyamamıştım. Ara sıra sıkılınca tuvalete gidiyor, en sonunda uykum açılsın diye ikimize de gidip çay yapıyordum. Kaan salona geldiğinde bize takılıp şakalar yapıyor, hemen ardından beni yine sinir edecek cümleler kurup gidiyordu. Bir geceyi böyle devirdiğimizde elimizde Venüs'ün yarılanmış projesi vardı.

Gözlerim ekrana bakmaktan çok ağrıdığı için yirminci dosyadan sonra iflas bayrağını çeksem de onun yanımda hâlen tıkır tıkır çalışması yorgunluğumu kısa süreliğine unutturuyordu. Uykusuzluğun verdiği ağırlık beynimde tekrar cereyan ettiğinde ise kısa süreliğine onu izleyip o ağırlığı

yeniden hafifletiyordum. Güzelliği, tüm zorlukları aşacak gücü de bünyesinde barındırıyordu.

Saat sabah dörde gelirken, "Bitirelim mi artık?" diye sordum.

Bana baktığında birden gülmeye başladı. Ne olduğunu merak edip soracakken ellerini yüzüme götürdü. "Gözlerin kapandı kapanacak," dedi gülmesine devam ederken. Yüzümü kavradığı ellerinin başparmaklarıyla gözlerimin altına masaj yapmaya başladı.

Gözlerimi yumup ağırlaşan ve ağrıyan gözkapaklarımı onun ellerine bıraktım. Dairesel hareketlerle yaptığı masaj kısa süreliğine iyi gelse de masadan kalktığımda gözlerimin derinlerinden gelen ağrı tekrar başlamıştı.

İşin beni korkutan tarafı ise üşütmeye bağlı yaşadığım ve aldığım ilaçla geçen eklem ağrılarımın sızısını ufak da olsa hissetmeye başlamıştım. Hem dinlenmek hem de hastalığım için istirahat etmek için artık uyumanın daha iyi bir fikir olacağını düşünüyordum.

"Ben Kaan'a bakıp geliyorum." Belli bir süredir sesi soluğu çıkmayan ve beni sinirlendirmek için salona gelmeyen Kaan'ın odasına gittiğimde onu uyurken gördüm. Odasının ışığını söndürüp kapısını yavaşça kapattım.

Koridordan salona geçerken bir fermuar sesi gelince Erinç'e baktım. Bilgisayarını çantasına koymuş, toparlanıyordu. Beni görünce, "Uyumuş mu?" diye sordu.

"Evet de," deyip durdum. "Sen nereye gidiyorsun?" Boğazımdaki ağrı tok bir yumru gibi hissettirdiğinden fazla konuşamıyordum.

"Gideyim artık," dedi. "Yarın tekrar görüşürüz."

"Bu saatte gitme." Koridorun olduğu hizadan yanına gitmeye başladım. "Sabah olunca geçersin otele yine."

"Zahmet olmasın," dedi kafasını yukarı doğru hareket ettirerek.

"Ne zahmeti?" Omzuna astığı bilgisayar çantasını çıkartmak için uzandığımda, "Sen geç içeri, her yer temiz. Gönül rahatlığıyla uyuyabilirsin," dedim kendimden emin bir hâlde. Öğrenci olduğum zamanlarda bu cümleyi asla kuramazdım, çünkü evin bir köşesinden temiz olmayan bir şey mutlaka çıkardı.

Çantasını masanın üzerine koyarken, "Sen?" diye sordu.

"Ben koltukta uyurum." Yanında durduğu koltuğu işaret ettim.

Gösterdiğim koltuğun karşısındaki ve normalde Kaan'ın uyuduğu koltuğu gösterip, "O zaman ben de koltukta uyurum," dedi.

Boğazımı acıtmadan sessizce güldüm. "Lütfen gidip içeride yatar mısın?"

Söylediğimi işitmemiş gibi koltuğa uzanıp ayaklarına koltuğun kenarındaki battaniyeyi örttü. "Uyudum bile ben." Hemen ardından gözlerini kapattı.

Gülmeye devam ederken yalnızca o gün o var diye koltukta yatacağımı düşündüğünü anlayıp, "Ben hep koltukta uyurum," diye açıklama yaptım.

Gözlerini açmadan, "Niye?" diye sordu.

Koltuğun yanına gidip oturdum. "Bilmem. Daha güvende hissediyorum kendimi burada." Ona baktığımda dudaklarının yukarı kıvrıldığını görür gibi olmuştum, ama zannediyorum ki her ne kadar belli etmemeye çalışsa da çok yorulmuştu.

Benimle inatlaşırken tam örtemediği üzerini tekli koltuktaki başka bir televizyon battaniyesini alarak üzerine güzelce örttüm.

Ciğerleri parçalanır gibi öksüren bir erkek sesiyle gözlerimi açtığımda karşımdaki koltukta iki büklüm olup boğazına bir şey kaçmış gibi öksüren Erinç'in yanına koştum. "İyi misin?"

Öksürerek kafasını salladı. Tam emin olup olmadığını soracağım sırada sırtını geriye doğru yaslayınca gözlerinin kan çanağına dönmüş ve sulanmış hâlini görünce ağzımdan istemsizce, "Aaa!" diye bir feryat çıkmıştı. Ellerimi yanaklarına koyup, "Su getireyim mi?" dediğimde kafasını kaldırarak istemediğini anlatmaya çalıştı.

Bu hâlinin neyden kaynaklandığını tam olarak anlayamadığımdan aklıma gelen ilk fikri beyan ettim. "Alerjiden mi bu?" Kafasını sallayarak onayladı. Burnunu da çekince koltuktan kalkıp televizyonun yanındaki peçetelikten alabildiğim kadar peçete alıp yanına geri döndüm.

Peçeteyle burnunu silerken elimi omzuna koyup yanında olduğumu hissettirmeye çalıştım. Yüzü kıpkırmızı kalmıştı. Nefes alışverişi de zaman zaman tıkanmasına bağlı aksıyormuş gibiydi.

Sulanan gözlerinden gözyaşları gelmeye başlayınca o peçeteyi alana kadar ben elimle sildim. "Hay Allah, hastaneye mi gitsek?"

Tıkandığı için konuşamadığından tepkilerine dikkat kesilmiş hâlde onu izlerken birden Kaan'ın, "Ne oldu, Leyla?" diye koridordan bağırması ile irkildim. Tam cevap vereceğim sırada Erinç yüksek sesle hapşırınca tekrar ona döndüm. Kaan odasının kapısından yanımıza gelene kadar Erinç'in gözyaşları yüzünü yıkamaya başladığında, "Niye ağlattın çocuğu?" diye sordu bana bakarak.

İçimden sabır dilendim. "Ya ben neden ağlatayım?" O esnada Erinç kolunu kaldırıp duvarın kenarında mama yiyen Matmazel'i işaret ederken ona mama vermek için yaklaştığından olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

"Eh, kardeşim!" diye kızarak yere oturdu Kaan. "Niye uyandırmadın bizi? Hem maması bitmiş mi onun? Ben dün katmıştım."

"Cam açabilir miyiz?" Fısıltıyla karışık yarı sesli ettiği ricaya karşılık, "Tabii, tabii," deyip ayağa fırladım. Elini bırakıp pencereye doğru koşturdum. Daha camı açarken içeri dolan soğuk hava onu bulduğunda gözlerini kapattı.

"Tamam ya..." Kaan'ın tepkisine baktığımda o da bana bakıyordu. "Benim metodu uygularız bir dahakine."

Geçen günlerde bana uyguladığı soğuk şokunu kastettiğini anlayınca tüylerim tekrar diken diken olmuştu. İçimi bile soğutmaya yeten düşüncesi boğazımı tekrar acıtmıştı. "Benim o gün havale geçirmediğime dua et."

"Abart," dedi yüzünü buruşturarak.

"Hasta oldum be!" diye Kaan'a bağırırken güçlü bir kol belimden kavradı ve beni Kaan'dan uzaklaştırdı. Daha da söyleyeceklerim varken Erinç'in yaptığı hareketle aniden tüm söyleyeceklerimi unutmuştum.

Kalp atışlarımı düzenlemeye fırsatım olmadan, "Kızım, sadece ondan hasta olunur mu?" diye çıkıştı Kaan.

Kalın ve çizik gelen bir sesle Erinç, "Tamam," dedikten sonra ikimiz de tartışmayı kesip ona döndük.

Sinirlendiğini düşünüp, "Daha iyi misin?" diye sordum. O cevap vermeden önce yüzünün yıkamasının onun için daha iyi olacağını düşünüp, "Gel, bir yüzünü yıkayalım," dedim ve onu banyoya doğru hızlı adımlarla götürmeye başladım.

Banyonun kapısını açıp onu içeri ittikten sonra ben banyo dolabından ona temiz bir havlu çıkartmak için kenara çekilirken o da yüzünü yıkamak için suyu açıp lavaboya eğilmişti. Yüzünü birkaç kez yıkadıktan sonra doğrulurken elimdeki havluyu yüzüne bastırdım.

Havluyu tuttuğunda elimi çektim. Yüzünü bir güzel kuruladıktan sonra havluyu yüzünden indirdiğinde bir anda göz göze geldik. Güzel gözlerine bakarken güldüğünde ortaya çıkan dudağının kenarındaki o minik gamzeyi daha yakından görebilmiştim. Mermer gibi cildi vardı. O an, gerginleştirmek ve gözeneklerimi yok etmek için haftada saatlerce uyguladığım cilt bakımımın boşa olduğunu idrak etmiştim. Cildini incelerken, "Merak ediyordun bak alerjimi," dedi çatallı bir sesle.

Burnunun üzerindeki kızarıklık hâlen kalsa da az evvel öksürürken yüzünün aldığı renk korkunçtu. "Şimdi daha iyi görünüyorsun, az önce kıpkırmızı kalmıştın."

Aynada kendine baktıktan sonra elindeki havluyu banyo dolabının üzerine koydu. Alerjisi olduğunu söylediğinde evde kalması için ısrar etmemeliydim dedim içimden. Eğer ısrarcı davranmasaydım bunu yaşamayacaktı. Gözlerimin ta içine bakarken korkumu anlamış gibi ellerini yüzüme koyup eğildi. "İyiyim. Geçti." Hiçbir şey söyleyemedim, yalnızca bakıyordum. Dün buluştuğumuzda oturduğumuz balkon kısımda denizin mavisini yeterince izlediğimi düşünürken aslında denize doymadığımı o an fark etmiştim.

Bir anda ellerini yüzümden çekip sol tarafımdan hızla

çıkarak banyoyu terk etti. Ne olup bittiğini anlamaya çalışırken içeriden Kaan'ın, "Nasıl oldun kardeşim?" diye sorduğunu duymuştum.

Ancak biri seslendiğinde ses buraya kadar gelebiliyordu. Onlar da normal desibelde konuştuklarından buraya gelen sesler anlamsız ve uzaktı. Banyodan çıkmayı hiç istemezken Kaan'la olan konuşmalarının buraya boğuk sesler hâlinde gelişine tahammül edemeyip salona doğru ilerlemeye başladım.

"Yok, gideyim. Tekrar alerjim tutarsa bu sefer hastanelik olurum gibi geliyor. Hem dinlenirim biraz." Pencerenin kenarında Kaan'a veda ediyordu.

"Israr ederdim de..." Eliyle büyük bir daire çizdi. "Cadı Matmazel her yerde."

Kaan'ın esprisine güldükten sonra masaya ilerleyip çantasını aldı. Olduğum yerde öylece beklerken en sonunda beni yeni görmüş gibi, "Bugün devam eder miyiz?" diye sordu.

İçimdeki kırgınlığı ona yansıtmamak için kendimi ne kadar zorladığımı o an görseydiniz, bana kocaman sarılmak isterdiniz. Hiçbir şey olmamış gibi, yarışmanın istikbalini düşünerek, "Ederiz," dedim. "Yetişmez yoksa."

"Tamamdır." Askılıktaki kabanını aldıktan sonra, "Dikkat edin kendinize," dedi.

Kaan olduğu yerden, "Sen de kardeşim," diye karşılık verdi. Onu selamladıktan sonra seri hareketlerle kabanını ve ayakkabılarını giyip çantanın askısını omzuna astı.

Kaan, Matmazel'i yakalamak için uğraşırken dikkatim bir an oraya kaysa da hemen toparlayıp gitmeden, "Erinç," dedim.

"Efendim?" Merdivenden dönüp bana baktı.

"Sen gelme." Gözlerine bir anda siyah bir duman yayılmış gibi benimle aynı bakışla bekledi. "Ben gelirim."

"Tamam." Kaan'a ve bana tekrar selam verdikten sonra merdivenlerden inmeye başladı.

Ardından kapıyı kapatır kapatmaz Kaan daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi, "Tuna'nın eve çöken lanetini gördün mü?" dedi dedikodu edasıyla.

Kaşlarımı çattım. "Tuna ne alaka?"

Omuzlarını silkti. "Hiç aklıma geldi."

Odasına doğru ilerleyince ben de arkasından gittim. Kucağındaki Matmazel'i yatağının üzerine bırakıp çekmeceden bornozunu aldı. "Anlamadım gerçekten."

"Bu adama bir farklı bakıyorsun sen. Tuna'ya baktığından bile biraz farklı."

Tek kaşımı havaya kaldırıp söylediği cümleyi sorguladım. "Nasıl yani? Nasıl bakıyorum?"

Odasından çıkarken de arkasından onu takip ediyordum. Banyonun kapısını açtıktan sonra bana döndü. "Matmazel'i seviyor musun?"

Bir anlam bütünlüğü kuramadığım iki soru arasında cambazlığı oynarken bu defa istemsizce kaşlarımı çatmıştım. "Evet," dedim. "Matmazel'i çok seviyorum tabii ki."

Başını salladı. "Matmazel'e baktığın gibi bakıyorsun ona," dedi arkasını dönüp banyoya girerken. Kapıyı arkasından kapatınca banyonun kapısında öylece kalakalmıştım. Bahsettiği o bakışlarımı sorgulamaya fırsatım olmadan banyonun kapısı aniden tekrar açıldı ve Kaan eşiğe tekrar geri çıktı. "Ama merak etme," dedi. "O da sana öyle bakıyor."

Göz kırpıp banyonun kapısından tekrar girip kapıyı kapattı.

Kahvaltıdan sonra aldığım soğuk algınlığı ilacının yaygın yan etkisi olan uyku hâlini değerlendirerek koltuğa uzanmış ve saatler boyu istirahat etme fırsatını yakalamıştım. Kaan ise sabahtan oyun oynamaya başlayıp saatlerce devam etmişti. Bir ara şarjı bittiğinde oyununu sonlandıracak diye düşünsem de bu sefer içeriden üçlü priz çekip elektrik akımını yanına taşımasıyla koltuktaki hâkimiyetini iyice ilan ettiğini anlamıştım. Uykum bölünüp arada ona baktığımda hâlen aynı manzarayı görüyor olmak hastalığın verdiği huysuzlukla birleşince beni rahatsız etse de yine de ses çıkarmamıştım.

Söyledikleri aklımdan gitmiyordu. Esasında kötü bir şey söylememişti; fakat ben içimde bile tam olarak anlamlandıramadığım durumun dışarıya kendini böyle aksettirdiğinin farkında değildim. Kim bilir bu akis Erinç'e ne şekilde ulaşıyor diye de düşünmeden edemiyordum.

Akşama doğru yalnızca kişisel ihtiyaçları için koltuktan kalkan Kaan'la akşam yemeğini yedikten sonra hazırlanmak için odama çekilmiştim. Günlük giydiğim kalın siyah taytlarımdan birini üzerime geçirip onun üzerine de lila renginde bir kısa üst giydim. Saçlarımı da ensemde rasgele

topladıktan sonra gardıroptan kısa, beyaz şişme montumu çıkardım.

Bilgisayar çantamın içine belki Venüs'ün yazılı nüshaları lazım olur diye onları da yerleştirip evin anahtarını ve cüzdanımı da ayrı bir çanta almamak için çantamın içine sıkıştırdım.

Kapıda montumu giyip botlarımı da ayağıma geçirdikten sonra çantamı elime aldım. "Ben çıkıyorum!"

Koltukta savaşan Kaan bana bakmadan, "Güle güle!" diye seslendi. Kapıdan çıkarken oyunun çatışma sesi arasında, "Selam söyle," dedi.

Evden çıktığımda havanın soğukluğunu umursamadan loş sokaktan geçerek caddeye doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Otobüs durağının hemen ilerisindeki taksi durağından bir taksiye atladım, Arnavutköy istikametine giden arabanın içinde Erinç'in attığı mesajı açıp konuma baktım. Çok kolay bir yerde olduğu görünen otelin konumunu aklımda tutup telefonu cebime geri koydum.

Erinç'in konumunu gönderdiği adrese geldiğimde yolun kenarındaki manzaraya hayran kalmıştım. Tahmin ettiğim gibi çok da kolay buldum. Otelin merdivenlerini çıkarken fark ettiğim ahşap kaplama, binanın mimarisine estetik bir imaj kazandırmıştı. Belki de ben bu tasarımları çok sevdiğimden bana güzel geliyordu.

Otelin sensörlü kapısı açıldığında içerisinin de dışı gibi fazla güzel dekore edildiğini görmüştüm; ama dışarısının verdiği sadeliğin içeride şatafata dönüştüğünü algıladığımda bir an kapının yanında kaldım. Karşımdaki resepsiyonun sol köşesine konumlanmış büyük mermer masanın arkasında duran bir kadın ve bir erkeğin yanına doğru yürümeye başladım.

Kadının kaşlarını çatarak bir şey söylediği adam, kadı-

nın tartıştığı konuyu fazla önemsemiyormuş gibi yapıp gözlerini devirdi. "Merhaba!" dedim gülümseyerek. Kadın kızıl saçlarını arkasına atıp olduğu yerden uzaklaştı. Adam ise yüzümdeki aynı gülümsemeyle bana bakıp, "İyi akşamlar!" dedi. Yaka kartında büyük harflerle yazan ismine baktığımda Türk olmadığını anlamam fazla zamanımı almamıştı.

"Ben Erinç Bey'in yanına gelmiştim. Arkadaşıyım."

Davin Bey önünde bulunan antika telefondan bir numara tuşlayıp aradı. "Alo, Enç Bey. Merhaba." İsmini yanlış söylemesi garip gelse de üzerinde durmadım. Karşı taraftan gelen kısa bir cevabın ardından bana döndü. "İsminiz neydi acaba?"

"Leyla." Kelimeleri tam telaffuz edemese de yine de dedikleri anlaşılıyordu.

"Leyla Hanım geldi." Telefonun diğer ucundan gelen yanıta onay verip telefonu kapattı.

"Altıncı kat, 3320 numaralı oda. Asansörü kullanabilirsiniz efendim."

Tebessüm ederek, "Teşekkür ederim," dedim. Aynı gülümsemeyle o da bana karşılık verip beni başıyla selamladığında asansöre doğru ilerledim. Zaten zemin katta olduğundan dolayı asansörü beklemeden direkt kapısını açıp içine girmiştim. Altıncı katın düğmesine basıp beklemeye başladım. Ağır hareket eden asansör de otel gibi eskiydi. Genel olarak bordo rengi ağırlıklı olan bu otelin asansöründe de bordo ve altın sarısı detaylar vardı.

Asansör durduğunda ve kapısı açıldığında geldiğim altıncı katın koridoruna çıktım. Odalar sol taraftan başlıyordu. 3320'li numarayı ararken kapılardan birinin aralık olduğunu görüp numarasına baktım, bu odaydı.

Erinç, "Hoş geldin," dedi gülerek.

"Hoş buldum." Sarıldığımda sıcacıktı. Bir süre hiç ra-

hatsız olmadan göğsüne yasladığım başımı çekmeden ona sarıldım. O da bana sarıldığında bir süre sonra sırtımı sıvazlayıp iki sefer çok hafif vurdu. Kollarımı çözüp ona baktım. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?" İçeriyi işaret etti. Ben gösterdiği yere doğru ilerlerken o da kapıyı arkamdan kapattı.

"İyiyim ben de." Omzumdaki bilgisayar çantamı çıkarıp yatağın üzerine koydum. "Otel çok güzelmiş. Ev gibi aynı." Montumun da fermuarını indirip üzerimden sıyırdım.

Güldü. "Öyledir."

Çevremi incelerken arkama döndüğümde ışıklandırmalarıyla inanılmaz bir güzelliğe sahip olan boğaz karşısında Ceren gibi elimle ağzımı kapattım. "Manzaraya bak!"

"Bu oteli tercih etme sebebimdi," dedi sakince.

Pencerenin yanına yaklaşırken o da yanıma geldi. "O kadar huzur verici ki..." İnsanların yaşadıkları yerlerde onlardan esintiler bulmak pek tabii mümkündü; fakat zannediyordum ki insanlar kendilerine benzer evleri de kendilerine çekiyorlardı. Erinç'in yanında hissettiğim ne duygum varsa hepsini denize bakarken de hissetmiştim.

Bir şey söylemedi. Bilgisayarını açıp masanın kenarına koyduktan sonra dış kapının yanından masanın önüne bir sandalye daha çekti. "Aç mısın?"

"Değilim," dedim pencerenin yanından uzaklaşıp yatağın üstündeki bilgisayar çantasından bilgisayarımı çıkarmaya giderken. "Sen açsan ye."

"Yedim ben. Ona göre sana sipariş verecektim."

"Sağ ol," dedim çantanın fuarını açıp.

O masaya otururken bilgisayarını önüne çektiğinde ben de kendiminkini yanına koyup sandalyeye oturdum. Bugün kendimi onunla düne göre daha zinde hissediyordum. Çat kapı gelip yarışma kararını bildirmesinin ardından hızla çalışmaya başladığımızda kendimi hemen toparlayamamıştım.

"Kaldığımız yerden devam ediyorum. En son bu dosyadaymışız." Gösterdiği dosyaya bakıp kafamı salladım. O esnada ben de bilgisayarımın ekranını açmış, ondan gelecek e-postayı bekliyordum. Adres çubuğundan e-posta hesabına girdi ve iletiyi oluşturup bana gönderdi.

Dosyayı indirdikten sonra açıp okumaya başladım. Tam ikinci paragrafa geçtiğim sırada, "Bugün çok sessizsin," dedi.

Başımı ona çevirdim. Keyifli bir ifadeyle bana bakıyordu. "Normalde çok mu konuşuyorum?"

"Bazen," dedikten sonra hemen ardından, "Ben alışmışım sanırım sesine. O yüzden garipsemiş olabilirim," diye bitirince şakaya vurdum. "Tamam, konuşurum okumayı erken bitirirsem," deyip güldüm.

O da gülerek bilgisayarına döndü. Muhteşem bir manzaranın önünde, güzel ruhlu bir adamla, güçlü bir Venüs okuyordum. Ömründe ne zaman kendini şanslı hissettin diye sorsalardı eğer, bu anı söylerdim. Kalbimde biriktirdiğim çiçekleri dondurduğum için mutluydum. Bugün ondan gelen hiçbir randıman beni etkilemiyordu. Benim gibi sağlıksız bir ilişkiden çıkanlar için şimdilik en sağlıklı kalp, boş bir kalpti.

Katılacağımız yarışmaya sunacağımız dosya içime sinerek ilerliyordu. Kendi çalışmamız diye demiyordum; ama gerçekten güzeldi. O yazılarını yazarken ben de metni senaryo hâline getirip eksik gördüğüm yerleri tamamlıyordum. Bu açıdan birbirimize iyi partnerler olmuştuk. Zamanlama ve yazının son hâli ikimizin de hayallerindeki gibiydi. Eğer yeteneğim olsaydı ve yazabilseydim, hiç şüphesiz Venüs'ü yazmak isterdim.

Pencerenin camları nokta nokta su damlaları olduğunda yağmurun başladığını anladım. Yağmurlu havaları sevmezdim; ama burada yağmur bile çok hoşuma giden bir hava

olayı gibi geliyordu. Zannediyordum ki insan sevdiklerinin yanında sevmedikleri şeyleri bile sevebiliyordu. Aynı zamanda sevdiği insanlar yanında olduğunda cehennemin dibinde bile yaşayabiliyordu.

Pencereye bakarken dalmış olacağım ki Erinç'in, "Yağmuru sever misin?" sorusuyla irkildim. "Korkutmak istememiştim." Önüme düşüp görüşümü kapatan saç tutamını eliyle kulağımın arkasına itti.

"Pek sevdiğim söylenemez." Bir şey söylemeden önüne döndü. "Neden sordun?"

"Öylece yağmura bakıyordun, o yüzden."

Dikkatli bakınca alnının kenarında küçük bir morluk gördüm. "Aa, alnına ne oldu?" Elim, çarptığını düşündüğüm yere refleks olarak gitti.

"Ufak bir kaza." Yarasına dokunduğum elimi tutup masaya bıraktı. "Pencereye çarptım."

Uzak durduğumda mesafemi fark edip yaklaşmaya çalışan, yakın durduğumda hareketleriyle beni kendinden uzaklaştıran tavrına anlam veremeyen bakışlarla baktım. Nasıl davranırsam bana tersi şekilde geliyordu. Bu hareketi acaba fazla yakın mı davrandım diye düşündürdü. Bana hiç de öyle gelmese de yine de yanlış anladığını düşünüp, "Kusura bakma," dedim.

"Ne için?"

"Rahatsız etmek istemedim. Refleksle öyle oldu."

Kafasını benden yana çevirmeyi başardığında gözlerimin içine uzun uzun baktı. Bu defa bir şey arıyormuş gibi değil, daha çok onu anlamamı istiyormuş gibiydi. Neyse ki bugün projeyi bitireceğiz ve bir daha bu denli yakın vakit geçirmeyeceğiz dedim içimden. Dünyanın hislerden en anlayan adamı, hatta en anlayışlısı olabilirdi; ama çok yorucuydu. Nasıl davranacağımı bilemez bir hâlde onunla iletişim kurduğumda kilometrelerce koşmuşum gibi yoruluyordum.

Bir şey söylemek için dudaklarını araladığında diyeceğini bekledim; ama bir anda dudaklarını kapattı. Söylemesi için beklediğim şeyi dillendirmediğinden kaşlarımı çattım. Bakışlarından bir şey söyleyeceğini niyetlendiğini fark edip tekrar bekledim; ama yine bir şey çıkmadı ağzından. Bu defa ona gözlerimi kısarak baktığımda dudaklarını gülmemek için birbirine bastırmıştı. İfadesi bana da komik gelince gülmemin abes kaçacağını düşünüp ben de gülmemek için dişlerimi sıkmaya başladım. Bir süre daha öyle göz göze kalınca aynı anda gülmeye başladık. "Ne?" dedim gülerek. "Ne söyleyecektin?" Beklemediğim bir hareketle kollarını açıp bana sarıldı.

Ben de kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Dışarıdaki yağmur hızını arttırdığından cama vuran damlalar tok sesler çıkarıyordu. Nefesini boynumda hissederken gıdıklansam da aldırmıyordum. Kendimi tutamayarak, "Çok yorucu birisin," dedim.

Kollarını çeker ve sarılmayı bitirir diye düşünürken beni şaşırtarak yapmadı. "Neden?"

"Yoruluyorum seninle iletişim kurarken."

Bu defa farklı bir soru formuyla tekrar geldi. "Nasıl yani?" Yanıt ya da tepki vermeden ona sarılmaya devam ettim. Cevap vermeyince biraz bekleyip kollarını sıktığında göğüs kafesim sıkıştı ve gıdıklandım. Ben istemsizce gülerken, "Nasıl yani?" diye tekrarladı sorusunu.

"Bir anın bir anına tutmuyor. Tutarlı değilsin." Cümleleri, bilhassa kelimeleri seçerek konuşuyordum. "Ne zaman yakın dursam beni itiyorsun, az önceki gibi." Duraksadım. "Ya da ne zaman uzak dursam bu defa sen laf atıyorsun, yine az önceki gibi." Sırtında gezdirdiğim elimi durdurdum.

Benim hareketim üzerine bu sefer o sırtımı okşarken, "Anladım," dedi.

Verdiği cevap canımı sıkmıştı. "Anlama!" dedim sertçe. "Neden böyle davrandığını söyle yeter. Anlamasan da olur. Anlamak bir işe yaramıyor."

Kollarını gevşetip bedenini geriye iterken yüzüme baktı. "Daha açık konuşur musun?"

"Yeterince açık ifade ettiğimi düşünüyorum," deyip önüme döndüm. Bu defa anlam verebilmek için beni izleyen o olmuştu. Ben önümdeki dosyayı okumaya başladığımda bakışları üzerimde bir süre durdu. Odanın beyaz ışığı ekranı okumamı zorlaştırsa da onun dikkatinin üzerimde olduğunu bilmek kadar zor değildi.

Göz ucuyla kafamı ona çevirmeden baktığımda o da önüne dönmüş, önündeki belgede düzenlemeleri yapmaya başlamıştı. Belki yarım saat, belki de kırk beş dakika hiçbir iletişimde bulunmadık. Hiç dinlenmeden uzun süre masa başında bulunarak çalışabilmesini gerçekten takdir ediyordum.

Bir ara odaklandığını zannedip bakışlarımı ona çevirdim, birden bana baktığında son hızla kafamı önüme çevirmiştim. Göz göze gelmek istemediğimden beni buna sevk edecek olan her türlü olaydan kaçınarak önüme düşen dosyaları düzenlemeye devam ediyordum.

Son dosyaların kısa sayfalı olduğunu bildiğimden bugün dünkü gibi geceye kadar sürmeyeceği için mutluydum. Geç de olsa vakitli eve varabilecektim.

Bir süre sonra benim de sıkıldığım sessizliği, "Bir şey içer misin?" diye sorarak böldüğünde ona bakmadan kafamı iki yana salladım. Bir şey söylemeden önüne dönüp çalışmasına devam etti. Kalan yirmi beş dosyanın yirmincisine geldiğimde çok susamış olsam da sinirim ve inadımdan ona bunu söyleyememiştim.

Son bir gayret ikişer sayfalık olan son beş bölümü düzenlemeye başladığımda gökyüzü saniyeler içinde aydınlanıp

geri söndü. Bakışlarımı cama çevirirken çakan kuvvetli bir gök gürültüsü boşluğuma gelince korkarak geri çekildim. Bir şey söylemedi, oturduğu yerden perdenin kenarını tutup kendine çekti. Kapanan perdeyle birlikte dışarıyla olan görüşüm kesilince rahatlamış olsam da bu sefer de onunla koca bir şehirde baş başa kalmışız gibi hissetmiştim.

Önüme dönüp notlar aldığım kalemi elime geri aldım. "Yoruldun mu?"

Ona baktım. "Hayır."

Sessizce gülerek sabır dilendi. "Tamam."

"Çok ilgilenme benimle," dedim ters ters. Güldüğünü belli etmemek için benden taraftaki kolunun dirseğini masaya yaslayıp eliyle yüzünü kapattı. Hâlen önündeki dosyayla ilgileniyormuş gibi görünse de güldüğünü anlayabiliyordum. "Komik olan nedir? Söyle de ben de güleyim." Beni duymazdan gelince yüzünü yasladığı elinin bileğini tuttum.

Hareketim işe yaramıştı, elini yüzünden çekip bana bakmıştı. O da yapmacık bir sert tavır takınıp, "Kendi kendime gülüyorum," dediğinde tavrımın hoş olmadığını anlamıştım. Onun ifadesinde ve sesinde beni taklit eden bir nokta vardı, bunun için gülüyordu.

"Ne kadar kaldı?" Konuyu değiştirmek için sorduğum soruyla birlikte onun bilgisayar ekranına baktım.

"Beş bölüm var. Oldukça az kaldı."

Kafamı sallayarak önüme döndükten sonra kalan beş bölümde var gücümle didindim. Özellikle son kısım final olduğundan, üzerinde normalde diğer bölümlerde düşündüğümden daha fazla kafa yormuştum. Venüs'ün formatı farklı olduğundan bir hayli zorlasa da bence sonucu çok güzel olmuştu.

Bütün yazıların hepsini tek bir nüsha hâline getirip sayfa sayılarını ekledim. Bir bütün olduğunda Venüs daha güzel

görünüyordu. Başvuru sayfasından katılımcılar için olan tanıtıcı bilgileri doldurmaya başladığımda kendi bilgilerimi hızla doldurup Erinç'e döndüm. "Adınız?"

Beklemiyor olacaktı ki bir anda gülmeye başladı. Ben de gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak elim klavyede bekliyordum. Bozuntuya vermeden ya da çıkışmadan, "Erinç," diye cevapladı.

"Soyadınız?"

"Seymen."

E-postada ve Venüs'ün bir nüshasının sonunda kullandığı E.S. harflerini hatırlayınca bir değişik hissetmiştim. "Yaşınız?"

"Yirmi beş."

Onunla daha fazla uğraşmadan diğer soruları kendim doldurdum. Başvuru formu ve Venüs'ü iletiye iliştirip e-posta adresine postaladım. "Hayırlısı olsun," dedim ona dönerek.

"Öyle."

Saat on ikiyi geçerken masadan kalktım. "Eline, emeğine sağlık."

Ben bilgisayarımın ekranını kapattıktan sonra yatağın üzerindeki çantasına geri koyarken, "Senin de emeğine sağlık," diyerek karşılık verdi.

Masadan o da kalktıktan sonra ona dönüp, "Her ne olursa olsun seninle çalışmak güzeldi. Her şey için teşekkür ederim," deyip elimi uzattım.

Elimi sıkarken, "Rica ederim. Bir yere gider gibisin, hayırdır?" dedi.

"Eve gidiyorum." Niye sorduğunu anlamaya çalışırkenki ifademden onun yüzünde de vardı.

"Bu havada mı?" Perdeyi açınca kuvvetli rüzgârdan dolayı cama sert bir cisim çarpıyormuş gibi düşündüren havayı gösterdi. Havanın bu denli kötü olduğunu düşünmemiştim, yalnızca sağanak bir yağış olduğunu tahmin ediyordum.

Bir gök gürültüsü odanın içerisine tekrar dolunca yatağın kenarına oturdum. "Bekleyeyim bari biraz." Büyük yatağın köşesine her an kalkıp gidecekmiş gibi ucuna oturarak yağmurun dinmesini beklerken beni orada bırakıp mutfağa gitti. Arkamı dönmeden ısıtıcının sesinden ve bardakların tezgâha konulduğunda mermer zemine bıraktığı tok sesten anlamıştım. Bir yandan da karşımdaki pencereden dışarı bakmak için kafamı kaldırdığımda odanın ışığından dolayı camda kendi yansımamı görmüştüm. Serpintili yağan yağmur damlaları camın her yerine tutunmuşlardı.

Sağımdan gelen bir kahve bardağıyla o tarafa döndüm. "Al, canım."

Bardağa uzanırken teşekkür ettim. Kahvenin kokusu çevremi sararken gelen uykumu da açmıştı. Kalbimi dindiren ses tonuyla, "Umarım istediğin gibi olur şu yarışma işi," dedi. Çalışma masasının yanındaki tekerlekli sandalyeyi sürüyerek yanıma getirdi. Karşıma geçip oturduğunda ben de yatağın oturduğum köşesine biraz daha rahatça yerleştim.

"Umarım..." dedim sakinlemiş gibi. Ona karşı takındığım bu tavırlarım beni çok yoruyordu. Ona içimden geldiği gibi davranamadığımda asıl o zaman kendim gibi hissedemiyordum. Bir kereliğine de olsa o an kendimi içimden geldiğim gibi davranmaya sevk ettim. Kısa süreliğine de olsa deneyecektim. Bakalım böyle nasıl olacak diye sordum içimden.

"Neden bu kadar istediğini hâlâ söylemedin; ama ben gerçekten merak ediyorum."

Durdum. Tam olarak nereden başlayacağımı ve ne şekilde anlatacağımı bilmiyordum. Bir müddet elimdeki kahve bardağına bakarak düşündüm. Her şerde bir hayır gerçekten vardı ve Afrodit'in dediği gibi gelen kişi hakikaten sizi iyileştirebilme yetisine sahipti. Zamanın bana getirdiklerini

benden götürdüklerine göre daima daha az bulsam da şimdi ona baktıkça anlıyordum ki zamanın bana benim için en iyisini getirmesi için bu sadece bir yoldu.

"Aslında..." dedim. Elimdeki kahve bardağının ağzının üzerinden işaretparmağımla geçerken. "Benim yarışmaya katılmamı sağlayan en büyük etken hırstı. Bir başarımın olmasını istemem ve bu yolda çabalamam gerektiği..."

Kaşlarını çattığında anlamayacağını tahmin ettiğimden parçadan bütüne gitmeye karar verdim. "Hiç ummadığın bir gecede açtığın bir telefonla hayatında hissettiğin tüm duygularının tepetaklak olduğu oldu mu hiç?"

Kahvesinden bir yudum alıp yukarı baktı. Sorumun cevabını zihninde arıyor gibiydi. "Biri tarafından tepetaklak olmadı; ama böyle zamanlarım tabii olmuştur."

"Biri bir gece söylediği bir cümleyle beni çok kırdı. Ben de kendimi kanıtlamak istedim, en çok da kendime."

"Hangi konuda kanıtlamak istiyordun?"

"Başarılı olabileceğimi göstermek istiyorum." Bir şey söylemeden düz bir ifadeyle yüzüme baktı. Aklından ne geçtiğini merak ediyordum; ama az çok tahminim de vardı. O beni Tuna'nın gördüğü gibi görmüyordu, bunu bakışlarından tüm berraklığıyla görebiliyordum. Bana gözleriyle değil, kalbiyle bakıyordu. Fiziksel açıdan fikrini bilmiyor olsam da bakışlarından güzel bir insan olarak gördüğünü de seçebiliyordum. O bakarken rahatsız olmuyordum, çünkü insanın içine işleyen bakışları olsa da bu huzurlu bir hisle beraber size geçiyordu. Çok güzel bir insandı. Bu anlamda beni başarılı bulması da şaşırtmazdı. Bakışları sizi en iyisine layıkmışsınız gibi hissettiriyordu.

"Seni bu denli başarısız hissettiren kimdi?" dediğinde düşüncelerim farklı bir tarafa kaydı.

"Tuna," dedim sadece. Tuna'yı biliyordu. Kaan'ın laf

arasında adını geçirdiği ve adını geçirmediği zamanlarda da neler yaşandığını anlattığı bir an olmuştu, tüm bunlar olurken Erinç de yanımızdaydı.

Başını salladı. Tahmin ettiğim gibi de kim diye sormadı. "Beni eski sevgiline yaptığın hırs için kullandın yani?" deyince öylece kalakaldım. Böyle düşünmesini, hatta onu böyle bir düşünceye itecek en küçük bir faktörü bile istemiyordum.

"Hayır hayır," dedim öne atılarak. "Öyle değil."

"Nasıl?" dedi ölümcül bir sakinlikle. Ne mimiklerinde ne de vücut hareketlerinde en ufak bir değişim vardı. Yalnızca elinde tuttuğu kahve fincanından arada yudumlar alarak soru soruyordu.

Nasıldı sahi dedim içimden. Kalbimden geçen, anladığı gibi değildi; buna yemin edebilirdim. "Ben başka şartlarda da tanışmak isterdim seninle," dedim. "Kaç ömrüm olursa olsun hepsinde de seninle tanışmak isterdim." Yine bir şey söylemeden baktı. Gözlerinde cümlelerimin yansıttığı anlamı onun için de görmek istemiştim, ama yoktu. Sanki tüm duyularını kapatmış gibi öylece karşımda duruyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum birden; çünkü zihnimde kurarak belli şeyleri yıkmak istemiyordum.

"En iyisi zamana bırakmak," deyince başta anlamadım. Sonrasında müdahale etmeden öylece bırakmanın iyi olacağını düşünüyor diye yorumlayarak duraksadım.

Elindeki kahve bardağını masaya bıraktıktan sonra ayağa kalkıp pencerenin yanına gitti. "Kırıldın mı bana?" Pencereden dışarı bakarken sessizdi. Sorduğum sorudan sonra bile bana dönmeden, "Neden kırılayım, Leyla?" diye sordu sesli bir nefes vererek.

Yataktan kalkıp elimdeki kahve bardağının onun bardağının yanına koydum. Hemen hizasına geldiğimde ona bak-

tım. Kalemle çizilmiş gibi olan çenesi yandan daha muntazam görünüyordu. Yüzünde belli bir ifade belli etmeden dışarı bakıyordu, ama yanında durduğumda ondan aldığım hissiyat tam öyle olmasa da öfkeyi andırıyordu. Başımı omzuna yasladım. Omzunun girintisi boyumun çok az daha üzerinde olduğundan kafamı omzuna koymak gibi değil de yaslamak gibiydi. "Sana bir şey itiraf edeceğim," dedim duruşumu bozmadan. Konuşmama yemini etmiş gibi cevap vermedi. "Senin yanındayken masmavi bir denizin ortasında gibiyim. Çok nadide bir huzur. Aklımı hiçbir şey kurcalamıyor senleyken."

"Çok iyi birisin sen," dedi Erinç yeminini bozarak. "Kaldığın yerleri sahiplenebilen, aidiyeti bilen birisin." Camdaki yansımasından onu izlerken kafasını başımı yasladığım omzuna doğru çevirdi. Daha yakından ve net işiteyim diye iyice yaklaştığını düşünmüştüm. "Öyle bağlı kalabiliyorsun ki yeni olan her şey ürkütüyor seni. Kalbinle mantığını dengelemiş biri gibisin."

Son cümlesinde başımı kaldırdım. "Son cümlede haksızsın," dedim. Yüzüme değen nefesini hissedince biraz geri çekildim. "Ben mantığımı dinliyor olsaydım eğer, seninle öyle oynardım ki... Yarışma bittikten sonra hiç acımadan çekip giderken acısını buranda hissederdin." Kalbine işaretparmağımla bastırıp geri çektim. "Ama kalbim buna izin vermedi." Bir şey demesine izin vermeden devam ettim. "Bu yüzden ne zaman bilmiyorum ama o acıyı ben hissedeceğim." Konuşurken yine manzaraya çevirdiği yüzüne baktım, son cümlemden sonra gözlerini kapattı.

"Fazla duygusallık ve gerçekçi düşünme, insanın gerçek olanı görmesine mâni olur. Hem makul bir şekilde anlamaya çalışıp hem de yüzeysel görmek için uzakta durup izlemek en iyisi." Az evvel dediğini başka bir forma çevirerek

söylemiş gibi gelince susmuştum. Ben konuşmadığımda nereye kadar gidecek olduğunu merak ettiğim sessizliği bu defa ben başlattım.

"O zaman ben de sana bir itirafta bulunayım," dediğinde hem şaşırmış hem de sevinmiştim. "Ben bazı anılarıma yuva yaparım..." Durdu. "Saatlerden." Vücudumu ona döndürüp sol kolumun dirseğini pencerenin pervazına yaslayarak ona dikkat kesilmiştim. "İlk kez bir anımın saati yok ve ilk kez bir anım yalnız değil." Kalbime dokunan sözlerine diyecek bir şey bulamıyordum. "Sen Venüs'e yuva oldun," dedi sonra. Gözlerimin dolduğunu gizlemek için bakışlarımı kaçırdım.

Madem her bir anısının saati vardı... Venüs'ün de olmalıydı diye geçirdim içimden. "Dokuz otuz," dedim güçlü şekilde. Bana baktı, yüzünde anlamadığını belli eden bir ifade vardı. Tekrarladım. "Dokuz otuz!"

Az evvelki kaskatı ifadesi artık yoktu yüzünde. "Dokuz otuz ne?" diye sordu. Merakını cezbetmiş gibiydi. Belki de ani çıkışımdan sebep, ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

"Seninle iletişim kurduğum ilk gün, senin bana gönderdiğin e-posta saat dokuz otuzda bana gelmişti." Bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. "Yine aynı şekilde, seni ilk kez gördüğümde de saat başka bir akşamın dokuz otuzuydu," diye devam ettim. "Beni bırak, Venüs'e dokuz otuz yuva olsun."

Yüzünde mimik dahi oynamadı. Beğenmedi herhalde dedim kendi kendime. Robotumsu düz bir ses tonuyla, "Ama o zaman yalnız kalır," dedi.

"Sen varsın." Gözlerinin ta içine baktım. "Neden yalnız kalsın?"

"Sen de varsın," deyiverdi bir anda.

Belki bir gün ona sırf bana yaşattığı bu duygu seli için

teşekkür ederdim; fakat şu an bunun zamanı değildi. Yanak kaslarımda bir uyuşukluk hissetmemle birlikte esneme başlayınca elimle ağzımı kapattım. "Bu havanın sakinleyeceği yok," dedim camdan bakarken. "Ben bir şekilde gitmeye çalışırım," diye devam edince kolumu tuttu.

"Yarın sabah gidersin."

"Yok," dedim ani bir tepkiyle. "Rahatsız etmek istemem." Nihayetinde burası bir otel odasıydı, bir ev gibi büyük odalara ayrılmadığından düzeninden etmek istememiştim.

Beni duymazdan geldi. "Yat hadi, gözlerinden uyku akıyor."

Gecenin bu saatinde hava böyle bir hâldeyken eve dönmeye çalışmak beni de korkutuyordu. Burası hem sıcacık hem de huzurluydu, dışarıda ise korkunç bir soğuk ve rehavet vardı. Bardakları alıp küçük mutfağa gittiğinde yalnız kalmıştım. Bir süre çevreme bakınıp dışarıda bastıran yağmur sesini dinledim. Yalnızlığın hakikaten korkunçtu bahanesi.

O gelmeden uyuyakalırım belki diye ayağa kalkıp yatağın kenarına kıvrıldım. Ellerimi birleştirip başımın altına koyduktan sonra bacaklarımı karnıma çektim ve gözlerimi yumdum. Dışarıdaki yağmur sesi bir süre sonra ninni gibi gelmeye başlamıştı.

Odanın parlak beyaz ışığı kapandıktan bir süre sonra üzerime serilen yumuşacık bir örtünün hissiyatıyla gözlerimi tekrar açtım. Dışarıdaki ışıkların odaya giren suretiyle siyah bir gölge gibi gördüğüm insana, "İyi geceler," dedim sessizce.

"İyi geceler," dedi o da en az benim kadar sessiz bir tonla.

Yatağın arkamı döndüğüm tarafında hafif bir hareketlenmeyle birlikte yatağın süngerinin çöktüğünü hissedince tüm algılarım o tarafa kaydı. Kısa süreli olan hareketlik son bulduğunda onun da yanıma uzandığını anlamıştım.

Odayı dolduran tek şey dışarıdaki yağmur damlalarının sesiydi. Ara sıra dışarıdaki fırtınanın uğultusu yanımıza geliyor, sessizliğimiz hoşuna gitmemiş gibi odayı terk ediyordu. Gök gürültüsü yoktu, yalnızca sağanak bir yağış vardı. İnsanın düşüncelerini bile ablak edebilen rahatlatıcı bir sesti.

Daha yeni yattığını bildiğim için uyumadığından emin olarak, "'Zamana bırakmak en iyisi,' dedin ya az önce..." deyip durdum. Ondan herhangi bir tepki beklemiştim; ama o tepkinin gelmeyeceğinden de sonradan emin olduğum için durumun üzerimde tesiri çok olmamıştı. Emek verilmeyen, bir çaba gösterilmeyen hiçbir iş akılda kalmazdı. "Ya zamana bıraktıklarımı unutursam?" diye sordum.

Biraz sonra bana da anlamsız gelen soruma gülerek yanıt verdi. "Akşamın bir köşesine kıvrılan nazik bir dokuz otuz, bir gün zamana bıraktığın her şeyi hatırlatır belki."

Karanlığı yarıp geçen sesi bir yana, dokuz otuzu kabullenişi içimi çiçeklerle doldurdu. Çorak bir topraktan farksız olan yüreğimde onu gördüğümde o uçsuz bucaksız kahverengiliğin içinde yeşil bir ot bitmişti. Bana olan bakışıyla büyüyen o ot, zamanla diken bağlar diye de düşünmüş, umursamamıştım. Şimdi fark ediyordum ki o kahverengiliğin içerisinde çıkan binlerce yeşil ot şimdi pembe çiçekler vermişti.

Ona dönerek bacaklarımı tekrar karnıma çektim. Üzerime örttüğü örtü yumuşacıktı, ama insanın üşümesini kesinlikle engelleyen güçlü bir kalkandı. Sol kolunu başının altına almış, yayvan şekilde sırtüstü uzandığı yatakta onu gördüğümde tavanı izliyordu. Ona doğru dönünce başını benden yana çevirdi. Yüzüne vuran dışarının kahverengi loş ışığından yüzünü seçebiliyordum. Tam bir şey diyeceği sırada hapşırdı.

Ağzını kapattığı elini ağzından çekerken, "Ne yani?" dedim hayret içinde. "Bana da mı alerjin var?"

Bugün ondan duymadığım o gülüşünün sesi kulaklarıma varınca pamuk gibi oldum. Kalbimin duvarlarından sızan o hisse karşı koyamıyordum. Onu izlemek çok hoşuma gittiğinden yaşadığım şu andan mutluydum. Eğer onun gibi anılarına yuva yapan birisi olsaydım, bu anımı kesinlikle atlamazdım.

Güldükten sonra o da sakince beni izlemeye başlamıştı. Kolunu başının altından çekip bana doğru dönerek benim gibi bacaklarını kıvırdı ve ellerini yastığının altına koydu. Onu izlerken kapanan gözlerimi hayal meyal hatırlıyordum. O an aklımdan silinmeyen şey onun varlığıydı. Uykuya dalarken hiçbir hissimi rüyalarıma taşımadım, yalnızca varlığı vardı.

◑

4 Nisan 2020
(23.10)

"Benim savaşım-" der Venüs. "Benim savaşım... Savaşların en güzeliydi. Savaş güzel mi olur hiç? Olurmuş! Çünkü..." Durdu. "İçinde sen vardın."

Zamanın en hızlı zamanlarıydı o günler. Takvim yaprakları öyle hızlı ilerliyordu ki durup düşünmek bile tasasız insanların işi gibi geliyordu. İçinden bir kuş tüyü gibi geçtiğim üç haftada anladığım üç şey vardı: Sorgusuz sualsiz bir şekilde sevginin güzelleştiren bir etkisi vardı. Zamanında ifadesi olmayan pek çok nesnenin size gülümsediği anlara tanık oluyordunuz. Yaşadığınız tüm günlerin bir hikâyesi oluyordu zihninizde. Dakikaların sizi selamlayarak geçtiği tüm günlerin hatırına siliyordunuz geçmişi. Ruhunuza sirayet eden güzellik yüzünüze de vuruyordu. Gülüşünüzün bile sizi seven bir yanı olduğunu o zaman anlıyordunuz.

Diğeri, zamana bırakmanın en başları çok sancılıydı. Siz kaçtıkça sizi kaçtığınız yere geri götürüyordu. Daha önce sizde hiç var olmamış bir boşluğa ruhunuzda yer açılıyor ve o boşluğu doldurmaya çalışırken ister istemez zamana

bırakmış oluyordunuz. Çok meşakkatli bir durum olduğundan dolayı sürece girmeniz de kolay olmuyordu; ama alışınca ve kavrayınca kalbinizin en nadide bir köşesine sinip orada bekliyordu zaman.

Son olarak da zamana bıraktığınız her şey sizi başka bir zamana emanet ediyor, kader kendi zamanını beklerken geçen o sürede başka zamanları arkadaş olarak veriyordu. Her arkadaş gibi anlaşamadığınız zamanlar oluyorken bir dost gibi bağlandıklarınız da oluyordu. İki lafın belini yine böyle zamanlarda kırıyor ve zamanı geçenleri yine bu süreçte hayatınızdan ayıklıyordunuz.

Eğer o üç haftada beni tanısaydınız, zamana bıraktığınız her şeyden sonra sizin bir yansımanız gibi olacağımdan beni hemen kabullenir, kalbinize alırdınız; çünkü insanlar benzer bakışlardan bir araya gelirlerdi ve ortak yaraları onların mihenk taşı olurdu.

Üç haftada hayatımdaki başlıca değişiklik, artık odamda, yatağımda uyuyor olmamdı. Erinç'in yanından gelip bir daha hiç görüşmediğimiz bu zaman diliminde dünyanın tüm dokuz otuzlarını yatağımın diğer kenarına toplayıp öyle uyumak istemiştim; çünkü her dokuz otuzun bana onu getireceğini umut ederek hepsini topladığımda mutlaka gelir diyordum içimden.

Bu bir acı değildi. Bir ayrılık acısını andıran yanı hiç yoktu. Bu süreçte üzgün de değildim. Bu acıyı tanıdığımdan ve ziyadesiyle bildiğimden kıyaslama yapmam mümkün oluyordu. Zamana bıraktığım bu his, yaşadığım pek çok şeye ve bana yabancıydı. Kırmıyordu, incitmiyordu da; ama özlemimi perçinleyen çok güçlü çıkrıkları vardı.

Yalnızca fazlaca vakit geçirilen insanların özlendiği kuru bir inanıştı. İnsan pek tabii hayatında yer etmemiş bir gülüşü ya da bakışı da şartsız ve tereddütsüz özleyebiliyordu.

Mesele böyle olduğunda fiziksel yakınlığın belli bir noktada önemi kalmayıp zamanın çok daha ötesine gidiyor ve orada yaşamaya başlıyordu. İnsan gözünde büyütünce mesafe can acıtıyordu ve ancak bu bahsini ettiğim özlem üstüne düşüldüğünde dayanılmaz oluyordu.

Mevsimler bahara geçerken evrenin tüm sıcaklığı insanlığın üzerine seriliyor ve farklı bir yaşama enerjisine bürünüyordu. Uzakta olan ise uzakta kaldığı müddetçe hakikaten gönül katlanmasını biliyordu. İnsan uzak kaldıklarıyla ancak aralarında kelimeler varsa bağı devam ettirebiliyordu, kelimeler yoksa bağ da yoktu.

Geçtiğimiz günlerin bir akşamında Erinç aradığında üç haftadır hiç görüşmemiş olmamızdan mütevellit sesini duyduğum an kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissetmiştim. İstediğim zaman onu arayabileceğimi biliyordum, fakat cesaretimi hiç toplayamamıştım. Sanki bir zaman makinesinin yardımıyla ileri sarılmış gibi geçen günlerimin birinde ansızın sesini duyunca ruhum ferahlamıştı.

Ödül töreninin ismini, konumunu ve saatini bildirmişti. Katılan eserler arasından üçü seçilmiş olup şimdi o seçilen üç eserden birinci olan törende açıklanacaktı. İlk üçe kalacağımıza dair inancım yüksekti, bu haberi almak beni her ne kadar mutlu etse de şaşırtmamıştı; çünkü yaptığımız işten gururluydum ve inancım tamdı.

Ödül töreni yarın akşamdı. Hem çok heyecanlıydım hem de çok korkuyordum. Açıkçası, bu yarışma hususunda fark ettiğim bir nokta vardı: Bu yarışmayı kazanmak benim için artık o kadar da önemli bir arzu değildi. Bunun sebebi, kazanmak istediğimden çok daha fazlasını elde etmişim gibi hissettiren kuvvetli bir inanç olmasıydı içimde. Burada olmadan da benimleydi.

Yatağımın başlığına sırtımı yaslamış kitabımı okurken

gözlerimin ağırlaştığını fark ettiğimde uyumanın ve yarına dinç kalkmanın en iyisi olacağını düşündüm. Başucumdaki gece lambasını söndürmek için uzandığımda lambanın altında duran Venüs'ü gördüm. Kapağının yırtık oluşu içimi acıtsa da elimi üzerinde gezdirerek yâd ettim anısını.

Venüs'ün yazılarını bir bütün hâline getirip kitaplaştırmıştım. Ara sıra açıp bakınca içim huzur ve minnetle doluyordu. Basılı hâlini eve getirdiğim gün Matmazel'in aşırı sevgisine maruz kalmış, kapağı yırtılmıştı. Yine de içindeki yazılara bir şey olmadığından yanımda tutuyordum.

Işığı kapatıp yatağıma uzandım. Yastığa başımı koyduğumda pencereden yıldızları görünce bir müddet gökyüzünü izledim. Ne kadar uçsuz bucaksızdı! İnsanları getiren uçaklar mutlu ederken, onları götürürken üzüyordu da; diğer tüm araçlar gibi. Yine de kolaylığının insanı rahatlatan bir yanı da vardı.

Yarından sonra İsviçre'ye geri dönecek olan Erinç, bunu telefon konuşmasında bunu söylemişti. Kaldığı otelle konuşmuş ve biletini almıştı. Ödül töreni için bu kadar beklediğini tahmin ediyordum, yoksa çoktan buraları bırakıp gidecekmiş gibi bir ifade vardı gözlerinde. Hiç üstelememiştim, gitmesini istemediğimi söyleyememiştim; çünkü ona yönelttiğim bütün cümlelerimi düşündüğümde bunların bir tesirinin olmadığını görmüştüm. Sarf edeceğim bu sözlerin onun üzerinde bu sefer de bir değerinin olacağını zannetmiyordum.

Yıldızlara bakarak uzakları yakın edebilirim belki dedim içimden. Gidecek olması içimde büyük bir yangın oluşturmuyordu; çünkü duygularımı bu denli harlamama izin vermemişti. Yine de kalbimin ortasına oturup öylece kalan hafif bir ağırlık vardı. Öksürünce geçecek gibi geliyor; ama ciğerlerime temiz havayı ne kadar doldursam da orada kalıyordu.

İnsanın geçmişine baktığında bir anda her şeyin değiştiği bir gün vardı. Bu genelde yeni bir şeyin başlangıcına tekabül eder ve unutmak pek mümkün olmazdı. Yarının bu günlerden biri olabilme ihtimali mutlu ediyordu. O yokken onun bana emanet ettiği Venüs'ünün beyazperdeye en iyi hâliyle aktarılmasını sağlayacaktım. Kim bilir, belki başka bir akşamın dokuz otuzunda yine denk gelirdik...

Pembenin çok doğal bir tonunda olan rujumu sürerken içim içime sığmıyordu. Yarışmayı kazanmış olma ihtimalimiz benim için gerçeğin çok ötesindeydi. Eğer gerçekleşseydi, tüm dünya da benim olmuş gibi hissedecektim.

Ayağa kalkıp gardırobunun boy aynasından kendime baktım. Pastel pudra renginde simli ve tülümsü bir kumaşı olan, transparan uzun kollu ve yarım yakalı mini elbisemin altına kıyafetimle aynı renk bir topuklu ayakkabı giyerek hazırlığımı tamamlamıştım. Günlük hayatta da giymek için kullanılabilecek bir elbise olmasının yanı sıra; takılan aksesuar, giyilen topuklu ayakkabı, yapılan makyaj ve saçla şık bir elbise hâlini de alabiliyordu. İçime çok sinerek aldığım elbisenin beli üzerime tam oturuyor, belden aşağısı ise hafif pilili ve dökümlü olarak iniyordu; pililerin bitiminde saçakları vardı. Kolları omuzdan başlayan trompet kesimdi, gizli vatkasıyla da omuzları geniş gösteriyordu. Jilet gibi bir düzlüğe kavuşturduğum saçlarım belime kadar uzun olduğundan elbisenin sırt dekoltesinin kapanmasına sebep olsa da yürürken belli olur diye düşünüyordum. Makyajım ise oldukça sade ve dikkat çekiciydi.

Parfümümden birkaç fıs sıktıktan sonra portföy çantama

rujumu, cüzdanımı ve telefonumu koyup fermuarını çektim. Kaan'ın sesi soluğu çıkmıyordu. Odamdan çıkarken, altları temiz topuklu ayakkabımın tabanları yere çarpıp tok bir ses çıkarıyordu; bu sesi koridora vardığımda durdurdum. "Kaan?"

"Efendim?" Odasından seslendiğinde o tarafa doğru ilerledim. "Hazır mısın?"

"Evet." Uygun olup olmadığını kontrol etmek adına, "Geliyorum," dedim.

"Gel gel." Odasından içeri girdiğimde kravatını taktığı aynadan beni görüp arkasına döndü.

Çevremde dönüp kıyafetimi savururken gülerek, "Nasıl?" diye sordum.

"Harika!"

"Doğru söyle."

"Vallahi." Kollarını iki yana açıp o da giydiklerini gösterdi. Kumaş bir pantolonun üzerine bedenine tam gelen ve bele oturan bir gömlek giyip kollarını kıvırmıştı. Gömleği pantolonunun içine sıkıştırdıktan sonra mavi bütünlüğünü giydiklerinden daha koyu bir mavi olan ve laciverti andıran renkte bir kemerle o da hazırdı.

Onu taklit ederek, "Harika," dedim.

O da benim gibi çevresinde dönüp, "Doğru söyle," dediğinde gülmemi tutamadım.

"Vallahi," dedim gülmeme devam ederken.

Durduğunda böyle boş vakit geçirdiğimizi idrak etmiş olacaktı ki saatine baktı. "Saat sekiz," diye uyardı beni. "Yarım saatten fazla yolumuz var. Çıkalım mı tamamsan?"

"Ben hazırım," dedim omuz silkerek. "Bir Erinç'i arayayım."

"Tamam, sen ara, ben de üzerime bir ceket ayarlayıp geliyorum." Portföy çantama az önce koyduğum telefonumu

elime aldıktan sonra Erinç'i rehberde bulup arama tuşuna dokundum. Koridordan salona doğru ilerlerken fazla çalmadan hemen açtı. "Efendim canım?"

Canım demesinden dolayı kısa bir süre afallasam da hemen toparlayıp, "Hazır mısın?" dedim direkt. Bir yerden bir yere yürüyor gibiydi. Kulağıma gelen klasik müzik sesi kısa bir süre sonra kendini araba kornası sesine çevirdi.

"Hazırım hazırım. Şimdi çıktım otelden, taksiye binip geçeceğim."

"Tamamdır," dedim tatlı bir ses tonuyla.

"Siz hazır mısınız?" diye sorduğunda zaten mevcut olan heyecanım büsbütün artmıştı.

"Hazırız. Birazdan çıkacağız evden." Karşıdan araba ve insan seslerinden oluşan sokak gürültüsü artınca kapatmak için hemen ardından, "Görüşürüz orada," dedim.

"Görüşürüz. Haber edersiniz gelince, olur mu?"

"Ederiz tabii," dedim usulca. "Dikkat et kendine."

"Sen de güzelim." Kalbime saplanan ikinci ok farklı bir heyecan dalgasıyla birleşti ve yüzüm yanmaya başlamıştı. Telefonu kapattığımda boş elimi yelpaze gibi sallayıp yüzümü serinletmeye çalıştım.

Koridordan gelen Kaan, "Aradın mı?" diye sorarken bir yandan da ceketini giymeye çalışıyordu.

"Aradım." Ayağa kalkıp yanına gittim. "Çıkmış o da şimdi."

"Ben de taksiyi ayarladım. Gelmek üzeredir." Evin olduğu sokak dar ve virajlı olduğundan taksiler bu sokağa girmek istemiyordu. Ne söyleyip ikna etti bilmiyordum; ama halledebilmesine şaşırmıştım.

Kabanımı omzuma atıp kilidin iç tarafına takılı anahtarı kilitlemesinin kolay olması için dış tarafa taktım. Ben merdiven boşluğunda beklerken Kaan ayakkabı çekeceği

yardımıyla giydiği ayakkabılarına son kez bakıp kapıyı arkasından çekti ve kilitledi. Anahtarı bana uzatıp çantama koymam için işaret etti.

Dikkatli ve yavaş adımlarla indiğim merdivenlerin sonunda Kaan'ın bahsettiği taksinin hâlen gelmediğini gördüm. Kapının önüne çıktık, bir iki dakikalık beklemenin ardından bir aracın farları sokağın tüm karanlığını yarıp geçip önümüzde durdu.

İkimiz de arka koltuğa oturduktan sonra ödül töreninin yapılacağı yere gitmek için yola koyulduk. Kaan'a baktığımda en az benim kadar heyecanlı olduğuna emindim; ama bunu çok iyi gizliyordu. Tüm yol boyunca arada bana baktığında yüzüne çarpan sokak lambasının ışıklarından seçebildiğim güven veren ifadesini görebiliyordum.

"Biliyor musun Leyla," diye cümleye başladığında kendi tarafımdaki pencereden dışarıya bakıyordum. Ona döndüğümde cümlesine devam etti. "Bu yarışmanın ödülünü sen al ya da alma... Kısacık sürede hazırlayıp göndermen, Erinç'i bulman ve ikna etmen, en önemlisi de inanman büyük bir başarı. Kendini hiç başarısız sayma."

Gülümsedim. "Yok, saymam," dedim. "Bu kısacık sürede bana o kadar çok şey öğretti ki... Evde oturup üzülmenin bu hayat için hiçbir şey ifade etmediğini gördüm. En iyisi bir şeylere inanmak." Kafasını salladı. "Bana o gece demiştin ya, 'En büyük başarı kazandığın insanlardır,' diye. Sana hak verdim bu süreç içinde. Evet, uğraştım ben; ama siz olmasaydınız başaramazdım." İyi ki yanımdaydı, iyi ki yanımdaydılar. Onlara çok şey borçluydum. Kaan'ın içinde gizli kalan o merhamete bu dönemde teşekkürüm az kalırdı, özellikle ilk geldiği zamanlarda insanüstü bir dostluk sergileyerek beni ayakta tutmuştu. Erinç'in ise... Düşüncelerime ara verip bir süre bekledim. Eğer yapabilseydim, Kaan'ın

dostluğuna edeceğim teşekkürün aynısından Erinç'in kalbine de ederdim. Bir ömre yetecek genişlikte ve güzellikte kalbi vardı. Korkularını hiçe sayamayıp kafasında oluşturduğu bağlılık senaryolarını zihninden atamadığı için bu durumlar kalbini köreltiyordu. Farkında değildi, ama bu ona zarar da veriyordu.

Bu hayattaki en büyük savaşlardan birisi de insanın kalbiyle olan savaşı olduğundan bu onu koca bir yenilginin orta yerine atıyordu. Bunun da henüz farkında değildi; ama benim kalbimde işgal ederek kazandığı yerlere çiçekler dikmeye devam ediyordu. Bir şeyden uzak kalmaya çalışmak ve tekrar üzülmemek için uzak kalmaya mecbur bırakılmak arasındaki o iki uç noktanın arasında zamanlarımı tüketirken günün soğuk bir dokuz otuzunda karşıma çıkmıştı. Dokuz otuzun sınırlarını belirleyen o bir dakikalık süreç bana bir bahçe inşa etmişti. O bahçeyi ömrümün sonuna dek sulayıp içimde canlı tutacaktım.

Taksi çevreyolundan hızla geçerek söylediğimiz konuma giderken Kaan da taksinin sert ve rahatsız koltuğuna başını geriye yaslamış dışarıyı seyrediyordu. İkimiz de heyecanlıydık, ikimizin de kazanmama ihtimali olabileceği bir yarışma sürecinin sonunda ne yapılacağına dair bir fikri yoktu. Onu anlıyor ve ona hak veriyordum. Sevdiklerimin başına gelen olumsuz olaylar her nasıl benim de canımı acıtıyorsa aynı şekilde olumlu bir olayın içerisine düştüklerinde de onlardan daha çok seviniyordum. Söyledikleri benim için çok kıymetliydi. Bu geçirdiğim süreçteki duruşuna ise her zaman minnet duyacaktım.

Konumu kaçırmamak için bir yandan da navigasyonla kontrol sağlarken taksi şoförünün girmiş olduğu bir ara sokak sayesinde normalden çok daha kısa sürede opera salonuna gelmiştik. Kaan'la taksiden inerken gözlerimiz

Erinç'i aramıştı, ama görünürlerde yoktu. Binanın içine girmiş olma ihtimalini daha yüksek bulup biz de içeri girdik. Çok sade bir dış dekora sahip olan opera salonunun içi tıpkı Erinç'in kaldığı otel gibi bambaşka ambiyansları vurguluyordu. Dışarıdan içerisinin böyle dizayn edildiğini kesinlikle tahmin edemezdim.

Vestiyerin önüne geldiğimizde hemen yanındaki kapının sahneye açıldığını görünce içeri girmeden Erinç'i aradım. Gidince haber vermemizi istediğinden şimdi haber vermemek ayıp olacaktı. "Alo?"

Kaan ceketini çıkarıp vestiyere verdikten bir süre sonra cebinde telefonunun kaldığını fark edip masanın üzerine ceketi geri almak için çıkmaya çalışınca gülmemi tutamadım. "Neredesin?"

"Salondayım, siz neredesiniz?"

Kaan'a içeriyi işaret ettim. "Şimdi giriyoruz içeri."

"Tamam, bekliyorum." Telefonu bıraktıktan sonra çantamı Kaan'a uzatıp tutmasını rica ettim. Kabanımı üzerimden çıkarınca binanın sıcak olmasına rağmen bana çarpan havası soğuk olmuştu. Üstümdekini vestiyere ben de teslim ettikten sonra çantamı Kaan'dan aldım.

Sahneli bölüme açılan kapıdan içeri girdiğimizde üç merdivenlik bir iniş mesafesi vardı. Düşmemeye dikkat ederek indikten sonra aramaya gerek kalmadan Erinç'i oturduğu yerden seçebilmiştim. Sağ tarafta önden üçüncü sıraya oturmuş, sahneyi izliyordu. Kaan'a Erinç'i işaret edip, "Orada," dedim.

Bordonun hükmünü sürdüğü büyük sahneye yaklaştıkça salonun her bir detayı beni kendine çekiyordu. Dekoru kesinlikle sade değildi; bilakis, şatafatın önplana çıktığı harika bir bordo ve altın sarısı uyumuydu. Tarzını bilmediğim güzel müziklerle desteklenen salona hayran olmamak elde

değildi. Gelen insanlara kısa bir göz atıldığında dahi onların da salonda bir şeyleri incelediği belli oluyordu.

Erinç'in yanına geldiğimizde elimi omzuna koydum. Bana doğru dönünce kocaman gülümseyerek, "Selam," dedim. Selamımı o da kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. Görüşmediğimiz birkaç haftadır onda bir değişim olup olmadığını incelerken Kaan'ın Erinç'e doğru elini uzatmasıyla bakışmamız yarıda kesildi.

"Merhaba," diyerek araya giren Kaan'ın elini sıkıp sarıldıktan sonra o da, "Merhaba," diye karşılık verdi.

Kaan olduğumuz sıranın en kenarına otururken ben de benimle selamlaşmayı bekleyen Erinç'e sarıldım. "Ne güzel olmuşsun," dedi o da bana sarılırken.

Sarılmama devam ederken, "Teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun," diye cevap verdim. Hakikaten de öyleydi, giydiği takım onu çok çekici göstermişti. Siyah çok baskın olmasına rağmen hiç de boğmamıştı. Hem çok şık hem de çok hoştu. Onun da iltifatından ötürü kalp atışım hızlanınca kendimi geri çektim.

Kaan birden, "Oturmayacak mısınız?" diye sorunca ikimiz de yerlerimize yavaşça oturduk. En kenarda oturan Kaan'ın yanına ben yerleşirken diğer yanıma da Erinç oturmuştu.

Kaan bizden tarafa dönüp, "Nasılsın Erinç?" diye sordu.

Gülerek, "İyiyim," dedi Erinç. "Bildiğin gibi işte."

Bakışlarıyla Erinç'i süzdükten sonra esprili bir üslupla, "Jiletsin," deyince Erinç gülmeye başladı.

Erinç de aynı bakışı ona atıp aynı üslupla, "Sen de öyle," diye karşılık verdi.

Aralarındaki bu tatlı iletişimi kıskanınca "Ben?" diye sordum. İkisi de ifadesiz ve sessizce bana bakmaya başlayınca, "Tamam tamam," deyip kestirip attım.

Benim geri çekilen tavrımı idrak ettiklerinde ikisi de aynı anda seslendi. "Güzelsin."

Planlamadan söyledikleri hoş kelimeyi kocaman bir gülüş sergileyerek karşıladım. İkisini de gülerek baktıktan sonra kollarımı iki yana açıp onlara sarıldım. "Ay, çok teşekkür ederim."

Hepimiz gülüyorduk. Hiçbirimizin aklında bu yarışmanın kazanılmaması durumunda dünyasının başına yıkılacağı bir durumu yoktu. Kaan'ın da her zaman söylediği gibi, sahip olunamayan bir şey kaybedilmiyordu. Eğer kazanırsak Erinç gitmekten vazgeçer mi acaba diye düşündüm içimden. Vazgeçmese bile tekrar gelirdi diye cevapladı içimdeki ses. O an yarışma benim için bir başarı ögesi olmaktan çıkıp bir dokuz otuza evrildi; ama içimden kazanmayı diledim. Yine de daha sonrasında bunun çok bencilce olduğunu fark edip düşüncelerimi dağıttım. Mutsuz olmadığı bir yerde yaşamaya çalışması beni de üzerdi, en iyisi zamana bırakmak dedim içimden onun sesiyle. O, en doğrusunu çok farklı formlara getirerek ayaklarımızın dibine düşürmüyor muydu hep? Bu koca kâinat, kaderin çarkını döndürmeye başladıktan sonra eğilip dünyanın öteki ucundaki insanı dahi karşımıza çıkarabiliyordu.

Sahneye çıkan sunucuyu gören herkes susunca düşüncelerimi bir kez daha dağıtıp dikkatimi sahneye yoğunlaştırdım. Müziğin susup güçlü bir beyaz ışığın sahnedeki güzel giyimli uzun boylu adamı takip etmesiyle Erinç'e baktım. "Saygıdeğer konuklar, hepiniz hoş geldiniz." O da bakışlarını bana çevirdi. Yüzünde güven veren güzel bir ifade vardı. Elini bana doğru uzattığında tebessüm ederek elini tuttum. Avucunun içine aldığı elimi sımsıkı tutarken bakışlarımı sahneye geri çevirdim.

"Edebiyat, insanı çok farklı formların içine dahil ederek bu evreni ve çok daha ötesini anlamamızı ve her şeyden evvel okumamızı sağlayan eşsiz bir alan. Bu alanda da kendine yer

edinmiş belli başlı patikalarda kelimeler eşliğinde yürüyor ve bir araya gelen cümlelerin yardımıyla yolumuzu buluyoruz. Hepimizin içinde bulunduğu bu romanda da insanlar kelimelerden ibarettir. Kelimelere yârenlik edip onlarla dost olanlar pek tabii bu evrenin her bir noktasına da sirayet edebilirler. Bu sirayeti de mümkün kılan kimselerin sınırları yoktur, çünkü hayal dünyasının sınırlarını onlar çizmektedir."

Kalbimin ağzımda atmasına mâni olamıyordum. Vücudumun içinde dolanan bir alev topu yüzüme kadar çıkmış, cildimi yakıyordu.

"Bugün burada dereceye girmiş üç eserden birinciyi seçmek için törene katılım sağlayan siz değerli konuklarımızı selamlıyorum. Hepiniz tekrar hoş geldiniz!" Herkes alkışlamaya başladığında çevreme baktım. Genel olarak benden daha heyecanlı biri yok gibiydi.

Alkışlar sustuktan sonra sunucu devam etti. "Kazanan eserin açıklanmasının ardından burada eser sahiplerine plaketlerini takdim edeceğiz. Sonra yine eser sahipleriyle düzenlenen güzel bir yemekte de onlarla sohbet etme imkânı bulabilirsiniz."

Bir an bana Venüs'e dair sorular sorulan ve kendimi süreci anlatmamı gerektiren bir durumun ortasında bulduğum hayaline düştüm. Yerimde rahatsızca kıpırdandım. Venüs'ü anlatmak, anlamaktan daha zordu. Neyse ki yanımda Erinç vardı. Tekrar ona baktım. Sahneyi izliyordu, bir an onun yüzünden de bir heyecan bulutunun geçtiğini görmüş gibi olsam da heveslenmemek adına yorumlamadım.

Sunucunun gülerek, "Fazla meraklandırmadan kazananı açıklayıp asıl organizasyona geçelim dilerseniz," demesi üzerine önüme döndüm. "Özellikle seçilen diğer eserleri de okurken çok büyük bir zevk aldığımızı ve her birinin biricik olduğunu belirtmek isteriz."

Kaan bana dönünce onun da büyük bir heyecanla bana baktığını gördüm. Hem Erinç'e hem de bana baktıktan sonra Erinç'le tutuştuğumuz ellerimizin üzerine kendini elini de koyunca hepimiz tek bir bilekte kenetlendik.

Bir şey açıklanmadan önce yapılan o gerilimi hoş bulmuyordum. İnsanı kalp krizine sürükleyecek kadar güçlü ve vurgulu bir his olduğundan bir şeyleri idrak etmek normalinden daha fazla zaman alıyordu.

Bir süre koyu bir sessizliğin ardından yalnızca sunucuya doğrultulan beyaz ışık kapandı ve sahnenin ışıkları yandı. "'Vişneye Çağrı' adlı eseriyle Yiğit Bey yarışmamızın kazananı olmuştur. Kendisini alkışlarınızla sahneye davet ediyoruz."

Kısa bir duraksamanın ardından ellerimizi ayırıp alkışlamaya başladım. Yiğit Bey heyecanla sahneye doğru ilerlerken Kaan'ın bana şaşkın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Kulağıma eğilip, "Biz değiliz," dedi ton içermeyen sesiyle.

"Biliyorum," dedim alkış seslerinin arasından sesimi duyurmaya çalışırken. "Alkışlasanıza!" Erinç'e döndüm. "Alkışla." Kaan ve Erinç birkaç saniyelik bakışmalarının ardından alkışlamaya başladılar. Kazanan olmasak da tebrik eden olmak en büyük erdemlerden birisiydi. Beklediğimin aksine asla karalar bağlamamıştım, aksine seviniyordum da. Bizim hak ettiğimizi biliyordum; ama belli ki Yiğit Bey de hak etmişti. Böyle bir durumda ağıt yakıp ağlamaktansa alkışlayarak onun sevincine ortak olmak daha anlamlıydı.

Yiğit Bey sahneye çıkıp takdim edilen plaketi alırken alkışlar devam etmişti. Uzatılan mikrofonu da alıp teşekkürlerini ederek herkesi selamlamasının ardından tüm ışıklar yandığında ayağa kalktık.

Herkes yemeğe gitmek için ayaklanıp salondan çıkarken birbirimize baktık. Salonu boşaltan insanların gürültüsünü

bastıran bir sesle Kaan bağırarak bize doğru kollarını açtı. "Sizinle gurur duyuyorum!" İkimiz de aynı anda Kaan'a sarılırken bir yandan da, "Çocuğumu okuma bayramına getirmiş gibi gururluyum..." diyordu.

İçimde ne yarışmaya ne de sonucuna dair hiçbir ukde vardı. Yalnızca bu sevincimin içinde içimi kıyan o mağrur hissin sebebini biliyor ve bunun yarışmayla ilgisinin olmadığına artık kanaat getiriyordum. Kaan'ın sanki kazanmışız gibi sevinç çığlıklarını duydukça gülmemi de durduramıyordum.

Çantamın titrediğini fark ettiğimde Kaan'dan ayrılıp çantamı açmaya başladım. Işığından hemen bulabildiğim telefonumu elime alıp ekranda gördüğüm isimle bir anda kalp atışlarım tekrar hızlandı. "Yusuf Bey arıyor," dedim Kaan'a doğru.

Ben telefonu yanıtlarken Erinç'in, "O kim?" diye sorması üzerine Kaan, "Apartman görevlisi," diyerek sorusunu yanıtlamıştı. Ben de bakışlarımla Erinç' doğruladım.

"Alo?" Hattın diğer ucundan gelen sesi ve bağırış sesini tam anlayamayınca, "Alo?" diye tekrar seslendim. Salondaki insan göçünün sesi de duymamı ekstra güçleştiriyordu. Kapıyı işaret edip o tarafa gitmeye başladım.

Ben kapıdan çıkarken Erinç ve Kaan da beni takip etmişti. Vestiyerin önünde durup, "Yusuf Bey?" diye tekrar seslendim.

"Alo, kızım." Sesi daha net gelince içim rahatladı.

"Buyurun."

"Kızım, sizin eve gireni yakaladık." Duyduğum cümle karşısında bir anda ne diyeceğimi bilemeyip öylece kaldım. "Alo?"

Hemen kendimi toplayarak, "Nerede şimdi?" diye sordum.

"Eve kilitledik."

"Tamam," dedim Kaan ve Erinç'e gidelim diye işaret verirken. "Tamam, geliyoruz hemen."

Telefonu kapatır kapatmaz, "Ne olmuş?" diye sordu Kaan.

"Eve giren kişiyi yakalamışlar."

Erinç hemen vestiyere ilerleyip ceketlerimizi almamız için bizi yönlendirdi. Kabanımı üzerime alelacele geçirdikten sonra beraber binanın dışına çıktık. "Şurada taksi var." Erinç taksiye işaret ederken Kaan da, "Nereye götürmüşler?" diye sordu.

"Eve kilitlemişler."

Kafasını geriye atarak bir kahkaha fırlattı. "Anasını satayım, ne evmiş ya!"

Taksi bulunduğumuz kaldırıma hızla yanaşınca Kaan öne yöneldi, ben ve Erinç de arka koltuğa geçtik. Gece olduğundan yolların açık olacağını umarken pencereyi biraz açtım.

"Herhangi bir eşkal verdi mi?" diye soran Erinç'e döndüm. "Sormadım ki." O an bunu sormak aklıma gelmemişti. Eve kilitlemiş olmaları da beni ekstradan tedirgin ediyordu; çünkü evde hem Matmazel vardı hem de tehlikeli biri olup olmadığını bilmiyorduk. "Aklıma gelmedi."

"Kızım, sorulmaz mı ya!" diye çıkıştı Kaan.

"Of ne bileyim, gelmedi aklıma. Evde Matmazel var," deyince Kaan ön koltuktan bir hışım bana döndü.

"Dur, kötü düşünmeyelim hemen." Bir ısıtıcıyı yüzüme tutmuşum gibi sıcaklamıştım. Yüzüm en çok yanan bölgemdi. "Eve nasıl kilitlemişler? Anahtar var mı Yusuf Bey'de?"

"Doğalgaz saatinin üstünde yedek anahtar var."

Kaan ve Erinç aynı anda bana dönerek, "Ne!" dediler. Dış kapının üstündeki doğalgaz saatine sıkıştırdığım anahtar hiç de görünecek bir yerde değildi. Anahtarın yerini de yalnızca Yusuf Bey biliyordu. Birinin anahtarın orada olduğunu benden ya da Yusuf Bey'den öğrenip orayı iyice yok-

laması gerekiyordu. Bulmak isteyen yalnızca anahtarı bu şekilde elde edebilirdi.

"Bir dahakine kurdele bağlayıp tokmağına as," dedi Erinç sinirle. "Bulunması daha kolay olur yani. Senin için söylüyorum."

"Abi, böyle eve hırsız da girer korkutmaya çalışan da girer..." Kaan önüne dönmüştü, öfke kusuyordu. "Hayret ya!"

Hiçbir şey söylemeden önüme baktım. Taksi gecenin karanlığını bölerek son hızla eve doğru giderken bir süre hiç kimse konuşmamıştı. İçimden Matmazel'e bir şey olmaması için dua ederken bir anda omzuma dokunan elle irkildim.

Erinç'e döndüğümde yüzünde az öncekine göre sakin bir ifade vardı. Zaten bakıldığında hem Kaan hem de Erinç kızmakta haklıydı. Türlü türlü kötülüğün etrafta kol gezdiği aşikârdı. Omzundaki eline başımı eğip yanağımı yasladım. Onun da gitmesi yakınken böyle bir olayın göbeğine düşmesini istemezdim; ama şimdi git desem de gitmeyeceğini biliyordum.

Kaan bize dönüp, "Demeyeyim demeyeyim dedim ama, tutamayacağım kendimi," demesi üzerine yine bana anahtar hakkında laf edecek düşüncesiyle gözlerimi devirdim. "'Vişneye Çağrı' ne demek ya? Hakkımız yenmiş gibi hissediyorum."

"İsmine bakma," dedi Erinç. "Demek ki oldukça güzel kurgulanmış ve hak etmiş bir eser."

"Ya, tabii ki öyledir; ama 'Vişneye Çağrı' nedir? Çevreye civara bir sormadın mı be adam?" Erinç gülmeye başladığında Kaan bana bakıp, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda zihnimde yarışmaya dair hakikaten bir şey kalmadığını fark etmiştim. Şu anki gerilimim, yarışmanın ve kazananından çok daha fazlaydı.

"Kaan, evimde tanımadığım biri var... Vişneyi çağıracak

hâlim var gibi mi duruyorum oradan?" İkisi de farklı yönlere bakmaya başladıktan sonra kafamı pencereden dışarı çevirdim. Endişelerim, düşüncelerimin üzerine örtülmüş siyah bir örtü gibi yeni bir düşünceyi zihnime getirmemi engelliyordu.

Apartmanın önüne geldiğimizde taksiden hızla inip demir kapıdan koşarak içeri girdim. Topuklu ayakkabının verdiği rahatsızlık hızımı engellese de umursamadan merdivenleri çıkmaya başladım. Arkamdan gelen Erinç'in ve Kaan'ın da adım seslerini duyuyor, bu yüzden hiç duraksamıyordum.

"Yusuf Bey?" diye seslenerek çıktığım dördüncü kattan sesler gelmeye başladı. Kapıya var gücüyle vurulmasıyla korkum daha da katlanarak başımı döndürecek bir hâl almıştı.

Dairenin önüne geldiğimizde Yusuf Bey ve eşi bizi görünce rahatlamış gibi oldular. "İçeride." Ben içeriden gelen sese dikkat kesilirken bir kadın sesinin, "Açın kapıyı!" diye bağırmasıyla yerimde kalakaldım.

İçerideki kızın Kaan'ın adını söylemesi üzerine yaşadığım ikinci şok beni olduğum yere yaslamış ve öylece bırakmıştı. Yine içerideki ses bu defa ağlayarak, "Kaan! Aç kapıyı," diye yumrukladı kapıyı.

Arkamda bir yerlerden, "Bir dakika," diyen Kaan'ın sesini işittim. Yusuf Bey ve eşinin yanından geçerken tekrar, "Bir dakika," diyerek izin istedi ve kapının önüne geldi. "Kimsiniz?"

Yalvaran bir sesle, "Aç kapıyı," dedi içerideki kız.

"Yusuf Abi, versene anahtarı." Kaan'ın anahtarı Yusuf Bey'den istemesi üzerine Yusuf Bey ikiletmeden anahtarı ona uzattı. Önümde Erinç, Yusuf Bey ve eşi olduğundan kapının olduğu tarafı net göremiyordum. Kapının kilidinden gelen tık sesini duyunca Kaan'ın kapıyı açtığını anlamamla birlikte kısa boylu, sarı saçlı minyon bir kızın Kaan'ın üzerine saldırması bir olmuştu.

"Allah belanı versin senin," diyerek ve bir yandan da iyice çirkinleşerek üste çıkmaya çalışan bir hâli vardı. "Bunun için mi?" deyip beni gösterince herkes bir anda bana döndü. Durumun idrakine varamamış ve tepki verememiştim. "Hey!" diye kızı susturan Erinç'e baktım, Kaan'ın da ne yapacağını bilememesinden ona yardımcı olmaya çalıştığını görebiliyordum.

Dudaklarımdan bir anda yalnızca benim duyabileceğim bir ses tonuyla, "Ne?" kelimesi çıktı.

Erinç bırakınca biraz daha sakinleşen kız saçlarını geriye atıp çirkin söylemlerine devam etti. "Allah hepinizi kahretsin." En sonunda Kaan'ın da hareketlenip Erinç'i önünden çekerek kıza doğru gittiğini gördüğümde endişelensem de yerimden kıpırdayamamıştım.

"Yine mi sen ya?" diye çıkıştı Kaan. "Niye anlamıyorsun? Neden diretiyorsun?" Ona doğru eğilip duyması için daha keskin tabirler kullanıyordu. "Ya sen arkadaşımın evine girip onun evini nasıl dağıtırsın!" diye avazı çıktığı kadar bağırınca yüksek sesten dolayı gözlerimi yumdum.

"Niye görüldü attın bana? Niye yazmadın ya günlerce? Neden Kaan, neden?" Kapıya bırakılan "Neden?" sorusunu şimdi daha iyi anlıyordum. Cevapsız ve yarım kalan bir şeyleri tamamlamaya çalışan bir kız vardı karşımda. Kaan sinirle ellerini saçlarının arasına daldırıp arkasına döndüğünde göz göze geldik. "Bu sevgilin değil mi senin?"

Küt kesilmiş sarı saçları gözyaşlarından dolayı yüzüne yapışmıştı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve elleri benimkinden hallice titriyordu. Okların yine bana ve Kaan'a döndüğünü gördüğümde olayları kafamda oturtabilmiştim. Kız muhtemelen Kaan'dan ne olumlu ne de olumsuz, herhangi bir geri dönüş alamadığı için sinirlenmiş ve beni sevgilisi sanıp aklınca Kaan'dan intikam almak istemişti. "Lan, ne

sevgilisi?" diye bağıran Kaan'ın sesi bir ara uzaktan gelse de sonrasında netleşti. "En yakın arkadaşım o benim. Dostum!"

"Ben..." deyip kaldı kız. "Ben ikiniz burada kalınca öyle sandım."

Kaan, "En yakın arkadaşların cinsiyeti olmaz Cemre," dediğinde kızın her an ağlamaya meyledeceğini yüzünün buruşmasından anlamıştım. "Bir erkek ve kadın arkadaş olabilir, mesele her zaman cinsiyet değildir." Burnunu çekmeye başladığında ara sıra önüme geçen Erinç'ten dolayı kızı göremeyince ağlamaya başladığını düşündüm.

Kaan'ı daha önce bu kadar sinirli gördüğüm bir anı anımsamaya çalıştım, ama bulamadım. Yaşadığı korku ve tedirginliğin onu epey sinirlendirdiği ortadaydı. Yine de alttan alan Kaan olmuştu. "Kusura bakma," dedi; fakat kendini belli eden bir tavırla hemen ardından, "Ama sinirlendirdin. İnsanların evine izinsiz girip böyle rahatsız etmek ne demek?" diyerek savunmaya geçti.

Tahminlerimin doğru çıktığını kızın ağlamaklı sesinden anlamıştım. Gözyaşlarının arasından, "Ama-" deyip kalmıştı.

"Tamam," dedi Kaan. "Gel, dışarıda konuşalım. Rahatsız oldu millet." Kızın ne diyeceğini dinlemeden kolundan tutup yavaşça merdivenlere yönlendirdi. Onlar inerken Erinç'in Yusuf Bey ve eşine teşekkür edip minnet dolu bir ifade sergileyerek onları evlerine yolladığını tam net hatırlamasam da zihnimde buna dair bir anı da vardı.

Herkes gittiğinde onun güzel gözleriyle baş başa kalmıştım. Hiçbir şey söylemeden yanıma geldi ve belimi kavrayıp kendine doğru çekti. "Gel, güzelim." Eve doğru yürümem için destek verirken kapıdan girdiğimde daha iyiydim. Çantamı pufun üzerine koyup kabanımı çıkarmaya çalışırken birden elini omzumda hissetmemle bırakıp bana yardım etmesine izin verdim. Topuklu ayakkabımın bileğimdeki

klipsini açarken beynim kazan gibiydi. Çok güçlü bir zonklamanın görüş açımı bile zorlaştıran bir etkisi vardı.

Ayakkabılarımı çıkarıp kenara koyma gücünü bulamayınca ayakkabılığın kenarına doğru fırlattım. Erinç, "Bak, Matmazel orada," deyince ayağa kalkıp gösterdiği yere baktım.

Adımlarımı Matmazel'e doğru yönlendirip yavaşça eğildim. Koltuğun kenarına kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu. "Uyuyor," dedim Erinç'e kısık bir sesle. O da karşıdaki koltuğa oturup alerjisinden dolayı Matmazel'e yaklaşmamıştı. Topuklu ayakkabıların ayak tabanlarıma yaptığı sızıyı geçirmek için Erinç'in olduğu koltuğa oturdum.

Bir şey demeden bana bakıyordu. Gözkapaklarıma çöken ağırlığa daha fazla meydan okuyamayarak ve belki de onu son görüşüm olduğu için hücrelerimdeki tüm cesaret moleküllerine güvenerek, "Göğsüne yatabilir miyim?" diye sordum.

Hiç bekletmeden ve cevap vermeden benden taraftaki kolunu uzattı. Ne kıyafetimi ne de makyajımı çıkarmaya takatim vardı, ona sarılıp başımı omzuyla göğsünün arasındaki bölgeye yasladım. Burası öyle huzurluydu ki insanın en ufak bir kederini yok etmeye yeterdi. En büyük zorlukların altından kalkacak gücü buradan alabilirmişim gibi hissediyordum; ama şu an bugünkü duygu selinden dolayı kolumu kıpırdatacak hâlim yoktu.

Bir üşüme dalgası bedenimi yoklayınca hemen, "Üşüdün mü?" diye sordu. Kafamı sallayarak onu onayladığımda yanındaki örtüyü çekip usulca üzerime serdi. Örtünün yünlü yüzeyi vücudumu sıcak tutmama hemen yardımcı olurken Erinç de, "Hem heyecanlandın salonda hem de üzerine bu olunca korktun. Hepsi üst üste gelince şimdi çıkıyor galiba etkisi," diye telkin vermeye başlamıştı.

Erinç'in saçlarımı okşaması uykumu daha da getirince Kaan'ı beklemeye kalmadan bilincimin kapanmaya başladığını hissettim. Benim için dünyanın en huzurlu yeri olan şu zamanda gözlerimi kapattığımda yalnızca onun yavaşça alıp verdiği nefesini işitiyordum.

Rüya gibi geçen anılarınızın son bulduğu bir anda uyandırılmış gibi hissetmiş miydiniz hiç? Ben tam olarak öyle hissediyordum. İçimde, veda etmek zorunda olduğum bir durumun yükü vardı. Mecbur olmak zaten yeterince zorken bir de bunun Erinç olması işleri daha da içinden çıkılmaz bir hâle getiriyordu.

Bir hatıranın başladığı eski apartmanımın siyah demir kapısının önünde durdum.

Kaan, Erinç'e elini uzattı. "Hayırlı yolculuklar kardeşim, dikkat et kendine. Buralara gelirsen de ara mutlaka," dedi uykudan yeni kalkan şiş gözleriyle ona bakarken. Sabah Erinç'i uyandırmadan koltuktan kalkmaya çalışırken başarısız olup onu uyandırmıştım. İkimiz de bir şey diyemiyor, bir eylemde bulunamıyorduk. Bu eylemsizliğin içinde daha fazla yüzemeyerek Erinç gitmek için niyetlenmişti. Kaan'ı da uyandırıp onunla apartmanın önüne inmiştik.

Erinç hemen Kaan'ın elini sıkarken aynı zamanda da sarılmışlardı. "Hakkını helal et, Kaan," dedi dostane biçimde. "Gidip dönememek var."

Kaan güldü. "Sen de helal et. Dönüp bulamamak da var."

Sesli olarak helal olsun demeseler de hâl ve tavırlarından helal ettikleri belliydi. Kenarda durmuş önümde vedalaşan onları izlerken Kaan hem bana hem ona bakıp, "Ben yukarı çıkayım. Tuvalete gideceğim," deyip siyah kapıyı itip içeri girdi. Onun da bu vedadan etkilenen bir tarafı vardı.

Yalnız kaldığımızda kaldırımın yoldan tarafında bulunduğundan, kapının yanında bekleyen bana doğru yaklaştı. Bir süre hiçbir tepkide bulunmadan bana bakarken ben ona bakamıyordum. İçimde hiç veda etmek istemediğim bir yerden zorla götürülüyormuş gibi bir his vardı. Bir süre kabanının üzerindeki düğmesini öylece izleyerek orada bir şey söylemesini bekledim.

Beklerken zaman durmuş gibiydi. Zavallı yelkovan, dedim içimden. Hıçkırıklarını kulağımda hissedebiliyordum. Korkunun ecele faydası yoktu nihayetinde. Böyle olması pek çok şeyi değiştirecekti. Eski hayat düzenim biraz sonra yine kaldığı yerden devam edecek ben de hazırlandıktan sonra yine sağımdaki yoldan devam ederek işlek caddeye çıkıp duraktan otobüse binecektim. Bazı şeyler tersine ne kadar inanırsan inan değişmez dedim kendime. Kabullenmek gerekirdi, tıpkı şu an bir vedayı kabullenmem gerektiği gibi.

Bakışlarımı ona çevirip gözlerinin içine baktığımda ifadesi değişti; fakat bu ifadeyi tanımıyordum. Her zamanki hâli değildi sanki. Bakışlarında sabit tuttuğu kararlılığı kalbimi parçalamaya devam ederken gözlerinde çözemediğim o değişik bir anlam vardı.

Bir anda kendimi onun kollarında bulduğumda kafamda uçuşan düşüncelerden dolayı sersemlemiştim. Ansızın beni kendine çekip sarılması afallatsa da hemen toparlanıp kollarımı boynuna sardım. Kokusu geçtiğimiz üç haftada ona dair her şeyi nasıl saydam bir hâle getirdiyse şimdi de o saydamlığı ölesiye kırmaya çalışıyor gibiydi. Ona dair unutmaya çalıştığım ne varsa şimdi hepsi zihnimdeydi.

Çok severdiniz, çok arzu ederdiniz ve araya o zaman girerdi. Araya giren zamanla unuttuğunuzu ve bir daha hiçbir şekilde aynı hissedemeyeceğinizi düşünürdünüz. Bir gün ona ait olan bir nesne içinize batardı... Tıpkı böyle hissediyordum. Onun yanımda olmayan o üç haftalık varlığı da burada benimleydi şimdi.

Birden burnumu çekince ağlamaya başladığımı onunla birlikte ben de o an fark ettim. Düşüncelerim öyle bulanıktı ki içimdekinin dışıma nasıl yansıdığına dikkat edememiştim. Beni yavaşça itip yüzüme baktı. Gözümden akan bir damla yaşı eliyle hemen silince sanki her an bunu bekliyormuş gibi orta derece bir sinir boşalmasıyla ağlamaya başladım.

Hiçbir şey demeden tekrar sarılıp saçlarımı okşadı. Gözyaşlarıma engel olamadıkça sinir olsam da ona sarılıp ağlamak beni rahatlatıyordu. "Yarışmayı kaybettiğimiz için mi ağlıyorsun yoksa ben gidiyorum diye mi?"

Esprili bir tavırla sorduğu soru düşüncelerimi yarıp kendine yer kazandı. Güldürme çabası işe yaramıştı, gözyaşlarımın arasından gülebilmiştim. Başımı omzundan kaldırmadan esprisine karşılık verdim. "Yarışmayı kaybettiğimiz için..." Sesim boğuk çıksa da o anlamıştı. Göğsünün inip kalkmasıyla onun da güldüğünü anlamıştım.

Saçlarımı okşarken birden durup onun yüzüne yakın olan sol yanağımı öptü. "Kendine iyi bak, olur mu?" Onun omzuna yasladığım sağ yanağımın gözyaşlarımdan dolayı ıslak olduğunu bildiğimden kendimi geri çekip ona baktım.

Saçlarımı geriye atıp ıslanan yüzümü amatörce sildim. "Kötü bakacağım," dedim saçlarımı bir kez daha geriye atarken.

Şaka yapıyor olsam da gülmeye başladığında bu defa onunla birlikte gülmedim. Gülüşündeki her bir detayı izlerken ayrı üzüldüm gitmesine. "Seni tanıdığıma çok mutluyum," dedi gülüşünü sonlandırdığında.

Kafamı sallayarak öne eğdim. Ağladığım için burnumun tıkalı olduğunu belli eden bir sesle, "Ben de," diye karşılık verdim. Başımı önüme eğdiğimde göz göze geldiğim çantamla az daha unutacağım hediyeyi anımsadım. Hızlıca dünkü portföy çantamı açıp zaten onunla aynı boyda olan Venüs'ü çıkardım. Çok kalın bir kitap değildi. Ona uzatıp, "Senin olsun," dedim yine yüzüne bakmadan. "Matmazel yırttı burayı. Yenisini de çıkarttıramadım."

Venüs'ün basılı olduğu kitabı eline aldı. Yırtık kısımda parmaklarını dolaştırırken aklında başka bir şey olduğu belliydi. İnceliyor gibiydi, ama incelemiyordu sanki. "Bu benim hayatımda aldığım en anlamlı hediye," dedi sakince. Yırtık olan kısımdan içindeki yazılar görünüyordu, o kısma uzun uzun baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Çok teşekkür ederim."

Teşekkürünü duymazdan geldim. "Eğer bir gün kalbinde bir yerlerde Venüs'e rastlarsan onu çok sevdiğimi söyle," dedim içimdeki sese güvenerek. "Onu tanımak çok güzeldi."

Hiçbir şey demeden öylece baktı. Hediye onu çok mutlu etmişti, beklemediği bir hareket olduğu belliydi. Gözlerinde hem mahcup hem de minnettar bir bakış vardı. Elimi yanağına koydum. "Ben yarışmayı kaybettim; ama seni kazandım. Bu da dünyanın tüm yarışmalarına bedel." Sakallarını severken, "Git hadi," dedim. "Uçağını kaçırma."

Elini yanağımdaki elimin üzerine koyup yanağından çekti. Bu hareketi bana tanıdık geldiğinden garipsememiştim. Sonrasında elimi bırakmadan eğilip öptü, "Gir içeri sen," dedi elimi bırakırken.

İtiraz etmedim. Ona tebessüm ettikten sonra siyah demir kapıyı itip içeri girdim. Sırtımı demir kapıya yasladıktan sonra tekrar başlayan gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek derin bir nefes aldım.

Bir yanımda alevler vardı, hareket ettikçe canım daha çok yanıyordu; diğer yanımda ise batan sivri iğneler vardı ve onları sökmeye çalışıyordum. Acısı içime işledikçe kalbimi yakan tiz bir sızısı vardı. Tümünü düşünmeyi reddediyor, iki ıstırabın da beni ele geçirmesine izin vermiyordum. Sonra bana iki güzel şey bahşedildi: İlk olarak burnuma parlak bir okyanusun mis gibi kokusu geldi, ikinci olarak mavisini en son gördüm. Maviliği güven, kokusu huzur verdi. O birleşimin karşısında, bir de ilk kez karşılaşıyor olmanın verdiği acemilikle, başım döndü ve afalladım. Hayatımda gördüğüm en güzel ikiliydi, ikisi de sendin.

"Elbet bir gün buluşacağız
Bu böyle yarım kalmayacak."

Zeki Müren

Denizin çoğu şeyi alıp götürdüğüne şahit olmuştum. Yeri geldiğinde unutmak istediğim tüm kayıplarımı bile emanet ettiğim deniz ve maviliği beni bir kez olsun kırmamış ve içimdeki alevleri dindirmeyi başarmıştı.

Erinç'in gitmesinin üzerinden saatler geçmişti. Uçaktan çoktan inip annesi ve babasına yapacağı sürprizi gerçekleştirmiştir diye düşünüyordum. Tüm korkularına sırtını çeviremeyip gitmesine kızmıyordum; çünkü insan bir anda korkularına sırt çevirebilen bir canlı değildi. Fark etmese de bu korkuların temelini onu koruyacak tedbirlerle çevreleyip öyle karar veriyordu.

Bugün işe gitmemiştim. Saatlerce sahil kenarlarında yürürken düşünmüş ve içimdekileri denizin ferah kokusuna akıtmıştım. İçimi sakinleştirse de oradaki ağırlığı tam olarak söküp almamıştı. Üzüntü değildi, kırgınlık zaten değildi; yalnızca bir şeylerin yarım kalmış olmasının ve bunu

tamamlayamamanın vermiş olduğu o izansız bir baskıydı. Mideme vursaydı tüm gün iştahtan kesebilirdi; ama direkt kalbe vurduğundan onu etkiliyordu.

Tüm gün boyunca ciğerlerimi doldurduğum iyot kokusunun rahatlatıcı etkisine güvenerek eve geri dönmüştüm. Eski evlerin yuva olduğu sokağımın eğimli ve dar kaldırımından giderken ellerimi o duvarların üzerinde gezdirdim. Her ne kadar çok seviyor olsam da Erinç'in önerisine uyup yeni bir eve taşınmak daha anlamlı geliyordu. Hem eve sinen anıların enerjisini durdurmak hem de yeni bir başlangıç için yapılacak hamle, kendimce şu sıra verebileceğim en doğru kararlardandı.

Apartmanın demir kapısını itip içeri girdiğimde etrafımı saran hislerin hepsini görmezden gelerek merdivenleri çıkmaya başladım. Öyle anılarıma misafirlik etmişti ki bu apartman, şimdi hepsine dar geliyordu. Bu darlığı her girdiğimde hissetmek istemediğimden akşam Kaan'la konuşup yeni ev işinde bana yardımcı olup olmayacağını soracaktım.

Anahtarın kilidin içinde dönen sesi, evde ve dairenin olduğu holde yankılanırken içerinin yüzüme vuran huzurunu kucakladım.

İçeri girdiğimde Kaan'ın olmadığını anlamıştım. Koltukların üzerine çöküp kalmış bir sessizlik vardı. Düğmesine basıp açtığım salon ışığı görüş alanımı aydınlatırken Matmazel kitaplığının yanında duran yatağından koşarak yanıma geldi.

Koridorun ampulü geçtiğimiz ay fazla akımdan patladığından yanmıyordu; değiştirmeye de zaman bulamamıştım. Çizmelerimi çıkarırken koridorun ilk odası olan yatak odamın ışığının bir anda açılmasıyla bakışlarımı hızla o tarafa çevirdim.

...natiralarin yine zamanin bir iz... oldugunu söylemek mumkündü. ...nda kutulan olgular ancak bir ...manla a...sanıyo... Ke... ...yen ...e düşünc...eri...nuktadan ...r zaman d...iminde ...ığa ...ını g...düğümüz gu...n o s...tle k...li-n kalıc...nliyordu. ...imi ... dakikayı savunuyor, kimi zaman da içinde bulundu...z ...ci bitirmesi için yelkova... sessi...e yalvariyorduk.

Güldüğü zaman saçları...n dudak ...narlarına kadar akan mu...ber bir ...-zelliği vardı.

Hayatımda gördüğüm en güzel ikiliydi, ikisi de sendin.

Yelkovanın akrebi kovalayan tik tak sesi beynimin bütün kenarlarına çarpıyor, köşelerinde aksediyor, kulaklarımda yankılanıyordu.

O gitmişti ve o giderken ben arkasından onu değil, yerdeki kurumuş yaprakları izlemiştim.

Bedriye Zobu

İçinde alevlenen, yandıkça küllenen, kalbinin odacıklarına dolan külleri boşaltmaya çalışırken bunu başaramayıp bari acımasın diye o odacıklara beton dolduran bendim. O betonun sertliğiyle her bir tebessümümde önümde beliren duvar da benim eserimdi. Tek bir kişiye yıktığım o duvarların altında kalmıştım işte. Tam da bugün. Ortalama bir buçuk saat önce.

Zamanın dinginliği üzerime ...
...ydı. ...ıkça ...
...ğın ...

...
...
...

DOKUZ
OTUZ

Çektiği tüm sancılara rağmen mutlaka bir şeylerle tamamlanmayı başaran bu dünyadan esinlenerek yazılan *Dokuz Otuz*, çift taraflı bir roman olup olay akışı kendisini farklı bakış açılarıyla devam ettirmektedir. Dilediğiniz kısımdan okumaya başlayabilirsiniz.

Bir ömürden geçen tüm dokuz otuz'lara adanmıştır.

"Ben senin kalbimdeki varlığını yok etmek için çıktım bu yola,
daha seni bulamadan kendim kayboldum."

ÖNSÖZ

Neden mi *Dokuz Otuz*?

Belli vakitlerden geçerek belli yaşlara erişiriz. Olmasını iple çektiğimiz her olayın belli bir zamanı vardır ve hepsi sabırla onu bekler. Tıpkı *Dokuz Otuz*'un üç sene beklemiş olması gibi. Bu üç yılda evrildi, büyüdü ve değişti; fakat birbirini tamamlayan zaman dilimlerinde meydana gelmesi aynı kaldı. İçerisindeki pek çok karakterle yolunuzun kesiştiğine eminim, ya da hâlen onlarla karşılaşmadıysanız zaman sizi o insanların yanına mutlaka götürecektir.

İnsan, ömründe çok çeşitli insanları tanıyor ve bazı vakitleri bazı insanlara uyduramıyor. Günler bazen bir çizgi roman gibi geçiyor ve son günü gelmiş çoğu şeye yetişilemeyebiliyor. Bu hengâmede zamanı atlıyoruz. Bazen zamanı öldürüyor, bazen boşa geçiriyor; bazen o zamanı birilerine veriyor, bazen onu kolluyor ve en nihayetinde bazen kalbimize takılan çoğu şeyi zamana bırakıyoruz. Günlerden, vakitlerden, ömürden geçirdiğimiz her saatin bir hikâyesi var aslında. Tüm bunları temsil etmek için bu kitabın adı *Dokuz Otuz.*

Belki günün belli bir yerine sinip kalmış bir dokuz otuzunda tekrar denk geliriz.

Kim bilir?

"Dokuz otuz."

Genç adam beyninden düşünceleri akıtarak elindeki kalemi çevirirken, gözleri tek bir noktaya sabitlenmişti. Bir yazarın ne düşündüğünü ya da ne yazacağını kestiremezdiniz. Kaşları hafif çatıktı, yeni çıkan sakalları onda ayrı bir ruh yaratıyordu ve bu ruhun çizdiği sıfatta yazacağı kitaba kendisini de dahil etmeye çalışan bir adamın ifadesi vardı.

Velakin yapamayacağının farkındaydı; bir yazar kendisini satırı oluşturan o iki ince basit çizginin arasına hapsedemezdi. Bedeni bir kafese bağlıydı belki; fakat bir ruhu ya da beyni hapsetmek, zincirlemek ya da sert halatlarla bağlamak kabul edilemezdi.

Zavallı akrep, yelkovanın peşinden koşamayacak kadar yorgun hâlde olduğunu belli edercesine ağır hareket ediyordu. O gün, diğer günlere nazaran hiç olmadığı kadar yavaş geçiyordu.

Genç adam avuç içlerini ahşap masanın kenarlarına bastırıp kendini geri itti. Tekerlekli ofis sandalyesi parkede tok bir ses cereyan ettirirken genç adamın ruhu ve içinde bulunduğu durum vahimdi.

Saatin akrebi dokuzu gördükten bir süre sonra yelkovan da dördün üzerinden geçişini tamamlarken ayağa kalktı. Oturduğu masada bu kadar uzun süre vakit geçirmek, yaptığı işin en acımasız tarafıydı. Bundandır ki çoğu zaman eziyet gibi gelse de hâlinden memnundu. İki dakika daha yaşatmak için çabaladığı o karakterler, onu uykularından ediyordu.

Yelkovan altıyı bulduğunda önünde ona acıyarak bakan beyaz kâğıdın üzerine beyni tezahürata geçmeden yarısı suyla dolu bardağı döktü. Bilgisayarın ekranını kapatırken gözlerini yakan o beyaz kâğıdın sönüşünü bir karakterinin gözünden izledi.

Saat dokuz otuzdu.

Yelkovanın akrebi kovalayan tik tak sesi beynimin bütün kenarlarına çarpıyor, köşelerinde aksediyor, kulaklarımda yankılanıyordu. Uzunca bir süre yatakta sırtüstü uzanıp tavanı izledim.

Dışarıda esen rüzgârın ağaç yapraklarına takılan sesi, açık olan pencereden hışırtı hâlinde içeri giriyordu. Güzel ama boğuk bir hava vardı. Kapalı havalardan ilham alan biri değildim; rüzgârlı ve boğuk günlerden hazzettiğim söylenemezdi. Zihnimden geçen bu düşüncelere karşılık olarak yağmur öncesi bulutlardan gelen ışık, saniyeyle ölçülecek bir zaman diliminde odanın içerisine doldu ve yine aynı saniyede odayı terk etti.

Kuvvetli bir gök gürültüsüyle birlikte çıkan esintide masadaki kâğıtların uçuştuğunu duyunca başımı kaldırıp ayakucumda ve pencerenin önüne konumlanmış masaya baktım.

Uzun zamandır içinde bulunduğum o boşluk hissini kâğıt, kalem ve kelimelerle doldurduğumdan boşluğun tanımını yapamayacak bir duruma gelmiştim. Herhangi bir tarifi olmayan bu durumu karşı tarafa aksettirebilmem oldukça zordu.

Düşüncelerim bedenimi ağırlaştırdı. Gözlerimi kapatacağım esnada kâğıtların sesini tekrar işittim. Kalkıp dökülen-

leri toparlayıp pencereyi kapatmam gerekiyordu, aksi taktirde yazılarımın ve masanın üzerindeki eşyalarımın başına bir şey gelecekti. Yazdıklarımın ve bilgisayarımın ıslanıp zarar görmelerini istemiyordum.

Parmaklarımla şakaklarıma hafifçe kuvvet uygulayarak sinirsel gerilimimi azaltmaya çalıştım. Kendimi zorlayarak yataktan doğruldum. Benim doğrulmamla yatağın yaylarından çıkan tiz demir sesi, eski bir yatak olduğunu bağırır gibi odayı doldurdu.

Ayağa kalkıp masaya doğru ilerledim. Kâğıtları üst üste düzenle koyup masanın kenarında duran dosyanın içerisinde iliştirdim. Pencereyi de kapatıp kolunu aşağı indirerek olası bir rüzgârda açılmasını engelledim. Kapalı pencereden bir süre dışarıyı seyretmek uyumaktan daha cazip geldi. Boğaz masmaviydi, üzerindeki tüm yaşanmışlıklara rağmen hâlen bütün güzelliğini koruyordu. Takdir edilesi diye geçirdim içimden. Sahilde yağmura yakalanan insanların koşuşturması, durağın siperliğinin altında kulaklığını çıkarmadan bekleyen birkaç genç ve tempolu adımlarla sahilde köpeğini gezdiren kadın dışında dışarıda kayda değer bir şey yoktu. İnsanların gündelik telaşları, kim olduklarına bağlıydı. Kim iseniz gündelik telaşınız da ona göre şekilleniyordu, sorumluluklarınız da gündelik işlerinizde yer alan telaşı belirliyordu. Sorumluluğunuz ne kadar büyükse, gündelik telaşlarınız da o denli şiddetli oluyordu.

Uzun zamandır, hayati fonksiyonlarımı yerine getirmek dışında, kendi adıma bir sorumluluğum yoktu. İhtiyaçları için yardımcı olacağım bir evcil bir hayvanım, sorumluluğum dahilinde olan bir çocuğum ya da ilgileneceğim bir kız arkadaşım yoktu. Yalnızca yurtdışında kendi hâlinde yaşayan bir ailem vardı. Eğer sanat sorumluluk sayılsaydı bir de ara ara kitapların ve dergilerin yayımını yapan bir ofise kesitlerini yolladığım bir kitabım vardı.

Kendime ait bir evim, bir arabam ya da bunlara benzer herhangi bir şeyim yoktu. Bir şeylere sahip olmanın insanı ciddi kısıtlamalara iteceğine inanıyordum. Özellikle ciddi sorumlulukların büyük kısıtlamaları da beraberinde getirdiğine şahit olmuştum. İnsan neye sahip olacağını intizamlı seçmeli ve iyi bir karar vermeliydi.

Önünde durduğum pencerenin tülünü tutarak manzarayla görüşüm arasına zarif sayılacak bir set çektim. Tülün zayıf geçirgenliği görüş açımı kesti ve dışarıyla içinde bulunduğum odayı birbirinden ayırdı.

Hislerin avlanabilir olduğunu lisede öğrenmiştim. Kimi zaman bir ömre sığdırılamayan mutlulukların sürmesi ve hep benimle kalması için çok özel bir metodum vardı: onları saatlere hapsetmek. İçimde büyüttüğüm çoğu şeyin anıları, meydana geldiği saatlere tabiydi.

Anılarımı derliyor ve içlerinden en naif ve anlamlı olanlara saatlerden yuva yapıyordum. O yuvada mutlu olmaları için de onları yazıyor, olası bir güçle yuvalarının yıkılmasına izin vermiyordum.

Bazı kelimelerin her insan üzerinde etkisi olmazdı. Kelime tanımını bilse de açıklamasının altında kalanlara değil, kafa sallayanlara denk gelirdik kimi zaman. Yuva kelimesini bu gruba dahil etmek doğru olurdu. Yuvayı daha çok evlenmek, biriyle tek çatı altında yaşamak olarak düşünenlerin sayısı bir hayli fazla olsa da yuva aslında ait olmaktı. Bir eve, bir yastığa, bir duvara... Kimi zaman da bir pencere pervazına. Bir insan da başka bir insanın yuvası olabilirdi. Bu aidiyeti farklı bir tanımla açıklayan ya da farklı bir biçimini öğrenip benimsemiş birine onun soyut hâlini açıklamak çok zordu. Yuvayı kült şekilde yalnızca biriyle evlenmek olarak kabaca tanımlayan birinin o yuvanın sıcaklığını anlatması pek tabii kolay olmasa gerekti.

O yuvanın sıcaklığına sindirdiğim anılarım, yazılarım ve içerdiği detaylar benim için önemliydi. Kimi zaman güneşin yüzünü göstermediği buz gibi soğuk ve hoyrat geçen o kış günlerinde bahsini ettiğim yuva sayesinde ısınırdım.

Bugüne değin yuvası yıkılan iki anımdan birisi doğum günüme aitti. Yirminci yaş günümün benim için özel oluşundan kaynaklı hapsettiğim saat dilimi, beş sene sonra kendini imha etmişti. Neyse ki parçalanmasının ardından iki sene sonra yıkılan yuva tekrar kurulmuş gibi bir hâl almıştı. Yirmi beşinci yaşımda yıkılan yuvanın yerini de yirmi yedinci yaşımda farklı anılarla yeniden doldurmuştum. Yuvası yıkılan ikinci anım ise... Onun yerini henüz dolduramamıştım.

Midemin ağrısıyla düşüncelerim yarıda kesildi. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Yeme düzenimin bozulmasından dolayı henüz yeni acıkıyordum.

Şifonyerin üzerinde duran telefona yataktan kalkmadan uzanıp tuş kilidini açtım. Telefonumdaki uygulamadan ağır olmayan ama doyurucu bir akşam yemeği sipariş ettim. Telefonu yanıma bıraktıktan sonra gözlerimi yumdum. Yağmur dinmişti. Dışarıda sessizlikten başka bir şey yok gibiydi.

Kaldığım oteli manzarasından dolayı seçmiştim. Pencereyi açtığımda önümde masmavi parlaklığıyla boğaz, tüm güzelliğini her sabah kaldığım odaya yansıtıyordu. Bu güzelliği gördüğü için gözlerim çok şanslıydı.

Denizin ve mavisinin bağışlayıcılığına inandığımdan, denizleri ve sahilleri çok severdim. Tüm yerleşim yerlerini kendine has özellikleriyle beğensem de kırsal bölgeler denize kıyısı olanlara kıyasla bana yavan gelirdi. Denizin sonsuzluğunda yer alan ufuk çizgisine yaslanıp iyot kokusunu ciğerlerime çekmek eşsiz bir ziyafetti. Özellikle akşamüstü zamanları...

Yatağımdan doğrulup üzerimdeki yorganı dizlerime

indirdim. Yemekten önce biraz çalışsam iyi olacaktı. Ayağa kalkıp odanın sağ duvarının ortasına konumlandırılan yataktan pencerenin pervazına yaslanmış masanın başına geçtim. Bilgisayarın açma tuşuna bastıktan sonra ekranının kendine gelmesini beklerken akşamları dahi ışıl ışıl parlayan İstanbul boğazını izledim. Şefkat dolu ve sahipleniciydi.

Belli bir zamana tutunamadığım günlerde, içinde yaşadığım sakinliğe yaslanıyordum. Kargaşa ve koşuşturmadan uzak olan yaşantımın o zamanlarında kendimi içine çektiğim dinliğin hem hoş hem de nahoş kollarına bırakıp orada günün bitmesini beklerdim. Bugün de bana tutunma imkânı vermeyen günlerden biri olduğunu hissediyordum. Belli bir süredir son kullanma tarihi geçmiş gibi günler yaşıyor ve farklı bir yerin iyi olacağını tahmin ediyordum. Bu durumu bir hastalıkla tarif edecek olsaydım eğer, sindirim rahatsızlıklarından birini söylerdim. Bir zaman sonra geçeceğini bilmeme rağmen o an yaşanan rahatsızlığın hiç bitmeyecek gibi gelmesi, yaşadığım son günlerin açıklaması niteliğindeydi. Sona ereceğini bilsem de bir girdaba çekilmişim gibi bir hissiyat vardı içimde. Bu düşünceleri her ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da günün bir anında tekrar zihnime yerleşiyordu. Kendini hatırlatan hislerin samimiyetine inanmıyor ve bu duygulardan büsbütün kaçıyordum.

İlk olarak e-postalarımı kontrol edip dönüş yapılacak herhangi bir ileti göremeyince yarım kalan dosyama geri döndüm. Önceki kısımları okuduktan sonra devamındaki bütünlüğü kesmemek adına dikkat kesilip öylece beyaz ekrandaki yazımı okudum. Devamını yazma bölümüne geçtiğimde klavyede dokunduğum her harf hızla yine beyaz ekrana yansıyordu.

Düştü Venüs, yekpare bir gençliğin orta yerine indirdi lanet hançerini ve delindi kal-

Kaleme almak üzere olduğum yazımın üzerine kapının tıklatılmasıyla düşüncelerim Venüs'ün hançeriyle parçalanır gibi bölündü. Sandalyeyi geriye doğru itip ayağa kalktım.

Kapıya yaklaşırken, "Buyurun?" diye seslendim.

Genç ve kalın bir ses, "Yemeğinizi getirdik," diye cevapladı. Adımlarımı hızlandırıp kapıya ilerlerken duvarın soluna monte edilmiş kitap rafından kredi kartımı aldıktan sonra kapının koluna uzandım ve kapıyı açtım.

"Merhaba."

"Merhaba." Kartımı uzatıp bana doğru yöneltilen yemeğin poşetini aldım. Poşetten gelen yemek kokusu bir anda duyularıma ulaşınca aslında ne denli acıktığımı o an daha iyi anlamıştım. Kartın okutulduğu pos cihazının ince tiz tuş sesleri otelin koridorunda yankılanırken şifreyi de girerek yemeği alabilmeyi başardım. "Afiyet olsun."

"Teşekkürler. Kolay gelsin."

Kapıyı ayağımla iteleyerek kapatıp masaya ilerledim.

Pencerenin kolunu tutup yavaşça yukarı kaldırarak camı açtım. Avuç içlerimi pencerenin pervazına bastırıp kollarımdan güç alarak ileriye yöneldim. Odanın içine sinen baharat kokusu birkaç dakika sonra yerini soğuk havanın kucakladığı iyot kokusuyla karışık ferah bir kokuya bırakacaktı.

Yüzümü okşayan soğuk rüzgâr, gücünü sahilin çevrelediği mavilikten alıyordu. Tüm şehri etkisi altına alan ve üşüten rüzgârın sakinliği güzeldi. Hiç bilinmeyen bir ülkede, hiç öğrenilmemiş bir dili dinlerken hissedilen o tuhaf his bir anda her yanımı sardı. Üzerime sinen bu telaşın da kendini savunan haklı bir yanı vardı.

Pencerenin pervazından öne verdiğim ağırlığımı geriye çekip masadan bir hayli uzaklaşan sandalyeyi yerine geri getirdim. Hafifçe öne eğdiğim dizüstü bilgisayarımın ekranını geriye itip yarım kalan metnimi yüzeysel olarak gözden geçirdim.

... bir başkasından gelişine şahit olmamışızdır; çünkü biz o boşlukları kendimiz doldurmuşuzdur. Düşündü Venüs, acı baki değilken senelerinin acıdan kıvranarak geçirmesinin mânâsızlığını...

Ezerek geçtiği senelerin nostaljisini çığlıklarla anlatan

eski İstanbul'un Arnavutköy'ündeki küçük bir otelde; işlerini evden yürüterek halleden biri olarak sabit bir yerde işi olmayan, aidiyetten çekindiğinden bir arabası ya da kız arkadaşı olmayan ve kaldığı odayı dahi evi yapamayan bir adamdım. Tüme vurduğunuzda pek bir şeyim yoktu. Yalnızca her insanın hayatında olduğu gibi benimle her yere gelen naif bir *Venüs*'üm vardı.

Düşündü, düşünmekle yetindi; planladı, planları kâğıtta kaldı. Gitmek istedi, kaldırıma bile çıkamadı. Üzüldü, üzemedi. Kırıldı, kıramadı. Parçalandı Venüs.

Kimi zaman bir kardeş edasıyla sarıp sakladığım Venüs, kimi zaman bir ağaç olup üzerime devrilebiliyordu. Kalbinizin derinliklerini iyice yokladığınızda Venüs'ü görecektiniz. Her yere götürdüğünüz, her yerden getirdiğiniz, incindiğinde canınızın yandığını hissettiren, sinirlendiğinde korkutan, yeri ve zamanı geldiğinde içinize çekilip düşündüğünüz Venüs, evrende var olan tüm insanların sahip olduğu incelikli ve değerli bir olguydu. Alan kitaplarında yazmazdı; ama Venüs'ü tanımak anlamlı bir işti. Herkesin de tanımasını temenni ederdim.

Venüs'ün odak noktasının sevgi olduğu açıktı. Tüm kırgınlık ve bitişlere rağmen sevgiye sırtını çevirmemesi bunun kanıtıydı. En katı tutuma sahip insanların dahi iyi bakıldığında belli olan minik sevgileri vardı. Tüm yardımseverliğini ve vazgeçişlerini hesaba kattığımızda, yıkıma uğrayan Venüs aslında yaraları da ifade ederdi.

Her şeyin birbiriyle ters yönde hareket ettiği, bir şeyin ilerledikçe diğerinin içine gömüldüğü bir yaşamın içinde maval okumak bir ömür için çok yüklü bir hareketti.

Yemek sonrası alelacele hazırladığım kahvemden bir yudum alıp parmaklarımın klavyenin üzerinde gezinmesine izin verdim.

... Her şey aksidir birbirinin. Birinin tamamlayamadığı, diğerinin içine çöker...

Her çöküşün ayrı bir anısının olduğu düşünüldüğünde, insanın kalbinden akan pişmanlığın da geçici olmadığını bilmek gerekirdi. Pişmanlıkla çatışan vicdanın sustuğu tek an, umut edilen anlar oluyordu. Eğer insan umuduna söz geçirebilseydi elbette vicdanını da rahata erdirebilirdi. Çatışmaların, kaosun ve keşmekeşliğin olduğu durumlarda da bu pek mümkün olmuyordu.

Yağmurun yapraklara değdiğinde çıkan tek tük esintiyle karışık damla sesi, birkaç saniye sonra hızını arttırdı. Yerimden kalkıp pencereyi kapattım. Camdan yansıyan aksimle göz göze gelince saçlarımın uzayıp alnıma düştüğünü fark ettim ve sol elimle geriye ittim. Belçika'dan döndüğümden beri dikkat ettiğim bir nokta vardı: İstanbul'daki gece ışıkları gökyüzünün tamamen siyah olmasına engel oluyordu. Dolunaya bakarken bu durum bir kez daha dikkatimi çekmişti.

"Birileri gider ama birileri mutlaka gelir, sevgili okur," der bir yazar. Ayrıca aynı yazar romanını, "Kalbinin sıcaklığı gözlerimi yakmıştı," diye tamamlar.

Çok klasik olacağı üzere her bitişin bir başlangıç olduğunu, her başlangıcın da bir bitişten sonra meydana geldiğini idrak etmemin genç yaşlarımda olduğunu söyleyemeyecektim. Yine böyle bir havada, böyle bir yemeğin üzerine, kırgınlıktan yorulduğum bir gecede, bir kitabı bitirmeye çalışırken öğrendiğim ve hemen de idrak ettiğim bir öyküydü. Sayfaları azdı, ama sayfaları karıştırırken öğrendiklerimi daha önceki okuduklarımda göremeyişime öfkelendiğimden bitirmesi bir hayli uzun sürmüştü. Kırgınlığımdan kaynaklı olan yorgunluğum kitaplar sayesinde geçer gibi olsa da bunun kalıcı olduğunu hissederdim ve kendime kızgınlı-

ğımla yetinirdim. Yetinmek ne yorgunluğu ne de kızgınlığı geçiriyordu, yalnızca dindiriyordu.

Kırılmanın ve yorulmanın ölçütü aynı değildir. Kırıldıkça yorulursun. Yorulduksa iyileşirsin.

Kâfi geldiğini düşünerek son cümleme nokta koydum. İçinde bulunduğum gaddar boşluk hissi yazılarıma ket vuruyor, çamaşırların çekmesine neden olan çamaşır makinesi gibi onları küçültüyordu. Düzenleme yapmak için göz atarken giymeye kıyamadığı kıyafetin çektiğini gören çocuk gibi hüzünleniyordum. Lakin boş vermek de olmazdı.

Ayağa kalkıp yatağımın içinde bir yerlerde olan telefonumu bularak rehbere girdim. Saat bir hayli geç olmuştu, ama uyumadığını bildiğimden aramaya çekinmiyordum. Ben kaldığım otele internetten yapmış olduğum bir alışverişin paketini beklerken başka birinin kargosuyla geldiği gün tanıştığımız Ahmet, benim kısa sürede güvendiğim nadir insanlardan biri olmuştu. Orta boylu, boyuna göre zayıf bir gençti. Çok küçük yaşlarda çalışmaya başlamış, Ege bölgesinin incisi diye sıfat almış İzmir'den yıllar önce İstanbul'a taşınmış, Muğlalı bir delikanlıydı. Kendi imkânlarıyla burada kurduğu düzeninde şimdi kız kardeşiyle birlikte yaşıyordu.

İstanbul'daki ilk arkadaşlarımdan olan Ahmet'in kurye olarak çalıştığını ve çalıştığı kargo şirketinde bana yardımcı olacağını öğrenmek beni mutlu etmişti. "Efendim abi?" Belli ki dışarıdaydı. Yürürken telefonu yanıtlamaya çalıştığı sesinden kendini belli ediyordu. Hattın diğer ucundan korna sesleri geliyordu.

"Alo, Ahmet. Rahatsız ettim ya bu saatte." Başımı kaşıdım. Aramaya her ne kadar çekinmesem de karşımda duran aynadan yüzümde mahcup olan birinin yüzünü görüyordum.

"Yok abi, eve dönüyordum. Nasılsın, iyi misin?"

Aynadaki yansımamla bakışmamı kesip masaya yönel

dim. Bilgisayarda ayrı bir sekme açıp e-posta adresime girdim. "İyiyim iyiyim, sen nasılsın görüşmeyeli?"

"İyidir abi, iş güç devam ediyoruz." Arama sebebimi bildiğini düşündüğümden Ahmet'in insanı yormayan bu yanını çok seviyordum. Telefonu açışında bile yardımcı olmaya istekli birinin sesi duyuluyordu. Bu denli yardımsever ve güvenilir biri oluşuyla gurur duyuyordum.

"Benim bir postam vardı yine, onun için aradım." Ekranda yeni gönderi seçeneğine tıklayıp dosyayı gönderi penceresine ekledim.

"Tabi abi, ama izinliyim yarın. Arkadaşa derim, o halleder."

"Tamam o zaman, gönderiyorum şimdi sana." Yazdığım e-posta adresini ve iliştirdiğim dosyayı kontrol ettikten sonra gönder butonuna tıkladım. "Çok sağ ol, Ahmet."

"Ne demek abi. Katkımız oluyorsa ne mutlu." Anonim gönderdiğim dosyalarımın gönderimini Ahmet sağlıyordu. Bu konudaki titiz yaklaşımımı bildiğinden nedenini de sormuyor, isteğimi hiç de kırmıyordu. Yazdıklarımı okuduklarına olan inancım çok düşük olsa da yine de onları göndermek içimi rahatlatıyordu.

"Oluyor tabii, olmaz mı... Katkı ne demek..."

Güldü. "Ben yarın hallettiririm o zaman, haber veririm sabah."

Yürürken bir yere yetişeceğini anlatan sesine karşılık ben de hemen konuyu bağlayarak telefonu sonlandırdım. "Tamamdır o zaman. Hadi iyi geceler, tekrar sağ ol."

"Sen de sağ ol abi. Hayırlı geceler."

Telefonu kapattıktan sonra bilgisayarın ekranını da öne eğip yatağa sırtüstü uzandım. Gözlerimi kapattığımda odada yalnızca cama vuran yağmur damlalarının sesi ve telefonun şarjının biteceğini belirten uyarı sesi vardı. Birkaç dakika sonra kalkacağıma dair kendimi şartlayıp sağa doğru kıvrıldım.

Kalabalık şehirlerin atfı, gürültü üzerinedir. Çoğu zaman o gürültü insana yorucu ve boğucu gelirdi. Sesin boğduğu şehirlerin sessizliği de bir o kadar gergin ve dingindir. Gözlerimi açtığımda odama İstanbul'un sessizliği hâkimdi. Kendini dinletmeyen bu sessizliği uzun uzun dinledim. Karşımda duvara asılmış antika saat on bire geliyordu. Öğle güneşinin keskinliğini mevsimine göre muamele yaptığı odadan anlamak mümkündü.

Gündüzleri geç uyanmaktan hazzetmezdim. Günün büyük çoğunluğu saatlerin hiçliğinde savruluyor gibi gelirdi. Erken saatlerin kuvvetli gücüne inanırdım. Çoğu zaman baltayla, bazen de baltadan daha keskin bir araçla kesilir gibi günü ikiye bölen yelkovan, en çok da günün geç saatlerinde uyanıldığı vakit kendini zalimce belli ediyordu. Kimi zaman bu zalimliğe katlanamaz, tüm günü ipte sarkıtırdım.

Bakışlarım duvardaki saatten kapıya kaydı. Öğle saatlerine olduğumuzdan hâliyle sabah kahvaltı için geldiklerinde kapıyı duymamıştım. Uykumun çok hafif oluşunu düşününce uyanamayışım başta garip geldi; fakat çok sonradan benim için zihin yorgunluğunun beden yorgunluğuna nazaran daha kuvvetli olduğu zihnimde cereyan etti. Nadir de olsa

fazlaca yorulduğum günlerin sabahları da böyle ağır ama dinlenmiş uyanırdım. Tüm gün ağır bir şeyler kaldırmış gibi hissettiren o tok ve soyut ağrının tarifini zihnimde aradım, ama herhangi bir ifade ile çıktı vermeyince gözlerimi yumdum. Yorganı üzerime çekerken bir yandan da sağa dönme çabam, yere çarpan sert bir cismin metalik ve tok sancısıyla yarıda kesildi. Yorganı üzerimden atıp yere düşen telefona doğru eğildim. Uzandığım yerden telefonu sert zeminde bulmaya çalışırken parmakuçlarımda hissettiğim telefonun soğuk ekranını iyice kavrayıp kendime yaklaştırdım.

Telefonu elime aldığımda Ahmet'in bu sabah göndereceği belgemle ilgili arayıp aramadığına bakmak için ekran kilidinin tuşuna bastım, ama telefonun açılmadığını gördüm. Aynı eylemi birkaç kez tekrarladıktan sonra ekranda şarjın bittiğine dair minik bir ışık sinyal verip geri söndü.

Bir saniyeden bile daha kısa sürede yataktan kalkıp odada telefonun şarj aletini aramaya başladım. Hızlı kalkmamdan dolayı gözlerimin kararması hızımı yavaşlatsa da gözlerime inen siyah duman dağılır dağılmaz masanın üzerine baktım. Çalışma masasının üzerindeki dosyaların altına baktıktan sonra masanın sağ altında kalan çekmeceye yöneldim. Çekmecede adaptöründen kavrayıp kendime çektiğim şarj aletinin kablosunu kopmadan prize iliştirdim.

Cep telefonunun açılmasını beklediğim zaman dilimi sanki üç saat gibi gelmişti. Ahmet'in aradığını ama ulaşamadığını aklıma getiriyor, belgenin dosyalarımı postaladığım ofise ne biçimde gittiğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Böyle sorumsuz davrandığım için kendime içimde oluşan bir öfkeyle saldırdığımı fark ettikten sonra duraksayıp derin bir nefes aldım.

Ekranda beliren ışıktan sonra girdiğim şifreyle birlikte telefonum tamamen açıldı. Birkaç saniye sonra gelen mesaj

ile Ahmet'in sabah 07.30'da beni dört kez aradığını gördüm. Başka gelen herhangi bir bildirime bakmadan direkt Ahmet'in kartvizitini bulup arama tuşuna dokundum.

Ahmet'in sesine değin endişeme çarpıp telefona geri dönen dıt sesinin bu defa farklı geldiğini hisseder gibiydim. "Alo?"

"Alo, Ahmet. Kusura bakma, uyuyakalmışım. Günaydın."

"Abi, günaydın." Kısa bir duraksadı. "Abi ya... Bir aksilik oldu. Keşke yarın gönderseydik, bugün izinli olduğumdan..."

Sesindeki çekingen ifadeyi anlamaya çalışırken sözünü kestim. "Ne oldu?"

"Arkadaşım belgeyi göndermiş. Göndermiş göndermesine de, bilgileri gizlememiş. Sen bu konuda takıntılısın; istemiyorsun, biliyorum." Nefesini sesli şekilde verip duraksadı. "Valla kusura bakma abi, ben de bilemedim ne yapacağımı."

"Yok yok," dedim. Üzüldüğü ve çekindiği sesinden belliydi. "Sağlık olsun, problem değil." Muhtemelen geri dönüş olmayacağı için gözde fazla büyütülecek bir sorun olmadığını kendime de idrak ettirmeye çalışıyordum.

"Bir daha güvenir misin bilmiyorum; ama emanet etmem kimseye. Kendim gönderirim."

"Olur mu Ahmet, senin ne hatan var? Kusura bakılacak bir durum da yok. Bir şey olmaz."

"Sağ ol abi, elem etmiştim valla." Biraz daha rahatlamış gibiydi. Tepkisine gülümsedim.

"Olacağı varmış diyelim." Tam cümlemin devamını getireceğim sırada odamın kapısı iki kez şiddetle tıklatıldı. "Üzme kendini."

"Ne olacak şimdi?" Kapıya doğru giderken ayağımı yatağın kenarına çarpınca dudaklarımın arasından istemsiz bir inilti çıktı. Ekşiyen yüzümü normale döndürmeye çalı-

şırken bir yandan da Ahmet'i kırmadan onu sonra tekrar arayacağımı söylemek için vakit kolluyordum. İnsanların cümlelerini kesmekten ve onları ertelemekten hiç hazzetmedim. Böyle olduğu zaman canım da sıkılıyordu.

"Bilmiyorum Ahmet. Hep beraber göreceğiz." Kızaran serçeparmağıma baktım. Çok derinlerden gelip insanın kalbine saplayan bir acısı vardı. Duruşumu düzeltip telefonun ekranına bakarken kapıya tekrar vuruldu. "Kapı çalıyor şimdi, ben yine ararım seni, olur mu?"

"Olur olur, sağ ol abi tekrar anlayışın için."

"Dikkat et kendine." Telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlattım. Kapıya doğru giderken serçeparmağımda hâlen tiz bir sızı vardı. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeden kapının kolunu kavrayıp kilidi açtım.

"Günaydın Enç Bey, öğle yemeğinizi getirdik." Aslen Fransız olan Davin, muntazam söz dizimi ama aksak tonlamasıyla kapıda bana gülümsüyordu. Yüzümdeki aval ifadeyi onunla aynı frekanstaki bir gülümsemeye çevirdim.

"Günaydın Bay Davin, nasılsınız bugün?"

Başıyla selamladı. "Sizleri sormalı efendim. Biz böyle." Ellerini omuz hizasında iki yana açıp beden diliyle iyi olduğunu anlattı. Yanındaki yardımcısına yemeği işaret ederek, "Servis edelim," dedi.

Tekerlekli servis masasının üzerinden tabağı ve içeceğimi alıp minnetimi belli edercesine gülümsememe devam ettim. "Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun efendim, bir arzunuz olursa aşa-" Kelimeyi telaffuz edemeyince, "Biliyorum, aşağıdasınız," diye cümlesini tamamladım. Yüzünde sorumluluğunu savmış bir çocuğun ifadesi vardı. Beyaz saçlarının geçen her gün daha da azaldığını görünce zaman kavramı sevdiğim bir olgu olmaktan çıkıyordu.

Yardımcısı diğer odanın yemek servisini yapmak için tekerlekli masayla koridorda ilerlemeye başlayınca yine başıyla selam verip kapıdan ayrıldı. Selamına karşılık vererek içeceği koltuk altına sıkıştırdım ve boşta kalan sağ elimle kapıyı kapattım.

Kaldığım yer, çok eski bir oteldi. Davin'ın babası otelin asıl sahibiydi, burada kaldığım süre boyunca kendisini hiç görmemiştim. Yaşlı bir annesi vardı, ara sıra resepsiyonda denk geldiğimizde kendisini sessizce selamlardım. Çok nazik insanlardı, İstanbul'un bazı zamanlarda takındığı kabalık onların yanına yakışmıyordu. Arnavutköy'ün ahşap binalarının arasına katılıp yaşamını burada sürdüren bu eski otelin denizi çok seven bir yanı da vardı. Sahiplerine kabalığın emanet gibi durduğu bir zaman diliminde bu otele denizin eşsiz mavisi çok yakışıyordu.

Yemeğin üzerine kapatılan metal kapağı açtıktan sonra odanın içini hoş bir yemek kokusu kapladı. Güzel pişirilmiş etin yanına makul miktarda serilmiş patates püresi de yemeğe yakışmıştı. Birbirine uyumlu olan şeyleri severdim. Bir gün içerisinde iki kez bizlerin yanından geçen dokuz saati de en çok dakika otuza yakışıyordu. Yaşadığımız karmaşıklığın içerisinde bir şeylere yakışmak, insanın yanına manidar kalıyor olsa gerekti.

Pürenin içine çatalı daldırırken bugünkü iletilen yazımı düşündüm. Herhangi bir dönüş olmazsa, ki ben bunu öngörüyordum, farklı bir adrese yazılarımı göndermeye devam edecektim. Bazı yazıların okunmaya ihtiyacı olmasa da yazanın okunduğunu bilmesine ihtiyacı vardı, bundan dolayı herhangi bir proje süreci içerisine girmeden birilerine yazılarını okutmak bana iyi geliyordu.

Kendi gerçekliğimin çok ötesinde yine kendimle verdiğim savaşın ortasında bulanıklıklar vardı, netliğini kaybetmiş o

girdabın arasında çoğu gecelerde kelimelerimi arardım. Birbirini bulmuş ve muhteşem bir ahenk yakalamış olan kelime dizinine ruh addetmek, yeri doldurulacak bir iş değildi. Kelimeler çok kıymetliydi.

Bıçakla önce ikiye bölüp daha sonra küçük parçalara ayırdığım etin üzerindeki buhar yüzüme vurunca sırtımı geriye yasladım. Tüm odayı istila eden yemek kokusu ağırlaşıp rahatsız etmişti, ayağa kalkıp pencereye ilerledim. Pencerenin kolunu kavrayıp kendime çekerek açtığım camın ardından yosun kokusu tüm varlığıyla yüzüme çarptı. Martıları misafir eden masmavi boğazın konukseverliğine hayran kalmamak elde değildi.

"Ancak sevmeyi ve susmayı bilen insanlar gerçek bir mutluluk mertebesine erişir," diye yazmıştı önümdeki kitabında kelimelerine sadık bir yazar. Susmayı da sevmek gibi başaramayan biri olduğumdan kaynaklı sanırım dedi içimden bir ses. Yine de her şeye rağmen mutlu olmayı başaran biriydim. Ufak şeylerden bile mutlu olabilen bir yapıya sahiptim, çoğu zaman pencereye konan kuşlar bile beni mutlu etmeye yeterdi. Düşündüğüm açıyla yazarın bakış açısı uyuşamayınca kitabı kapatıp yanımdaki komodine bıraktım. Üzerimde geç uyanmış olmanın verdiği bir rehavet vardı.

Bana göre ancak mükemmel bir hayat düzenine sahip insanlar gerçek bir mutluluk mertebesine erişiyordu. Basit gelen uyku düzensizliğinin bile insanı sarsan belirgin bir yanı vardı.

Yattığım yerden doğrulup derin bir nefes aldım. Yine günlerin günleri kovaladığı gibiydi ama günler birbiriyle aynı günleri kovalamaya devam ediyordu. Eğer şu son günlerimi ifade edecek olsaydım, bu kelimeleri kullanırdım. Yelkovanın bile ilerlemeye mecali kalmamış bir hâli vardı.

Ayağa kalkıp kıyafetlerin asılı olduğu dolaba ilerledim. Deniz kenarında yürüyüş yapmak bu yakındığım katato-

nik monotonluğun içerisinde iyi geliyordu. Yeni aldığım kapüşonlu üstü üzerime geçirip altına da siyah bir kot pantolon giydim. Montumu giydikten sonra altında kalan kapüşonu gün yüzüne çıkarıp telefonu, cüzdanı ve kapının anahtarını cebime koyarak kapıya ilerledim. Duvara monte edilmiş beş seri aynadan boyumla aynı hizadakine bakarak saçlarıma tarak olarak kullandığım parmaklarımla hızlı bir şekil verdim. Hava çiseliyordu, böyle havalar özenli olmaya uygun değildi.

Resepsiyondan geçerek sensörlü dış kapıdan dışarı çıkacağım sırada arkamdan seslenen bir kadın sesi ile durdum. "Erinç Bey!"

Bana doğru gelen kadını görünce tebessüm ettim, Davin'ın kızıydı. Türkçesi ailesine göre en düzgün olan oydu. Kısa boylu, saçları küt kesilmiş mavi gözleri olan tatlı bir kızdı. Geçen hafta kaldığım haftanın ödemesini yaparken Davin'ın eşi Lyle'den daha üniversiteden yeni mezun olduğunu öğrenmiştim. "Efendim?" Yanıma geldiğinde onu işaret ederek teyit etmek maksadıyla, "Melodie'ydi ismin, öyle değil mi?" diye sordum.

Yüzündeki gülümseme genişledi ve heyecanla, "Evet," dedi. Başımı sallayarak selamlamamın ardından o da söylemeye başladığı cümlesine devam etti. "Geçtiğimiz hafta odanın temizliği hakkında istekte bulunmuşsunuz." Duraksayınca doğruluğundan emin olmak istediğini anladım. Onayladığımı belli eden bir ifadeyle başımı tekrar salladım. "Bugün uygun olur mu?"

"Tabii." Gülümsedim. "Olur, teşekkür ederim."

Sorumluluğunu yerine getirdiğini belli eden rahat bir yüz ifadesi takındı. "Biz teşekkür ederiz. İyi günler."

"Size de." Başımla selamlayıp arkamı döndüm. Az evvel beni algıladığında açılan sensörlü kapı bu defa görevini yeri-

ne getirmeyince iki adım geri gidip tekrar denedim. Neyse ki çabam sonuç vermişti; fakat sensörlü kapının yeniden açılmasıyla yüzüme vuran sert soğukla burun buruna geldim.

Otelin dış merdiveninin korkulukları ıslaktı. Çiselemeye başlayan yağmur durmuş gibiydi. Caddenin sağ tarafına yönelip yaya trafik ışıklarına kadar yürümeye başladım. Havanın soğukluğuna rağmen sahil insanlarla doluydu. Bu mevsimin en zor ve sıkıcı yanı, insanın zamanın çoğunu evde geçirmeye mahkûm etmesi olsa da her mevsimi olduğu gibi yaşamak ve hissetmek en güzeliydi. Olanı olduğu gibi kabul etmek, minnet dolu bir davranıştı.

Işıklara geldiğimde durdum. Sahilin aksine yol tenhaydı. Araba tek tük geçiyor, onlar da ıslak yolda dikkat ederek yavaş hareket ediyorlardı. Yolun karşısına geçtiğimde denizin mavisi en güzel hâliyle selamlıyordu. Derin bir nefes alıp ciğerlerime kadar inen havanın hazzını yaşadım bir süre. Yüzüme değen hafif soğuk esinti çok nazikti. Dışarı ilk çıktığımda yüzüme çarpan hoyrat soğuk beni kabul etmiş olacaktı ki alışmam kısa sürmüştü. Rumelihisarı istikametine doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladım.

Her mevsim farklı duyguları aktaran bir şehirdi İstanbul. Bern bana göre böyle değildi, orada benim için her mevsim aynıydı. Şehirleri ve ülkeleri dinlemek isteyenler, her şehrin aynı olmadığını bilirdi. Yöresellik, ekonomik seviye ve eğitim durumu gibi faktörler var olsa da insan üzerinde yarattığı hissiyat farklı oluyordu. Bundandır ki her şehir her insanı kabul etmiyor, herkes aynı şehirle anlaşamıyordu. İnsanın kendi şehrini bulması bu açıdan mühimdi.

Tek tük dolu olan nemli banklar birkaç kedinin himayesi altındaydı. Alerjimden dolayı küçük yaştan beri tüylü hiçbir canlıya yaklaşamıyordum. Ne kadar sevsem de uzaktan bakmakla yetiniyor, bazen dayanamayıp sevdiğimde ise

uzun soluklu nezleye benzer bir reaksiyon geçiriyordum. Kimi zaman durumum daha da ağırlaşıyor ve nefes darlığı dahi çekebiliyordum. Banktaki kediyi de uzaktan sevmekle yetinip yürüyüşüme devam etmeye başladım.

Deniz fenerinin önünden geçerken birbirlerinin fotoğrafını çeken ailenin küçük çocuklarının ısrarla, "Anne! Baba!" diye seslenmesine kulak misafiri oldum. En meraklı yaşlarında olan küçük kızın soğuktan burnu pembeleşmişti, eldivenlerinden birini çıkarıp montunun cebine koymaya çalışıyordu. Saatlerden yuva yaptığım hatıralarımı bir aile gibi görürdüm. Ailenin bahşettiği o sıcaklığı, güveni ve gücü bana kelimeler veriyordu. Bir gün gerçek anlamda bir ailemin olduğunu düşündüm. Seni seven bir insanla ortak ortamları paylaşmak nadide bir hissiyat olsa gerekti. Buna rağmen, tüm sevimli yönlerinin aksine ürkütücü bir yanı da vardı. Ailemdeki insanlar üzülünce bu bana acı verirdi. Duygularımı belli edemesem de yaşadığım hüzün beni kahretmeye yeterdi. Bunun için bu hayalimi şimdilik rafa kaldırdım. Gülümsedim ve aileyi de arkamda bırakarak adımlarımı sıklaştırdım.

Hava büsbütün soğumaya başlamıştı. Tekrar çiselemeye başlayan yağmur damlaları bu defa daha iri taneliydi. Karşıya geçip yol kenarındaki kafelerin brandasının altına kendimi atmaya kalmadan yağmur tüm bereketi ve esintisiyle birlikte yağmaya başladı. Yoldan herhangi bir taşıt gelmediğine emin olduktan sonra karşıya geçerken gri üstümün kapüşonu çoktan daha koyu gri bir renk tonu almıştı.

Brandanın altına geçtiğimde montumun yakalarını birleştirdim ve ellerimi cebime koyup yağmurla birlikte gelen iyot kokusunu ciğerlerime çektim. Şemsiye kullanmayı seven biri değildim, çoğu zaman yağışlı havalarda gittiğim yerlerden ıslanıp geri dönerdim. Eve döndükten sonra kuru

kıyafetleri giyip sıcak bir kahve ya da çay içmek, benim için kış mevsimini sevdiren bir durumdu.

İyice hızlanan yağmur damlalarının yere düşerken oluşturduğu beyaz görüntüyü izledim. Asfalta düştüğünde kısa bir sekme sonunda tekrar yeri bulan damlalar, senkron hâlinde su sesi çıkarıyordu.

Belli bir süre orada yağmurun dinmesini bekledim. Hızının azalmasını fırsat bilerek otele doğru geldiğim istikameti bu sefer daha hızlı adımlarla geri yürüdüm. Yolun bu kısmının kaldırımı daha dar ve virajlıydı, diğer taraf gibi rahat yürümeye izin vermiyordu. Sıklaştırdığım adımlarımla otele yürürken azalan yağmurun altında biraz ıslanmıştım; fakat otele gelmeden yağmur kesilmişti. Ortalama kırk beş dakikalık bir yürüyüşün ardından otele giriş yaptığımda resepsiyonda da yağmur sonrası sokakların ve caddenin takındığı sessizliği ve tenhalığın hâkim olduğunu gördüm. Otelin içi oldukça sıcaktı. Geldiğim soğuktan sonra bu defa yüzüme çarpan sıcak havayla birlikte yüzümün kızardığını hissediyordum.

Odaya çıktığımda ise kapıyı açar açmaz içeriden gelen beyaz zambak kokusu, odanın temizlendiğini bana bildiriyordu. Her şey yerli yerinde ve düzenliydi. Yatak örtüsü yenisiyle değiştirilmiş, çalışma masasının üzerindeki her şey düzenli bir şekilde kendine yer kazanmıştı. Kapıyı kapatıp botlarımı çıkardıktan sonra üzerimdeki montu da çıkardım. Montu kurıuması için sandalyeye astıktan sonra üstümdeki kapüşonluyu da çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Elime geçen tişörtlerden birini üzerime geçirirken çalışma masasının üzerinde duran dizüstü bilgisayarımın açma tuşuna basıp beklemeye başladım.

Gelen herhangi bir e-posta yoktu. Kendimi sırtüstü yatağa bırakıp gözlerimi kapattım.

Orada ne kadar süre uyuduğumu kestirememiştim, uyandığımda midemde aç olduğuma dair rahatsız edici bir ağrı vardı. Otelde yalnızca kahvaltı ve öğle yemeği servisi bulunduğundan akşam yemeği için dışarıdan sipariş vermem gerekecekti. Elimle yatağın üzerini telefonu bulmak için yoklarken bilgisayara gelen mekanik bir ileti sesiyle bir e-postanın düştüğünü anladım.

Yatakta oturur pozisyona geçip başucumdaki telefona uzandım. Her zamanki yemek söylediğim restorandan sipariş oluşturduktan sonra ayağa kalkıp çalışma masasının başına geçtim. Gelen ileti, her zamankilerden biri değildi. İsmimle hitap edilmemişti ve gönderilme amacı tam olarak belirtilmemişti.

"Merhaba sevgili Venüs, göndermiş olduğunuz yazıları büyük bir dikkatle okudum. Sizinle iletişime geçmek istemiştim; fakat ulaşabileceğim herhangi bir adres olmadığından ötürü başaramamıştım. Görüyorum ki pakette e-posta adresinize yer verilmiş. Kaleminize sağlık :) Yazılarınızı bize göndermeye devam edecek misiniz acaba? Sevgiler, Leyla Güvenç." (24.02.2020- 18:02)

Gelen e-postada yazanlar beni mutlu etmişti. Hiç ummadığım anda gelen, beklemediğim bir içeriğe sahipti. Venüs'le başlaması da ayrıca hoştu. Bilgisayarı önüme doğru çekip cevaplamak için yeltendim.

Güneşin insanlığın üzerine yine sere serpe doğduğu bir günde mucizelere bile tanık olmak mümkündü. Böyle düşündüğümde geri dönüş yapmış olmaları normaldi. Yine de insanın hiç ümit bağlamadığı bir olayın sonucu olmasını istediği gibi gerçekleştiğinde bu kulağa bir nevi mucize gibi geliyordu. Beklenmedik yerden gelen ince düşünülmüş bir hediye almış gibi olmanın verdiği saf bir tebessüm vardı yüzümde.

Pencerenin mermer kenarlığına koyduğum kahve bardağının tok sesi yalnızca dalga seslerini ağırlayan semtin içerisinde kaybolup gittiğinde, ahşap kenarlığa yaslanıp şehrin ışıklarını izlemeye başladım. Geceleri İstanbul'u dinlemek en sevdiğim rutinlerin başını çekiyordu. Gündüzleri yorulan, yoran ve gürültüsüyle başları ağrıtan bu şehrin geceleri bazı semtlerinde huzurla kendi içine çekilmesi yine bu saatleri anlaşılır kılıyordu.

Zamanın içine çekiciliğini ve unutulanı hatırlatanın yine zamanın bir işi olduğunu söylemek mümkündü. Zamanla unutulan olgular ancak bir zamanla anımsanıyordu. Kalbe sinen ince düşüncelerin nüktedan bir zaman diliminde açığa çıktığını gördüğümüzde günün o saatleri kendini kalıcı kılıyordu. Kimi zaman bir saat ve dakikayı savunuyor, kimi zaman da içinde bulunduğumuz süreci bitirmesi için yelkovana sessizce yalvarıyorduk. Basitçe ifade edemediğimiz ve elle tutarak gösteremediğimiz zaman kavramı, aslında tecrübe ettiğimiz çoğu duygumuzun temeliydi. Bazen onunla yarışıyor, bazen onu unutuyorduk; bazen de onun fazlalığı canımızı sıkıyordu.

İçimizdeki bu arbededen kendimizi kurtardığımız zaman

uzun uzun düşünürdük. Olanı ve olması gerekeni... Çoğu zaman gitmekle kalmak arasında olan bu arbedenin kazananı zamana bırakmak olsa da bunu sözcüklerle kabullenişimiz kendisini sessiz bir isyana meylediyordu.

Kahve fincanını kulpundan kavrayıp kahveden bir yudum aldım. Üzerindeki sıcak buhar İstanbul'un soğuk gecesine karışır karışmaz kendini imha ediyordu. Dışarıdaki belli belirsiz esen rüzgârın varlığı, kahvenin buharının dalgalanmasıyla anlaşılabiliyordu; fakat esintinin soğukluğu katiydi.

Düşüncelerim bir taksicinin sahildeki durakta bekleyen yolcuya bastığı korna sesiyle darmadağın oldu. Elimi yakan kahvenin sıcağıyla bardağı pencerenin mermer kısmına geri koydum. Etrafımı saran filtre kahve kokusu dalga sesleriyle bir araya geldiğinde iki farklı enstrümanın çıkardığı beklenmedik ama kulağa harika gelen ezgisi gibi hissettiriyordu.

Geceleyin duyguların ağırlaştığı, koca bir kâinatın üzerine çöküp öylece kalan sessizliğin girdap hâline geldiği doğruydu. Tüm sancılar daha yoğun yaşanıyor, tek başına karanlığıyla sancıyı örtmeye gecenin gücü yetmiyordu. Böylelikle öylesine güçlü ve öylesine içli bir düşünce dalgası insanı kolaylıkla ele geçirebiliyordu.

Sabah yürüyüş yaparken giydiğim üstü pencerenin camını açacağım zaman üşümemek için tekrar giymiştim. Camların açılmadığı durumda odada kaloriferler yandığı için içerisi oldukça sıcak oluyordu. Bunun için kalın kalın giyinip oturmak oldukça rahatsız ediciydi. Zaten uzun kollu ve kalın üstlerle çalışamıyordum. Dikkat kesildiğimde sarf ettiğim efor vücut sıcaklığımı arttırıyor olsa gerek diye düşündüm içimden. Yünlü şeyler genel olarak rahatsız ediyordu, benim için ayrıca alerjik bir sebepti de. Şu an pencerenin açık olmasından içerisi epey soğumuştu. Giydiğim polar üstle bile üşüdüğümü fark edince kahvemi durduğu mermer

yerden alıp pencereyi kapattım. Işığın içeride olması dolayısıyla camdan gördüğüm aksimde dikkatimi çeken nokta, değişen yüz hatlarım olmuştu.

Bazen fark edilmese de yaş aldıkça insanın en çok yüzündeki hatlarda değişim oluyordu. Yıllar içerisinde takındığım olgunluk, bir sene öncekinden daha yüklü oluyordu. Bahsini ettiğim değişim kırışıklıklar değildi, bakışların bile yaş aldıkça takındığı belirgin bir olgunluk vardı. İnsan zaman içerisinde pek çok şey öğreniyor, kimi zaman tecrübelerine kılıf bulamıyor ve olgunluğuyla bir araya geldiğinde mevcut seneyle geçmişi karşılaştırabiliyordu. Zamanın geçerken hissettirmediği ve çok sonradan gülle etkisi yaratan en gaddar özelliği de buydu.

Venüs'ü böyle bir gecede, yine böyle bir hissiyatın tam ortasında tanımıştım. Kuvvetli ama bir o kadarda kırılgan bir karakterdi. Onu yazmayı çok seviyordum. Okuması güzel olan karakterlerin yanı sıra yazması güzel olan karakterler de vardı. Venüs'ün savruk düşüncelerini ağdalı bir dille kâğıda aktarmaya bayılıyor, bu hoyratlığı ona eklediğim için duruşunu kendime bir başarı sayıyordum. Sevmeyenleri elbette çıkabilirdi; ama Venüs'ün bir cümlesinin bile olsa bir başka insanın hayatından geçtiğine emindim. İlişkilerinde yaşadığı hayal kırıklığını ya da belki de üzüntüsünü yaşama biçimi farklı kişilerin hayatlarıyla paralellik gösterebilirdi. Saatin kaç olduğuna bakmaksızın sizi olduğunuz gibi kabul eden Venüs'ün kalbi kâinattan daha büyüktü. Yazarların yazdıkları karakteri anlatmaları onlara farklı hissettirse de Venüs benim gururla anlatabildiğim biriydi. Daha önce kalemimden doğan hiçbir karaktere benzemiyordu. Her kitap karakterinde olan biraz insanüstülük onda yoktu, o fazla insandı.

Kaynar sıcaklığı epey kırılmış olan kahvemden büyük bir yudum alıp masanın üzerine bıraktım. Yatağa uzandı-

ğımda yeni yıkanmış nevresimin zambak kokusu saniyeler içinde bana ulaştı. Yeni ve temiz olan her şey, duyulara çok güzel şekilde hitap etmeyi başarıyordu.

Başka bir başarı öyküsü olarak da yazılarımı okuyanların olmasını örnek verebilirdim. Cümlelerimi paylaşan herkes benim için çok kıymetli ve biricikti. Tıpkı anılarımız gibi diye geçirdim içimden. Bir araya getirilen kelimelerin de hatıralarla karşılaşan bir yanı vardı. Anılar kimselerce kimi zaman güzellikten ibaret olmasa da biricikti. Bazen anılarla birlikte güzel hislerin bile kabul edilmediğine pek çok kez tanık olmuştum. Hele ki bu bazı güzel hislerin Venüs'e ters düştüğünü de söylemek doğru olacaktı. O, sadakati ve bu sadakatten doğan güzelliği severdi.

Telefonumu elimde dairesel hareketlerle çevirirken birden titreşip sonrasında çalmasıyla başta irkildim. Ekranı kendime çevirdiğimde ise arayanın Ahmet olduğunu gördüm, yüzüm onu aramayı unutmuş olmamdan ötürü istemsizce düştü.

"Alo?"

"İyi geceler, abi." Evde olduğunu sessiz bir ortamda konuşuyor olmasından anlamıştım.

"İyi geceler, Ahmet. Nasılsın?"

"İyiyim iyiyim, sen nasılsın? Konuşamadık, ondan bir arayayım dedim." Sesinde tam anlayamadığım bir tını vardı.

"Öyle oldu ya, aramak çıkmış aklımdan. Kusura bakma."

Olanı biteni anlatmak için söze gireceğim sırada sözümü keserek devam etti. "Yok yok, ne kusuru... Merak ettim bir şey oldu mu sonra diye. Hiç düşünemediğim bir hataydı yani, sen kusura bakma." Az evvel tanıyamadığım o tınının içerisinde hem mahcubiyetin hem de her zamanki samimiyetin harmanı vardı şu anda. Benim için hiçbir ağır yükü olmayan bir olaydan ötürü hâlen mahcup hissediyordu.

"E-posta gönderdiler. Yazılarımı dikkatle okumuşlar." Bir sonucun ardından takdir edilmek insanı iyi hissettiriyordu. İletiyi okuduktan sonra içime sinen hoş hissin dalgası tekrar belirdi. "Bir problem yok."

"E, çok iyi abi." Sesinde şaşkınlık vardı. "Valla süper yani."

Şaşkınlığına hak verdiğimi ona yansıtmak adına, "Beklediğim bir şey değildi hiç. Şaşırdım ben de," dedim.

"Üstümde bir yük gibiydi, yemin olsun." Baştaki kasıntılı ses tonu, yerini daha rahat ve dostane bir ifadeye bırakmıştı. "İnanılmaz sevindim bir sorun olmadığına. Çok büyük sorumluluktu bana."

Güldüm. "Kötü hissetmen gereken bir durum yok."

"Artık nasıl göndereceksin? İsmini yazarsın herhalde."

Bu konuda pek düşüncem olmamıştı. Düşündüğüm tek şey, artık yazıları bana yazan e-posta adresine göndereceğimdi. Bu konuya uzun uzadıya girmek istemediğimden, "Posta göndermelik bir durum kalmadı, artık e-posta adresine ileteceğim," diyerek sorusunu özetledim.

"İyi bakalım, hayırlısı olsun."

Yanaklarımda oluşan ve gözlerime inen ağırlık, devamında esnemeyi getirince uykunun kollarına kendimi bırakmadan Ahmet'e, "Öyle," deyip duraksadım. "Yatıyorum ben yavaştan. Yine konuşuruz o zaman."

"Tamam abi, iyi geceler sana." Sesi artık daha iyi geliyordu. Hem Venüs takdir gördüğü için hem de onun içini rahatlatabildiğim için mutluydum; fakat şunu söylemem doğru olacaktı ki huzurluydum da. Üzerimde, emeklerinin karşılığını almış bir yönetmenin filmine karşı takındığı haklı gurura benzeyen güçlü bir hissiyat vardı.

"Sağ ol, sana da," deyip aramayı sonlandırdım.

Ayağa kalkmadan kenarından kavradığım yorganı ken-

dime çekerek hızla üstüme serebildim. Üstümü değiştirmeye çok üşendiğimden polar üstün rahatsız edip gece uykumdan edeceği şimdiden belliydi. Yine de yumuşak yastıktan başımı kaldırmak içimden gelmedi ve gece lambasının turuncu loş ışığına gözlerimi yumarak cevap verdim.

Dışarıda sahilin beton yüksekliğine çarpan denizin sesi ninni gibiydi. Ara sıra dalga seslerine hızlı arabaların lastik izlerinin sesi karışıyordu. Bir süre sonra onlar da kısılarak tamamen kayboldu.

Güneş tüm renkleri şehrin üzerine sererken dışarıdan gelen martı sesleri tok ama hoştu. Yüzüstü yattığım yerden bir süre odanın görüş açımdaki kısmını seyrettim. Muhtemelen günün ortalarına doğru bulutların ardına saklanacak olan güneşin ışınları, aralanmış perdeden yüzüme vuruyordu. Yaz güneşi kadar acı verici değildi, insanın yüzünü okşayan naif ve ılık bir esintiden farkı yoktu.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup çevreme bakındım. Henüz kahvaltı saati gelmemişti. Günün dokuz buçuğuna daha on beş dakika vardı. Öngördüğüm üzere gece beni tere boğan bordo polar üstümü çıkarıp yatağın köşesine atmıştım. Sabah uyanmaları genel anlamda yorucu oluyordu. Benim için ritimsiz bir tınıyı dinlemek gibiydi. Hele ki uyku düzenim bozukken bu süreç tam bir eziyetti. Her ne olursa olsun geceleri uyumayı gündüzleri uyanmaya tercih ederdim.

Doğrulup yatağın kenarına oturdum. Güneş olduğu gibi boğazın üzerine çökmüştü, insanları selamlar gibi bir edayla en parlak hâliyleydi. Okul servislerinin korna sesleri martı seslerine karışıyor, dalgalar da hepsini bastırmayı başarıyordu. Ayağa kalkıp lavaboya ilerledim. Yüzümü yıkamak için açtığım musluk sıcak akınca soğuk kısma ibresini çevirip

soğumasını bekledim. Zaman zaman yüzümde hafif de olsa rozaya benzeyen bir reaksiyon meydana geldiğinden sıcak sudan kaçınıyordum. Soğuk su kuruyan gözlerimi nemlendirip açarken yüzümdeki sabah avareliğini de alıp götürüyordu. Kenarda duran havlu kâğıtla yüzümü kurulayıp lavabodan çıktım.

Pencereyi açtığımda içeri dolan mis gibi kış mevsiminin serinliği direkt kısa kollu tişörtlü bedenime vurunca pencerenin önünden çekildim. Sabahları odayı havalandırmak gibi bir âdetim vardı. Günün bu saatlerdeki havasını muhakkak içeride hissetmek istiyordum. Ne kadar baygın ve yorgun uyanılmış olursa olsun soğuk hava insanı dinç hissettiriyordu.

Kıyafet dolabının olduğu kısma ilerlerken kapının tıklatılmasıyla iki adım geri adım atıp iki sütun arasındaki dış kapıyı açmak için adımlarımı sağa yönlendirdim. İki kez kilitlenen kapının demir anahtarını sağ yöne iki kez çevirip kapının kolunu açmak için aşağı indirdim.

"Günaydın, Enç Bey!" Davin için gün çok daha önce başlamış olmalıydı. Uykusunu iyi aldığı, mermeri andıran beyaz göz altlarından belliydi. Vurucu ve nazik ses tonu da güne yeni başlayan biri için fazla enerjikti. Üzerinde beyaz bir gömleğin üzerine giydiği bordo renkte, armürlü V yaka bir yelek vardı.

"Günaydın, Bay Davin. Bugün nasılsınız?" Tebessümüme kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hâl hatır sorulmasından hoşnut olduğu belliydi. Hayatın yoğun koşuşturmasında bunu çok atlıyorduk. Bunu fark ettiğimden beri yeri geldiğinde insanların nasıl olduklarını sorgulamaktan çekinmiyordum.

"Çok iyiyim efendim, sizleri sormalı." Saygısını göstermek istercesine kafasını eğip selamladı. Tekrar aynı hareketi yaptığında yüzümdeki gülümseme yayıldı.

"Sağ olun. İyiyim ben de." Bakışları yanındaki yardımcı kıza döndü. Sürgülü sunum masasından tabağı alıp bana uzatan kıza teşekkürümü mimiklerimle belirttim. Tabağı elime alınca gelen omlet kokusuna minnetle Davin'a dönüp, "Teşekkür ederim," dedim. "Elinize sağlık."

"Afiyet olsun efendim." Sürgülü sunum masası yine başka bir odaya doğru sürülürken kapıyı arkalarından yavaşça kapattım. Masaya tabağı bıraktıktan sonra küçük gömme mutfağa gidip su ısıtıcısına hızlıca ısınması için az miktarda su ekledim. Su ısınırken mutfak dolabından bir çay bardağı çıkarıp küçük bir tepsinin içerisine yerleştirdim. İlk çekmecedeki sallama çaylardan bir siyah çay poşeti aldım ve çayı kâğıt kılıfından kurtardıktan sonra bardakta sallandırdım. Çayın kâğıt çöpünü çöp kutusuna atarken su ısıtıcısından suyun ısındığına dair tok bir ses çıktı. Ses tüm odanın duvarlarına çarpıp bana geldiğinde ısıtıcıdaki suyu bardağa aktarmaya başladım. Poşet çayları pek sevmiyordum, ama aperitif bir özelliği olması dolayısıyla da tercih ediyordum. Tadı demleme çayın lezzetini vermiyordu, zaten yalnız içildiğinde hafif bir kederi olan çayın bir de poşet çay olarak içilmesi bana yavan geliyordu. Kahveyi çaydan daha çok sevsem de ülke dışında yaşamaya başladığımda çayı özlüyordum.

Çayın suyun içerisinde çözünürken çıkardığı kahverengi renk iyice koyulaşırken ısıtıcıyı yerine koyup tepsiyi kahvaltı tabağının olduğu masaya götürdüm. Tepsiyi de tabağın yanına koyduktan sonra nubuk kumaşlı sandalyeyi çekip oturdum. Omlet sosisliydi. Yanındaki dilimlenmiş salatalık ve domatese, tabağın kenarına konumlandırılmış beş altı tane zeytine, minik kâsedeki reçele ve dört dilim tahıllı ekmeğe baktığımda doymayacağımı düşünsem de kahvaltı tabağını bitirince mideme ağrı girdi. Yumurtanın doyuruculuğunu hesaba katmamış olacaktım ki tabaktaki besinler fazla bile gelmişti.

Günün ilk öğününü atlatıp bir şeyler yazmak için tekrar masa başına geçtiğimde gün öğle vaktine epey yaklaşmıştı. Gelen e-postaları kontrol edip günlük haber akışına bakmaya başladım. Haberlere göz atmayı aslında pek de alışkın olmadığım bir hareketle birkaç gündür ertelemiştim. Normal şartlarda gündemi takip etmek günlük rutinlerimden biriydi. Gerçi sosyal medya mecraları bu haber bildirme ve yayma işini zaten artık kolaylıkla başarıyor, haberi çok büyük kitlelere çok kısa bir zaman dilimi içerisinde ulaştırabiliyordu. Yine de güvenilir kaynakları kontrol etmek, haberleri takip etmek için daha anlamlıydı.

Gündeme göz attıktan sonra en son yazdığım Venüs'ün dosyasını açtım. Hemen hemen Venüs'ü bütün konulara dahil etmiştim. Hayal kırıklığına, sadakate, mutluluğa, sevgiye... Buna rağmen, sevgisizliğe dair pek fazla söyleminin olmadığı dikkatimi çekmişti.

Sevgisizliğin empoze edildiği insan kalabalıklarında var olanı değiştirmek çok zordu. İlişki yaşama biçimlerinden insan sevme biçimine değin aralarında kuvvetli çatlaklardan oluşan farklılıklar vardı. Bundan dolayıydı ki sevgisizlik beraberinde umursamazlığı getirse de tehlikeliydi de. Sevgisiz insanın cesareti yalın ve kuvvetli oluyordu.

Gaddar, sert ve merhametsiz insanlardan ziyade sevgisiz insanlardan korkardım; çünkü kalbi sevgiye küsmüş, kimseyi ve hiçbir şeyi sevmeyen bir insanın bu hayatta neler yapabileceğini düşünmeye zihnim el vermiyordu. Kalbi ve zihni, hatta gözleri bile sevgiye kapatmamak gerekirdi. Sevilmediği hissettirilen ve idrak ettirilenin yanı sıra görmezden gelinenin de yüreği acıtan ince bir yeri vardı.

"Güneş görmeyen loş kalplerinizde nice sevgileri heba ediyorsunuz," dedi Venüs. "Uğruna feda ettiklerinizin onda biri etmez sizi siz yapmaya."

Oldukça sakin hayatımın günleri ardı arkasına aynı ilerlerken insanların olmasını istediği sakin yaşantının da baş ağrıtan bir sesi vardı. En huzurlu hissettiğim yerin o sakinliğin içi olmasının yanı sıra beni en sıkıntıya sokan yine sakinlikti. Serbest zamanlı çalıştığım şirketin zaman zaman istedikleri konuda yazıp gönderdiğim içeriklerde bu dinginliğin payı büyük oluyordu; çünkü üzerinde dikkatli düşünmeyi gerektiren bu yazılarda sessizlik en büyük dostumdu. Sessiz ortam genelde tüm yazılarımın temelini oluşturuyordu. Kalabalık ve gürültülü ortamlarda da yazılar yazmış, sonraları kontrol ederken fazlaca yanlışlar yaptığımı fark etmiştim. Sessizlik insanı yanlış yazmaktan da kurtarıyordu. Ekseriyetle ilhamı getiren de bir yanı vardı.

Sessizliğin dumanı anımsatan bir şekle bürünüp çoğalarak tüm şehrin üzerine yayıldığı zamanlarda kafamdaki düşünceleri öylesine de olsa kâğıda aktarmayı çok severdim. Herhangi bir yerde yayımlamadığım bu yazılar kimi zaman karşıma seneler sonra çıkardı ve o seneki yazdıklarımla mukayese ettiğimde aradaki dağları andıran farkı uzaktan izleme şansını elde ederdim. Bir insan yaş aldıkça fiziksel olarak değişim göstermese dahi yazdıkları onu ele verebiliyordu. Bazı zamanlarda bir yılda on yaş alırdık, bedensel olarak bunun tarifini gösteremesek de fikirler kâğıda aktarıldığında tüm çıplaklığı ile kendini sergiler, bundan yüksünmezdi.

Her yaşın kendine has kelime dağarcığında yüzerken yaşamda belli bir yolu kat ettikten sonra baktığınızda o dağarcığın aslında ne kadar geniş olduğunu idrak eder ve kullanılmayan kısımlar için pişmanlık duyardınız. Bir bulutu birkaç kelimeyle tasvir ettiğinizde elinizde yalnızca onun pamuğu andıran beyazlıkta ve biçimde bir doğa olayı olduğu kalırdı; fakat bir bulutu bir sayfa kelimeyle anlattığınızda ise o bulutları çok yakından görmüş ve onlara dokunmuş gibi

hissederdiniz. Aynı durumun kendini ifade etme hususunda da geçerli olduğuna inanıyordum. İnsan kelimelerdi, ama yalnızca kelimelerden ibaret değildi. Bir şeyi anlatırken, bir şeyin çözüme ulaşmasını isterken ve daha pek çok şeyde kelimeler bizim kıymetli kanalımızdı. Kendini anlatırken dahi sayfalarca yazabilmeliydi insan, birkaç kelime insan ömrünün kaç anısına yetebilirdi?

Tüm bunları göğüslediğim bir gecede Venüs'ü paylaşmaya karar vermiştim. Benim hem fazla amatör olduğum hem de biricik gördüğüm eserim Venüs, kaldırıma oturmuş ebeveynini bekleyen bir çocuk edasıyla sanki onu paylaşmamı yıllarca beklemiş gibiydi. Bu evrende her şeyin kendi saatini beklediği gibi Venüs de kendininkini beklemişti.

Onun ilk nüshasını posta olarak gönderdiğim zaman kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ömrümün hiçbir ilişkilerinde bu denli bir heyecan yaşamamıştım. Elimde olan diğer nüshaları da gönderdikten sonra bir süre bekleyip onların tavrını dinlemeye çalışmıştım. Şahsıma herhangi bir olumsuz dönüş yapılmamış olmasının yanı sıra Ahmet'e dosyayı ilettiği sırada eserin sahibini sorduklarını öğrenmiştim. Daha sonralarda Ahmet, Venüs'ten onu takdir eder şekilde bahsettiklerini ve yazarı tanımak istediklerini duyduğunu bana söylediğinde kısa bir aranın ardından Venüs'ü tekrar postalamaya başlamıştım. O dönemlerde Ahmet'in doğru söyleyip söylemediğini sorgulamamıştım. Koşulsuz şartsız kabul etmiş, belki de olmasını istediğim için inanmıştım.

Merhameti olmayan bir gecenin koynundan çıkıp gelerek bana merhameti öğreten Venüs'e minnet ediyordum. Şimdi birinci ağızdan iltifat aldığını görmek beni içten bir mutluluğun içine çekmeyi başarıyordu.

Martı sesiyle birlikte kafamı pencereye çevirdim. Kanatlarıyla özgürce istediği yere gidebilmenin ve bu durumun

onlara herhangi bir yük yüklememesinin ne demek olduğunu bilmiyorlardı. Eğer yeryüzünde en şanslı canlının hangisi olduğunu sorsalardı, düşünmeden kuşları söylerdim. Hem güzel hem de özgürdüler.

Sandalyeden kalkıp pencereyi açmadan camdan dışarıyı seyrettim. Her baktığımda seyir zevki veren harika bir manzarayla karşılaşıyor olmak insanı büyülüyordu. Soğuk mevsimlerde caddelerden biraz olsun elini ayağını çeken insan kalabalığı yokken, insan ferahlığı ve kuşlardaki kadar olmasa da bir nebze özgürlüğü hissediyordu. Hiçbir engelim olmadan ülkeleri gezip her ülkenin kültürünü ve inancını tanırken kuşlarınkine benzer bir özgürlüğü o zaman hissettiğimi söylemek doğru olacaktı; çünkü insan fark etmese de bilmediği, yabancısı olduğu durumlarda daha özgür hareket ediyordu. Ters açıdan baktığımızda da insan zaten özgür hissedemediği her şeyde yabancılık çekiyordu.

Güneşin bulutların arkasına saklanıp sıcaklığını çektiği İstanbul'un bu öğle vaktinde ilhamımı kazanıp Venüs'e aktardığım ruhun şimdilik yeterli geleceğini düşünüyordum. Zaten önceleri sayfalarca yazdığım Venüs, artık yalnızca birkaç sayfayla sınırlıydı. Bunun sebebi, zannediyorum ki içinde bulunduğum monoton yaşamın sakinliğiydi. Elimde olan nüshaların tümünü, diğerlerini gönderdiğim ofisten bana geri dönüşte bulunan Leyla Hanım'a gönderecek ve devamının uzun bir süre gelmeyeceğini yazacaktım. Uzun zamandır içimden geçen ama kendime de tam olarak ifade edemediğim Venüs'ü sıkılgan bir ruh hâliyle yazmak istemiyordum. Onu yine yazacağımı biliyordum, ama bu yakın bir zamanda olmayacaktı. Bunun için onu bekletmemek adına uzun bir süreden, belki de o sürenin hiç bitmeyeceğinden bahsedecektim. Venüs'ü sevdiğini satırlarından anlamıştım, bunu hak ediyordu.

Belki de fikrim değişir ve ansızın devam ederim Venüs'e diye düşündüm kendi kendime. Önümüzdeki bu iki üç günlük süreçte kendimi dinleyecek ve hayatın getirdiklerine göz atacaktım. Genelde böyle kendimi sıkışmış ve verimsiz hissettiğimde zihnimi zamanın akışına bırakırdım. Bu akışta beynim berraklaşıyor ve vereceğim kararlara daha içsel yaklaştığımı hissediyordum. Kafamın ve hayatımın karmakarışık olduğu zamanlarda vermiş olduğum tüm kararlar beni başka bir kitap karakterine mahkûm etmişti.

Pencerenin kenarından çekilip çalışma masasına geri oturdum. Sürgülü sandalye, içinde bulunduğum otel odasının zemininde sürekli ve tok bir ses çıkararak durmuştu. Harflerin yerlerini artık ezbere bildiğim klavyeyi kullanarak bilgisayarın arama motoruna yeni projemin adını hızlıca yazıp arattım. Bulduğum dosyaya tıklayıp açılmasını beklerken içimde veda etmek zorunda olduğum birinin ince hüznü vardı.

Yeni bir karakter inşa etmek genelde kolaydı, ama bu süreç benim için epey sancılı oluyordu. Alışmış olduğum başka bir karaktere veda edip yeni birine bağlanmak güçlü bir sabır istiyordu; çünkü kötü bir karakteri kaleme alırken dahi o kötülüğü okura vermek mecburiyetindeydiniz. Okuyucu, karakterin verdiği hissiyatı alamadığında onu benimseyemeyecek ve içselleştiremeyecekti. Bunun için yazar nasıl bir karakter yazıyor olursa olsun, iyi ya da kötü fark etmeksizin mevcut özellikleri kendinden okuyucuya aktarabilmeliydi.

Yeni karakterin bende oluşturmuş olduğu intiba, yarımlar ve kalanlar üzerineydi. Venüs'ün tamamlanmaya dair inancının aksine, yalnızca tamamlanmayan o parçalardan bahsediliyordu. Bunun da bir nevi tamamlanış olduğunu düşünsem de yine de konunun akışını zamana bırakarak

kendini şekillendirmesini bekleyecektim; çünkü var olan bir taslak üzerinde binlerce değişiklik yapılabiliyor, hatta konu tamamen akıştan koparılabiliyordu. Bunun için belli sınırları olan yazıları yazmaktan çekinirdim. Her geçen gün benimle beraber değişen düşüncelerimden bazı sabahlar yepyeni fikirler çıkabiliyorken kimi zaman sabahından keyif alınamış, aç gecelerde olan yazıya biat ediyordum. Hiçbir kalıba girmeyen yazılarımı belli bir sonuca ulaştırmaya çalışmak bana da rahatsızlık veriyordu. Hayal gücümün sınırsız arenasında gezinirken farklı kelimeleri keşfedip onları ehlileştirerek çeşitli anlamlar ortaya çıkardığımda ise bir çocuk gibi seviniyordum.

Yazdıkça kendimi daha fazla keşfediyor ve hayal dünyamın sınırlarını üslubuma usturuplu şekilde aktarabildiğimi gördükçe kelimelere bağlılığım daha da artıyordu. Oyun hamuru gibi kelimelerle oynayıp bir sürü anlama gelebilecek cümleler oluşturmak heyecan vericiydi.

Yerimden tekrar kalkıp mutfağın dar tezgâhına ilerledim. Su ısıtıcısının içerisindeki suyun yeterli geleceğini göz kararıyla tahmin edip tuşuna bastım. Kırmızı ışığıyla birlikte fokurdamaya benzer bir ses çıkarmaya başlayan makinedeki su ısınana kadar bir kahve kupası çıkardım ve içerisine iki çay kaşığı öğütülmüş kahveden ekledim. Filtre kahve gibi klasik kahveleri seviyordum, ama fazla acı kahveler de hoşuma gitmiyordu. Kupanın içerisine kahveyi yumuşatması için bir çay kaşığı da süt tozu ekleyip çay kaşığı ile karıştırdım. Baristalık deneyimim hiç olmamıştı, ama kahvenin çeşitlerini yapabilmek bana her zaman eğlenceli gelmişti.

Su ısıtıcından tık sesi gelince kupaya ilave etmeye başladığım sıcak suyun kahveyi bir anda çözmesiyle her tarafa yayılan mis kahve kokusu beni kendime getirmişti. Her zaman kahveyi çaydan daha çok sevmiş olsam da yaşım bü-

yüdükçe çayın da içilen belli bir keyfi olduğunun farkına varmış ve bir süre sonra kahve ile çay ayrımı yapmamaya başlamıştım. Buna rağmen, kastettiğim çay siyah çaydı. Bitki çaylarını oldum olası sevmemiş, aromalarını mide bulandırıcı bulmuştum. Sevenine elbette saygı duyuyordum, ama kendi isteğimle tüketmek istediğim türlerden değillerdi.

Bilgisayarın olduğu çalışma masamın yanına giderken gelen e-posta bildirimi ile kahve bardağımı masanın üzerine koydum ve tekerlekli ofis sandalyesini kendime doğru çekerek masaya oturdum. Ekrana baktığımda iletiyi gönderen kişi beni hem şaşırtmış hem de sevindirmişti.

Hiç ummadığınız anda gelen mesajlar, aramalar, yanıtlar ve bildirimler insanı şaşırtsa da mutlu da ediyordu. Hele ki uzun zamandır görüşmediğiniz insanların yıllar sonra da hâlinizi hatırınızı sormak için sizi arıyorsa ve şehrinize geldiğini haberdar ediyorsa, demek ki farkında olmasam da beni seven insanlar biriktirmişim diyordunuz.

Duş aldıktan sonra ıslak saçlarımı banyonun eski ve gümüş çerçeveli aynasının karşısında kurutmaya başladım. Fön makinesinin sıcaklığı zaman zaman kalorifer peteğindeki merkezi sistemle ısıtılan otelin odasının sıcağıyla birleştiğinde dayanılmaz bir hâl alıyordu. Ara sıra fön makinesini kapatıp ortama yaydığı sıcak buharı ekarte ediyordum. Böylelikle az da olsa bir serinlik oluyordu. Neyse ki saçlarım kısa olduğundan bu eziyet kısa sürede son bulmuştu. Yazı sevme sebeplerimden bir tanesi de duştan sonra saç kurutma derdinin olmamasıydı.

Dağınık şekilde kuruttuğum saçlarımın dağınık tutamlarını tarak yardımıyla düzeltip şekillendirdim. Fön makinesinin fişini prizden çıkarıp duvara monte edilmiş askısına yerleştirdim. Banyo direkt yatak odasına açılıyordu. Yatağın sağ kenarında her zaman boğazı seyredebildiğim pence-

re kenarı ve pencerenin hemen yanında da çalışma masam buluyordu. Banyo, iki büyük kolonun arasından geçilen bir kapıyla yatak odasından ayrılıyordu. Kolonlardan birisinin hemen yanında otelin koridoruna açılan dış kapı vardı, yanına kahverengi raflar konumlandırılmıştı. Kapının diğer yanında ayaklı, demir bir askılık vardı. Askılığın arkasından açılan odadan daha küçük bir alana duvardan duvara tezgâh sabitlenmiş, mutfak dolaplarıyla gömme bir mini mutfak inşa edilmişti. Başta bana da tuhaf gelen odanın iç mimarisine zaman içerisinde alışmıştım, kullanışlı da gelmeye başlamıştı.

Mutfağın olduğu kolonların sağ kısmından da minik bir odaya geçiliyordu. O odayı vakit geçirmek için kullanmıyordum. Zaten oda kıyafetler için tasarlanmıştı; iki duvarına boydan boya, beyaz, panjur kapaklı dolaplar monte edilmişti. Tüm kıyafetlerimi de oraya taşımıştım.

Kaldığım otel odasına direkt girildiğinde karşınıza klasik olanın aksine büyük gardıroplar çıkmıyordu. Odanın karşısındaki duvara ortalanmış yatak ve şık bir çalışma masası tüm estetiği tek başına karşılıyordu.

Yatağın üzerine bıraktığım şişme montumu üzerime geçirip ceplerine koyduğum telefonu, odanın anahtarını ve cüzdanı kontrol ettim. Demir askılığın altına koyduğum botlarımı da ayağıma giyerken bir yandan da unuttuğum ya da açık bıraktığım bir şey var mı diye düşünüyordum. Fön makinesinin fişini çekmiştim, kahve makinesi de açık değildi. Ayakkabılarımı giydikten sonra doğrulup pencereye baktım. Pencerelerin de kapalı olduğunu teyit edince kapıyı açıp otelin kat koridoruna çıktım.

Resepsiyonda bugün Davin'ın eşi Lyle vardı. Kızıl dalgalı saçlarını her zaman toplu gördüğüm Lyle bugün saçlarını açık bırakmıştı. Bembeyaz bir teni olsa da bakımlı oluşu ve

gülüşü yaşını ele veriyordu. Selamıma tebessüm ederek yanıt veren Lyle'ı arkamda bırakırken otelin sensörlü kapısına ilerledim. Girişteki büyük paspas dışarıdaki yağmurlu havadan dolayı otele gelip gidenlerin ayak izleri ile dolmuştu. Ara sıra çiseleyip sonra aniden bastıran bir hava hâkimdi.

Otelin girişindeki merdivenlerden inip kaldırıma adım attığımda Bebek istikametine yürümeye başladım. Uzun zaman sonra bugün bu sokakları kalabalık görüyordum. Tenha hâline alıştığım semti şimdi böyle görmek farklı hissettirmişti. Sahilden gelen çocuk bağırışları martılarınkine karışıyor, kafelerdeki insan sesleri yoldan geçen arabaların seslerini bastırıyordu.

Sahilin tam karşısındaki yoldan dümdüz ilerlerken her ne kadar ara sıra yağmur yağsa da geçtiğimiz günler gibi bugünkü havanın keskin bir soğuğu yoktu, fakat yine de serindi.

İsviçre'de öğrenci olduğum zamanlarda tanıdığım ve yakın arkadaşım olan Diana, dün bana e-posta atıp İstanbul'da olduğunu söylemişti. Hem yıllardır görmediğim için hem de günlük rutinimi biraz değiştirmek için buluşma isteğini kabul etmiştim. Çok tatlı bir kızdı, sevecen ve oldukça yardımseverdi. Öğrencilik yıllarıma baktığımda benim için hem çok yorucu geçen hem de uykusuzlukla tüm gün idare ettiğim günler aklıma geliyor olsa da en eğlendiğim dönemlerimdi aynı zamanda. Şimdilerde uykuya daha düşkündüm. Önceleri alarmsız uyanıyorken ve iki saat uyusam da dinç kalkarken, zamanla bu konularda zorluk çekmeye başlamıştım.

Önünden geçtiğim dev billboardın turuncu renkte ve büyük kalın fontların kullanıldığı çağrı cümlesi kendini çokça belli ediyordu. Benim de dikkatimi çekmişti. Bir yarışma duyurusu olduğunu anlamıştım, detayları alta iliştirdikleri

internet sitesindeydi. Lisedeyken tüm edebiyat yarışmalarına katılıp sonucu merakla beklediğim günleri anımsadım.

Anımsadığım hatıralar beni oldukça geçmişe götürdüğünden adımlarımı istemsizce yavaşlattığımı fark ettim. Kolumdaki saate baktığımda Diana ile sözleşmemize daha vakit olduğunu görünce içim rahat etmişti. İnsanları bekletmeyi sevmezdim; en belirgin özelliğim dakik olmamdı. Gerekirse buluşulması planlanan yere saatler öncesinden giderdim; ama insanlardan sonra gelmezdim. Küçüklüğümden bu yana beni hiç bırakmayan bir özelliğimdi. Trafik ışıklarından sahilin olduğu yola geçtim. Araba sayısındaki artışı burada yalnızca beklerken bile hissetmek mümkündü. İnsanlar soğuk ve keskin geçen kış mevsimine doymuş gibiydiler. En küçük bir kapı aralığından yaza ya da ilkbahara geçmeye çalışır hâldelerdi.

Eserlerimde kelimelerce anlattığım, anlatmaya da devam edeceğim denizin farklı bir mavisi vardı bugün. Denizin turkuaza kaçan renkle harmanlanması insanı inanılmaz bir huzura davet ediyordu. Baktıkça sıkılmaya sevk etmeyen çok güzel bir tablo havası vardı. Bu manzaraya her gün bakabildiğim için şanslı olduğumu biliyordum; eğer gerçekleşeceğini bildiğim bir dilek hakkım olsaydı, dünyanın tüm evlerinin penceresinin böyle bir manzaraya açılmasını dilerdim. Belki içimizdeki agresifliği ve gündelik sorumlulukların altında ezildiğimizde meydana gelen stresi bir nebze azaltmamıza yardımcı olurdu.

Banka çıkıp ayakta durduğunda annesiyle aynı boya gelen iki çocuğa baktım. Hep birlikte fotoğraf çekilip gülüyorlardı. Kadının iki çocukla birden baş edemediğini yanlarından geçtiğim o birkaç saniyede anlayabilmiştim. Diğerine göre daha kısa boylu olan çocuğun çok yaramaz olduğu aşikârdı. Annesi onu sürekli, "Oğlum!" diyerek onu ikaz

etmek durumunda kalıyordu. Netice itibarı ile en yaramaz yaşları diye düşündüm. Bir daha bu yaşa gelemeyeceğinden insan ömründe kaç yaşında olursa olsun ona uygun davranmalıydı, buna özgürlük tanınması sağlıklı iletişimi de beraberinde getiriyordu.

Onları da fotoğraf çekildikleri bankta bıraktım ve Diana'nın dün e-postada yazdığı adrese doğru yürümeye devam ettim. Ortalama on beş dakikalık bir yürüyüşle birlikte sahildeki insan kalabalığı da gittikçe hareketlenen bir hâl alırken boş yolun yaya geçidinden karşıya geçtim. Bu semtte yaşayan insanların kaldığı sitelerin arasında yer alan, diğer kafelerden uzak güzel bir mekâna geldiğimde gözlerimle Diana'yı ararken onu fark etmem fazla zamanımı almamıştı. Anlıyordum ki kendi dakikliğim yalnızca benim gözümde büyüyordu.

O da beni gördüğünde ayağa kalkarken gülerek oturduğu masaya ilerledim. Yanındaki sandalyenin arkasından geçerek masanın önünde durdu. Onun da yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Boynuma sarıldığında yüzünü göremesem de sesinden sevindiğini anlayabiliyordum. "Erinç!"

"Nasılsın, Diana?" Ayrılıp yüzündeki gülümsemeyi hiç düşürmeden bir süre yüzüme baktı. "Hoş geldin."

Ben oturmak için karşısındaki sandalyeye meylettiğimde o da bozuk bir tonlamayla, "Hoş buldum," dedi.

"İyi misin?" Diana'nın annesi Türk'tü. Türkçeye de böylece hâkimdi; fakat anadili gibi konuştuğu dil İtalyancaydı. Fakültede sohbet ettiğimiz zaman birkaç dil daha bildiğini söylemişti, ama şu an sayısını tam olarak anımsayamıyordum. Uzun zamandır Türkiye'de bulunmadığından Türkçeyi asgari düzeyde annesiyle konuşuyor olduğunu düşündüm, daha basit cümleler kurmaya çalışacaktım.

"İyiyim," dedi kafasını sallayarak. "Sen nasılsın?" Türk-

çenin tonlamasını unuttuğu da aksanından kolaylıkla belli oluyordu.

"İyiyim ben de." Omuz silktim. "Buradayım bir süredir."

Bu defa anladığını belirtmek için kafasını salladı. "Neden döndün İsviçre'den?" Cevaplamak için yeltendiğimde konuşmaya devam etti. "Annenler orada hâlâ..." Cümlesini bitirmek için bir soru kelimesi arıyor gibiydi. "Hâlâ oradalar, değil mi?" Cümleyi tamamlayınca arkasına yaslandı.

"Evet, oradalar. Ben gezmeyi çok seviyorum." Sorusunun cevabını verirken masaya gelen garsonla cümlem yarıda kesildi. İkimiz de birer kahve sipariş ettikten sonra sohbete devam etmeye başlamıştık. "Sürekli aynı yerde olmak beni bir süre sonra mutsuz ediyor," dedim. "Yazarken zorluk çekiyorum."

Aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kocaman açarak, "Hay, evet," dedi. "Nasıl gidiyor? Yazıyor musun?" Cümlelerin sonunu getirirken dilini yuvarlayışı ve heyecanlandığında az bildiği bir dili akıcı konuşamaması onu yoruyor gibiydi; ama tepkisi beni gülümsetmişti.

"Evet," dedim daha rahat anlaması için. Oldukça özetleyerek, "Yazıyorum; ama bir süre yazmayacağım galiba," dedim her kelimeyi daha yavaş telaffuz ederek.

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Bazen öyle oluyor." Anlamadığından kaşları daha da çatılınca, "Yani bazı zamanlarda yazmak içimden gelmiyor. Kendimi zorlayarak yazdıklarım da içime sinmiyor," diye açıkladım.

Ne kadarını anlamıştı emin değildim; ama tam bunu sorgularken, "Anladım," deyiverdi. Konuşurken kendini anlatmak için el hareketlerini çok kullanıyordu. Hatta vücut hareketlerinin söylediği cümleden önce geldiği noktada, soracağı şeyi ya da anlatacağı konuyu tahmin edebiliyordum.

Elleriyle bir noktadan başka bir noktaya oval şekilde geçiş yapar gibi bir hareket yapıp, "Zor mu?" dedi.

"Yoo, değil." Sorusunu kısaca yanıtladıktan sonra nedenini açıklamaya tekrar girişti. Bunu anadili Türkçe olan birine bile anlatmak bazen çok zor olabiliyorken Diana'ya nasıl aktaracağımı kısa bir süre düşündüm ve cümleleri bölmeye karar verdim. En basit hâliyle, "Bazı şeyler var," diye başladım. "Yazarak anlatamıyorsun." Başını salladı. "Bunu anlatmak için biri gerekebiliyor, bir kitap karakteri gibi..." Garsonun sipariş verdiğimiz kahveleri getirmesiyle cümlem ikinci kez bölünmüştü. Garson latteyi onun önüne, filtre kahveyi de benim önüme koyup gittikten sonra bölünen cümleme devam ettim. "Fakat başka şeyler daha var, onları hiç anlatamıyorsun."

Başını yine ağır ağır sallarken, "Zor işte," deyip sesli sesli güldü.

Yorumuna onunla birlikte ben de gülmüştüm. Burada ona hangi konuların beni yazarken zorladığını uzun uzun anlatamayacaktım. Anlatabilseydim de anlamayacağını biliyordum. Hep benden konuşunca onun buraya neden geldiğini soramamıştım. Aramızdaki kısa bir sessizliğe sorumu sıkıştırdım. "Sen neden geldin İstanbul'a?"

"Annem Türkiye'ye döndü." Kendini daha iyi anlatmak ister gibi, "Hep," dedi.

"Hep mi?" diye sordum. Kullandığı kelimeyle neyi anlatmak istediğini düşünürken sonunda anlayıp kelimesini düzelttim. "Anladım. Temelli döndü."

Söylemek istediği kelimeyi anımsamış gibi, "Evet evet," dedi. "Temelli."

"İstanbul'a mı taşındı?"

Yüzü bir anda limon yemiş gibi ekşidi. "Taşındı?"

Taşınmak kelimesini anlayacağı şekilde sadece, "İstan-

bul'a mı geldi?" diye çevirebilmiştim. Sonrasında ev kelimesiyle daha bağdaşık olduğundan bu çizgide ilerledim. "Yeni eviniz İstanbul'da mı?"

Kahvesinden bir yudum alırken gözlerini yumup geri açtı. "Hı hı."

Bu defa anladığımı belli etmek için ben kafamı salladım. Uzunca bir süre mezun olduktan sonra neler yaptığımızdan konuştuk. Bu süreçte annesi ile babasının boşandığından, bu yüzden annesinin İstanbul'a taşındığından ve üniversitedeki ilişkisinin de henüz iki ay önce bitmiş olduğundan bahsetti. Lisanstan sonra yüksek lisansını da tamamlayıp harçlığını çıkarmak için çok büyük bir şirkette, kendi deyimiyle peri şansının da denk gelmesiyle, metin yazarlığı yaptığını ve yağmurlu havaları hiç sevmediğini anlattı. Hayatının bir süre tabiri caizse yokuş aşağı gittiğini, fakat şu an oldukça iyi şekilde toparlamış olduğunu hem anlattıklarından hem de jest ve mimiklerinden anlamak mümkündü.

Kahvemin son yudumunu içerken, "Sen yazmayacak mısın artık hiç?" diye sordu.

Her ne kadar bunu birisine anlatmak istemesem de sorusuna cevap vermemek de ayıp olacaktı. "Yazmaya devam edeceğim. Yalnızca bir süre yazmayacağım."

"Neden?" diye tekrar sorması üzerine buluşmamızın ilk dakikalarında anlattığımı tam olarak idrak edemediğini anladım.

Konuyu başka yerden anlatmaya çalışarak, "Bu sıralar biraz sıkıldım," dedim. "Ara vereceğim."

"Sıkılıyor musun?" diye sorduğunda ise olayı bu defa farklı türden bir sıkılmak eylemi olarak anladığından bunu değiştirmeyip başımı sallayarak onayladım. "Bana İstanbul'u gezdirir misin?" diye sordu bir anda. Öylece kalıp ne karar vereceğimi bilemeyince, "Sıkılma diye," dedi.

Diana çok eğlenceli biriydi, Türkçeyi daha iyi kullanabilseydi daha da eğlenceli biri olacağından emindim. Birine bir şehri anlatmanın bende yarattığı anlamsız endişe, özellikle bu şehrin İstanbul olduğunu akla getirince büsbütün artmıştı. "Bilemiyorum," diyebildim.

"Birkaç gün sonra döneceğim; ama kaç gün olduğunu bilmiyorum," dedi. Sürdüğü üründen dolayı ayrık duran uzun kirpikleri ve kocaman mavi gözleriyle kedilerinkine benzer bir bakış atarak, "Lütfen," dedi.

Onun anladığı şekilde sıkıldığım da yanlış sayılmazdı. Belki Diana yerine başka biri olsa bunu hemen kabul edebilirdim; fakat görüştüğümüz şu zaman diliminde bir şeyler anlatmaya ve onu anlamaya çalışırken yorulmuştum. Onunla İstanbul'u gezmek ve bu konuda ona bir şeyler anlatmak ne kadar kolay olurdu, emin olamıyordum. Buna rağmen daha yeni geldiğinden ve üst üste yaşamış olduğu ailesel ve ilişkisel problemlerinin üzerine bir de böyle bir tavır sergilemek istemiyordum. "Tamam," dedim belli belirsiz. "Yarın erken buluşup İstanbul'daki belli başlı yerlerden bazılarını gezeriz," diye devam ettim. Tebessüm etti. "Her yeri kısa sürede gezip bitirmemiz pek anlamlı olmaz." Son cümlemi tam anlamayacağını düşünüp farklı bir formda tekrarladım. "Her yeri gezmek yorucu olur."

Hiç planda yokken bir günüm daha kendiliğinden dolmuştu. Yarın çok merak ettiği yerleri ondan öğrenip bir rota belirleyecektim. Böylelikle bir oraya bir buraya gitmektense daha derli toplu bir program olacak ve bir nebze daha az yorulacaktık.

Diana ile uzun bir süredir oturduğumuz kafeden kalkıp çıktığımız sokakta yürümeye başladık. Diana'nın boyu kısa olduğu için yaşını pek göstermiyordu, böyle oluşu onu sempatik gösterse de sinirlendiğinde bir kaplan edasıyla tır-

naklarını geçirecek kadar öfkelenebiliyordu. Buna da yine fakültede onunla kavga eden bir çocuğa karşı gösterdiği öfke patlamasında şahit olmuştum. Fakat üzerinden yıllar geçmişti, insanlar yaş aldıkça bazı özelliklerini ya da olaylar karşısında verdikleri bazı tepkileri törpüleyebiliyorlardı. Diana da bu özelliğini yatıştırmıştır belki diye düşündüm kendi kendime. Oldukça sakin ve rahat görünüyordu. Sadece fazla fevri oluşundan zannediyorum ki insanda biraz önyargı da oluşturabiliyordu.

Diana'nın annesiyle kaldığı ev, buluştuğumuz kafenin çok yakınındaydı. Şehirde kaybolmamak için muhitine yakın bir kafede buluşmak istemesini anlıyor ve ona hak veriyordum. Bazen hiç tanımadığın bir şehirde kaybolmak korkutucu olabiliyordu. Diana ise dinginliği benimseyen biri olduğundan rahatını bozacak bu tarz durumlardan kaçınıyordu. O evine girdikten sonra adımlarımı işlek caddeye yönlendirdim.

Bayırı andıran arnavutkaldırımlı yoldan aşağı inerken kaldırım kenarındaki oyuklara yağmur suyunun biriktiğini görmüştüm. Belli bir yerden başka bir yere akamadığı için birikinti oluşturan suya basmamak için kaldırıma çıktım. Öğleden sonra hava sabahki ılımış hâlini yeryüzünden çekmiş, yerine soğuk bir esinti göndermişti. Şimdiki hava keskin olmasa da ilerleyen saatlerde buza çekeceği belliydi. Yokuş aşağı indikten sonra kaldırımın köşesinde durdum ve yakınlarda bir durak olup olmadığına baktım. Olmadığını görünce durduğum yerden taksi çevirmek için öne iki adım atıp arabaların geldiği yöne dikkat kesildim.

Sabahki insan kalabalığı azalmıştı. Havanın iyice soğumasından kaynaklı olduğunu düşündüğüm kısa aile gezintileri bugünlük son bulmuş gibiydi. İşlek caddede normalde çok fazla taksi geçtiğini bildiğimden beklemeye devam et-

tim. Normalde insanı görmekten bıktıracak kadar çok olan şeyler arandığında ne yazık ki bir anda azalıveriyorlardı. Buna alışmış olduğumdan artık bu tarz şeyler sinirimi bozmuyordu.

Ortalama altı yedi dakikalık bir beklemenin ardından gelen taksiyi görünce elimi kaldırarak işaret ettim. Müşterisi olmadığını umut ederken taksinin sağ sinyal verip bana doğru gelmesiyle içimdeki umuda minnet ettim.

Taksi önümde yavaşça durunca arka koltuğa geçip otelin ismini söyledim. Bu caddenin yakınlarında olduğundan bulmakta zorluk çekmeyecekti. Hava soğuk olduğu için yürüyerek dönmek istememiştim. Sabah yavaş yavaş geçtiğim ve yürürken de bir sürü manzara ve insan izlediğim güzergâhı bu defa araçla hızlıca geçiyordum. Yine de insan manzaraları hiç değişmiyordu.

Başımı arkaya yaslayıp camdan dışarıyı izlemeye devam ettim. Şimdi farklı bir maviye bürünen denize odaklanmıştım, insanlar görüş açıma taksinin hızından dolayı giremiyorlardı. O anda sadece deniz vardı.

Kimi zaman yanımızdan akıp giden ya da cebimizden taşan zamana mâni olamazken, kimi zaman geçmeyen saniyelere öfke kusuyorduk. Ardı arkası kesilmeyen birçok zaman dilimini bazen bir hiç uğruna telef ediyor ya da kaybettiğimiz bir durumda biraz daha kazanmak için zamanı elde etmeye çalışıyorduk. Bakıldığında bizim en büyük savaşımız zamanlaymış gibi duruyordu; çünkü acımasız bir katil gibi zamanı öldürmeye çekinmediğimiz anlar oluyordu.

Diana'ya verdiğim söz karşılığında ona zaman ayıracağım için mutluydum; fakat içimde bir isteksizlik vardı, sebebini çözemediğim için de anlam veremiyordum.

Dün Taksim Meydanı'nda buluşacağımıza dair sözleşmiştik. Oraya kadar taksiyle gelecek, daha sonrasında beraber vakit geçirecektik. Diana'nın tarihe büyük bir ilgisi olduğunu biliyordum. Tüm milletlerin tarihini merakla araştırırdı. Onu götürdüğüm yerlerde tarihsel bilgi açısından sıkıntı yaşamazdık belki, ama dil konusunda topallayabilirdik. Sabah kahvaltı yapmadan otelden çıkıp Taksim Meydanı'na gelmiştim ve Diana'yı bekliyordum.

Bugün hava yağmurlu değildi, ama soğuktu. En azından gezilebilir bir hava olduğuna sevinip içimi rahatlatıyordum.

Erken bir saat olmasına rağmen meydan kalabalık sayılırdı. Planladığımız saat sabah dokuzdu, henüz on dakika vardı. Tam Diana'nın da çok ekstrem bir durum olmadığında geç kalmayacağını kendime hatırlatırken bir taksi dikkatimi çekti, yolun kenarında yavaşlayarak durmuştu. İçinden kimin ineceğine bakarken önümden bir arkadaş grubunun geçmesiyle görüş açım bir anda engellendi.

Yüksek kahkahalar atıp eğlenerek önümden geçen genç arkadaş grubu görüşümün açılmasına izin verdikten birkaç saniye sonra taksiden Diana indi. Oturduğum banktan ayağa kalkıp olduğu yere gitmeye başladım. Uzun, sarı ve düz saçları çok hoş görünüyordu. O da etrafa bakarak beni arıyordu; fakat baktığı taraf benim aksim olduğundan göremiyordu.

İstiklal Caddesi'nin olduğu tarafa bakmaya devam ederken yakınlaşınca, "Günaydın!" diye seslendim.

Hızla arkasına döndü, beni görünce kocaman gülümsedi. "Günaydın."

Yine bana sarılıp öylece kalınca, "Kahvaltı yaptın mı?" diye sordum. Kollarını boynumdan çözerken kafasını iki yana salladı. "Güzel. Nasılsın bugün?"

"İyiyim," dedi üzerindeki kısa, beyaz, kaşe kabanına daha sıkı sarınırken. "Sen?"

"İyiyim ben de." Sol tarafımızda kalan İstiklal Caddesi'ni işaret ettim. "Hadi bakalım, buradan başlayalım."

Ömrümde tenha hâline hiç tanık olmadığım İstiklal Caddesi'ne girdiğimizde Diana'nın etrafındaki mağazalara ilgiyle baktığını görmüştüm. Tarihi binaların ve akşamları yanan ama gündüzleri de güzel duran ışıkların fotoğraflarını çekip her detayı dikkatlice inceliyordu. Kalabalığa alışan bu caddenin merakına kapılan sadece o değildi. İnsan sesi ve varlığına senelerce ev sahipliği yapan bu tarihi binalardan

bize yansıyan esinti üşütüyordu; ama ısıtmıyordu da. İncelediği caddenin taş zemininde tökezleyince refleksle dirseğinden tutup düşmesini engelledim. Yüzündeki minnet dolu ifadeden teşekkür ettiğini tahmin ederek sözünü kestim.

"Sağında gördüğün yer Çiçek Pasajı. İçerisinin mimarisi muhteşemdir, Tanzimat Dönemi'ne dayanan bir hikâyesi var," diyerek sağ taraftaki pasajı işaret ettim. "Daha önceleri tiyatro salonu varmış burada: Naum tiyatrosu. İşletmecisinin isminden almış bu ismi. O dönemde operalarla ünlü olup büyük tiyatro sahnelerine imza atılmış." Buranın da fotoğraflarını güzelce çektiğinde devam ettim. "1800lerdeki büyük Beyoğlu yangınında tiyatro yanınca iş hanı olmuş. O günlerde burada dükkân açan önemli kişilerle çok önemli bir konuma ulaşmış." Anladığını belli etmek için başını salladı. "Birinci Dünya Savaşı'nda Çiçek Pasajı adını alıyor. Savaşın olduğu zamanlarda çiçek dükkanları açılmış buraya, o yüzden." Kafasını yukarı kaldırıp mimarinin üst kısımlarına da göz attı. Onunla birlikte ben de harika mimarisine bir kez daha tanıklık etmiştim. "1940'tan sonra da meyhaneler işletilmeye başlayınca çiçekçiler gitmişler." Hikâyesi ile ilgili detaylı bir bilgim yoktu; ama hem ona daha yalın anlatmak için hem de bildiklerimi aktarabilmek için kısa cümleler kuruyordum. "Burası hakkında bu kadar biliyorum," dedim omzumu silkerek.

Bana bakmadan, "Çok güzel bir yer," dedi. Büyülenmiş gibi bir ifadesi vardı. Haklıydı, kolay kolay beğenilmeyecek bir mimari değildi. Beyoğlu'nun en güzel simgelerinden birisiydi. Cemal Süreyya'nın da şiirinde geçen Çiçek Pasajı, akşamüzeri güzelliğine güzellik katıyor olsa gerekti.

Diana pasajdan bakışlarını çektikten sonra bana bakıp, "Gidebiliriz," dedi.

Birkaç dakika yürüdükten sonra Çiçek Pasajı'nın ile-

risinde, sol taraftaki binayı işaret ettim. "Burası da Mısır Apartmanı." Dar bir girişi olduğundan başta tereddüt etmiş gibi kendini geri çekse de kolundan tutup çektim. "Gel." Apartmana girdiğimizde sol taraftaki merdivene yöneldim. O da arkamdan yavaş adımlarla geliyordu. Apartmanın kare şeklindeki sahanlığıyla sarmal merdivenleri oldukça genişti. Eski olduğunu belli eden tırabzanları ve demirleri siyah renkteydi. Yukarı doğru çıktıkça, çıkılan yerden bakıldığında iç içe geçmiş kareleri andıran bir görüntüsü vardı bu binanın. İkinci kata çıkarken, "İstanbul'un tarih kokan apartmanlarından bir tanesi," dedim. Katlarda yer alan her şeyi inceliyordu. "Bu apartman yapılmadan önce de burada bir tiyatro salonu varmış," diye devam ettim Çiçek Pasajı'ndaki anlarımlarımı hatırlatarak. "Sonrasında satın alınıp revize edilmiş. Mustafa Kemal Atatürk'ün muayene için gittiği diş hekiminin kliniği de bu apartmandaymış." Kaşları kalktı. Tebessüm ederek apartmanı incelemeye devam etti. Üst katlarda bir sergiye rastlayınca durdum. "Mehmet Akif Ersoy bu apartmanda vefat etmiş."

"Öyle mi?" dedi şaşırdığını belli eden ama düşük bir ses tonuyla.

Dudaklarını birbirine bastırıp kafamı salladım. "Evet." Kendisi telefonuyla merdiveni ve güneş ışığı vurduğunda içeri loş bir ışık veren pencereleri çekerken, "Ver telefonunu, senin fotoğrafını da ben çekeyim," deyip elimi uzattım. Diana Türkçeyi daha çok anlıyor, ama konuşmakta zorlanıyor gibiydi; bunun için vücut dilini benimle iletişim hâlindeyken sıkça kullanıyordu. Yine bir şey söylemeden telefonunu bana verip merdivenin korkuluğunun önüne geçti ve poz verdi.

Işık arkadan vurduğu için fotoğraflar hafif karanlık çıksa da ışık ayarlarıyla oynandığında kalitesi bozulmadan halledilebilirdi. Fotoğrafını çektikten sonra telefonu ona geri

verip, "Bak istersen," dedim; ama o bakmadan telefonu cebine koydu. Zannediyordum ki fotoğraflarını kontrol etmesi için söylediğimi anlamamıştı.

"Gidelim mi?" diye sorduğunda onaylayıp merdivenlere yöneldim. Basamakları aynı hizada yavaş yavaş indik. Tarihi Mısır Apartmanı'ndan çıktıktan sonra, "Ben Galata'ya gitmek istiyorum," dedi.

"Galata Kulesi mi?" diye sorduğumda kafasını sallayarak onayladı. "Pekâlâ," dedim çevreme bakıp. "Buradan gidiyoruz, gel." İstiklal Caddesi'nden dümdüz devam ederken karşımıza çıkan tüm kafeleri, butikleri ve mağazaları inceleyerek geçiyordu. Farklılıklara ilgili biri olduğunu biliyordum; fakat bu denli meraklı biri olduğunu yeni öğreniyordum. Eğer hayatımızın bazı sahnelerini film ve videolardaki gibi ileri sarabilseydik, şu anı kesinlikle ileri sarardım. Ağır adımlarla ilerlemeyi ve sürekli durup bir şeylerle ilgilenmeyi pek sevmezdim. Şu anda böyle bir durumun ortasında kalmış hâlde sabrederek Galata Kulesi'ne varmayı hayal ediyordum.

Eğimli ve zikzak caddede aşağı inerken en sonunda onu sağa yönlendirerek istediği konuma ulaşmasını sağladım. Başını yukarı kaldırıp ağzı açık hâlde izlemeye başladı. Galata Kulesi tüm ihtişamı ve güzelliği ile bizi karşılamış, beni de yavaş adımlarla gezmekten kurtarmıştı. Cebinden telefonunu çıkarıp kulenin fotoğrafını çekmeye başlayan Diana önden giderken ben de arkasından onu takip ettim.

"Galata Kulesi, İstanbul'un en önemli simgelerinden biri," dedim o fotoğraf çekmeye devam ederken. "İki tane efsane..." deyip kaldım. Efsanenin ne demek olduğunu bilmediğini düşünerek, "İnanış," diye düzelttim. "İnsanların dilden dile aktardığı inanışlar var. Birincisi Hezârfen Ahmet Çelebi'nin Kız Kulesi'ne uçtuğu. Denilene göre buradan Kız Kulesi'ne uçmuş."

"Çok yüksek," dedi kaşlarını havaya kaldırarak.

"Evet. Diğer inanış da Galata Kulesi'ne kiminle çıkarsan onunla evlenirmişsin."

Gülmeye başladı. "Gerçekten mi?" Efsaneyi duyunca Galata Kulesi'ne çıkmak için sıra bekleyen kuyruğa bakmaya başlamıştı.

"Evet, ama bu bir efsane," dedim gülerek.

"Çıkmak isterdim." Kafasını iyice yukarı kaldırıp kulenin balkonundaki insanlara baktı. "Ama yükseklik korkum var."

İçimden usulca Allah'a teşekkür ettim. Hem yavaş yürümekten yorulmuştum hem de hâlen bir şeyler yememiş olmak beni ayrıca sarsıyordu. Tam kahvaltı yapmak için bir yere oturmanın iyi olacağını söyleyecekken telefonu çalmaya başladı. Galata Kulesi'nin karşısındaki binanın duvarına yaslanıp telefon konuşmasını bitirmesini beklemeye başladım. Yavaş adımlarla ilerleyerek telefonla konuşuyordu. Bir ara benimle göz göze gelince gülümseyip kaşlarını kaldırarak mahcup bir yüz ifadesi takındı. Gülümsemesine karşılık verip gözümü kapayıp açarak anlayışlı bir ifade gönderdim.

O, birkaç dakika telefonla konuşurken ben de dinlenme imkânı elde etmiştim. Otele saat kaçta dönerdim bilmiyordum, ama gidince yapacağım tek iş uyumaktı. Kendimi çok uykusuz hissettiğimden hâlsizdim. Zannediyordum ki isteksizliğim de bundan ileri geliyordu. Yanıma geldiğinde çekinerek, "Annem aradı," dedi.

Çekinmesini olumsuz bir haber aldığına yorup, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır." Doğru kelimeyi arar gibi, "Ben gitsem, sana..." deyip kaldı. En sonunda, "Sana kusur olur mu?" diye sorunca gülmeden edemedim.

"Yok yok, olmaz." Ben gülünce o da gülmeye başladı. "Kötü bir haber almadın, değil mi?"

"Hayır." Tekrar yürümeye başladık. "Babam gelecekmiş." Cümleleri kısa kurduğundan anlam bütünlüğünü tam anlamıyla kavrayamıyordum; ama derdini anlatabildiğinden problem olmuyordu. Zannediyordum ki annesi bunun haberini verip gelmesini rica etmişti.

"Anladım," deyip kestirdim. Bir süre hiç konuşmadan ara sokaklardan yürümeye devam ettik. En yakın işlek bir yerden hem onu taksiye bindirecek hem de kendim için bir taksi çevirecektim. Adımlarını hızlandırmış olması da bana acelesi olduğunu düşündürmüştü, ama sormadım. Telefonla konuştuktan sonra da pek bir şey dememişti. Belki ifade güçlüğündendir diye geçirdim içimden.

"Yorucu yollar," dedi bana bakmadan yürümeye devam ederek. Aslında düz tabanlı bir spor ayakkabı giymişti. Gerçi yorulduğuna da şaşırmamak lazımdı, yeni yerler gören birinin harcadığı efor hele ki farklı bir dilde anlaşmaya çalışıyorsa daha fazla olacaktı. Hızlandırılmış mini İstanbul turu gibi olan bu gezide çok az yer anlatmış olmanın verdiği işini tam yapamamışlık hissi beynimin içinde gezinirken diğer taraftan da mutluydum. En azından sözümü yerine getirmiş olmamın verdiği bir rahatlık vardı.

Yokuş aşağı inerken daha hızlı hareket ettiğimiz için kısa sürede bir taksi durağına ulaşmayı başarabilmiştik. Durakta birden fazla taksi vardı, beklememe gerek kalmadan otele gidebilecektim. Günün belli bir saatinden sonra her şey benim mutlu olacağım şekilde ilerlemişti, üzerimde bunun vermiş olduğu bir hayret de vardı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Diana "r" harflerini bastırarak.

Gülümsedim. "Rica ederim."

"Kısa bir geziydi, ama ben çok mutluyum," dediğinde bir an sabah gezi konusunda isteksiz olduğum için utanmıştım. Her ne olursa olsun onun mutlu olması beni de mutlu etmişti.

"Benim için bir zevkti." Yine yüzüne o kocaman gülümsemesini yerleştirdi. Mavi gözlerini birkaç kez kırpıp sarıldı. "Kendine dikkat et." Ellerim montumun cebinde olduğundan sarılmasına hazırlıksız yakalanmıştım. Ellerimi cebimden çıkarıp dostane şekilde sarıldım.

"Tamam," dedi ayrılırken. Taksinin arka kapısını açıp bana döndü. "Hoşça kal." El sallamaya başlayınca ben de elimi havaya kaldırıp kısa bir selam verdim.

Taksinin arka koltuğuna yerleşip kapıyı kapattı. Yavaşça kalkış yapıp gözden kaybolan araç bana garip hissettirmişti. Neden böyle hissettiğimi de tam kestiremiyor olsam da içimde sözümü tutmuş olmamın verdiği rahatlık hâlen benimleydi.

Sıradaki taksiye de kendim binip taksiciye, "Arnavutköy'e gidelim abi," dedim. Orta yaşlarını çoktan geride bıraktığı yüz hatlarından belli olan taksi şoförü tek kelime etmeden aracı çalıştırdı ve söylediğim güzergâha doğru yola çıktı.

Takside otururken ne kadar yorulduğumu bir kez daha anlamıştım. Bir şehri bilmek için insanın ayaklarına kara suların inmesi gerekiyordu, bu yüzden havalar soğuk olmamalıydı. Hızlı yürüdüğümüzden dolayı ceketle terlemiştim. Güneş de bugün tüm şehri sanki ilkbahardaymışız gibi ısıtıyor, olduğumuz mevsimi bize şaşırtıyordu.

Durağın bulunduğu konum otele çok ters olduğundan ilk kavşaktan geldiğimiz yolu dönmek zorundaydık. Arabanın koltuğuna iyice yerleşip camdan dışarıyı izledim.

Günlerdir yüzünü göstermeyen güneşin bugün sanki tüm şehri selamlıyor gibi olan sıcaklığı yakıcı değildi, ama gün yüzüne çıkmayı çok özlediğini de belli eden ışınlarının insanın gözünü alan bir keskinliği vardı. Güneş gözlüğümü takmadığımdan aniden ışınlarına denk gelince gözlerimi yummak zorunda kalıyordum.

Böyle zamanlarda insanın içinden bir şey yapmak gelmiyor, bir sıkıntısı varsa büsbütün artıyordu. Venüs'ün bana içinden ettiği sessiz vedası sanki tüm şehrin temsili olan bir kişinin sizden gitmesi gibiydi. İstanbul'daki günlerimin tümü o andan sonra yavan geliyordu. Bir anlam aramaya çalıştıkça içinde çırpındığım sıkkınlık artıyor ve beni isteksizliğe sürüklüyordu. Yine böyle hissederek uyandığım bir sabah, söz verdiğim üzere arkadaşıma İstanbul'u gezdirmek durumunda kalmıştım. Şu an daha iyi anlıyordum ki İstanbul'da bir şeylerden soğuduğunuz vakit İstanbul size kendini anımsatıp sizi utandırıyordu.

Taksiden inip otelin resepsiyonundan geçerken bu defa farklı insanları görüyordum. Bazı zamanlarda Davin ve ailesi otelle ilgili toplantı yaparlar, o günlerde de yerlerine başka birilerini getirirlerdi. Davin'ın her zamanki yerinde telefonla konuşan adamdan bakışlarımı çekip asansöre ilerledim.

Odamın olduğu kata gelmiştim. Ses yalıtımının sağlamlığından dolayı otelin koridorlarında tok bir sessizlik hâkim oluyordu. Sesler yankı yapmıyor, kendi sesiniz de size uzaktan sesleniyormuşsunuz gibi geliyordu. Ayak seslerimi duymama engel olan koridora serilmiş bordo halı, arkanızdan biri geldiğinde dahi bunun farkında olmamanıza sebebiyet veriyordu.

Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde botlarımı çıkardım ve kapıyı ardımdan kapattım. Hiçbir şeye bakmadan kendimi yüzüstü yatağa bıraktıktan sonra ne kadar süre orada öyle kaldım bilmiyordum. Odanın sıcaklığından ve sıcak tutan ceketimin beni ağırlaştırmasından dolayı kalkıp ceketi üzerimden çıkarmıştım. Silikon yorganı kaldırım içine girip yorganı kafama kadar çektim.

İki tip zaman vardı: insanı kabul eden ve reddeden zamanlar. Kimi zaman tutunamadığınız zamanın sizi kabul etmeyip size yuva olmadığı anları hissettirdiğinde yapılması gereken tek şey öylece durmak oluyordu. Zaman sizi kabul ettiğinde o ana tutunuyor, bir daha da o anı bırakmak istemiyordunuz. Üzüntünüzün geçmesi için sarıldığınız uyku gelmeyince zamanın sizi reddettiği anlar geçsin diye yelkovandan medet ummaya başlıyordunuz.

Kimi zaman da bizi kabul etmeyen zamana sımsıkı tutunuyorduk, biz bırakmadıkça o daha da hırçınlaşarak canımızı yakıyordu. Böyle durumlarda da en iyisi genelde bırakıp beklemekti. Oldurmaya zorlanan olgu zaman bile olsa geri adım atmayarak en yıkıcı darbelerde bulunmaktan çekinmiyordu. Bu nedenle zamandan korkmayıp alttan alarak onu ehlileştirmek daha sağlıklı bir karardı.

Gözlerimi açtığım İstanbul akşamına kısa bir göz attım. Güneş battığından ve odanın ışıkları kapalı olduğundan oda da karanlıktı. Uzanıp komodinin üzerindeki gece lambasını açarken ışığın odaya hızla yayılan turuncu ışınları karanlığı delip geçti. Tüm gün hiçbir şey yemediğimden başım ağrıyordu. Yastığın altında kalan telefonu elime alıp hep sipariş

ettiğim menülerden birisini rasgele sepete ekledim ve sipariş oluşturdum.

Yataktan kalkıp dış kapının yanındaki panele basarak ışıkları açtım. Bu defa beyaz ışık odanın tüm loşluğunu yerken turuncu gece lambası da güçsüz kaldığı için köşede kalakalmıştı. Yatağın yanına geri gidip gece lambasını kapattım ve kenara oturup komodinin üzerinde duran sürahiden bir bardak su doldurup içtim. En azından açlığımı biraz bastıracak ve beklemeyi mümkün kılacaktı.

Odayı havalandırmak için yataktan kalkıp pencerenin yanına gittim. Pencerenin önüne serilen ışıklarla süslenmiş boğaz, pencereyi açmamla ferah bir havayla odaya doldu. Derin bir nefes alıp bu anı kucakladım.

Kalbi delen bir güzelliğe sahip olan denizi gece görmek bile insanı mutlu ediyordu. Benim için en anlamlı element suydu, belki temizliğin ve özgürlüğün simgesi gibi geldiğinden bu denli bana huzur veriyordu.

Sahilde yürüyüş yapan insanları izlerken hem telefonumdan hem de bilgisayarımdan gelen bir bildirim sesiyle yatağın karşısındaki duvar saatine baktım. Saat sekiz buçuktu. Bildirimin aynı anda gelmesinden dolayı bunun bir e-posta olduğunu anlamıştım; fakat akşamın bu saatinde atılmış bir ileti beni merak ettirmişti.

Çalışma masasındaki bilgisayarımın ekranını kaldırıp sandalyeye oturdum. Zaten açık olan uygulamadan en son gelen e-postanın Venüs'ü gönderdiğim hanımefendiye ait olduğunu da görünce merakım büsbütün artmıştı.

"Merhaba Sevgili Venüs,

Nasılsınız? Sizinle önemli bir konu hakkında görüşmek istediğimden bu e-postayı atıyorum. Aceleci tavrımı bağışlayın lütfen; bu konu benim için gerçekten çok önemli. Eğer

İstanbul'da ikamet ediyorsanız sizinle kısa bir zaman içerisinde yüz yüze görüşmemiz mümkün mü acaba? Sevgiler, Leyla Güvenç." (01.03.2020- 20.30).

Uyku sersemliği ve açlık bir algılamama durumu yaratmıştı, iletiyi ikinci kez okudum. Çok önemli olup görüşmek istediği konunun ne olduğunu çok merak etmeme sebep olsa da bir özet yazmamış olması farklı gelmişti. İsmimi hiç söylemediğimden konuşmak istediği önemli konunun ne olduğunu sorsaydım yanlış anlayabilirdi, bu yüzden o konuya değinmemiştim.

Venüs'ü bu denli seviyor olması hoşuma gidiyordu. Burada ve bir yerlerde Venüs'ü sevenlerin olması minnet vericiydi.

Teklifini kırmayıp onayladım. Eğer onun için de uygunsa yarın buluşmanın önemli bir konunun ertelenmemesi için iyi olacağını düşünmüştüm. Benden gelecek bir cevap beklediğinden olsa gerek, kendisi bir yer ya da saat belirtmemişti. Aynı zamanda bunları belirtmesini de rica ederek iletiyi cevapladım.

Fazla zaman geçmeden hemen ikinci e-posta gelince tekrar ekrana baktım.

"Ben de iyiyim, sağ olun :) Teklifimi kabul etmeniz beni çok mutlu etti. Ben sizin belirleyeceğiniz tarihe ve saate uyarım. Lütfen siz belirleyin. Teşekkürler, Leyla." (01.03.2020- 20.38).

İnce davranışını geri çevirmedim. Yarın akşam, ortalama bu saatler benim açımdan idealdi. Kendisine yarın akşam sekizde buluşulması için bir öneride bulunup aklıma ilk gelen nezih mekân Ma'at'ı da iletiye ekledim.

Bilgisayarının başında olup e-postaları hızla yanıtlamasından bu buluşmayı gerçekten çok istediğini anlayabiliyordum. Hemen yanıt geldiğinde bunu tekrar teyit etmiştim.

"Tabii, uygun. Yarın 20.00'de görüşmek üzere. Sevgiler, Leyla. (01.03.2020- 20.42)."

Kararlaştırdıktan sonra bilgisayarın ekranını kapatıp ayağa kalktım. Bu esnada çalan kapıyla yemeğin geldiğini anlayıp koşar adımlarla kapıya ilerledim.

Tam kapıya ulaştığım sırada geri dönüp yatağın üzerindeki ceketimin cebinden kredi kartımı çıkardım. Hızlı hareket ettiğimden kart başta yere düşse de hızlı bir hamleyle elime alıp kapıyı açtım.

"İyi akşamlar."

Elindeki uzattığı yemek poşetini alırken, "İyi akşamlar," diye karşılık verdim.

Yemeği alıp kredi kartımı uzattım. Pos cihazından kartı okuturken paketi masanın üzerine bırakıp kapıya geri döndüm. Şifre girmek için pos cihazının tuş takımını benden tarafa çevirdiğinde dört hanelik şifreyi hızla girdim. Ben fişi ve kartı teslim alırken, "Afiyet olsun," dedi. "Sağ olun, kolay gelsin," dedikten sonra kapıyı kapattım. Boş midem yemek kokusuyla birlikte ağrımaya başlayınca vakit kaybetmeden paketi açtım. Buharı üzerindeki tavuk parçaları iştahımı iyice kabartırken içeceğimi açmaya vakit ayırmadan hemen yemeye başladım.

Yediğim yiyecekler kan şekerimi de düzenlerken algılarımın keskinleştiğini gözle görülür şekilde hissedebiliyordum. Başımın ağrısı devam etse de belli bir süre sonra onun da geçeceğini biliyordum. Acıktıkça yemek yiyen biri olarak ilk kez yemek yerken mutlu olduğumu hissettim. Bir daha bu denli bir riske girip kendimi aç bırakmayacaktım. Sabah kahvaltı yaparız diye düşünüp gittiğimiz Beyoğlu'ndan aç ve bitap bir hâlde geri dönmüştüm.

Bir yandan da aklım Diana'daydı. Aceleyle evine dönmek zorunda kalmıştı. Sebebini söylemese de annesi aradı-

ğından ailevi bir problem olabileceğini düşünüp üstelememiştim. Umarım iyidir ve bir sorun yoktur diye umut ettim içimden. Diana'yı sevsem de sırf kendisini daha iyi hissetsin diye kabul ettiğim Beyoğlu gezisinden neredeyse hasta olup dönecektim.

Üniversitede bir hocamızın dersten isteyenlerin çıkmasına müsaade ettiği bir gün, sırf onu çok sevdiğimizden dışarı çıkmayıp ders bitene kadar ecel terleri dökerek dinlemek zorunda kaldığımız sunum aklıma gelmişti. En yakın arkadaşım o gün, "Vicdanımdan nefret ediyorum," demişti ağlamaya yakın bir sesle. O gün bu cümlesine çok gülmüş olsak da vicdan yaptığım için istemeden katlandığım birçok noktaları keşfetmiştim. Ne zaman istemediğim bir olayın içinde bulsam kendimi, aklıma bu cümlesi geliyordu.

Aklıma geldiğinde onunla olan güzel anılarımı düşünüp onu ne kadar özlediğimi fark etmiştim. O İsviçre'de yaşamaya devam ediyordu. En fazla bir ay daha burada kalacağımı, sonrasında İsviçre'ye gideceğimi düşününce içime bir nebze su serpilmişti.

Uzakta olsa da hep bizimle olan insanlar vardı. Gözlerimizi yumduğumuzda görebildiğimiz ve kalbimizden hiç düşmeyen o insanların yaşadıkları konum fark etmeksizin hayatımızda oluşları bir mucize gibiydi. Uzun yollar, kıtalar, denizler ve okyanuslar ne kadar büyük olursa olsun uzakları yakın eden o insanlar en büyük kazancımızdı aslında. Bunu fark edebilmek kadar minnet duyabilmek de önemliydi. Sağlıklı olsunlar da mesafeler bir şekilde aşılır dedim içimden. Kimi zaman bunun zor olabileceğini bildiğimden bu umudu hep sert bir yumruk gibi içimde tutmuştum.

Önünden geçtiğim büyük, uzun ve turuncu renkteki billboardda geçen gün görmüş olduğum edebiyat yarışmasının reklamı hâlâ duruyordu. Yürüdüğüm sokak ise kaldığım otelin bir üstündeydi. Caddeye açılan ve bir hayli işlek olan bu sokakta semtin kafeleri, bankaları ve butik mağazaları buluşmuştu. Billboardı ardımda bırakırken virajı keskin yüksek kaldırımdan araç yoluna indim. Tek yön araç akışı kabul eden sokağın aracın gelmesi muhtemel tarafına bakıp dikkatli ve seri adımlarla karşıya geçtim.

Yalnızken rahatsızlandığımda ya da hastalandığımda kendimi kötü hissettiğim ilk andan itibaren tedbir almayı yıllar önce öğrenmiş ve zaman içerisinde benimsemiştim. Ailemin yanında hastalanmanın katlanılabilir bir hâli olsa da yanında kimse olmadığında işlerim aksarken bir yandan da iyileşmeye çalışmak benim için çok zordu. Dün başıma saplanan keskin ağrı hâlen devam edip dayanılmayacak bir boyuta gelince kahvaltıdan sonra eczaneye gitmek için otelden çıkmıştım. Biraz yürümemle zonklaması hafiflese de ne yazık ki bunun kalıcı bir çözümü olmuyordu.

Otelin dokuz basamaklı dış merdivenini arşınlayıp resepsiyona giriş yaptım. Kahverengi mermerden dizayn edil-

miş uzun ve yüksek masada elindeki kalemle büyük deftere bir şeyler yazan Davin'a başımla selam verdim. Selamımı içten bir gülümsemeyle karşılayan Davin, yine de o günü bitirmeye can atıyor gibiydi.

Asansörle altıncı kata çıktım ve odanın kilidine anahtarı takıp çevirdim. Kapının mekanik bir klik sesiyle açılmasıyla içeri girdim. Salı günü olmasına yorduğum değişik bir his vardı içimde. O gün diğer günlere kıyasla daha hızlı devam ediyor gibiydi, günü bir an önce yarılamıştık sanki.

Kapıyı ardımdan kapatıp anahtarı kenardaki porselen tabağın içerisine fırlattım. Porselen yüzeye çarpan anahtar tiz bir sesle odayı inletirken şişme montumu çıkarıp sandalyeye astım. Dışarının keskin soğuğuna alışmış olacaktım ki odaya geldikten sonra içerisi fazla sıcak gelmişti. Pencereye doğru ilerleyip perdeyi araladım. Düne göre bugün pek de etkisi olmayan güneş, tüm hızıyla odaya girmeyi başarmıştı. Camı sonuna kadar açıp ferah İstanbul kışının içeri girmesine izin verdim.

İstanbul'a taşınmadan önce bir arkadaşıma otelde kalacağımı söylemiştim, zamanın muhtemelen benim için zor geçeceğinden bahsetmiş ve bu fikrimi pek tasvip etmemişti. Zaman zaman onu anlıyordum. Birkaç gündür buradan gitmek gibi bir isteğim de oluşmuştu, ama İstanbul'un çok farklı bir enerjisi vardı. Ne kadar da yorsa da insanı gittiği yerden aratan bir şehirdi. Durduk yere kendini özleten bir yanı vardı. Bir şehri özlemek, bir insanı özlemek gibi olmuyordu. Bir alışkanlıktan kopmak zorunda kalmaya benzeyen bir hissiyatı vardı. İnsanlar unutuluyor, ama semtler unutulmuyordu. Zaten unutulan insanları da yine şehirler hatırlatıyordu. Hatta duyguları da şehirlerle açıklamak mümkündü. Her parfüm kokusunun anımsattığı yaş, kişi ve anının yanında, şehirlerin de belli belirsiz kokuları olduğu-

nu okumuştum. O hatırlatmak eylemi belki de bu sebepten dolayı meydana geliyordu.

Mutfağa gidip su ısıtıcısına su ekledim. Kırmızı ışıklı tuşunu aşağı indirip ısınmasını beklerken bir kahve kupasının içerisine az miktarda öğütülmüş kahve döktüm. Kahvenin kokusu odanın içerisine mis gibi yayılırken bir kez daha içime çektim. Isıtıcıya fazla su koymuş olacaktım ki ısınmasının biraz zaman alacağını fark edip ayakta beklememek adına sandalyenin yanına gittim. Masanın üzerinde duran yarım litrelik su şişesinin kapağını açıp masaya geri bıraktım. Yatağın üzerine fırlattığım küçük eczane poşetini almak için sandalyeden kalkmadan tekerleklerini sürüyerek yatağın yanına gittim ve tekrar çalışma masasının yanına gelirken ağrı kesicinin kutusunu çıkardım.

Parlak ve sert olan koruyucu jelatininden hapı çıkardıktan sonra diğer elime su şişesini alıp hapı içtim. Bol suyla içtiğim ağrı kesicinin bir an evvel etki edeceğini umut ederek ilacın kutusunu küçük poşetin içine geri attım ve poşeti de çalışma masasının ilk çekmecesine koydum. İlaç içmeyi hiç sevmediğimden odada bulundurmuyordum; fakat olur olmadık zamanlarda meydana gelen bu tip ağrılar için de yedekte ağrı kesici bulundurmak faydalıydı. Sırtımı yasladığım sandalye bana aslında yorulmuş olduğumu fark ettirdi. Hissettiren bir yorgunluk değildi, ama rahatlamanın ardından kendini belli ediyordu.

Bu yorgunluğu daha önce birkaç kez daha yaşamış olduğumu ve daha sonrasında da oradan ayrılıp başka bir yere taşındığımı anımsayınca içinde bulunduğum süreç tanıdık gelmeye başladı. Lisedeyken bir gün hiç bilmediğim bir ülkeye yerleşip tanımadığım insanlarla yaşayacağıma dair bir hayal kurmuştum. Bir değil, tam altı ülkede hayalimi gerçekleştirmiştim; ama tutunamamıştım. Zamanla anlıyor-

dum ki tutunmak yalnızca yaşama dair bir özellik değildi. Hoyratça harcadığım zaman kavramı benim için kıymetli ve bir o kadar da alışılmış bir şeydi. İnsan alıştığı şeylere ne kadar kıymet verse de ona hoyratça davrandığı zamanlar olabiliyordu. Bahsini ettiğim bu hoyratlık, zamana bırakmakla ilgiliydi. Alışıldık olan kolaylıkla zamana bırakılabiliyordu. İlk kez deneyimlenen bir durum için ise zamana bırakmak riskliydi. Kaybedilebiliyor ya da hiç yaşanmıyordu. Bu hoyratlığı da topyekûn zamana bırakmayı denemiş ve sonucunda ağır bir yenilgi almıştım. O an fark ediyordum ki insan, karakterinin el verdiği ölçüde hayatını şekillendiriyor ve doğuştan kazandığı özellikler her ne kadar alışılmış da olsa zamana bırakılamıyordu.

Zamana bırakmanın acı yanlarına da tanık olmuş biri olarak bunu çok da tasvip etmiyor; bilakis, çabalanması gerektiğini düşünüyordum. Zamana bırakılan öge her ne kadar kendi içerisinde revize olup karşımıza farklı formlarda, olumlu ya da olumsuz bir şekilde çıksa da geçen zaman boşa akıyormuş gibi geliyordu. Olmayan şey o an olmuyorsa bunu bilmek önemliydi, yoksa boşa geçen bir zamanın içerisinde çırpınarak zamana bırakmak zorunda bırakılıyordunuz.

Her neyse dedim içimden. Ne de olsa bu dünyadaki meydana gelecek her olgunun, her olayın, her ögenin ve her insanın bir zamanı vardı. Kader de ekseriyetle kendi vaktini kolluyor, onu bekliyordu.

Dikkatim su ısıtıcısındaki suyun ısındığına dair haber veren tık sesine kaydı. Ayağa kalkıp tezgâhın yanına geri döndüm. Tabanlar genelde ılık olurdu, ama bugün biraz daha soğuktu. Anlaşılan o ki dışarıdaki soğuk en ufak bir açıklıktan içeri sirayet edebiliyordu, tıpkı insan ilişkilerinde olduğu gibi.

Suyu hazırladığım kahve kupasının içerisindeki kahveye ilave ederken kahve kokusu seyrelip daha belirgin ve güzel bir hâl aldı. Odayı dolduran o hafif kokunun bile dışarıdaki keskin soğuğa çıkmak istemeyen bir yanı vardı.

Kahve sıcak suyun içerisinde çözünürken kupanın sapından tutmama rağmen sıcak bardağın elimi yakmasına mâni olamamıştım. Çalışma masamın boş kısmına kahve bardağını bırakıp sandalyeyi pencerenin önünden masanın yanına çektim. Bilgisayarımın ekranını açtığımda gündem olmuş birkaç haber dışında bir bildirim yoktu. Kahvemden bir yudum alıp haberlere hızlıca göz attım.

O gün çok uzun süre çalışma masasından kalkmadan yeni yazılar yazmıştım. Yazdıklarım Venüs'ün üslubuna benzemiyordu; daha çok Maupassant tarzıydı ve yeni bir kurgu gibiydi. Venüs'ün kendini belli eden o dağınıklığı yoktu, daha derli toplu bir hikâyeydi. İç hatlarını henüz tam doldurmamış olsam da genel çerçevesi oluşmuş gibi duruyordu. Bu noktaya kadar gelindiğinde gerisi benim için kolaydı. Yeni bir karakter inşa edip ona bir diksiyon biçmek, benim kurgularımda en çok düşündüğüm konuların başında geliyordu. Olay örgüsü her zaman kendini şekillendirse de karakterin tutum ve yargıları öylece sabit kalıyordu.

İlaç yazı yazarken bir anda etki etmişti, başıma saplanan ağrı ortadan kalkmıştı; fakat sonrasında sırtıma saplanan amansız bir acıyla baş başa kaldım. Uzun süredir oturmamdan kaynaklanan sırt ağrımı rahatlatmak için kendimi geriye ittim. Kısa süreli bir çözüm sağlasa da artık masadan kalkmam gerektiğinin farkına vardım ve ayağa kalktım. Bir ara yalnızca pencereyi kapatmak için ayağa kalktığım sandalyeden şu an tamamen ayrıldığımda saat altıyı yeni geçiyordu.

Sözleşmemizi iş yemeği diye tahmin ettiğim buluşmaya gecikmek istemediğimden kıyafet dolabından lacivert bir

gömlek ve pantolon çıkararak gündüz giydiğim spor kıyafetlerini değiştirdim. Buluşma yeri olarak belirlediğimiz restoran bu semte yakındı. Fazla şık ama fazla nezihti. Pek tabii iş yemeği yenebilecek tarzdaydı, beğeneceğini umut ediyordum.

Gömleğin üstten üç düğmesini açık bırakıp odanın içerisinde tarak arayışına girdim. En sonunda kıyafetlerin içinde bulduğum tarakla saçlarımı tararken mevcut dağınıklığa uzaktan bir bakıp iç geçirdim. Dağınıklığı sevmiyordum, ama toplamak da içimden gelmiyordu. Öğrenciyken kaldığım evde de dağınıklık ciddi rahatsızlık verdiği zaman temizlik işine girişiyordum. Gurur duyduğum bir özelliğim değildi, ama içimden gelmeyince gelmiyordu.

Cüzdanımı ve kapının anahtarını aldığımdan emindim, ama ayakkabılarımı giyip kabanımı da üzerime geçirdikten sonra koridora adım attığımda telefonumu odada unuttuğumu fark edip odaya geri girdim. Neyse ki cep telefonum görünen bir yerdeydi, bir de onu aramak zorunda kalmamıştım. Tarak aramak yeterince vakit kaybettirmişti.

Otelin resepsiyonunda tüm ailesiyle birlikte sohbet eden Davin beni görünce selam verdi. Hiç aksatmadan selam vermesine başlarda hayret etsem de sonradan alışmıştım. Selamına karşılık verip işlek caddeye adımımı attım. Taksi durağı otelin hemen yan tarafındaydı. Böyle daha kolayıma gidiyordu, taksi için durağı resepsiyondan aratıp araç istemek bana uğraştırıcı geliyordu.

Durakta tek kalan taksiye bindikten sonra yarı kalabalık yarı sakin caddede ilerlemeye başladık. Beşiktaş yakın olduğu için restorana kısa sürede varacak olmak iyiydi diye düşünürken telefonun çalmaya başlaması ve Ahmet'in kardeşinin aradığını görmemle olası bir aksiliğin zil çalarak geldiğini anlamam geç olmamıştı.

"Alo, Hilal?" Ahmet'in kız kardeşi beni sık aramazdı. Bunun için aramasını normal bir olaya bağlayamıyordum.

"Erinç abi!" Koşarken konuşuyordu. Kesik kesik gelen sesi beni de tedirgin etmişti. Taksinin yaslandığım arka koltuğunda sırtımı dikleştirip telefonun sesini açtım.

"Hilal, ne oldu?"

Hilal nefes nefese, "Abim," diyebildi. Sesli nefes alıp vermesinden bir yere yetişmeye çalıştığı belliydi.

Taksiciye elimle yolun kenarındaki durağı işaret ettim. "Ne oldu?"

Taksi sinyal verip sağdaki durağa yanaşırken, "Abim kaza geçirmiş," dedi Hilal. Yine koşmaya başladığını belli eden ayak sesleri gelince öylece kalakaldım. Nefes nefese kalırken bir yandan da kelimeleri toparlayıp bana anlatmaya çalışıyordu. "Arayacak başka biri aklıma gelmedi."

"Tamam," diyebilmiştim sadece. O kısacık zaman diliminde hastaneyi sormayı başarabilmiştim; taksi gittiği hedefi değiştirip Cihangir istikametine hareket etmeye başladı. Haberi aldığım andan itibaren Ahmet'le konuşmak için farklı kanallar aramış, ama mesai dışında olduğumuz için başarılı olamamıştım.

Hastaneye gittiğimde Hilal'in sesine göre daha kötü beklediğim Ahmet'i gayet iyi gördüğüm zaman içime oturan ve öylece kalan o ağır his kalkmıştı. İnsanın sevdiklerinin başına gelen felaketler, kendi başına geldiğinden daha can acıtıcı oluyordu. Kendi başımdan geçen kötü olaylarda soğukkanlılığımı hep koruyabiliyorken aynı durum sevdiğim insanların başına geldiğinde bana saldıran korkuya büsbütün sarılıyordum.

Hastaneye girdiğimde Hilal çoktan abisinin yanına ulaşmıştı. Okuldan sonra eve geçtiğinde haberi alır almaz hastaneye koşan Hilal'in gözlerindeki o rahatlayan ifadeye baktığımda benim de içime sular serpilmişti. "Geçmiş olsun."

Ahmet beni gördükten sonra gözlerini devirip eliyle, "Hay aksi," işareti yaptı. "Görünmez kaza."

Ayağının alçıya alındığını gördüğümde kazanın pek de görünmez olup olmadığını saniyeden daha kısa bir sürede düşündüm. "Nasıl oldu bu ya?" İnsanların mutluluklarını benimle paylaşmalarına alışkındım, bunu bilir ve gerektiği gibi davranırdım; fakat üzüntülerini ve korkularını benimle paylaştıklarında ne yapacağımı bilemez, hemen afallardım. Bu konuda çok toydum.

"Abi, valla, işte," dedi. Arka arkaya kurduğu ve bir araya geldiğinde bir anlam oluşturmayan cümlesine gülüp devam etti. "Motosikletle giderken önüme araba çıktı. Direksiyonu birden kıvırınca düştüm."

Ahmet anlatırken Hilal'in kaşları çatıldı. "Allah korumuş." Abisine çok düşkün olduğunu biliyordum. Henüz lise son sınıfa giden, hayat dolu ve enerjik bir genç kızdı.

"Hilal haklı," diyerek savunmaya geçtim. "Sürme diyoruz sürüyorsun be kardeşim." Söylenerek hasta yatağında yatan Ahmet'in karşısındaki küçük televizyonun altında duran hastane koltuğuna oturdum. "Dağıtımda mıydın?"

"Yok, değildim," dedi. Arkasına yaslanırken yüzü ekşimişti. Bir eli hâlâ alçılı ayağının dizinde duruyordu. "Olacağı varmış."

"Erinç abiyi nasıl aradığımı bilemedim." Hilal dağılan saçlarını geriye itti. Ne kadar yorulduğu ve korktuğu gözlerinden belli oluyordu.

Ahmet ve Hilal'i, kardeşliklerini uzaktan izlerken Ahmet'in, "Neden haber verdin ki?" demesi üzerine bir hışımla ona döndüm.

"Ne demek 'Neden haber verdin?'" Ahmet'in yüzündeki mahcubiyeti anlıyordum. Benzer durumda olsam ben de aynı hissiyat içerisinde olurdum, ama her ne kadar kendimde olduğunu bilsem de bu yersiz bir hissiyattı.

"Yok yahu bir şey. Çıkacağız zaten birazdan." Hiçbir şey söylemeden öylece ona bakınca, "Vallahi yok ya. Yemin mi edeyim?" diyerek kendini savunmaya geçti.

"Tamam tamam, yorma kendini." Kazanın onda da yaratmış olduğu mevcut korkuyu göz önüne alıp onunla inatlaşmayı bıraktım ve alttan aldım. Hilal de benim söylemimden sonra herhangi bir şey dile getirmemişti. Böyle durumlarda aslında herkesin yaşadığı ortak korku, bu söylenmeleri ortaya çıkarıyordu. Korkunun aslında ortak olunduğu bilindiğinde yerine anlayış kavramı geliyordu.

Hava karanlık olsa da bulunduğumuz dikdörtgen odanın büyük camlarının önündeki ıhlamur ağacının yapraklarının hışırtısından dışarıda esinti olduğu anlaşılıyordu. Oda sıcacıktı, ama dışarısının bu esintiyle birlikte çok daha soğuk olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Hasta yatağının yanındaki ikili koltuğa Hilal uzanmıştı. Ahmet gözlerini yummuş dinleniyordu, ben ise hiç yerimi değiştirmeden beklemeye devam ediyordum. Beyaz ve eskitme detaylı eşyalarla dekore edilmiş olan hastane odasında, Ahmet iyi olduğu için huzurluydum; diğer yandan Leyla Hanım'ı bekletiyor olmanın rahatsızlığını yaşıyordum. Orada beklemeyi hak etmiyordu; gittiğimde hâlen orada değilse durumu açıklamaya çalışacak ve özür dileyecektim. Hâlden anlayacağını umut ediyordum.

Koltukta biraz öne eğilip montumu üzerimden çıkardım. Dışarı çıktığımda üşümek istemiyordum. Montu yanıma koyarken, "Senin işin var mıydı abi?" diye sordu Ahmet.

"Yoo," dedim kafamı iki yana sallayarak. Fakat içim rahat etmeyince, "Bir görüşmem vardı, ama sorun değil," diye ekledim.

"Ne görüşmesi?"

"Bu yazıları gönderdiğimiz ofiste bir hanımefendi var."

Arkama yaslanıp oturuşumu düzelttim. "O görüşmek istedi." İçeriğinden haberimin olmadığını belli etmek adına omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Tam olarak ne konuda görüşeceğini bilmiyorum ama."

"Çok iyi," dedi. Gözleri kocaman açılmış, bedeni birden öne eğilmişti. "Harika bir fırsat."

"Hayırlısı," dedim fazla bir tepki vermeyerek.

"Sen gitsene görüşmeye. Benim bir şeyim yok. Eve geçince haber veririz sana..."

Cümlesinin devamını getirmek için bir es verdiğinde araya girdim. "Yok yok, olur mu öyle şey? Hastaneden çıkana kadar buradayım."

"Ama-"

Sözünü kestim. "Buradayım dedim."

Dudakları çizgi şeklini aldı ve bana kısa süre öylece baktı. Kendinden emin ifademden taviz vermeyince yine sırtını yavaşça geriye yasladı. İçindeki rahatsızlığı ifadesine taşımıştı, bu ifade yüzünden saydam bir hâlde görülebiliyordu. Böyle hissetmemesi için gözlerimi kısa bir süre kapatıp açarak anlayışlı bir tebessüm gönderdim. Bu yaklaşımım onu hemen iyi hissettirmişti. Gözlerindeki o rahatsız gölge kalkarak daha şeffaf bir hâl almıştı.

Bakışlarımı Hilal'e çevirdim. Başını koltuğun sırt kısmına yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Lisede son sınıf olmanın onda yarattığı stresi anlıyordum. Eğer elimde olsaydı o zor süreçte tüm gençlerin yanında olur ve ömürleri boyunca girdikleri belki de kolay sınavlardan biri olduğunu onlara çok öncesinde hissettirmeye çalışırdım. Korkularını, gelecek kaygılarını anlıyor ve yaşlarının onlara bahşettiği o sabırsızlığa hak veriyordum. Hepsinin pırlanta gibi parlayan harika kalpleri vardı.

Doktor yanında hemşireyle odaya girdiğinde ayağa kalk-

tım. Hemşire biten serumun intraketini Ahmet'in kolundan çıkarıp tenine minik bir pamuk bastırdı. Seriliğinden işinde fazlaca deneyimi olduğunu anlamak mümkündü. Hilal de o esnada ayak seslerini ve kapının açılışını duymuş olacaktı ki ayaklanmıştı.

Doktorun yapılan tetkiklerde bir probleme rastlamadıklarını söylemesi içimize bir kez de tıbbi olarak su serpmişti. Evde kendisine dikkat etmesi şartıyla taburcu edilen Ahmet'in hastaneden çıkışı verildiğinde Hilal onun ceketini giymesine ve ayağa kalkmasına yardım ederken ben de hastanenin kayıt kısmından tedavi ücretini ödedim.

Ahmet bir tekerlekli sandalye yardımıyla odadan çıktığında göz göze geldik. Az evvelki yüzüne yerleşen mahcubiyet ifadesi tekrar belirdi. Kocaman bir gülümsemeyle Hilal'e hastanenin sensörlü kapısını işaret ettim. Kapıya ilerlerken Ahmet'in bir şey söyleyeceği noktada yine sözünü kesip, "Bak, evde güzelce dinlen," diye uyardım. Tepki vermeyip önüne dönünce, "Duydun mu beni?" diye ciddi bir ses tonuyla sordum.

"Duydum abi, duydum," dedi. Hastanenin bahçesine çıktığımızda güvenlikten iki taksi çağırmasını rica ettim. Ricamı kırmayan tıknaz, göbekli, güleç adam geçmiş olsun dileğiyle birlikte telefona sarıldı.

Ceketimi üzerime geçirirken, "Kim olsa aynı şeyi yapardı," dedim sadece Ahmet'in duyacağı bir ses tonuyla. "Hiç sorun etme." Aklının buna takılmasını istemiyordum. Onu tanıdığım şu süre boyunca ne kadar ince yürekli olduğunu öğrenmiştim. Şu an onun dinlenmeye ihtiyacı vardı, oturup saatlerce düşünmek şu süreçte doğru olmasa gerekti.

Gülümsedi. Dile getirmese de yüzünde minnet dolu bir ifade vardı, teşekkür ettiği bakışlarından belliydi.

İlk gelen taksiye Hilal ile Ahmet'in binmesine yardım et-

tim, tekerlekli sandalyeyi güvenliğin olduğu tarafa bıraktık. En sonunda da Hilal abisinin yanına, arka koltuğa oturduğunda taksi hastanenin dik yokuşundan inmeye başladı. Hastanenin konumu yüksekte kaldığından esmesi normaldi, esinti insanın çenesini titretecek kadar keskindi.

İkinci gelen taksiye de ben bindim. Saat dokuz olmuştu. Başta kararlaştırdığımız restorana gidip gitmeme konusunda kararsız kalmıştım. Hâlen beni bekliyor olma ihtimali çok düşük geliyordu. Hiçbir şey olmazsa yemek yerim diye düşünerek yine de taksiciye restoranın olduğu semti söyledim.

Akşamın çöken keskin karanlığını yararak giden taksinin içerisinde, bir müddet bugün hızla geçen zamanı sorguladım. Gün hem çok hızlı hem de bir sürü duygunun barındırdığı biçimde süregelmişti ve aynı hızla devam ediyordu. Bedenen olmasa da kafa olarak oldukça yorgun olduğumu fark ettim. Hilal'in sesi bir süre kulağımda yankılanmıştı. O korku ise tüm güne yetmişti.

Sabahki baş ağrım geçse de stresten dolayı birazdan tekrarlayacak gibiydi, ya da düşündüğümün aksine soğuk havalardan dolayı üşüttüğüm için ağrılarım başlamıştı. Tam emin olamayınca camı açmak için yeltendiğimde geri adım atarak bu isteğimden vazgeçtim. En azından otele geçtiğimde kendimi sıcak tutup istirahat ederek olası bir soğuk algınlığını önleyebilir durumda olduğumu düşünüyordum. Küçüklüğümden bu yana herkes kadar hastalanmaktan nefret ederdim. Acı eşiğim yüksek de olsa üşütünce kemiklerimin sızlaması bana dayanılmaz gelirdi. Odaklanamayacağımı bildiğimden iyileşene kadar da tüm işlerden elimi eteğimi çekerdim. Hâl böyle olunca da iyileştikten sonra tonla biriken işi yetiştirmeye çalışırken bünyem tekrar zayıf düşerdi. Bu zinciri kırmak için de tam olarak iyileşmeden işlere başlayamıyordum.

Şehrin ışıkları gökyüzüne vurup gecenin karanlığını aydınlatmayı başarıyordu. Uzun denmeyecek bir sürede de olsa taksinin camından buna şahit olmak mümkündü. Açık olan yolda yalnızca trafik ışıklarında durmuştuk, en azından yolda da belli bir zaman kaybetmemiştim. Leyla Hanım'la da e-posta üzerinden haberleştiğimizden onu telefonla aramak gibi bir imkânım da olmamıştı. İçimden hâlen orada beni beklediğini ümit ederek ufak bir dilekte bulundum. Empati kurduğumda bir insanı ortalama bir buçuk saat bekler miydim bilmiyordum, eğer beklediğim gibi bir tepkiyle karşılaşmazsam da kendisine hak verecektim.

Taksiden inip hızlı adımlarla restorana girdiğimde beni hoş giyimli ve biraz da sert bir mizaçlı genç bir hanımefendi karşıladı. Taksi ile restoran arasında çok kısa bir mesafe olsa da içerinin sıcaklığı yüzümü yakmıştı. Kaloriferlerinin en yüksek derecede çalıştığı anlaşılıyordu.

"Hoş geldiniz."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Hoş buldum." Bakışlarımla restoranda yemek yiyen insanları taradım, ama masalarda tek başına oturan bir kadın yoktu.

"Arkadaşınıza mı baktınız?"

Geri dönüp kendisine onaylarcasına kafamı salladım. "Evet, ama gitti sanırım kendisi. Epey geç kaldım."

"Balkon kısımda bir hanımefendi var, bayadır bekliyor. O olabilir mi?"

İşaret ettiği kısma baktım; fakat ışıklarından dolayı dışarısı değil, siyah camdan içerinin yansıması görünüyordu. "Bir bakayım," deyip teşekkür ettiğimi belli ederek başımla onu selamladım.

Adımlarımı balkona yönlendirdiğimde kapıya yaklaştıkça orada bir kadının oturduğunu görebiliyordum, ama net değildi. Balkona çıktığımda birinin yalnız başına oturduğu

tek masaya doğru ilerledim ve o denize doğru bakarken karşısındaki sandalyenin yanında durdum. "Merhaba."

Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinde şaşkınlık vardı. Kısa bir duraksamanın ardından belli belirsiz, "Merhaba?" dedi.

Teyit etmek mânâsında kendisini işaret ederek, "Leyla Hanım, öyle değil mi?" diye sordum.

Yüzünde anlamsız bir ifade vardı, durumu kavrayamamış gibiydi. "E-evet?" Duraksadım ve emin olmadan verdiği onay karşısında huzurla gülümsedim.

"Merhaba tekrar. Kusura bakmayın, bu kadar geç kalmak istemezdim. Gitmemenize sevindim." Bu davranışı karşısında minnet doluydum. Gitmemesini ve sabırla beklemesini takdirle karşılıyordum. Her ne kadar şaşırmış olsa da bu sevecenliğinin önüne geçmiyordu. Yüzündeki bu ifade sinirlendiğini belli eden asabi bir şaşkınlık da değildi, gayet içtendi.

Yüzündeki şaşkın ifade bir an kayboldu, ama hâlen orada bir yerlerde olduğunu tahmin etmek zor değildi. Sandalyedeki geniş oturuşunu düzeltti. "Ah, merhaba. Ne demek..." Yanında durduğum sandalyeyi işaret etti. "Lütfen." Elini indirdikten sonra gülümseyerek sandalyeyi kendime çektim.

Kadife kaplamalı sandalyeye otururken, "Siz zannediyorum ki oğlusunuz?" dediğinde bir anlık boş bulunmayla, "Kimin?" diye sordum. O an anlamıştım ki e-posta üzerinden benimle Venüs şeklinde konuştuğu için böyle şaşırıyordu. Böyle olabileceğini kısa bir an da olsa şimdi tahmin etsem de Ahmet'in kazasına dikkatimi o kadar çok vermiştim ki bu durum ne bugün ne de buraya gelene kadar aklıma gelmişti. Yine de cümlesini kesmeden dinledim.

"Venüs Hanım'ın?"

Gülümsedim. Yüzünde ender şahit olduğum tatlı bir şaşkınlık vardı. Belli bir an yüzünden silinse de hiçbir yere gitmiyordu. Ayrıntılı bir açıklama yapmadan da o ifade gitmeyecek gibiydi. "Konuştuğunuz kişi bendim," diye başladım konuşmaya. Kaşları bir an çatılsa da durumu anlamaya çalıştığı için refleks olarak bunu yaptığını sezinledim. "Size yazıları gönderen kişi bendim. Venüs benim eserimdeki bir karakter, gerçek biri değil." Yüzüme onu anladığımı hissettiren samimi bir gülümseme yerleştirdim. Bu gülüş zoraki değildi; bilakis, onun yanında insanın sürekli tebessüm edesi geliyordu. "Ben yazılardan kaynaklı Venüs diye hitap ettiğinizi düşünmüştüm. İsmimin o olduğunu zannedeceğiniz aklıma gelmedi hiç," diyerek meydana gelen bu yanlış anlaşılmanın tarafımca neden düzeltilmediğini anlatmaya çalıştım. Eli hızla önünde duran su bardağına gidince gerekli olduğunu düşündüğüm özrü diledim.

O an bir şeylerin yanlış gittiğini düşünsem de suyundan içerken kafasını iki yana salladığında öyle olmadığını anladım. "Hayır hayır, özür dilemelik bir durum yok. Benim hatam." Kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Ben sizi kadın zannetmiştim. Sorgulamadım da. Eğer saygısızlık gibi olduysa ben özür dilerim."

Onun özür dilemesini beklemediğimden afalladım; fakat şaşkınlığa uğrayan tek ben değildim, bu masadaki atmosferden hâlâ hissediliyordu. "Yanlış anlaşılmalar olur tabii, hiçbir sorun yok," diyerek fazla uzadığını düşündüğüm bu yanlış anlaşılmayı kestirip attım.

Farklı gelen ama çok güzel bir yüzü vardı. Duygularını gizleyemiyor, gülerek gizlemeye çalıştıkça daha da belli ediyordu. Kitap gibi biri diye geçirdim içimden. Dışarıdan bakıldığında tepkilerine ve nasıl bir duruş sergilediğine tanıklık edebiliyordunuz; fakat konuşmadan ne dediğini tam

anlamıyla tespit etmeniz mümkün değildi. O, yolunu bulup bir şekilde kendini size anlatmayı başarıyordu.

Açık kahverengi uçlara gittikçe bukleler oluşturan uzun saçları vardı. Güldüğü zaman yanaklarında gamzeler oluşuyor ve sürekli saçlarını geriye atıyordu. Salık saç sevmiyor gibiydi. Taktığı küpeler teniyle uyum sağlamış, onu daha çekici kılmıştı. Gülüşünün ise kalbe dokunan bir yanı vardı.

Beklemesine ayrı, şaşkınlığına ayrı ve özür dilemesine ayrı şaşırdığım Leyla Hanım'ı ilk gördüğümde kendimi ifade etmek isterken ona odaklanmaktan kendimi alamıyordum. Denizle iç içe olan balkonun çok güzel bir masasına oturduğunu o an fark etmiştim. Sakin olan dalganın sesi huzur vericiydi.

Bir anda, "Neden isminizi yazmamakta inat ettiniz?" diye sorunca bakışlarımı denizden ona çevirdim. Yazılarımı isimsiz göndermem, çeşitli yargılara sebebiyet vermişti; fakat daha önce inat ettiğimi düşünen biriyle karşılaşmamıştım.

"Sevgi israfım yüzünden kimseye bir vaadim olamıyor. Bir yerde sabit durmak gibi hayallerim yok, bu yüzden gerçekleri savunuyorum. Kalmak istemediğim yerdeki akan zamana tutunamadığımı bildiğimden ardımda birini bırakmak istemiyorum." Omzumu silkerek gülümsedim. "Bu yüzden buradayım. Belli bir yerde bulunmak istemediğimden genelde anonim takılıyorum."

Kaşlarını kaldırıp yavaşça başını salladı. "Farklı." Bakışları önünde duran tatlı tabağındaydı. "Farklı"nın onun için anlamını sormak istemediğimden bir karşılık vermemiştim. Başını kaldırıp benimle göz göze geldikten sonra, "Yani," diye açıklamaya koyuldu. "Herkesin tercih ettiği bir stil değil, onu demek istedim."

Başımı sallayarak onayladım. "Doğru."

Başta bir şey demek için dudaklarını araladı, sonra geri

kapattı. Bakışlarını tekrar önündeki tabağa yönelttiğinde yine bir anda, "Ben genç biri de beklemiyordum aslında," dedi. "Venüs fazla olgun biriydi. Onu genç bir beyefendinin yazmış olmasını beklemiyordum."

Açıklama yaparken sıkılgan bir tavır takınınca, "Sizi anlıyorum," dedim. Bakışlarını tekrar benimle buluşturdu.

Karşımdaki genç kadının çok farklı bir enerjisi vardı. İnsanların gözlerinin içerisine korkusuzca bakabiliyorken onun bakmamayı tercih eden bir yanı var gibi duruyordu. Bu defa beni şaşırtarak gözlerimin ta içine bakmaya başladı. Daha çok bir şeyler öğrenmeye çalışıyor gibiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse ne denli başarılı olup olmadığını merak ediyordum. Kısa sayılmayan ama çok da uzun olmayan bir zaman diliminde beni izledi. Herhangi bir konu açmamıştı ya da hakkımda bir soru sormamıştı, yalnızca izliyordu. Henüz buraya niçin getirildiğime dair bir geri dönüt alamamıştım. Kendisi de bu konuyla ilgili bir önbilgi vermemişti. "Siz benimle neden görüşmek istemiştiniz?" diye sorduğumda sanki derin bir uykudan uyanmış gibi irkilip iki kez seri şekilde gözlerini kırptı.

"Ben..." Duraksadı. Cümlesinin devamını akıcı beklerken, "Bir yarışma var," deyip öylece kaldı. Ya kendisini ifade etme güçlüğü çekiyordu ya da büyük ve zor bir şey için bir konuşma yapacak diye düşünmeye başlamıştım. Ben cümlesinin devamını sessizce beklerken oluşan sessizliği biri bölmeden daha büyütecekmiş gibi hissetmiştim. Bir girdap gibi insanı içine çeken merak, kör sessizliğe galip gelmeye çalışıyordu. Kendisinin de bu sessizliği haklı çıkarmak isteyen bir yanı vardı.

"Evet?" diye devamını söylemesi için cesaretlendirdim. Bunu yaparken yüzüme samimi bir gülümseme yerleştirmiştim.

Sesli bir nefes verişin ardından tekrar, "Bir yarışma var," dedi. Ani çıkışlarına henüz alışamadığım bu genç kadın, "O yarışmaya sizinle katılmak istiyorum. Yanlış anlamanızı istemem. Benim için manevi değeri çok büyük bir yarışma. Kesinlikle kazanmak istiyorum, bunu da yalnızca Venüs'ün yapabileceğine inanıyorum. Film neden olmasın ki?" diyerek beni bir süre afallattı. Cümlelerin akışının hızlı olması bir yana farklı konuları da içermeleri anlatımı zor bir hâle getirmişti.

Cümlelerinin her birini teker teker zihnimde tarttım. Bir şeyleri çok istiyor, ama ölesiye de çekiniyor gibi bir tavrı vardı. Tuttuğunu koparan tarzda sert bir söylemi olmamıştı; fakat bu sessiz cümlelerinin kırgın bir anlam taşıdığı belliydi. "Bir yarışma var ve ona katılmamı mı istiyorsunuz?" Çok hızlı söylediği cümlelerinden çıkardığım anlamı direkt açıkça sordum.

Sabahın en erken saatlerinde denizlerin oluşturduğu gibi inanılmaz bir durgunlukla, "Rica ediyorum," dedi. Kalbinin yüzüne yansımış sevecenliğine öylece bakakaldım.

Venüs'ü zihnimde biliyordum; fakat bir gün zihnimden çıkıp da ona benzeyen farklı bir insanın siluetinde onu karşımda göreceğim ihtimali hiç aklıma gelmemişti. Venüs'ü çok sevmesini anlıyor ve hoşnutlukla karşılıyordum; ancak böyle farklı ve büyük bir proje içerisinde Venüs'ü hayal edemiyor, nasıl davranacağımı bile bilemiyordum. Bu belirsizliğin içerisinde ona umut vermek istediğim en son şeydi. Direkt reddetmenin onu kıracağını anlamıştım; çünkü konuya fazla bireysel bakıyordu. Belki yarışmanın içeriğine dair beğenmediğim noktaları öne sürüp kabul etmeyeceğimin açıklamasını yapabilirim düşüncesiyle, "Yarışmayı biraz açar mısınız?" diye sordum.

Sanki bu soruyu duymak istiyormuşçasına atıldı. "Bir

edebiyat yarışması. Ödülü de kazanan kişinin eserinin beyazperdeye taşınması ve tabii büyük bir itibar."

Vurguladığı itibar kelimesi kafamı karıştırmıştı. Bu noktadan girebileceğimi düşünüp aklıma not ettim. "Peki size katkısı nedir? Neden bunu benden istediniz?"

"Çünkü Venüs'ün stili bence çok güçlü." Kendini işaret etti. "Ben gerçekten inanıyorum. Bence Venüs kazanır."

Venüs'ü bu kadar içselleştirmiş olması, itibardan sonra not ettiğim ikinci nokta oldu. Bu durumun normalliğini tartışmayı daha sonraya bıraktım. "Anlıyorum; ama Venüs senaryo metni değil. Sinemaya aktarılması pek muhtemel görünmü-" Cümlemin bir anda kesilmesiyle karşımda çok da sakin biri durmadığını anlamıştım. İnsanları birkaç kelimeleri ve fiziksel özellikleriyle anlamak gerçekten mümkün değildi.

"Ben öyle düşünmüyorum. Gayet de diyaloglarla desteklenebilir. Hisler yansıtılabilir neticede, öyle değil mi?"

Bir an bana gerçekten yapılabilir mi sorusunu sorgulatsa da, "Düşüneceğim," diyerek konuyu kestirip attım.

"Yani reddetmiyorsunuz?" diye sormasına ve kabul etmişim gibi mutlu olmasına daha önce sergilemediğim bir ciddiyetle, "Kabul de etmiyorum," diye karşılık verdim.

Fevri çıkışlarından birini tekrar ortaya çıkarıp, "Sizin yerinize kendimi koyduğumda sizi anlıyorum, gerçekten," dedi. "Bir yerlere bağlı kalamamanız farklı gelse de bence takdir edilesi. Ben bu bağlılığın acısını çok çektim." Kısa bir süreliğine bakışlarını denize çevirmesinin ardından bana döndü. "Bağlı kalamadığınız zamanlarda gidebiliyor olmayı ben de çok isterdim; ama gidemiyorum. Buradayım ve kazanmak istediğim bir yarışma var. Siz bu yarışmadan sonra belki yine gideceksiniz; ama eğer kazanırsak arkanızda bıraktığınız çok mutlu biri olacak." O an anlıyordum ki ko-

nuya yalnızca bireysel değil, duygusal olarak da bakıyordu. Hem duygusallığın hem de bireyselliğin ayrı ayrı meydana getirdiği yıkımları göz önüne aldığımızda, bunların ikisini de aynı anda düşünüp kontrol etmeye çalışan biri için fazla tehlikeli gibi gelmişti. Açıklamasından yalnızca çok istediğini anlıyordum. Bir açıklama göremiyor ve işin onun için kıymetli olan manevi yanını anlamlandıramıyordum.

Meseleyi tekrar, "Düşüneceğim," diyerek en azından ertelemeye çalıştım.

"Lütfen." Birleştirdiği ellerine baktım. "Bana bu ülkede yardım edebilecek tek tük insandan biri, ama içime sinen tek kişisiniz."

Bu cümlesinden hem bana hem de Venüs'e fazla anlam yüklediğini anlamıştım. Yine de bunu dile getirmesinin şaşkınlığı ile ne diyeceğimi bilemedim. Kalbinin hızlı atışı ortalama yetmiş santimetrelik bir yemek masasının karşısından duyulabiliyordu. Zira bu sesine de yansıyor, ama o buna takılmadan heyecanla isteğini dile getirip savunmalar yapıyordu.

İkna kabiliyeti yüksek bir hanımefendiydi. Gülüşü, üzüntüsü, heyecanı ve tanıştığımız andan itibaren şahit olduğum daha pek çok duyguyu yüzünde konuk ediyordu. O anlarda hissettiği duyguların tümünü bana da geçirmişti. Eğer bugün bir dileğimin gerçek olacağını bilseydim, yerimde başka birisinin olmasını isterdim. Zira ben inatçı biriydim; ancak onun inadı benim inadımdan beterdi.

"Sizi kırmayı gerçekten istemem," diye söze başladım. Bakışlarını benimle tekrar buluşturdu. "Fakat Venüs'ü bir yarışma ortamında görmek bana ne hissettirir, gerçekten bilmiyorum. Kazandığımızı varsayalım." Son cümlemde âdeta gözlerinin içi gülmüştü. "Bir sinema süreci içerisinde kendimi göremiyorum. Bunlar benim kafamı karıştıran

noktalar." Gözlerinde parlayan o ışık birden sönünce, "Yine de gerçekten düşüneceğim. Belki düşünürken bana güç de gelir ve bu süreci deneyimlemiş gibi hissederim," dedim onu incitmeden. "Beni de anladığınızı düşünüyorum," diye kendimi de savunmaya başladım. "Farklı bir konuda hiç deneyimlemediğim bir süreç için bana bir ricada bulunuyorsunuz. Kazanmayı gerçekten istediğinizi de söylediniz, bu insana sorumluluk yükleyen bir şey." Durunca anladığını ifade ederek başını salladı. "'Ya, ne var ki? Katılalım gitsin, alt tarafı bir yarışma,' da diyebilirsiniz; ama bazı insanlar için katıldıkları alanlar önemlidir." Gülümsedim. "Ait hissetmediğim hiçbir alanda bulunmadım. Tahmin edeceğiniz üzere bunun yabancılığını da çekebilirim."

"Anladım," dedi daha sakin ve üstelemeyen bir ses tonuyla. "O yüzden izin verin, düşüneyim. Belki çekeceğim bu yabancılığın içerisinde tanıdık bir şeyler bulurum." Düşen suratındaki ümitsiz ifade bir anda aydınlandı. Ya da o yabancılığı hiç aşamam ve öylece kalır diyeceğim sırada yüzünü tekrar asmaması için söylemekten vazgeçtim. Kısa bir süre vazgeçmemden de pişmanlık duyarak, "Bana üç gün müddet verin, bu günlük süreçte Venüs'ü revize etmeye çalışacağım. Elimden geleni yapacağım; ama eğer yapamazsam özür dileyerek ricanızı kırmak zorunda kalacağım," dedim.

"Peki-" deyip durduğunda izlediğim ifadesine bir anda mahcubiyet çöktü. "Kusura bakmayın. Ben sizin isminizi sormayı unutmuşum. Hep Venüs olarak kaldı aklımda."

Her ne kadar başlarda üsteleyip baskın bir tavır sergilese de alttan almaktan da çekinmediğine saygı duyarak gayet sakin bir hâlde, "Erinç," dedim.

Kafasını salladı. "Peki, Erinç Bey. Dediğiniz şekilde olsun." Yine bir şey demek isteyip çekinir bir ifadeyle bir anda, "Ama üç gün sonra bana kararınızı bildirin, olur mu?

Şimdi böyle söyleyip sonra habersiz bırakmayın," diye istekte bulundu. Garip gelse de belirsizliği sevmeyen biri olduğunu da buradan anlamıştım. İş hayatında neler yaşadığını bilmiyordum, ama sanki bu durumdan dili yanmış gibi tahmin etmiştim.

İçini rahatlatmak için gülümseyip, "Tabii ki haber veririm, Leyla Hanım," dedim.

"Bana Leyla diyebilirsiniz." Der demez sanki dediğine bin pişman olmuş gibi, "Yani nasıl mutlu olacaksanız öyle hitap edin," diyerek kelimeleri hızla art arda sıraladı. Yanımda kendini bu denli rahatsız hissetmesinin sebebinin benden kaynaklı olup olmadığını düşündüm; fakat ona kendini geri çekmesi gerektiğini hissettirecek bir cümle kurduğumu anımsamıyordum. Tek söylediğim ve biraz ciddi yaklaştığım konu, yarışmaya katılacağımı şu an kesin olarak bildiremeyecek olduğumdu. O konuda da çocuk değildik, nihayetinde kendimi iyi bir üslupla ifade ettiğimi düşünüyordum.

Yine de içinde debelendiği bu durumun benden kaynaklı olduğu ihtimaline hak verip böyle hissetmemesi için, "Siz de bana Erinç diyebilirsiniz," dedim; sanki beklenmedik bir hediye alan kız çocuğunun gözlerinde beliren o kocaman gülümsemeyle karşı karşıya kaldım. "Yani, mutlu olmanız açısından."

"Sizi tanıdığıma çok mutlu oldum." Bu cümlesi beni çok mutlu etmişti. İki insan tanıştığında gerek laf olsun diye gerekse âdetten memnun olduklarını birbirlerine ifade ederlerdi; fakat neyden memnun olduklarını dile getirme cesaretini herkes gösteremezdi. Cesaretini minnetle karşıladım. "O hâlde üç gün sonra tekrar haberleşiriz," deyip sağ elinin hemen altında bulunan dosyanın içerisinde bir şeyler aramaya başladı. Bir kâğıt ve kalem çıkarıp dosyanın yüzeyin-

de duran kâğıda bir numara yazdı. "Bu benim numaram. Bana buradan ulaşabilirsiniz." Bana doğru uzattığı kâğıdı elime aldım. Leyla Güvenç adının altına bir numara yazmıştı. Başımı sallayarak ceketimin iç cebine minik kâğıdı yerleştirdim.

Oturduğumuz mekândan çıktığımızda önümüzdeki sahil yolunda taksi çevirmek için etrafıma bakmaya başladım. Saat geç olduğundan onu tek başına bir taksiye bindirip evine göndermek içime sinmemişti. Ben taksi bakarken o da tek kelime etmiyordu. Keskin soğuk havadan üşümüş olduğunu düşünüp bunu sormak için niyetlenmiştim; ama yüzünde agresif bir ifade olduğundan niyetimi geri çektim. Burnu soğuktan kızarmış, öylece sinirli sinirli çevresini izliyordu. Belki bana öyle geldi diye düşünüp bakışlarımı önüme çevirdiğimde bize doğru gelen bir taksiye işaret ettim. Taksi sinyal verip olduğumuz kaldırımın önünde durdu, aracın kapısını açıp, "Buyurun," diyerek Leyla'yı davet ettim. Kendisinden beklemediğim bir tavırla hızla, "İyi geceler," deyip arabaya binmişti. Pek de anlam veremediğim bir durum olduğundan kapısını kapatıp diğer arka koltuğun kapısına arabanın arkasından dolandım.

Kapıyı açarken taksiciye bir şey söylediğini duymuştum; ama kapının açılıp kapanma sesinden ne dediğini tam anladığım söylenemezdi. "A-a!" dediğinde dönüp ona baktım. Yüzünde şaşkınlıkla karışık bir öfke dalgası vardı. Gözleriyle az evvel masada sevecenlik saçan kadının bir anda ters tavırlar sergilemesine anlam veremesem de dönemsel bir şey olduğunu düşünüp ses etmedim. "Siz nereye?"

"Saat geç oldu, önce sizi eve bırakayım, sonra da kendim otele geçerim demiştim." Bakışlarındaki nefret dalgası azalarak yerini bir anda tatlı bir mahcubiyete bıraktı ve kafasını önüne çevirdi. Saniyeler içerisinde aramızda oluşan

o dev uçurum, taksicinin, "Beyoğlu mu abla?" demesiyle kapandı. Ben taksiye binerken taksiciye konum söylediğini yeni anlıyordum.

"Evet." Tepkilerini anlamaya çalışırken ve durumun benimle olan ilgisini çözmeye çalışırken birden bana döndü. "Gerek yoktu beni bırakmanıza. Zahmet oldu." Nezaketine yüzümü buruşturdum. "Olur mu hiç?"

Taksi bulunduğumuz mevkiden onu evinin sokağına giderken başlarda benimle iletişim kurmayınca pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Gece de olsa çarşıda belli bir insan kalabalığı hâlen vardı. Eğlenmeye çıkan tüm insanların sokakları doldurduğunu gördüğümde dışarıdaki soğuk havanın yalnızca beni üşüttüğüne yönelik bir tahminde bulundum. Büyük mekânların bulunduğu cadde ve sokaklarda gördüğüm insanlar, daha çok yerleşim yerlerinin olduğu sokaklarda değillerdi. Gece olmasının verdiği bir dinginlikle genelde sitelerin olduğu yerlerde insan sayısı çok azdı ya da hiç kimse yoktu.

"Otele döneceğim dediniz, otelde mi kalıyorsunuz?"

Dönüp ona baktım. "Evet, Arnavutköy'de eski bir otelde kalıyorum."

"Zor olmuyor mu?" Yüzünde benimle empati kurduğunu gösteren bir ifade olması hoşuma gitmişti. Çok içten söylediği sorusuna gülmeden edemedim. "Bazen oluyor."

Bir süre sonra taksiciye evinin yolunu tarif etmeye başladığında geldiğimiz yerler bana dünü anımsatıp üzerime bir yorgunluk fırlattı. Dün Diana ile arşınladığımız yolların arka taraflarından giderek gayet işlek bir caddeye çıktık. Müsait bir yerde inmek istediğinde bulunduğumuz bölgede hiç evlerin olmadığını gördüm. Buradan gerisini yürüyebileceğini söylemesi üzerine büyük ısrarlarım sonucunda onu evinin olduğu sokağa girdirmeyi başarmıştım. Benim için eve bırakmak, kapının önüne kadar bırakmaktan ibaretti.

"Çok teşekkür ederim. Çok incesiniz." Saçını sağ kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözlerine hafif bir yorgunluk çökmüş olsa da hâlen güzel bakıyordu. "Ben teşekkür ederim, çok eğlendiğim bir akşamdı." Yüzüne çok yakıştırdığı gülümsemeyle arabanın kapısını açıp, "İyi geceler," dedi. Aynı gülümsemeden ben de yüzüme yerleştirerek, "İyi geceler," deyip onu uğurladım. Apartmanın demir kapısının önünde çantasından anahtarını aramasına yorduğum bir arayışa girişti. En sonunda metallerin birbirine çarpan sesini işittiğimde bulduğunu anlamıştım. Kapıdan içeri girerken kapı ardından usulca kapandı.

Taksicinin de hâlen benimle bekleyip hareket etmemesini yeni konum söylememe bağlayıp otelin adını söyledim. Araç hareket etse de şoförün adresi bilip bilemediğinden emin olamadım, semte gittiğimizde gerisini ben tarif edeceğim gibi duruyordu. Dar ve virajlı sokaktan ilerlerken camdan dışarıdaki eski evlere baktım. Bitişik görünüşe sahip olan eski evler estetik dursa da ürkütücü de bir yanı vardı.

Leyla yanımdan ayrıldıktan sonra bu kadar enerjik biriyle uzun zamandır karşılaşmadığımı fark etmiştim. Hayat doluydu, ama bakışlarında da belli bir şeye kırılmış olmanın verdiği uysallığı da görebilmiştim. Üzüleceğini anladığı noktalardan kaçarak uzaklaşırken, oluru varmış gibi gelen noktalara tutunup onları bırakmıyordu.

Sohbet ederken size yansıyan mimikleri kendine hayran bıraktırıyordu. Her açıdan doğaldı. Cümlelerini içinde tutmuyor, hislerini yutup sindirmiyordu. En güzeli de içinde bulunduğu duygunun yüzüne yansıyabilmesi ve sizin bunu izleyebilmenizdi. Böyle bir güzelliğin kalbimi yakmasına izin vermek istemediğimden düşünmeyi bıraktım.

Sokak lambalarının etrafa yaydığı ışık huzmelerinden çiselemeye başlayan yağmur damlalarını görünce içimden

minnet ettim. Soğuk bir akşamda balkonda oturduğumuz hâlde üşümediğimi düşündürten hava, aniden gelen bir titremeyle kendisini açıkça belli etmişti. Kliması çalışmayan takside yavaşça kabanımın önünü kapattım.

O gün otele girerken üç şey benimleydi: Venüs, denizin ferah kokusu ve o.

İnsan kaç yaşına gelirse gelsin, hayattaki mücadelesi ne olursa olsun, kalbine ansızın sızan ince bir sıcaklıkla yüreğinin olmaz dediklerini oldurtabilecek bir hissin orta yerinde kalabiliyordu. Hudutlarını aşan o dalgalı hissin bir anlamı yoktu. İnceldiği yerden kopan, uzadıkça insanı soğutan bir yanı olmadığı da ortadaydı. Aksinin olması için çabaladığım mücadelem öldürmüyor, ama bir yere de götürmüyordu.

Üstüne üstüne gittiğim çoğu hissimin beni ezmesi ile sonlanan bu durumun sonunu biliyor ve aynısını yaşamamak için inatla kendimi kapatıyordum. Kalbime bir şeyler anlatmak isteseydim, bunu en çok ben yapardım. Ömrümün çok büyük bir bölümünde kalbime söz geçiremediğimden, yuvasız kalan tek bir anımın hayatımdaki izine dünkü gibi her zaman rastlıyordum.

Bir kez daha anlıyordum ki insan kaçtıklarına yakalanmak zorundaydı; ancak onlarla savaşma cesaretini gösterirse kazanan olabiliyordu. Kaçtığında daima mağlup olan taraftaydı. Cesaretini sürdüğü her yerde bir adım öne çıkmayı başarıyor ve sonucunda mutlu oluyordu.

Ölesiye kaçtığım bağlılık kavramı, dün farklı bir siluette karşıma çıkmıştı. Kalbini gözlerinden okuyabildiğiniz bir gü-

zellikte ve hassas bir ruhu vardı. Ne zalim bir tezatlık dedim içimden. Bağlanmak gibi güçlü ve yıkıcı sonuçları olabilen bu hissiyatın kırılgan ve nazik birine atfedilmesini düşününce bu durum fazla bencilce geldi ve düşünmeyi bıraktım.

Dolambaçlı ve sağlıksız şeyleri sevmeyen zamanı düşündüm. Olacak olandan kaçılmıyordu; bunun bir gün olacağını her ne kadar tahmin etsem de bir anda ve öylece gerçekleşebileceği aklımda ve hayalimde yoktu. Hayatımın içerisine ansızın sızan enerjik bir ruh dün beni uykularımdan etmişti.

Afrodit'in kayıp yapboz parçaları gibi anlattığı betimleme aklıma gelince zamanla tamamlandırılan o olguları düşündüm. Dolaylı yoldan olmayan, oldukça sade ve bir anda gerçekleşenlerdi. Hastalıklı değildi, iyileştirendi. En önemlisi huzurdu. Tamamlanan şeylerin birbirlerine tarif ettikleri duygular genelde huzura yönelikti ve bu saflıktan besleniyordu.

Gözlerimi yumup tekrar uyumaya çalıştım. İçimde tanıdığım ama aynı zamanda bana bir o kadar da yabancı bir his vardı. Bunu anlamlandıramamak bir yana, düşündükçe içine daha da çekiliyordum. Beynim durmuş ve olanları sadece izliyor gibiydi, devamında ne olacağını onun da merak ettiği aşikârdı. Kalbime sinen hayallerimi yeniden tasarlarken kapının çalması ile düşüncelerim yarıda kesildi. Saat dokuz otuzdu.

Yataktan kalkıp kapıya yöneldim. Kilidini açtıktan sonra gördüğüm Davin, hiç kafası karışmaz ve her daim gülebilirmiş gibi bir izlenim vererek karşımda duruyordu. "Günaydın Enç Bey!"

"Günaydın Bay Davin," dedim yeni uyanmış sesimle. "Nasılsınız bugün?"

Kahvaltı tabağını uzatırken, "Sağ olun efendim," dedi. Tabağı elime alırken benim hâlimi hatırımı sormayı da ihmal etmedi. "Sizler?"

"İyiyim ben de. Teşekkür ederim." Başıyla selam verdi. "İyi günler."

"İyi günler efendim." Ben kapıyı kapatırken sürgülü servis arabası yine koridorda ilerlemeye başlamıştı.

Tabağı masanın üzerine koyup telefonuma baktım. Herhangi bir bildirim ya da mesaj yoktu. Banyoya ilerleyip musluğun soğuk suyunu açtım. Avucuma doldurduğum soğuk suyu yüzüme çarparken kötü gelen ne varsa o an iyi geliyordu. Ne kadar uzun sürerse o kadar iyi deyip birkaç dakika soğuk suyla yüzümü yıkadım.

Odaya geri döndüğümde masaya oturup kahvaltı tabağının metal kapağını açtım. Patatesli omlete benzer bir besinin yanında salatalık, domates ve zeytin vardı. İlk kez yediğim patatesli yumurtadan bir çatal aldığımda tadı hoşuma gitmişti. Ayrıca streç filme sarılıp verilen ekmeği açıp kahvaltımı yapmaya başladım. Sonrasında Venüs'e göz atacak ve yarışma için oluru olup olmadığına karar verecektim.

Zihnim oluru olmadığını daha o an söylediğinde kalbim inatla olur demeye başlamıştı. İnsanı yorgun düşüren bu çatışmada ne yapacağımı bilemez bir hâlde kahvaltıma devam ettim. Beynim hiç durmadan düşünüyor, beni koca bir kararsızlığın içine itiyordu. Eğer inadımı kırabilseydim, her daim zihnimi dinleyen biri olurdum. Kalbimin verdiği kararların bazen en ağır şekilde altında kaldığım olmuştu.

Boğazın üzerine vuran güneş, altın gibi parlattığı manzarayı tamamlıyordu. Kafamın karışık olduğu zamanlarda deniz zihnimde birbirine dolaşıp kalmış bütün düğümleri açıyordu. Bu özelliğine her zaman minnet duyuyordum.

İçimdeki sesi kendime dışarıdan dinletebilseydim belki bir mikserin karıştırdığı gibi karışıp kalmazdı zihnim. Aklım ve kalbim arasında kalmaktan hiç hazzetmiyordum, yanlış bir karar vermekten en çok böyle zamanlarda korkuyordum.

Kahvaltımı bitirdikten sonra pencerenin yanında aldığım soluklа birlikte camı açarak boğazın tüm ferah ve soğuk havasının yüzüme çarpmasına izin verdim, ancak böyle kendimi iyi hissedebiliyordum.

İçimdeki fırtınayı dindirmek için derin bir nefes aldım ve görüşümü netleştiren iyot kokusunun da kalbimi sakinleştirmesini umdum.

Gerçekten de orada öylece durup eşsiz maviliği izlemek ve kokusunu içime çekmek kısa sürede işe yaramıştı. Bunun verdiği dinginlikle tekrar düşünmeye başladım.

Öncelikli olarak vermem gereken bir karar vardı. Bu kararı verebilmem için de *Venüs*'ün üzerinde birtakım oynamalar yapmam gerekiyordu. Eğer bu düzenlemeler işe yararsa Leyla'ya dönüşüm olumlu olacaktı; fakat kelimeler akmaz ve Venüs bir mahkûm gibi satırların arasında kısılıp kalırsa bu yarışmayı reddetmekten başka çarem yoktu.

Sonrasında hislerime vermem gereken bir isim vardı. Seneler önce hislerime bir isim atfetmeyi bırakmıştım, böylesinin daha sağlıklı olduğunu düşünürken seneler sonra onları tanıyamayacağım aklıma gelmemişti.

Çalışma masasına tekrar oturup bilgisayarımı açtım. *Venüs*'ün olduğu klasörü açarken buluşmayı iple çekilen birini bekler gibi hissetmiştim. Eski satırlarıma göz atarken her defasında daha da güçlenerek değiştiğimin farkına varıyordum.

Dosyayı dönüştürmeye başladığımda öncelikle Venüs'ü benimle konuşturmayı denedim. Hislerini ifade etmesinde problem yoktu, ama bunu kelimelere döktüğünde fazlaca afallıyordu. Onu anladığımdan baskılamıyor, olduğu gibi bırakıyordum.

İlhamımı dönüştürdüğüm çoğu eserimde beni en derinden sarsan etmenler bağlılık ve *soğukluktu*. Venüs bunların ikisini de barındırıyordu, ona karşı hassas oluşumun sebebi de tam olarak buydu.

Birkaç satırın ardından kurguyu dönüştürebildiğimi fark ettim. İçime sinecek şekilde ilerletmeye gayret ederek betimlediğim Venüs'ün benimle konuşmaya fazla istekli olduğunu gördüğümde içime soğuk su serpilmişti. Çocuk gibi sevinip inancımı perçinleyen bu olaya bakakalmıştım. Yine zamanla unutulanı zamanla hatırlıyordum ki insan hiç beklemediği şeylere umut bağlayabiliyordu. Sabahtan bu yana beni geren bu umudu bırakmayışım, bana güzel bir hediye sunmuştu.

Kurgunun yarışmaya katılabileceğine karar verdiğimde geriye kalan tek şey formata uygun olup olmadığıydı. Bununla da Leyla ilgilenecekti. Ben Venüs'ü kaleme alacaktım, o ise ona bir siluet biçecekti. En zor görevin ona düştüğünü hissedince kalbimin üstüne bir ağırlık oturdu. Yapabileceğine inanıyordum, ama alacağı sonuç istediği gibi olmadığında hayal kırıklığına uğramasını istemiyordum.

Neticede herkes hayal kırıklığına uğrar dedim içimden. Önemli olan o kırıklığın öznesi olmamaktı. Onun kırılan hayalini Venüs pek tabii onarabilirdi; ama ona yaşatabileceğim muhtemel bir hayal kırıklığını onarabileceğimden emin değildim. Bugüne değin kalp kazanmayı biliyordum; ama onarabilen biri tam anlamıyla olmamıştım. Eğer bir kez dahi bunu başarmış olsaydım, bağlılık kavramı beni bu denli korkutmazdı.

Benzer bir korku olarak sevdiklerimi kaybetmek de bu bağlılığın içerisinde olduğundan bir anda aklıma Ahmet geldi. Uyuyor mudur diye başta tereddüt etsem de en sonunda zaten kısa konuşacağım için aramayı tercih ettim. Telefonun rehberinden Ahmet'in kartvizitini bulup arama komutunu verdim.

Art arda çalan dıt sesi uyuyor olma ihtimalini daha da kuvvetlendirse de ben tam kapatacakken açtı. "Alo?"

"Selam Ahmet, nasılsın?"

"İyiyim abi, daha iyiyim, sağ ol." Sesi gayet iyi geliyordu. Ayrıyeten onun da benim sesimi duyduğuna sevinmiş bir hâli var gibiydi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim ben de. Çalışıyordum, arayayım dedim de uyuyorsundur diye tereddüt ettim başta." Çekindiğimi belli etmek isteme sebebim, ne yaptığını anlamaya çalışmaktı. Dinlenmesi için dün tembih etmiştim. Dinleniyor mu yoksa işle mi meşguldü, direkt sormak istememiştim.

"Abi, yatıyordum ama uyumuyordum. Bacağımın el verdiği ölçüde kalkabiliyorum ancak yataktan." Cevabı beni tatmin etmişti, anaç bir tavır sergilemeye daha fazla gerek duymadım.

"Hilal yanında mı yoksa yalnız mısın?"

"Yanımda abi," dedi. "Okula gitmedi bugün. Yarın gider artık."

"Bir şeye ihtiyacın olduğunda ara mutlaka." Onu fazla yormak istemediğimden konuşmayı olabildiğince kısa tutmaya çalışıyordum.

"Tamam abi. Eksik olma."

"Sen de eksik olma," dedim gülerek. "Dikkat et kendine."

"Ederim abi," dediğinde telefonu ardından kapattım. Ahmet'in sesinin iyi gelmesi içime su serpmişti. Umarım bir an evvel daha da iyi olurdu

Önümdeki belgeye geri dönüp yazıları tekrar okudum. Hangi cümleyi ne zaman yazdığımı anımsamıyordum; ama okuduğum her cümleyi hangi hissiyat içindeyken yazdığımı hatırlıyordum. Bazen okuduğum tek bir cümle beni bu ortamdan alıp onu kaleme aldığım yere götürüyordu. Hayal gücünün hudutlarını aşan bu durum aslında ne denli geniş bir kalibreye sahipti! Hayal gücü deyip geçtiğimiz kavram uçsuz bucaksızdı.

İlk bölümlerin sayfa sayısı oldukça fazlaydı, sonrasında gittikçe azalıyordu. Bunun için ilk bölümün okunup düzenlenmesi epey vaktimi almıştı. Davin öğle yemeği için kapımı tekrar çaldığında aynı seremoniyi gerçekleştirerek yemeği teslim alıp afiyetle yemiştim.

Günün geri kalanında Venüs vardı; fakat bu defa yalnızca Venüs yoktu. Biri daha vardı. Ne yaptıysam zihnimden atamamıştım; ama artık sabaha göre çok daha iyi bir şekilde baş ediyordum. Zaman her şeyi öğrettiği gibi bununla nasıl baş edeceğimi de öğretmişti.

Bölümün bitişinin ardından bilgisayarın ekranını eğip gözlerimi ovuşturdum. Hayatım boyunca bu kadar uzun süre bilgisayar ekranına bakmam gözlerimi nasıl bozmamıştı, hayret ediyordum. Kendimi bu açıdan şanslı hissediyordum, çünkü burnumun üzerine ağırlık yapan her şey baş ağrısı yapıyordu. Bunun için gözlük takmayışım iki şeye iyi geliyordu. Ekstrem durumlarda güneş gözlüğümü dahi çok nadir takıyordum.

Masadan kalkıp pencerenin yanına gittim ve camı aralayıp içeri dolan havayı derin bir nefes alarak ciğerlerime çektim. Akşamüzeri sahil kenarında gezen tek tük insan vardı. Denizin sahilin betonuna çarpan dalgasının sesi bana yine dünü hatırlattı.

Bugün yapmam gerekenlerden birini tamamlamıştım. Venüs evrilebiliyordu, değişebiliyordu. Biraz daha yardım alabilirse gelişebiliyordu da. Yarışmanın istediği stile bürünebilse de format konusunda hâlen endişelerim vardı.

Diğer kısım Leyla'ya haber vermekti. Üstüne basarak rica ettiği konudan dolayı cevabımı beklediğini tahmin edebiliyordum. Bu yarışmaya katılmayı çok istediğini biliyordum, cevabımın onu mutlu edeceğinden ise emindim.

Bir süre pencerenin önünde durdum ve bekledim. Gel-

mesi imkânsız bir şeyi beklemek gibiydi, içinde umut yoktu. Düşüncelerim beynimin girintilerinden tekrar sızarken üç günün benim için bitmeyeceğini idrak etmem fazla zamanımı almamıştı. Zaten onu tekrar görmek istediğimi kendime ifade edemesem de biliyordum. Hayatımda ilk kez mantığımın tek bir zerresini dahi işin içine sokmadan, yalnızca duygularımla hareket etmek istiyordum; fakat içimde yarım kalmış bir şeyin acısı vardı. Bu defa düşünüp tartmak hiçbir işe yaramayacaktı. Çok güçlü ve belirgin bir histi, düşünmeden dahi durumun vahametini sana anlatıyordu.

Bir anda sağ elimin altındaki masada ekranı eğik duran bilgisayarımın ekranını tamamen kapattım ve masanın hemen bitişiğinde yerde duran bilgisayar çantamın içine koydum. Cüzdanı ve telefonu da çantanın gözüne atıp fermuarı çektikten sonra sandalyenin üzerine koydum.

Kıyafet dolabının önüne geldiğimde gözüme çarpan ilk triko kazağımı kot pantolonumun üstüne geçirip banyo aynasının yanında duran tarağın yanına gittim. Saçlarımı her zamanki gibi düzeltecek şekilde tarayıp içeri geçtim.

Açık kalan pencereyi kapatıp perdeyi çektim. Sandalyenin üzerindeki bilgisayar çantamı alıp kapının yanına geçtim. Kabanımı üzerime geçirip ayakkabılarımı da giydikten sonra kapının anahtarını iç taraftan çıkarıp koridora çıktım. Kapıyı ardımdan kapattıktan sonra iki kez kilitledim.

Küçük anahtar da çantanın gözünde yerini alırken adımlarımı asansöre yönelttim. Dördüncü kattaki asansörü düğmesine basarak olduğum kata çağırdım. Bekletmeden gelen asansöre bindikten sonra zemin kat için sıfıra bastım.

Resepsiyonda Melody vardı. Tebessüm ederek selam verdim. Kendisi de babasınınkine çok benzer bir hareketle başını eğerek selamıma karşılık verdi, zaten dikkatli bakıldığında sima olarak da babasını andırıyordu.

Otelin cam sensörlü kapısından çıkıp basamakları indikten sonra taksi durağına kadar yürümeye başladım. Soğuk tatminkârdı, insanın yüzüne çarptığında o kaskatı kesen tavrını bugün takınmamış gibiydi.

Kaldırımda omzumdaki bilgisayar çantasını düşmemesi için askısından tutarak yürürken kafamı sola çevirdim. Solmuş bir ekranda izler gibi gördüğüm boğazın ışığının mavisi hâlen göz kamaştırıcıydı. Bulutların da gökyüzünde oluşturduğu görüntü güneşin arkalarından vurmasıyla eşsiz bir manzara yaratmıştı.

Taksi durağına geldiğimde tek bir araç olduğunu görünce hemen binmiştim. Dün geceki girdiğimiz yolları ve sokakları hatırlar mıyım diye zihnimi yokladığımda anımsayabildiğimi fark etmiştim. Yazmak ve yazıyor olmak bana bu yetiyi kazandırmıştı. Bir kurgunun olay akışını bir tutmaya çalışmak, hafızamı kuvvetlendirmişti. Bu tarz şeyleri kolay kolay unutan biri değildim, hafızama oldukça güveniyordum.

Geçtiğimiz caddelerin kenarlarından akan insanlar, bir yerden bir yere gitmeye çalışmakla meşgullerdi. Günün bu saatleri hep kalabalık ve sıkışık oluyordu. En sevmediğim saat dilimi olsa da trafik kilit değildi. Ortalama yirmi dakika içinde apartmanın olduğu sokağa gelebilmiştik. Taksi, dün Leyla'nın inmek istediği durağın önünden dar sokağa girecekken oradan caddeye çıkan bir araçla ani fren yapıp durdu. Sokaktan gelen arabanın arkasında birkaç araba daha vardı. Hepsi caddeye çıkmaya çalışırken arabayı sokağa sokmanın bir anlamı yoktu, zaten evinin yakında olduğunu düşünüp taksimetredeki ücreti ödeyip araçtan indim. Taksici bu hareketime içten içe sevinse de belli etmemeye çalışıyordu.

Araçtan indikten sonra durağın önünden ilerleyip soldaki zikzak devam eden sokağın arnavutkaldırımında yürü-

meye devam ettim. Yol ileride biraz eğim de alıyordu. Dün taksideyken fark etmemiştim; ama eski evler göründüğü gibi değildi. Ürkütücü yanını gördüğüm binalar tarihe tanıklık ettikleri için bu denli bir izlenim veriyordu.

Dün kapısını açmak için uğraştığı apartmanın demir kapısından tıknaz, beyaz saçlı yaşlı bir adam elinde paspasla çıktı. Otomatik kapıyı geriye itip önüne kovayı koyarak kapanmasını engelledi. Paspasla merdivenleri silmeye başladığında ben de yanına yaklaşırken, "Kolay gelsin," diyerek selamladım.

"Sağ ol yeğenim, buyur. Birine mi baktın?"

Gülümseyerek kafamı salladım. "Evet, ben Leyla'ya bakmıştım. Bu apartmanda oturuyor; ama dairesini bilmiyorum."

Bir yandan arada benimle göz teması kurup bir yandan da yaptığı paspası durdurdu ve bakışını bana sabitledi. "Ne yapacaksın Leyla Hanım'ı?"

"Arkadaşıyım," deyip omzumdaki bilgisayar çantamı gösterdim. "Üzerinde beraber çalışacağımız bir proje var."

Kafasını salladı. "Geç bakalım." Paspası sağ kenara çekip yol açtı. "Dördüncü kattaki daire, hemen sağda zaten."

"Çok teşekkür ederim," dedim yer açtığı kısımdan geçerken. "Kolay gelsin tekrar."

"Sağ olasın," dedi arkamdan. Apartmanın dik basamaklı sarmal merdivenlerinden çıkarken aşina olduğum eski yapılardan farklı olarak, burada deterjan kokusu alıyordum. Detaylarına bakıldığında sevimli bir apartmandı; fakat yüzeysel ve belli başlı kalıp yargılarla bakılacak olduğunda insanı oldukça ürpertiyordu da.

Dördüncü kattaki dairenin önüne vardığımda içeriden gelen müzik sesine dikkat kesildim. Evde olmama ihtimali aklıma hiç gelmediğinden şimdi içeride olduğuna dair bir ses duyduğum için mutluydum.

Kapının yanındaki küçük ve girintili zile basınca ses tüm kata yayıldı. İçerideki müzik sesi hâlen kesilmeyip kapı da açılmayınca zile bir kez daha bastım. Bu defa içeriden gelen adım seslerini duyduktan bir süre sonra kahverengi tahta kapı açıldı ve içeriden gelen vanilyalı tütsü kokusuyla birlikte onu gördüm.

Beni görünce yüzünde büyük bir şok ifadesi belirmişti. Yüzündeki solgun ve beyaz ifadesinden rahatsız olduğunu düşünüp kaşlarımı çattım. Tepkime karşı gülerek, "Hoş geldin," dedi.

Çatallı ve cızırtılı çıkan sesi bana hasta olduğunu bildirdi; bir an önce duyup sevinmesi için selamını duymazdan gelerek yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirip, "Ne zamandı bu yarışma?" diye sordum.

Zamanın aldıklarını belli bir süre sonra yine zamana verdiğine çok nadir anılarımda şahitlik etmiştim. Ölçtürdüğü keskin anılardan aldığı nadide bir güzelliği vardı zamanın. Kim bilir, belki bu yüzden isteneni sunmakta bonkörken vermekte bencildi.

Leyla'yı gördüğüme çok mutlu olmuştum. Onu ilk gördüğümde de hissettiğim duygu şimdi de tasdiklenircesine tekrar çevremi sarmıştı. Sanki hep hayatımda bir yerlerdeymiş de saatin kaç olduğuna baktığımda o rakamların arasından beni izliyormuş gibi hissediyordum. Bana ve yaşantıma belirgin noktalardan uzak ama hayatımın hep bir parçası gibi yakın olmasını nasıl başardığını merak ediyordum.

Yarışmanın ne zaman olduğunu sorduğum an dudaklarından tiz bir çığlık yükselmişti. Hemen ardından boynuma atlamıştı, boş bir anıma geldiğinden ne yapacağımı bilememiştim.

Kolumu beline doladığımda saniyeler kadar öylece durduktan sonra hızla kendini geri çekti. "Ben-" Kısa bir süre duraksamanın ardından, "Ben çok teşekkür ederim," dedi. Yaşadığı sevincin büyüklüğünü gözlerinden hâlen görebiliyordum. Sırf bunun için bile değer dedim içimden. "Ah!"

deyip alnına dokundu. "Geçsene." Sol kolunu salona doğru kocaman açmış, içeriyi işaret ediyordu.

İlk kez girdiğim bir ev olduğundan biraz çekinerek adımımı attım. Bir yandan da merakıma engel olamayarak, "Geçmiş olsun. Ne oldu?" diye sordum.

Bilgisayar çantamı koyacak bir yer ararken kapının yanında kırık beyaz bir pufun olduğunu görünce çantanın askısını omzumdan çıkardım. Çantayı onun üzerine koyduktan sonra kabanımı çıkarınca kabanı almak için elini uzattı. Duvara monte edilmiş büyük askıya asarken, "Sorma ya. Hasta oldum," dedi.

Duvardan destek alarak eğilmeden topuğuma basarak ayakkabılarımı çıkardım. "Doktora gittin mi?"

"Hayır." Bile bile kendine eziyet edip zor bela evde iyileşmeyi beklemesine kızmıştım. "Daha başlangıcı gibi. İlaç içtim ama, o iyi etti biraz."

Bir şey demeden salonun ortasına ilerledim, iki tane yan yana konumlanmış tekli koltuğun sağ ve sol tarafında da üçlü iki koltuk vardı. Tekli koltukların arkasına orta boyutlarda kare bir yemek masası ve çevresine dört sandalye konmuştu. Yemek masası pencerenin hemen yanındaydı. Rustiklerine kadar düşünülerek dekore edilen perdelerin kapalı oluşundan o bölümü pek kullanmadığını anlamıştım. Perdesi sola toplanmış pencerenin önündeki üçlü koltuk derli topluydu. Karşısında solda kalanın üzerinde örtü ve yastık olduğunu görünce hasta olduğundan örtüyü dürüp kenara koymak için o tarafa doğru yöneldim; fakat örtünün yanında yatan beyaz tüylü kediyi görünce örtüye hiç dokunmadan diğer koltuğa hamle yaptım.

Hamlemi çok yanlış yorumlayarak örtüyü eline alıp hemen dürmeye ve koltuğu toplamaya başladı. Yanlış anlaşılmayı düzeltmek için, "Otur otur," dedim. "Yorma kendini.

Orada örtü olduğu için oturmaktan vazgeçmedim. Kedi yüzünden."

Söylediğim anlamlı gelmemiş olacaktı ki kediye baktı. "Kedi mi?" Bakışlarını bana çevirince, "Korkuyor musun?" diye sordu.

Düşüncesine gülerek, "Hayır, alerjim var," dedim.

Hiç beklemediği bir şey olduğundan olsa gerek, "Aaa!" diye tepki verdi. Telaşla, "Nasıl yapalım?" diye sordu.

Durumun çözümü yokmuş gibi bir telaffuzla sorduğu soruya karşılık onu rahatlatmak için gayet rahat bir tavır takındım. "Yanına yaklaşmayacağım."

Kabullenmiş bir ifadeyle karşıma oturdu. Kapıdayken yüzünün solgun ve bakışlarının hâlsiz olduğunu görmüştüm, salona geçtiğimizde yüzündeki solgun ifade daha net seçiliyordu. Buna rağmen bakışlarındaki hâlsizlik tamamen gitmişti.

Bir şey diyecek gibi baktığı sırada kapı çaldı. Tek yaşadığını düşündüğüm Leyla'nın bir ev arkadaşı olacağı aklıma gelmemişti. Belki de hasta olduğu için dışarıdan sipariş verdiği kurye gelmiştir diyerek kendimce bir ihtimal ürettim.

Kapıyı açtığında kimseyi görememişti. Kapının hemen solundaki küçük düğmelerden birine bastı ve pufun üzerindeki bilgisayar çantamı tekli koltuklardan birinin üzerine taşıdı. Yaptığına anlam verememiş olsam da nedenini birazdan öğreneceğim için rahattım.

Kapıdan merdivenlerin olduğu yönü izlerken bir ara hareketlerinde hayret eden bir tavır oluşsa da bu tavrı bedenine fazla tutunmadan bir anda kayboldu.

"Market inanılmaz kalabalıktı," dedi bir erkek sesi. O an kaslarımdaki ani karıncalanmayı ve kulaklarımdaki sıcaklığı algıladığımda vücudumun sese verdiği tepkiyi derin bir nefes alarak geçirmeye çalıştım. "Hatta yemek mi alsam dedim köşedeki ev yemekleri yapan yerden. Orası da bir

kalabalık, görmen lazım." Az önceki erkek sesi merdivende sesinin yankılanmasına izin vererek gelirken Leyla'nın tepkilerini görmeye çalışıyordum; fakat arkası bana dönük olduğundan bir şey anlamam yalnızca beden hareketleriyle mümkündü. Kapıdan merdivene yeltenip bir erkek elinin uzattığı büyük poşeti ondan aldı; fakat taşıyamadığından koridorun kenarına sürükleyerek çekebilmişti. "Anasını satarım dedim ya. Eve geçince yeriz makarnamızı dedim," derken poşeti sürüklemek için içeri girdiğinde yandan duruşunu seçebildiğim Leyla, olduğu yerde dondu kaldı.

İçeri giren uzun boylu, oldukça atletik ve kumral erkeğin bakışları direkt Leyla'nın üzerindeydi. Leyla arkasına dönüp bana baktığında gelen genç beyefendi de bana dönüp ifadesini normalleştirdi. "Merhaba. Hoş geldiniz." Selamlarken sesinde anladığım bir soru işareti vardı; ama soru havasından ziyade kafası karışmış gibiydi. Kafamı sallayarak onu kibarca selamladım.

Leyla, "Erinç Bey; Kaan," dedi. "Dün bahsetmiştim ya." İsminin Kaan olduğunu öğrendiğim adam dudaklarını aralayıp kafasını geri atarak hatırladığını belli ederken o anlar zihnimde tam olarak net değildi. Leyla'nın bir erkek arkadaşı olduğu ihtimalinin aklıma gelmeyişi canımı sıkmıştı. Duygularımı nötrleyip ayağa kalktım.

Bana doğru gelip elini uzattı. "Tekrar hoş geldiniz."

Uzattığı eli sıkarken, "Hoş buldum," dedim. Leyla'ya dönüp, "Anladığım kadarıyla kabul edilmiş yarışma teklifin," dedi. Leyla hızlıca kafasını olumlu anlamda sallayarak yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Onun gülümsemesiyle karşımdaki adam da gülerek bakışlarını bana çevirdi. "Ben Leyla'nın çok eski arkadaşıyım, Kaan."

Omuzlarıma binen yük ben olanları henüz idrak edemeden üstümden kalkınca, "Erinç," dedim refleksle.

"Çok memnun oldum."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Ben de öyle."

"Oturun lütfen, rahatsız olmayın," deyip az evvel oturduğum yeri işaret etti. Yerime geri otururken Leyla da karşı koltuğumdaki kediyi kucağına alıp koltuğa yerleşmişti. Kaan da onun yanına otururken ikisi aynı anda bana bakmaya başlayınca bir açıklama yapmam gerektiğini düşündüm.

"Söz verdiğim üzere Venüs'ün stilini değiştirip değiştiremediğime baktım. Hiç beklemediğim bir şekilde kolaylıkla olunca vakit kaybetmeden sizinle görüşmem gerektiğini düşündüm," dedim en yüzeysel ve en özetleyici şekilde. Leyla'ya bakıp, "Bilgisayarımı getirdim. Format kısmını sen ayarlayacağın için şimdiden bakmanın bir faydası olacaktır," dediğimde dikkatlice dinleyip kafasını sallayarak beni onayladı. Bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Ne kadar süremiz var?" diye sordum.

Yüzündeki ifade bir anda utancı ve bilinmezliği barındırınca kendini rahatsız hissetmemesi adına tebessüm ettim. Belli belirsiz gülümserken yarı mahcup bir ifadeyle, "Ben..." deyip kaldı. Kelimeleri toplamaya çalışan bir hâli var gibiydi. "O kısmı atlamışım, çok özür dilerim. Aklımdaydı aslında."

Özür dilemeye başladığında elimi ona doğru uzatarak susturdum. "Hayır hayır, olabilir." Neticede kesin olarak yanıt veremediğimden o kısmı unutmuş olmasını normal karşıladım. O an hiç kabul etmeyeceğim izlenimini ona verdiğimden tarih konuşmak gereksiz gelmiş de olabilirdi. "Sana katılıp katılmayacağımı tam olarak bildiremediğimden bu noktayı bana söylememen çok normal."

"Hemen öğreniyorum," dedi kucağındaki kediyi Kaan'a verirken. Tekli koltuktaki dizüstü bilgisayarını kucağına alıp ekranını açtı. Ben ekranının ışığı ona vurduğunda ay-

dınlanan yüzüne bakarken Kaan, "Leyla sizden çok bahsetti," dedi. "Çok istiyordu yarışmaya katılmanızı."

"Evet," dedim onu onaylayarak. "Bu kadar çok istediğini görünce kıramadım ben de."

Leyla'nın eliyle ağzını kapatıp gözleri büyümüş hâlde bana baktığını gördüğümde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Kaşlarımı çatıp ne olduğunu söylemesini bekledim. "Erinç..." dedi sadece. İsmimi onun ağzından ilk kez duyunca garipsemiş olsam da şaşkınlığının ne olduğunu anlamaya çalışırken o hissim uçup gitmişti. "Gerçekten özür dilerim."

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Ben sanırım hata yapmışım. Başvuru tarihi bu kadar erken değildi, yemin ederim." Bir an başvuru gününün yarın olduğunu düşünürken, "Üç gün sonra," dediğinde içim rahatlamıştı. En azından yoğun bir çalışmayla üç gün bize yeterdi.

"Endişe etme," dedim güven veren bir ses tonuyla. "Üç gün bekledikten sonra kararımı söyleseydim üzerine konuşacak bir yarışma olmayacağından şu an içinde bulunduğumuz durum makul bence."

"Ama seni sıkıştırmış gibi olacağım." Bilgisayarının ekranını kapatıp tekli koltuğa geri bıraktı.

"İstersen bugün çalışmaya başlayabiliriz," diye ortaya fikir attım. Hastalığı sonra aklıma gelince, "Gerçi hastasın," diyerek ilk cümlemi çevirdim.

"Hayır hayır," diye atıldı. "Çalışabiliriz."

"Emin misin?" Kaan'ın bir benim bir de onun üzerinde paslaştığı bakışlarını bende kesti ve Leyla'nın cevabını beklemeden araya girdi.

"Çalışırsınız, saat daha erken. Biter mi bilmiyorum; ama en azından bir yerden başlanır." Leyla da Kaan'ı desteklediğini belli ederek kafasını salladı. "Aç mısın Erinç? Biz

henüz yemek yemedik. Yemekten sonra başlarsanız bölmeden uzun süre çalışırsınız diye düşünüyorum." Tam zahmet etmemelerini söylemek için ağzımı açmıştım ki Kaan beni konuşturmayıp, "İnanılmaz güzel makarnamız var," dedi. Leyla'nın Kaan'ın karnına attığı dirsekle Kaan can acısıyla inleyince kedinin yanından gitmesine sebep olmuştu.

"Bugün yemekleri Kaan yapacak," dedi Leyla gülümseyerek. "Çok güzel yapar."

"Yaparım," deyip ayağa kalktı Kaan. "Yarım saate masayı donatıyorum. Siz yarışma üzerine konuşadurun. Kaan Şef'in mutfakta biraz işi var."

Aralarındaki çekişmeye gülmeden edemedim. Kaan koridora doğru giderken Leyla da arkasından makarna yaparken yardıma ihtiyacı olursa kendisini çağırabileceğini söylüyordu. Seslendiği yerden önüne döndüğünde benimle göz göze gelince yüzündeki gülümseme dondu kaldı. "Kusura bakma. Beni hep sinir eder böyle," deyip başını önüne eğdi.

"Leyla, özür dilemeyi bırakır mısın artık?" diye uyardım tüm samimiyetimle. "Hiç kusura bakılacak şeyler değil." Bana baktı, ifadesinden dediğimi teyit ettirmek istiyor gibi bir izlenim alınca, "Gerçekten," dedim. Bir şey söylemek isteyip söylemeyince konuyu değiştirmek adına halının kenarına kıvrılıp orada uyuyan kediyi gözlerimle işaret ettim. "Çok güzel bir kedi. İsmi ne?"

"Matmazel."

"İsmi de güzelmiş, cins kedi sanırım. Ben alerjim olduğu için pek bilmiyorum cinslerini."

Kafasını salladı. "Evet, İran kedisi." Bir şey demeden kediye bakarken, "Ağır mı geçiriyorsun alerjini?" diye sordu.

"Çok değişiyor. Bazen hapşırmayla geçirdiğim oluyor, bazen de burun tıkanıklığı ve göğüs sıkışması da yaptığı oldu." Gülmeye başladığında ben de güldüm. "Bu yüzden

uzaktan seviyorum hep." Her anlamda uzaktan seviyorum diye geçirdim içimden.

Mutfaktan geldiğini tahmin ettiğim köfte kokusuna karşılık Leyla koltuktan fırlayıp bana baktı. "Ben hemen Kaan'a bakıp geliyorum." Ben onayladıktan sonra Leyla arkasını dönüp koridora giderken hâlen söyleniyordu. "Mutfağı ateşe vermeden bir bakmam lazım."

Sesi uzaklaşıp en sonunda kesildiğinde çevreme baktım. Evin dekorasyonu öğrenci tarzında gibiydi, ama daha moderndi. Sanırım evin şekli bana farklı geldiğinden garipsiyordum. Beton evin geniş olmasına rağmen sıcacıktı. İki koltuğun da üzerinde örtü vardı. Genel olarak temizdi evi. Dağınık gibi görünmesinin sebebi, evin şeklinin normal evlerdeki gibi olmamasıydı. En başında eşyalar üst üsteymiş gibi görünse de içeride vakit geçirdikçe öyle olmadığını anlıyor ve buna alışıyordunuz.

Vanilya kokusunu bastıran köfte kokusu belirgin bir hâl aldığında acıktığımı da fark edebiliyordum. Uzun zamandır ev yemeği diye yediklerim, dışarıdan ev yemeği adı altında siparişe açılanlardı. Evde pişirilen bir yemeği yiyecek olmanın gerçeğiyle yüzleşince de kendimi evimdeymişim gibi hissetmiştim.

Koridorda ayak sesleri duyunca o tarafa baktım. Leyla gülümseyerek yanıma gelirken, "Sanırsın mangal yapıyor," dedi. "İlk kez mutfağa girmiş gibi değil de daha çok hayatında ilk kez mutfak görüyor gibi."

Gülmeye başladığımda o da karşıma oturup bana baktı. "Beni çok mutlu ettin. Çok teşekkür ederim."

Yeri gelmişken, "Neden bu kadar çok istiyorsun bu yarışmaya katılmayı?" diye sorduğumda gözlerine buğulu bir ifade yerleşti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra omuz silkti.

"Bir şeyleri başardığımı görmek istiyorum." Onu tanıdı-

ğım andan itibaren başarılı olduğu izlenimi almıştım ondan. Arzusunu duyunca böyle düşünmesine pek bir anlam veremesem de bazı insanları başarılar teşvik ettiğinden böyle bir kişilik özelliğine sahip olduğunu düşünüp irdelemedim.

"Anladım." Geldiğimde boğuk ve çatallı çıkan sesi, şu anda kulağa daha iyi geliyordu. Şimdilik yalnızca boğuk çıkması az biraz iyileştiğinin habercisi sayılırdı. Konu açmak için, "Daha iyi görünüyorsun," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Seni gördüm daha iyi oldum," dedi birden. Ani çıkışı hem hoşuma gitmiş hem de beni şaşırtmıştı. Ben gülümserken, "Şaka değil," diye devam etti omuzlarını kabartarak. "İyi ki geldin."

"Mutlu edeceğimi tahmin ediyordum aslında; ama bu kadar olacağını düşünememiştim," diye itirafta bulundum. Ani çıkışına karşılık niteliğinde, "Bilsem daha önce gelirdim," dediğimde gözlerini kaçırdı.

Bir süre öyle durduktan sonra Kaan'ın Leyla'ya seslenmesi tüm evi doldurunca Leyla tekrar ayağa kalkıp yanına gitmeye başladı.

İnsan insana yuva olabiliyordu. Böyle durumlarda ise ev yalnızca bir nesne olarak kalıyordu. Bir evin duvarlarına asılan her tablo gibi, insanın çehresinde sergilediği hisleri kimi zaman birer duvar olabiliyordu. Gözler pencere gibi olduğundan Edip Cansever'in de dediği gibi insan sevdiğinin gözlerine bakınca dünyayı gezmiş gibi hissedebiliyordu.

Masaya oturduğumuzda ilk önce herkes başlamakta çekinince Leyla bunu anlamış gibi, "Afiyet olsun herkese," dedikten sonra tabağına ortadaki tabakta duran köftelerden almaya başladı.

Ben de tabağıma iki köfte koyarken, "Aslen nerelisin Erinç?" diye sordu Kaan. Bir yandan da ortadaki yemeklerden birer kaşık kendi tabağına alıyordu.

"Buralıyım. İstanbul," diye yanıtladım.

"Ailenler falan burada mı?"

"Yok, İsviçre'de yaşıyor onlar."

Yemeğini porsiyonlarken dikkati bendeydi. Verdiğim cevap üzerine şaşırmış gibi kaşları havaya kalktı. "Niye?"

"Babamın işi dolayısıyla oraya yerleşmiştik. Sonra oraya alıştı onlar, sevdiler de. Şimdi orada kalıyorlar."

Başını sallayıp onayladıktan sonra yemeğe geri döndü. O

esnada herkes yemekle meşgulken meydana gelen sessizlik Leyla'yı rahatsız etmiş olacaktı ki belli bir süre geçtikten sonra, "Ailen ne iş yapıyor?" diye sordu.

"Babam öğrencilere ve yurtdışına gidip eğitim almak isteyen başka insanlara yardım edilen uluslararası bir ofiste çalışıyordu. Annem de İngilizce öğretmeni." Artık yaşları ilerlediğinden çalışmıyor olsalar da oldukça aktif bir sosyal hayata sahip olduklarını düşündüm. Haftalık düzenledikleri buluşmalarda arkadaşlarıyla keyifli vakit geçiriyorlardı.

Su içerken cümleme şaşırmış bir edayla kaşlarını kaldırdı. Bardağı masaya koyarken, "Ben de İngilizce öğretmeniyim," dedi.

Hiç beklemediğim cevap karşısında öylece kaldım. Tanıştığımızda öğretmen gibi bir izlenim vermemişti. Leyla gülmeye başlayınca ona baktım. "Herkes böyle şaşırıyor. Yalnız değilsin."

Kaan'ın Leyla'ya attığı rahatsız bakışlarını yakalayınca, "Yok," dedim. "Belki de çevremde alışkın olduğum öğretmenlere göre farklı bir ifadesi olduğundan şaşırmışımdır." Başta garip gelse de bir süre sonra baktıkça Kaan'a öğretmenliği yakıştırır hâle gelmiştim. Pervasız bir yönü de olsa aslında olgun ve mantıklı biri olduğu gözlerinden belli oluyordu.

Leyla, "Olabilir," dediğinde alttan aldığını düşünmüştüm.

Bu düşünceyle Kaan'ın tahmin ettiğim gibi rahatsız olmasını istemediğimden, "Eline sağlık bu arada," diyerek konuyu farklı bir yöne çektim. Bıçakla üç parçaya ayırdığım kaşarlı köftenin lezzetine her lokmada varıyordum. "Çok lezzetli her şey."

"Aynen," dedi Kaan benimle hemfikir olduğunu belli ederek. "Erinç, sen bir de Leyla'nın makarnasının tadına baksan," deyince yine Leyla'yı sinir etmekle uğraştığını anlayıp sustum. "Bir kez yersin... Bir daha hep yersin." Dur-

du. "Bunlar-" Masaya bir tuz serper gibi eliyle işaret etti. "Bu benim yaptıklarım ne ki?" Hemen ardından sesli bir gülüş ortaya koyduğunda Leyla'ya baktım, o da Kaan'la birlikte gülmeye başlamıştı.

Aralarındaki espriyi tam olarak anlamamıştım; ama zannediyordum ki Kaan sürekli makarna tüketmekten yakınıyordu. "Sen ona bakma." Leyla da kendini haklı çıkarmaya çalışırken problem olmadığını anlatmak için gözlerimi kapatıp açtım. Gözlerinde bir ufak bir rahatlama görsem de sonrasında bakışlarını benden kaçırmamıştı.

"Yok yok." Kaan'ın ani çıkışından sonra ikimiz de dönüp ona baktık. "Ben ona takılmayı çok severim. Yanlış anlama yani, dalga geçmek gibi değil." Bir yandan da Leyla'yı işaret ediyordu. "Gerçi makarna olayı dalga olabilir..."

Leyla bana dönüp, "Kardeşin var mı?" diye sordu.

Konu bir anda bana geçince afallasam da Leyla'nın da bu defa makarna olayından rahatsız olduğu için konuyu bana getirdiğini düşünüp irdelemeden, "Yok," diye yanıtladım. Boğazımın kuruduğunu fark edince içeceğimden bir yudum aldım. "Tek çocuğum."

"Ben de."

Küçüklüğümden bu yana herkesin fikir beyan ettiği bir yerde kalan iki üç kişi beni kötü hissettirirdi. Bundan dolayı bulunduğum ortamda herkesin katılımcı olması benim için çok önemliydi, bu yüzden, "Sen de mi tek çocuksun Kaan?" diye sordum.

Kaan, "Bir abim var," diye cevap verince cevabını gülümseyerek karşıladım.

Leyla, Kaan abisinden bahsedince biraz hasret duyar gibi, "Ben de bir abim olsun isterdim," dedi. Peşi sıra hemen, "Gerçi zaten Kaan var," diye gülerek tamamladı cümlesini.

Aralarındaki bağ arkadaşlıktan ziyade daha çok dostane bir şeydi. "Siz baya uzun zamandır arkadaşsınız galiba," diye merakımdan sordum.

Leyla'dan, "Yedi yaşından beri," cevabıyla hemen açıklamaya başladı. "Aynı ilkokula, aynı ortaokula ve aynı liseye gittik. Üniversitede ayrı bölümleri tercih edince araya biraz mesafe girdi; ama yine ne zaman görüşsek hiç ayrı düşmemişiz gibi eğleniriz."

"Ne güzel." Bakışlarımı hem ona hem de Kaan'a yönlendirerek ikisine de samimi bir iltifat ilettim.

Kaan sayı sayar gibi parmaklarına teker teker dokunurken her birine bir sebep atfediyordu. "Araya mesafe girmesinin sebepleri de şunlar: Leyla'nın hastalıklı bir ilişkisinin olması, Leyla'nın sıkıcı bir ilişkiye kurban gitmesi... Son olarak, Leyla'nın kendisine dünyadaki en alakasız adamı partner olarak seçmesi." Leyla ile araya mesafe girmesinin nedenlerini sayarken aynı zamanda bu, Leyla'ya en çok içerlediği zamanlardı da. Bunları örnek verirken daha öncesinde de düşünmüş gibi hiç takılmadan, bir anda söylemişti.

Söylemlerinden Leyla'nın sağlıksız bir ilişkiden çıktığını anlamıştım. Bakışlarındaki o kırgınlığı bitirdiği hastalıklı ilişkisine yordum. Venüs'ü neden bu denli benimsediğini idrak etmeye başlamıştım. Üzülmeyi hiç hak etmiyordu benim gözümde; yaşamış olduğu o tatsız günlere içimden yoğun bir öfke yönelttim. Umarsız bir ayrılığın ardından üzülmesi tuhaf hissettirmişti. Ben bu hissime bir isim veremeden Kaan araya girdi. "Yine bu olaylardan dolayı gelip buraya yerleştim ben. Birkaç gün kalır dönerim diyordum, sonra evde hırsızlık gibi bir olay oldu."

Dikkatimin tümü son cümlesine kaydı. Anlamaya çalışarak, "Hırsızlık gibi derken?" diye sordum. Kullanmış olduğu sıfat komiğime gitmişti. İstemsizce gülümsedim.

"Benim geldiğim gecenin sabahı Leyla işe gitti. Ben de büfeye gittim. Büfe biraz uzak. Bir de kendimi hasta gibi hissettiğimden havam değişir, yürürüm demiştim. Eve bir geldim, darmadağınık." Leyla da bir süredir sessiz kaldığı muhabbete Kaan'a bakarak dahil oldu. "Leyla tam şurada." Salonun ortasındaki sehpanın yanını gösteriyordu. "Biz başka birinden şüpheleniyorduk; aradık, o değilmiş. Abi, sonra kâğıt geldi eve. 'Neden' yazıyor üstünde." Bakışlarımı Kaan'dan çekip Leyla'ya baktım, o da bana bakarak kafasını salladı. "Büyük bir temizliğe giriştik, ama gör..." Yakasını silkmeye başladı. "Evi baştan aşağı indirdik bahane bulmuşken."

"Bulundu mu kimin yaptığı?" diye sordum.

"Hayır. Açıkçası biz de aramadık yani, neden diye sorma, bilmiyorum. Şoktan herhalde."

Cümlesinden herhangi bir yere başvurmadıklarını çıkarınca şaşkınlığıma mâni olamadım. "Polisi aramadınız mı? Ya yine gelirse?"

Kaan ciddi bir üslupla, "O zaman gereken yapılacaktır," dedi. "Ben gidecektim normalde. Buraya yerleşmek aklımda hiç yoktu; ama bu olaylardan sonra onu evde yalnız bırakmak da istemedim."

"İyi yapmışsın." Kaan'ın yerinde olsam ben de böyle yapardım. Neticede tehlikeli de sayılabilen biri hâlen çevrede dolaşıyor olabilirdi.

"Kim olduğunu hem çok merak ediyorum hem de içimden bir ses tanıdığımız biri diyor."

Şüphelendikleri kişinin onlara ne denli yakın olduğunu merak ettiğimden, "Kimdi?" diye soruverdim.

Kaan, "Eski bir tanıdık," deyip masadan kalktı. "Afiyet olsun."

Leyla ile aynı anda, "Sağ ol," dedik. Kaan, lavabo oldu-

ğunu tahmin ettiğim istikamete yürümeye başladı. "Dikkat et kendine," dedim Leyla'yı korumak istercesine. Sesimin koruma cı çıkmaması ve kendisini baskı altında hissetmemesi için ona bakmamıştım. "Taşınmayı bile düşünmek iyi olabilir."

"Hiç yalnız kalmadım o günden beri, bir de taşınma işine girişmek istemedim o anda. Mantıklı kararlar verebildiğim bir dönem değildi pek."

"Yalnız kalmak zorunda olduğunda beni de arayabilirsin," deyip korktuğu muhtemel bir anda kendini güvende hissedebilmesi için bir öneride bulundum. Ancak, içtenlikle ve düşünmeden söylediğim bu cümlenin bana dönüşü tahmin ettiğim gibi olmadı.

"Eğer gitmezsen tabii." Hiçbir şey söylemeden yalnızca ona baktım. Bakışlarındaki mecburiyeti ve cümlesindeki iğneleyici tonu anlamıştım. Dün görüştüğümüzde bahsettiğim, sabit bir yerde durmama özelliğimi kastediyordu, biliyordum; fakat bunu neden dile getirdiğini çözmeye çalışıyordum. Ona karşı hissettiğim çekimin aynısından onun da bana karşı hissedip hissetmediği ile ilgilenmiyordum; çünkü bu konu üzerine düşseydim onu hayal kırıklığına uğratabilirdim. Onu arkamda bırakıp gitmek istemezdim.

İçeriden tok bir kapı kapanma sesi geldiğinde bakışlarını benden çekti. Sesin geldiği yöne istemsizce başımı çevirdiğimde onun da oraya baktığını fark ettim. Kaan, "Yemekten sonra bir kahve ne güzel gider şimdi," diyerek salona girdi. İkimizin de ona baktığını görünce, "Niye hayalet görmüş gibisiniz?" diye sordu.

Leyla ile aynı anda masadan kalkıp tabakları almak için hareketlendik. O, masada ona yakın olan tabakların taşıyabileceği kadarını alıp mutfağa götürürken ona sofrayı toplamasında yardım etmek için ben de tabağımı alıp arkasından ilerledim.

Ben ve Kaan, Leyla'ya masayı toplamasına yardım ettikten sonra Kaan ile televizyonda açtığı kanalı izlerken bir yandan da Leyla'nın hepimize yaptığı kahveleri içiyorduk. Ortalama bir saat oturup sohbet ettikten sonra Leyla ayağa kalktı. Dış kapının yanındaki büyük kitaplıktan kâğıt ve kalemleri masaya götürmeye başladığında çalışmaya hazırlık yaptığını düşünüyordum. Yanımdaki tekli koltuğun üzerinden dizüstü bilgisayarını alıp masaya götürdü. Göz göze gelince hazır olduğunu anlayıp ayağa kalktım.

Benim ayağa kalkmamla Kaan da izlediği televizyondan kafasını bize çevirmişti. Diğer tekli koltuğa ilerleyip üstüne koyduğum çantamdan bilgisayarımı çıkardım. Leyla masaya oturmuş, bilgisayarının ekranını açıyordu. Ben de yanındaki sandalyeyi çekip oraya oturdum. Bilgisayarları yan yana koyup çalışmanın ilk adımını atarken Kaan, "Ben içeri geçiyorum," dedi.

Ekranı açılan bilgisayarımdan Venüs yazılı klasörüne tıklayıp içinden bir numaralı belgeyi aramaya başladım. Karışmış belgeleri filtreleyip aradığıma ulaşmaya çalışırken Leyla'nın bakışlarını üzerimde hissetsem de bu beni rahatsız etmiyordu.

"Hepsi Venüs mü bunların?" diye sorduğunda kafamı sallayarak onu onayladım.

"Son yazıya kadar hepsini sana göndermiştim." Anlam veremediği bakışlar atınca, "Venüs'ü bitirmiştim ben. Yeni bir kurgu vardı kafamda, onu yazmaya başlamıştım. Sırf seni kırmamak için tekrar açıp farklı bir forma çevirmeye çalıştım," diye itiraf ettim. "Çünkü Venüs'ün asla bir senaryo metni formatında olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum; ama neden olmasın?" Bu konudaki ısrarcılığına devam ediyordu. Yarışmanın sonucunu tahmin edecek olduğumda hiçbir fikrim yoktu. Tamamen yüzde elli ihtimallerle kazanacağımızı ya da kaybedeceğimizi düşünüyordum.

Ekrana baktığımda önümde duran aradığım dosyayı açtım. Birinci bölümün yazıları ekranda yavaş yavaş yüklenirken kısa bir süre bekledim.

Venüs hakkındaki itirafıma bir şey söylememişti. Yüzünde de şaşırdığına dair en ufak bir ibare yoktu. Beklemediği bir tepki olsa da tepkisizliğinin önündeki projeye odaklandığından ötürü olduğunu düşündüm. Belki de sevinmişti. Yüzünde belirli bir ifade yoktu. Tam olarak ne düşündüğünü ve o an ne hissettiğini söylemek çok zordu.

Ekrandaki dosyayı işaretparmağımla göstererek, "Bunu sana gönderiyorum şimdi," dedim. Orijinal metnin üzerinde yaptığım kırmızı renkteki düzenlemelere bakarken dosyada programın ibresiyle aşağı indim. Yazılar epey uzundu. "Bugün hepsini bitiremeyiz gibi görünüyor."

Pozitif ve iyi niyet elçiliği yaparak, "Olsun," dedi. "Yarısını bugün, yarısını da yarın hallederiz. Dinlenmek zinde tutar hem."

Yazıların uzunluğu bir yana, dosyaların çokluğu da aklıma gelince bu sürecin beklediğim kadar kolay ve kısa olmayacağını tahmin ettim. "Yetişir mi?"

"Yetişir." İçimden haklı olmasını dilerken e-posta sekmesinden yeni ileti oluşturma kısmına tıklayıp dosyayı e-posta penceresine yükledim. Gönder butonuna tıkladıktan sonra onun bilgisayarına baktığımda yalnızca masaüstünün açık olduğunu gördüm.

"Geldi mi?"

Hızla irkilip bilgisayarın ekranına geri döndü. Yeni sekme açıp kayıtlı aramalardan e-posta adresine girdiğinde yolladığım dosya siyah kalın başlığıyla önünde duruyordu. "Evet, geldi."

Bir ara yanıma Matmazel'in gelmesi ile onu uzaktan sevmiştim. Pek memnun olmayarak yanımdan gidip koridorun

derinliklerine dalmıştı. Dışarıda kuvvetli bir esinti olduğu belliydi, eski bir yapı olan evin pencerelerinden dışarının sesi net bir şekilde burada duyuluyordu.

Yine beni izlemeye başlayan Leyla'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum; ama bu defa dönüp bakmadım. Bir şeyle ilgilenirken yönelttiği dikkatinin ifadesine yansıyışı çok güzeldi; ama ben onun beni izlediği kadar onu izleyemiyordum. Ona bakmaya hem kıyamıyor hem de kalbimin bana yönelttiği o etkiyi olabildiğince yok sayarak geri savurmaya çalışıyordum; fakat en sonunda dayanamayıp ben de ona baktım. "Bir şey mi diyeceksin?"

Ses etmeden beni izlemesi o an acaba beni bölmek istemediğinden mi diye düşünmüştüm. Es verdiğim kısa bir arayı beklediğini tahmin ettiğimden soruma omuz silkti. "Yok, sana baktım öyle." Tebessüm etti. "Rahatsız mı ettim?"

"Etmedin etmedin." Yanakları kızarınca önümdeki bilgisayarımda açık olan belgeye geri döndüm. "Bir şey diyeceksin sandım."

"Demeyeceğim." Cümlesine karşılık ona baktım. Hem utancını hem de cesaretini gözlerinde gördüğümde bunu yüzüne yansıtmamaya çalışmasına güldüm. "Neden güldün?" Ben gülünce o da bana tebessüm etmişti.

"Beni güldürüyorsun," deyip devamında bir açıklama yapmadım.

Dikkatini daha fazla dağıtmak istemediğimden önüme dönüp çalışmaya devam ettim. Ona doğrulttuğum samimiyetin dozunu kaçırmış gibi hissediyordum. Bana gösterdiği davranışlarının onun kişiliğinin bir parçası olduğunu düşünürken aslında hata edip etmediğimi sorguladım.

Uzun bir süre hiç iletişim kurmadan sadece Venüs'e odaklandım. Onun üslubunun gücü, beni çekildiğim bu girdaptan almaya yetiyordu. Ne tuhaftır ki bu girdaba yine

onun sayesinde atılmıştım. Bunu düşündükçe içimdeki paradoks parçalandı.

Ben iletişime geçmediğimde o da tekrar konuşmaya çalışmamıştı. Önündeki dosyayı irdelerken göz ucuyla ona baktım. Dudaklarını hareket ettirerek okuduğu paragraflara ara sıra baktığımda genelde Venüs'ün diyalogları olduğunu gördüm. O cümlelere tonlama ekliyor olmalıydı.

Onunla çalışıyor olmanın bende yarattığı etkinin bu denli yorucu olacağı hiç aklıma gelmemişti. Ona olan ilgimin farkındaydım, en azından onu bugün de gördüğümde daha net farkına varmıştım; fakat bu konularda asla kendime güvenmediğimden onun gibi birini üzmek istemiyordum. Bu saçma bir düşünce ya da ince bir karar değildi; yalnızca kendimi düşünerek hareket edemezdim. Ortalama bir ay sonra gideceğim yerde beni özleyen birini bırakmak istemiyordum. Ayrıca özlemin ne denli ağır bir his olduğunu ve ıstırap çektirdiğini bildiğimden korkularım daha da artıyordu. Büsbütün kendimi uzaklaştırmaya çalıştığım bu durum, yine ona çekilmemle son buluyordu. Hem kendimle hem de onun bana olan yakınlığının verdiği mutlulukla savaşırken korkularım iyice içinden çıkılmaz bir hâle geliyordu.

Topladığı saçından kurtulup yüzüne düşen kahverengi saçları çok parlaktı. Yanağının köşesinde çok minik izler vardı. Bir anda irkilip önüme döndüm. Kurguyu kafamda oturtup hızlı okuyabildiğimden ikinci dosyayı kolaylıkla bitirip üçüncüye başlamıştım.

"Diğer dosyayı da gönderebilirsin," deyince onaylayarak zaten açık olan sekmeden dosyayı ona hızlıca yolladım. "Çay ya da kahve içer misin?" diye sorunca herhangi bir şey yiyip içmek istemediğimi fark edip ona döndüm.

"Yok, teşekkür ederim."

Arada sırada sıkıldığı noktaların olduğunu durduğum

yerden anlamak mümkündü. Kimi yerde algılarını kapatacak kadar tamamen odaklanabiliyorken kimi yerde de asla dikkatini veremiyordu. Bu anları fark ediyor, ama belli etmiyordum. İşin benim için en zor tarafı ise onun bana yaklaşımında, bakışında, söylemlerinde ve ifadesinde kendimi görüyor olmamdı. Karşılıklı ve tamamlanabilen her ilişkinin belli bir şans kolonunun üzerinden yükseldiğini düşünüyordum.

İsviçre'de kaldığım zamanların başında, karşılıksız sevdiğim bir kızın bana güldüğü bir anı aklıma getirdim. O ana o günün saati ve tarihiyle bir yuva yapmıştım; beni ona bağlayan tek ögenin o yuva olduğunu bilmek, benim için bu saatleri daha anlamlı kılıyordu. Ona olan hislerim çok masum olduğundan ona hiçbir zararının olmadığını biliyordum. Zaman zaman bana çarpan ve beni sarsan o hissin yaşadığı yuva, zaman içerisinde fırtınalı bir coğrafyaya taşınmıştı. Onu bir trafik kazasında kaybettiğimde o yuva bana penceresinden duvarına kadar yük olmuştu. Bunun için yuvası yıkılan tek anım ona aitti ve o yuvanın içini hâlen dolduramamıştım.

İnsan hislerinin peşine düştüğünde ve tecrübe ettiği hissin sevgi olduğunu saptadığında bunu ifade edebilmesi kadar güzel çok nadir şey vardı bu hayatta. Bunun yüzünden o yuva, kendisini yıkık dökük bıraktığım için bunun cezasını bana şimdi çektiriyordu. O yuvayı tekrar doldurmaktan ölesiye korkuyordum; fakat itiraf etmem gerekirdi ki Leyla o yuvaya çok yakışırdı.

İnanılmaz yoğun bir çalışmanın ardından Leyla'ya bakmamak için dikkatimi tamamen projeye vermemle birlikte bir sürü dosyayı o gece tamamlamıştık. Saydığımda tam yirmi beş bölümdü. Yarısını tamamladığımızı fark ettiğimde durup bir süre dinlendim. Saatin epey ilerlediğini görünce şaşkınlıkla öylece baktım. Bir şey üzerine dikkat kesildiği-

nizde zaman oldukça hızlı geçiyordu. Bu hızlı geçiş kimi zaman daha da hızlı olduğunda durum içinde bulunduğunuz stresi arttırıyordu.

"Bitirelim mi artık?" Ona baktığımda gözleri kısıktı. Beni görmeye çalışır gibi bir hâli vardı. Kafasını yukarı kaldırmış, hafifçe aralanan gözkapaklarının arasından bana bakıyordu.

Ben gülüşüme engel olamayıp doğallığına bir kez daha hayran olurken, o sadece bana bakıyordu. Yanlış anlamaması için açıklamaya başladım. "Gözlerin kapandı kapanacak." Gülmeme devam ederken yüzünü avuçlarımın içine aldım.

Saçları yumuşacıktı. Uyumamaya direndiği için, zor tutabildiği boynunu tamamen bana bıraktı. Yorgun göz altlarında başparmağımı gezdirmeye başladığımda bir şey söylemedi. Sıcacık olan yüzünde renk farkı olan tek yer göz altlarıydı. Uykusuzluğun onu beklediğimden daha fazla etkilediğini görünce ellerimi yüzünden çektim.

Ayağa kalkarken, "Ben Kaan'a bakıp geliyorum," dedi. Belli belirsiz kafamı sallayarak onayladığımı görmemişti. O koridora ilerlerken bilgisayarımı kapattım. Tekli koltuktaki çantasına yönelip bilgisayarı içerisine güzelce yerleştirdim ve fermuarını çektim.

Salona gelen Leyla'yı gördüğümde, "Uyumuş mu?" diye sordum. Ne zamandır yanımıza uğramadığından uyuduğunu düşünmüştüm.

"Evet de..." Duraksadı. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Gideyim artık." İfadesindeki durgunluğu bozmak için, "Yarın tekrar görüşürüz," dedim.

"Bu saatte gitme," diyerek yanıma geldi. "Sabah olunca geçersin otele yine."

"Zahmet olmasın." Teklifini kabul etmek istesem de evlerinde kalmaya çekindiğimden reddetmiştim.

"Ne zahmeti?" O da benim reddimi reddedince omzumdaki bilgisayar çantasına uzanıp benden aldı. "Sen geç içeri, her yer temiz. Gönül rahatlığıyla uyuyabilirsin."

Çantamı çalıştığımız masaya götürüp masanın üzerine koydu. "Sen?"

"Ben koltukta uyurum." Yanımdaki koltuğu gösterdi.

Hemen karşısındaki aynı koltuğu işaret ederek, "O zaman ben de koltukta uyurum," dedim.

Gülmeye başladı. "Lütfen gidip içeride yatar mısın?" İşi inada bindireceğini bildiğimden dediğini duymazdan gelerek koltuğa yattım. Elime geçen battaniye ile de üzerimi üstünkörü örtmeyi başardım.

Gözlerimi yumup, "Uyudum bile ben," dedim. Gözlerimi kapattığımda yorgunluk aniden bastırdı, sırtımın sızısını fark ettirince uyku tatlı bir hâle gelmişti.

"Ben hep koltukta uyurum." Bir yandan gülmeye devam ediyordu.

Gözlerimi açmaya takat bulamadığımdan sadece, "Niye?" diye sorabildim.

"Bilmem. Daha güvende hissediyorum kendimi burada."

Sabah gözlerimi açtığımda yüreğime yansıyan tek hissiyat ferahlıktı. Apartmanın merdivenlerinden çıkarken ürkütücü olarak tanımladığım bu evlerin bana bir ziyareti gibiydi. Yakaladığım bu huzuru uzun zamandır uyandığım güzel manzaralı otelin odasında hissetmemiştim. Bu da bana evlerin enerjilerinin evrendeki hiçbir konaklama yeriyle aynı olamayacağını en vurucu şekilde anlatan güçlü bir tecrübeydi.

O an daha net anlıyordum ki bir ev sıcaklığını ve huzurunu özlemiştim. Oteller gündelik rutinleri yerine getirmek için kolaylık sağlayan hizmetlere sahip olsalar da insanın ihtiyacı olan o ev atmosferini vermeleri mümkün olmuyordu.

Koltuktan doğrulup çevreme baktım. Matmazel tekli koltuklardan birine kıvrılmış uyuyordu. Karşımdaki üçlü koltukta ise Leyla Matmazel gibi kıvrılmıştı, söylediği gibi bir yatakta uyuyor edasıyla rahat görünüyordu. Dün yüzüne düşen saç tutamlarını bu defa uyurken de yüzüne gelmemesi için saçlarını yukarıdan sıkı bir topuz yapmıştı.

Hasta olduğunu bildiğimden, üşümemesi için ayağa kalkıp beline kadar açılan örtüyü kollarını da kapatacak şekilde serdim. Uyurkenki ifadesi öyle masumdu ki tüm inadını ve nazını yastığının kenarına bırakmışçasına huzurla uyu-

yordu. Yastığının altına koyduğu telefonunun yarısı dışarı çıkmış, her an düşebilir gibi dururken elime alıp orta sehpanın üzerine bıraktım.

Dış kapının yanındaki saate baktığımda ona geldiğini görmüştüm. Uyuduğum koltuğa oturduğumda sağ tarafımda bir kıpırdanma oldu, bakışlarımı saatten alıp o tarafa yönelttim. Matmazel uyanmış ve koltuktan yere atlamıştı. Gittiği yeri takip ettiğimde oturduğum koltukla kitaplığın arasına konumlandırılmış yatağının yanındaki mama ve su kabına gittiğini görmüştüm.

Kabında çok az mamanın kaldığını fark ettim. Ne yapacağına bakarken kaptakileri yediğini görünce karnının acıktığını anlayıp ayağa kalktım. Zannediyordum ki Kaan'ın eve dün getirdiği büyük poşet kedi mamasıydı. O kadar büyük bir poşetin içerisinde ancak kedi maması olabileceğini düşününce Leyla'nın dün sürüyerek götürdüğü koridora ilerledim.

Poşet hâlen yerinde olduğu gibi duruyordu. Plastik poşetin kenarını sıyırırken ortaya çıkan hışırtı Kaan ve Leyla'yı uyandırabilecek seviyeye gelince yüzümü istemsizce buruşturdum. Tahmin ettiğim gibi, poşetin içinde büyük bir paket kedi maması vardı.

Paketi açmak ve Matmazel'in mama kabını doldurmak için çevremde makas aramaya başladığımda dün Leyla'nın kalemleri getirdiği kitaplığın bir rafında kalemlik olduğunu anımsamıştım. Eğer Matmazel'le şansımız yaver giderse orada bir makas bulabilirdik. Kitaplığın yanına geldiğimde köşedeki bir metal kalemlikte büyük bir siyah makas gözüme çarptı. Makası ve Matmazel'in mama kabını elime alıp büyük mama paketinin yanına gittim.

Makasın iki sivri bıçağının arasında kalan paketin kenarından başlayarak bir kısmını kestim. O sırada yanıma ge-

len Matmazel'e, "Git git," dedim fısıldayarak. Hiç oralı olmadan yanıma gelip koluma sürtünen Matmazel'i kolumla iterken, "Gelme," diye daha yüksek bir ses tonuyla uyarıp kendimden hafifçe uzaklaştırdım. Tahmin ettiğim gibi, burnumdaki kaşınma ve genzimdeki ani tıkanmayla kolumun içine hapşırdım. Burnumun kaşıntısı devam ederken kabı koridorun köşesine bırakıp poşetin kenarlarını bağlayarak mamanın dökülmesini önledim.

Mama kabından yemeye başlayan Matmazel'i görünce tebessüm edip tekrar salona ilerledim. Tam koltuğa geri oturacağım esnada bir kez daha hapşırdığımda Leyla yana doğru yattığı duruşunu sırtüstü yatarak değiştirdi. Koltuğa geri uzandım, boğazımda oluşan kaşıntı çok rahatsız ediciydi. Bir anda öksürtünce doğrulup iki kez şiddetle öksürmek zorunda kalmıştım.

Leyla yerinden hızla kalkıp yanıma geldi. "İyi misin?"

Ara ara gelen kısa öksürüklerin arasından iyiyim anlamında kafamı salladım. Öksürünce öne eğilen vücudumu geriye götürüp sırtımı dikleştirdiğimde sulanan gözlerimi gördü. "Aaa!" Ellerini yanaklarıma koyup, "Su getireyim mi?" diye sordu. Yeni uyandığını belli eden mahmur gözlerinde endişe vardı. Ben de ellerimi onun yanaklarına koydum ve kafamı kaldırıp gerek olmadığını işaret ettim.

Boğazımdaki güçlü kaşıntı konuşmama mâni oluyordu, bu yüzden beden dilimle ona iyi olduğumu anlatmaya çalışıyordum. "Alerjiden mi bu?" diye sorduğunda kafamı salladım. Burnum da akmaya başladığında yanımdan kalkıp televizyonun yanına koştu. Televizyon ünitesinde yer alan peçetelikten büyük bir hapaz peçete getirdi.

Bana verip yanıma oturduğunda peçetenin birini diğerlerinden ayırıp akan burnumu sildim. Burnumun kaşıntısı dayanılabilir seviyedeydi, ama boğazımdaki kaşıntı çok güç-

lüydü. Elini omzuma koyup sıvazladı. Sulanan gözümden akan yaşı gördüğünde benden hızlı davranıp hemen sildi. "Hay Allah," dedi. "Hastaneye mi gitsek?"

Tam gücümü toplayıp gerek olmadığını söyleyecekken koridorda Kaan'ın sesi yankılandı. "Ne oldu, Leyla?" Aniden gelen başka bir atak geldi ve şiddetle hapşırdım. Gözlerimin sulanması da iyice arttığından Kaan yanımıza gelip Leyla'ya dönerek, "Niye ağlattın çocuğu?" dedi.

Leyla, "Ya ben neden ağlatayım?" diye Kaan'a kızarken elimi havaya kaldırıp Matmazel'i işaret ettim. İkisi de aynı anda gösterdiğim yere bakıp mama yiyen Matmazel'i gördüklerinde olayı tam olarak anladılar. "Eh, kardeşim!" dedi Kaan önüme halının kenarına otururken. "Niye uyandırmadın bizi? Hem maması bitmiş mi onun? Ben dün katmıştım."

Boğazımın kaşıntısı yerini yanmaya bıraktığında, "Cam açabilir miyiz?" diye sordum.

Leyla, "Tabii tabii," deyip ayağa kalktı. Elimden tutarak beni hızla pencerenin yanına götürüp camları açtı. Sabah ayazı içeri dolarken salonu havalandıran hava gözlerime iyi gelmişti.

"Tamam ya," dedi Kaan Leyla'ya bakarak. "Benim metodu uygularız bir dahakine."

Neyi kastettiğini başta tam kavrayamadığımdan Leyla, "Benim o gün havale geçirmediğime dua et," diye çıkışınca hoş bir fikir olmadığını anlamıştım.

"Abart."

"Hasta oldum be!" diye tartışmaya devam eden Leyla'yı belinden tutup sol yanıma çektim. Başka bir şey için çemkireceği esnada bu hareketimle bir anda susmuştu.

"Kızım, sadece ondan hasta olunur mu?" diye karşı savunmaya geçen Kaan'ı da susturmak için ses tellerime tüm gücümü aktararak, "Tamam," dedim. Boğuk çıkan sesimle tüm dikkatleri benim üzerime geçmişti.

"Daha iyi misin?" diye usulca soran Leyla'ya kafamı salladım. "Gel, bir yüzünü yıkayalım." Ben daha karşı koyamadan kolumdan tutup beni koridora sürüklemeye başladığında mecbur ayak uydurup onunla gitmeye başladım.

Mutfağın çaprazında kalan kapının önünde beni durdurup kapıyı açtı. İçeri girip musluğu açtım. İki avucuma doldurup yüzüme çarptığım soğuk su biraz rahatlatmıştı. En azından gözlerimin sulanmasına iyi gelmiş, burnumun kaşıntısını hafifletmişti. Bir dolap kapağının kapanan sesini işittiğimde musluğu kapatıp doğruldum. Bir anda görüşüm yumuşak bir nesneyle kesildi, yüzüme yapıştırdığı şeyi refleks olarak tuttuğumda havlu olduğunu anladım.

Yüzümü havluyla kuruladıktan sonra gözlerimi açmamla endişeli bakışlarını görmem bir olmuştu. Daha iyi nefes aldığımı ve iyi olduğumu bir teminat niteliğinde göstermek için gülümsedim. "Merak ediyordun bak alerjimi." Çatallı çıkan sesimi düzeltmeye çalışırken tekrar öksürdüm.

"Şimdi daha iyi görünüyorsun, az önce kıpkırmızı kalmıştın," dedi bana çok tanıdık gelen reaksiyonu anlatırken.

Aynada kendime bakarken burnumun hâlen kırmızı olduğunu görmüştüm, ama gözlerimde kırmızılık ya da şişlik yoktu. Elimdeki havluyu kenarda duran dolabın üzerine bıraktım ve benden bakışlarını çekmeyip her hareketimi izleyen Leyla'ya baktım.

Bakışları gerçekten endişeli görünüyordu; fakat içinde mahcubiyet de vardı. Ellerimi yanaklarına koyup onun boyuna doğru eğilerek, "İyiyim," dedim. "Geçti." Bir şey söylemedi. Sadece izliyordu. Gözlerinin haresini bu denli yakından gördüğüm için gözlerim çok şanslıydı. Gözlerinin altı kızarık olsa da bakışları tüm kusurlarını örtbas ediyordu.

Bakışlarında hissettiğim o sıcaklığı fark edince kendimi geri çekip banyodan çıktım. Koridorun sonundaki Kaan beni görünce yaslandığı pencerenin pervazından doğrulup,

"Nasıl oldun kardeşim?" diye sordu. "İyiyim iyiyim," dedim güven veren bir sesle. "Ben gideyim artık."

"E, kahvaltı yapalım..." Gideceğimi duyunca şaşırmıştı. Misafirperverlik konusunda Kaan gerçekten içtendi. Çok öncelerden beri tanıyormuşum gibi hissettiğim dostluğuna minnettardım. "Yok, gideyim. Tekrar alerjim tutarsa bu sefer hastanelik olurum gibi geliyor." Etrafta Matmazel'i aramıştım, ama görünürlerde yoktu. "Hem dinlenirim biraz."

"Israr ederdim de," dedikten sonra elleriyle salonun her yerini kapsayacak bir işaret yaptı. "Cadı Matmazel her yerde."

Dediğine gülüp dün gece Leyla ile çalıştığımız masada duran bilgisayar çantama doğru ilerledim. Sapından tutup kapıya giderken sağda kalan koridorun yanından beni sessizce izleyen Leyla'ya döndüm. "Bugün devam eder miyiz?"

Onu öyle bırakmam canını sıkmış gibiydi. Kalbini kırmayı hiç istemeden yine de başarmış olduğum için içimden lanetler savurdum. Onu öyle bırakıp gitmek istemediğimden belki gönlünü alabilirim diye düşünüp daha mesafeli bir hamlede bulunmuştum. O da belli belirsiz kafasını salladıktan sonra, "Ederiz," dedi. "Yetişmez yoksa."

"Tamamdır," dedim askıdaki kabanıma uzanırken. "Dikkat edin kendinize." Pencereden, "Sen de kardeşim," diye seslendi Kaan. Ona dönüp elimle selamladım. Kabanımı üzerime hızla geçirip kenarda duran ayakkabılarımı da giydim. Kenara bıraktığım bilgisayar çantamı alıp askısından omzuma taktım.

Leyla yanıma gelip kapıyı açtı, ben merdiven boşluğuna çıkıp kabanımın düğmelerini iliklemek için önüme döndüğümde, "Erinç," dedi usulca.

"Efendim?" Dönüp ona baktım. "Sen gelme," dedi. Kaan kucağına aldığı Matmazel'le Leyla'nın yanına gelirken, Leyla kediyi kastederek, "Ben gelirim," diye devam etti.

"Tamam," diye onayladıktan sonra tekrar selam verip dik ve sarmal merdivenlerden inmeye başladım.

Otele girdiğimden bu yana dışarı hiç çıkmamış, pencereden dışarı da bakmamıştım. Öylece yattığım yerden tavanı izlerken durmuş ve düşünmüştüm. Yalnızca öğle yemeği ve akşam yemeği için yataktan kalktığım zamanlar haricinde, zihnimde uçuşan düşünceleri toparlamaya çalışmıştım.

İpini koparan bir hâlde hareket etmekte olan kafamdaki düşüncelerimi zaptetmek oldukça zordu, çünkü çarpacakları ya da yanlış yerlere uçmalarını engelleyecek bir kenar ya da köşe yoktu. Tüm bu zihinsel süreci yönetmeye çalışırken arka planda kalbimi iğneleyen bir his karmaşası da vardı halihazırda. Düşüncelerimi durdurabiliyor ve değiştirebiliyor olsam da hislerimin yerine ne başka bir his koyabiliyordum ne de onları engelleyebiliyordum. Bu iki zıt ama iki aynı durumun çemberine girmiş, bitap vaziyette çevremi sarmış alevleri söndürmeye çalışıyordum.

Kalbimin sesini dinlemek istediğim vakit bu defa zihnim değil, duvardaki yelkovan sözümü kesiyordu. Tik ve tak sesleri arasında alıp yine aynı süre içerisinde vazgeçtiğim kararlarımın mantıksal bir temeli yoktu.

Boğazımı gıcıklayan o ince rahatsız hissin ara ara yoklaması dışında sabahki alerji atağı büyük ölçüde geçmişti. Bol

bol su içerek de o bölgeyi rahatlatmaya çalışıyordum. Gözlerimin fazla sulanması sebebiyle kuruyup kaşınmasının da geçici olduğunu bildiğimden bunu fazla kafama takmıyordum.

Otele geldiğim zaman Leyla'ya buranın konumunu göndermiş ve geldiğinde aramasını söylemiştim. Herhangi bir cevap vermemişti. Bu sessizliği sabahki hareketime bağlıyor ve onu kırdığım için pişmanlık hissediyordum; fakat o da olmaması gerektiğini görmeliydi. Farkında olmadan onunla yakınlaşmamın dozunu ayarlayamadığımda gözlerinde aşılması zor bir ifade oluyordu. O ifadenin yansıttığı duyguyu aşmak benim için de kolay değildi.

O geleceği için etrafı toparlamış ve düzenlemiştim. Odayı havalandırmak için pencereyi açarken kenarıyla kafamı vurmamla alnımın kenarında ufak bir yara oluşmuştu. Ziyadesiyle kavramış olduğum direncimin ardında, ona yönelttiğim inanılmaz kırılgan bir merhamet duygusu da vardı. İncinmesinden bu denli korkarken bunu benim yapıyor olmam ihtimalini kabullenmek istemiyordum.

Belki de zamana bırakmalısın, dedim içimden; fakat onun da ertelemek istediğini belirten bir durumda olmadığını fark edince vazgeçmiştim. Gece lambasının yanındaki odanın telefonu gürültüyle çalmaya başladığında doğrulup aramayı cevapladım. "Alo?"

"Alo, Enç Bey. Merhaba."

Davin yine her zamanki coşkulu üslubuyla hattın diğer ucundaydı. "Merhaba, Bay Davin."

"İsminiz neydi acaba?" diye yanındaki kişiye yönelttiği sorunun cevabını beklerken kısa bir sessizlik olmuştu. "Leyla Hanım geldi."

Yerimden kalkıp toparlandım. "Gelsin gelsin."

Hat kesilince kapıya ilerledim. Onu eşikte bekletmek istemediğimden kapıyı açtıktan sonra koridora göz attım. Tek

ses, demirin birbirine sürtülüşünü anımsatan, asansörden gelen tizlikti. Asansörün sesi durduğunda kapıdan kafamı uzatıp koridora tekrar baktım, ama henüz kimse inmemişti. Koridorun soğuğundan geri çekilip kapının önünde beklemeye başladım. Halı kaplama olan koridorun zemininde ayak seslerini de duyamadığımdan en son kapıya yaklaşan bir kıpırtıyla onu gördüm. Tebessümümü tüm yüzüme yayıp, "Hoş geldin," dedim.

"Hoş buldum." Karşılamak için kollarımı açtığımda sarılmasıyla birlikte ben de ona sarıldım. Dışarısının soğuğu üzerine sinmişti sanki, buz gibiydi. Göğsüme yasladığı başını sevip saçlarını okşadım. Daha sarılmaya devam edecek gibi olunca sırtına iki kere hafifçe dokundum. Anlayıp kendini geri çekti. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?" Bir elimle kapıyı tutup diğeri ile içeriyi işaret ettim.

"İyiyim ben de." Bilgisayar çantasını yatağın üzerine bıraktı. Otelin mutfak tarafı karşısına geldiğinden o kısımları inceleyerek, "Otel çok güzelmiş. Ev gibi aynı," dedi.

Güldüm. "Öyledir."

Arkasını döndüğünde açık olan pencereden boğazı gördüğünde eliyle ağzını kapattı. "Manzaraya bak!"

Bu manzarayı her gördüğümde aklıma sorgusuz sualsiz buraya yerleştiğim gün geliyordu. Tepkisini görünce yine İstanbul'a geldiğim ilk günü anımsadım. Benzer tepkinin daha sessizini ben de vermiştim. "Bu oteli tercih etme sebebimdi."

Pencerenin yanına ilerlemeye başladığında ben de kapıyı kapatıp arkasından onu takip ettim. "O kadar huzur verici ki..." Tepkisinin doğallığı çok hoştu, sanki ilk kez gördüğü bir sanat eserine bakar gibiydi. O manzarayı izlerken ben de onu izleme fırsatı elde etmiştim.

Mâni olmadan, karşı koymadan böylece gidecekken yolun sonunu göremeyince bakışlarımı kesip çalışma masasını ayarlamaya koyuldum. Kapalı olan bilgisayarımı açtım ve kullanmadığım sandalyelerden birini çekip masanın tekerlekli ofis sandalyesinin yanına yerleştirdim. Saatin akşam saatlerine yaklaşması dolayısı ile yemek yemediğini düşünüp, "Aç mısın?" diye sordum.

"Değilim." Ben masayı hazırlayınca o da yatağın üzerindeki çantasına yöneldi. "Sen açsan ye."

"Yedim ben. Ona göre sana sipariş verecektim." Dediğimde çantanın fermuarlı kısmını kendine çevirmeye çalışıyordu.

Çantasını açarken, "Sağ ol," dedi.

Masaya oturup bilgisayarın ekranını daha net görebilmek için bilgisayarı kendime çektim. Bugün fazla sessiz gibiydi. Başta canı bir şeye mi sıkkın acaba diye düşünmüş olsam da bunun bakışlarına sonradan yansıyacağını düşündüğümden vazgeçtim.

Ekrandaki dosyayı işaret ettim. "Kaldığımız yerden devam ediyorum. En son bu dosyadaymışız." Hiçbir şey söylemeden kafasını salladı. Uygulamadan iletiyi göndermek için e-posta adresimi açtım. Belgeyi ekleyip hızlıca ona gönderdim.

Zaten önünde açık olan ekran penceresinden iletinin geldiğini görüp ona baktım. İndirip hemen okumaya başladı. İçimdeki düşüncemi gizleyemeyerek, "Bugün çok sessizsin," dedim.

"Normalde çok mu konuşuyorum?" Hesap sorar gibi değil de daha çok tatlı bir tonlamayla sorduğundan yanıtımı geciktirmedim.

"Bazen." Yine de belki kırılır diye düşünüp, "Ben alışmışım sanırım sesine. O yüzden garipsemiş olabilirim," diye açıklama yaptım.

"Tamam, konuşurum okumayı erken bitirirsem," dedikten sonra güldü.

Gülmemi kesmeden ekrana geri baktım. Sessizliğinin sebebini hâlen anlamamış olsam da tahminim sabah olanlardan dolayı böyle olduğuydu; fakat ondan dolayı olsaydı tavrının daha keskin olacağını düşündüğümden onu üzen net bir sebebin olmadığını anlamak bana yetmişti. Yine de kendimi tutamayıp gösterdiğim yakınlık içime batıyordu. Bu hayatta bir hisden kendini çekmeye çalışmak, farkına varılmasa da en zorlu işlerden biriydi. İnsan o anlarda hayatında olan biten hiçbir şeye mukayyet olamıyor ve söz geçiremiyordu.

Yağmur başladığında damlaların cama vurduğu sese kafasını kaldırıp baktığını göz ucuyla gördüğümde yağmuru sevdiğini düşündüm; ancak böyle izleyen biri yağmuru sevebilirdi. Sonrasında onun her şeye çok güzel baktığını anımsayıp dikkatimi ona çevirdim. "Yağmuru sever misin?"

Birden titreyince daldığını anlayıp yüzümü buruşturdum. "Korkutmak istememiştim." İrkilince yüzüne savrulan saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. İçime batan o hissin verdiği sızı kendini tekrar belli edince elimi hemen geri çektim.

"Pek sevdiğim söylenemez." Önümdeki projeye odaklanmaya çalışırken önüme döndüm. "Neden sordun?"

"Öylece yağmura bakıyordun, o yüzden."

Birden, "Aa, alnına ne oldu?" deyip elini alnıma götürdüğünde içimdeki sızı kanar gibi ağrıyarak bana nefes aldırmayınca derin bir nefes aldım.

"Ufak bir kaza." Elini alnımdan yavaşça çektim. "Pencereye çarptım."

Ona bakmadım; çünkü bu hareketime yüklediği anlamın kırıklığını gözlerinde görmekten bir ölümden korkar gibi korkmuştum. Bir şey söylemek zorunda kalmamak için dua ederken, "Kusura bakma," deyince duamın bu defa kabul olmadığı gerçeğiyle yüzleştim.

"Ne için?" diyerek onu daha rahat hissettirmek istemiştim, ama saçma ve yersiz bir soru olduğunu sorduktan çok sonra fark etmiştim.

"Rahatsız etmek istemedim. Refleksle öyle oldu."

Tüm cesaretimi toplayıp ona baktığımda gözlerinde anlayışlı, çocuksu bir ifade gördüm. Kafasında bir şeyleri halletmekten ziyade çözmeye çalışıyor gibiydi. Ona bakarken beni anlaması için dua ettim içimden. Bu hareketlerimin temelinde yine onun olduğunu bilmesini çok isterdim.

Bunu söylemek için dudaklarımı araladım, ama kafasını sallayıp demek istediğim cümleyi beklediğini bana aktardığında dudaklarımı geri kapattım. Bu durum hoşuna gitmeyince kaşlarını çattı. Bu defa belki gözlerimle anlatıp dilimle gönlünü alabilirim diye düşündüm ve ona doğrulttuğum bakışlarıma odaklandım. Bana bakışlarından aldığım güçle tekrar söylemek istediğimde içimdeki sıkıntı geri geldi. Bu defa gözlerini kısıp bakmaya başladı, kafasını istemeden karıştırdığımın farkına varıp ifademi nötrledim.

Kafasında oluşturduklarının tek tek yıkıldığını görünce takındığı yüz ifadesi çok güzeldi. Sürekli ifadesini değiştirerek hislerini karşıya bu denli aktarabiliyor olmasına gülümsemek istedim, ama farklı bir şeye güldüğümü düşünür diye dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir tek yağmur damlalarının sesinin olduğu sessiz odada dişlerini gıcırdatınca daha fazla dayanamayarak gülmeye başladım. O da benimle aynı anda gülmeye başladığında güzelliğine daha fazla kayıtsız kalamadım. "Ne?" dedi gülüşünü soldurmadan. "Ne söyleyecektin?" Birden ona sarıldım. Beklemediğinden başta irkildi, sonrasında kalp atışlarının hızlanışını hissedince başımı omzuna yasladım.

O da bana sarıldığında sırtımı yavaşça sıvazlamaya başladı. Çiçeksi parfümünün kokusu çok güzeldi. Geldiğinde

soğuk olan vücudu odanın sıcaklığıyla ısınmıştı. Hiç beklemediğim esnada, "Çok yorucu birisin," dedi.

Şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordum.

"Yoruluyorum seninle iletişim kurarken," diye hiç beklemediğim bir cevap verince bunu ona hissettiren hangi hareketimdi diye düşündüm. Aklıma gelen en ufak bir an gelmemişti.

Anlam aramaya çalışmak yerine sebebini direkt sordum. "Nasıl yani?" Cevap vermedi. Birkaç saniye bekledikten sonra ona sarıldığım kollarımı sıkınca gıdıklanıp güldü. "Nasıl yani?" diye ben de gülmemi tutamayarak tekrar sordum.

"Bir anın bir anına tutmuyor. Tutarlı değilsin," dedi. "Ne zaman yakın dursam beni itiyorsun, az önceki gibi." Nefes aldı. "Ya da ne zaman uzak dursam bu defa sen laf atıyorsun, yine az önceki gibi." Sırtımı sıvazladığı eli durdu.

Bu defa ben onun sırtını sıvazlarken, "Anladım," dedim sadece.

"Anlama!" dedi sesini yükselterek; fakat bu desibelin artışı sinirlendiğinden değildi, kendi sesini bana daha iyi duyurmak içindi. Zannediyordum ki onu duymadığımı ya da görmediğimi düşünüyordu. "Neden böyle davrandığını söyle yeter," dedi. "Anlamasan da olur. Anlamak bir işe yaramıyor."

Cümlelerinin altında yatan derin anlamı aradım; ama ne tarafa çeksem oraya uzayacak cümlelerdi. En doğrusu ona sormak olduğundan kollarımı çözüp ondan ayrıldım. "Daha açık konuşur musun?"

"Yeterince açık ifade ettiğimi düşünüyorum." Önündeki belgeye geri döndüğünde bir süre onu izlemiştim. Bitmek bilmeyen, kuru bir inadı vardı. Bu inadın onu yorup yormadığını merak ediyordum. Anlamak bu kadar zorken anlatmak kim bilir ne derece zordu! İçinde yaşadığı fırtınaları anlamaya çalışırken o inadını iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Pes edip önüme döndüm. Yarım kalan yazıyı tamamlamak için klavyedeki harflere dokunmaya tekrar başlarken uzun bir süre benimle hiç konuşmadı. Onun hareketli tavırlarına ve sesine alışmış olduğumu bir kez daha anlarken bakışlarını benden tarafa çevirdiğini fark edince hemen ona baktım; ama sanki büyük bir günah işlemiş gibi hızlıca önüne döndü. Benimle iletişime geçmek istemeyişinde onun da kendince sebepleri olduğunu düşünüyor ve ona hak da veriyordum.

Sessiz kaldığımız o uzun sürede ben pürdikkat Venüs'le ilgilenirken onun birkaç dakikadır çevresine bakındığını fark edince sıkıldığını düşünüp, "Bir şey içer misin?" diye sordum. İstemediğini kafasını sallayarak belli etti.

Az kalan dosyaların arasında çalışmaya devam ederken gök gürültüsünün sesten önce gelen ışığı odayı doldurup geri gitti, hemen ardından kopan güçlü bir gürültüyle Leyla yanımda korkarak titreyince perdeyi çektim.

Titremesinden sonra ona bakarken hareketlerinin de ağırlaştığını fark etmiştim. Bu sefer, "Yoruldun mu?" diye sorduğumda kaba bir, "Hayır," yanıtı aldım.

Sahte asabiyetini ve yapmacık kabalığını bana sergilerken yüzüne yansıyan toyluk görülmeye değerdi. Bir kez olsun bu hâlini benim olduğum yerden izlemesini çok isterdim. Gülerek, "Tamam," dedim.

Tersleyerek, "Çok ilgilenme benimle," deyince güldüğümü görmemesi için dirseğimi masaya yaslayıp elimle ifademi örttüm. Bir yandan da önümdeki belgeyi okuyormuş gibi imleci aşağı hareket ettiriyordum, ama bu numaramı yememiş olduğunu, "Komik olan nedir? Söyle de ben de güleyim," dediğinde anlamıştım. Yakalanınca cevap vermeden gülmeme devam ederken masaya yasladığım kolumun bileğini tuttu. Bu hareketine şaşırsam da fazla belli etmedim. Ona baktığımda hakikaten benden bir cevap bekliyor

olduğunu görünce onu taklit ederek, "Kendi kendime gülüyorum," dedim net bir ses tonuyla. Az evvel haklı olduğunu belli eden yüz ifadesi bir anda düştü.

Herhangi bir geri adım atmayınca, "Ne kadar kaldı?" diye sordu birden. Ani konu değiştirmelerinde çok ustaydı. Açtığı konu konuşulurken eski konuya dönmek bu hızlı değişimden dolayı imkânsız bir hâl alıyordu.

"Beş bölüm var. Oldukça az kaldı."

Bir şey söylemeden başını sallayarak kalan yazılara döndü. Bugün düne göre daha dikkatliydi. Zannediyordum ki dün dikkatinin devamlı dağılması hasta oluşundandı. Bugünkü konsantrasyonu ve çabasıyla dün başlamış olsaydık eğer, eminim ki bugün başvurumuzu çoktan yapmış olacaktık diye düşündüm içimden. Olsun dedim sonra, onu bir kez daha görmüş olmanın haklı sevinci vardı içimde.

Tüm dosyayı gözden geçirip, okuyup düzenledikten sonra kitap gibi tek bir nüsha hâline getirdi. Sayfa sayılarını da eklerken oldukça heyecanlı ve mutlu görünüyordu. Bana herhangi bir şey demeden yarışmanın internet sitesinden başvuru formunu indirdi ve kendi bilgilerini hızlıca doldurdu. Konu benim bilgilerime geldiğinde ise, ben cevabını bilmediği bir soru sormasını beklerken, "Adınız?" diye sordu.

Sorduğu sorunun bana ani gelişi üzerine boş bulunup güldüm. Verdiğim tepkinin onun tarafınca yanlış anlaşılacağını düşünüp bir anda meydana gelen hareketime çekidüzen verdim. Onun yüzünde de gülmemek için kendini zor tuttuğunu belli eden o ifadeyi gördüğümde içim rahat etmişti. Sorusunu yüzüme yerleştirdiğim yapmacık bir ciddiyetle yanıtladım. "Erinç."

"Soyadınız?"

"Seymen."

Ufak bir duraksamanın ardından devam etti. "Yaşınız?"

"Yirmi beş."

Bir noktadan sonra pes edip devamında gelen soruları kendi yanıtlamaya başladı. Soruları okurken ve cevaplarının kontrolünü yaparken gözleri hafif kısılıyor ve yüzünde ciddi bir ifade kol geziyordu. Onu izleme isteğimi sürekli geri çekmemin bende yarattığı ağırlığı şu an daha iyi mukayese edebiliyordum. Ben bu rahatlığın kanatlarının arasında o derin hafifliği yaşarken Leyla, "Hayırlısı olsun," deyip bana döndüğünde bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Öyle."

"Eline, emeğine sağlık," deyip ayağa kalktığında bilgisayarının ekranını kapatıp yatağın üzerinde duran çantasına doğru ilerledi.

Dışarıdaki fırtınalı havayı perdenin aralığından gördüğümde ne denli inatçı biri olduğunu kendime hatırlattım. "Senin de emeğine sağlık."

"Her ne olursa olsun seninle çalışmak güzeldi. Her şey için teşekkür ederim." Bana doğru dönüp elini uzattığında karşılık vermekte gecikmedim.

Elini avucumun içine aldım. "Rica ederim. Bir yere gider gibisin, hayırdır?" diye sorduğumda bu havada gerçekten gidip gitmeyecek olduğunu tayin etmeye çalışıyordum.

Aynı anlam arayan bakışlarla, "Eve gidiyorum," dedi.

"Bu havada mı?" Perdeye uzanıp kenarından çekerek araladığımda insanlığın üzerine hoyratça yağan ve çok da hızlı olduğundan yürürken insanın canını yakması muhtemel yağmur damlalarına baktı.

Bir gök gürültüsü daha öncekini hatırlatır gibi semalarda çakınca yatağın ayakucunun köşesine oturup, "Bekleyeyim bari biraz," dedi. Oturuşu rahatsız olduğunu gösteriyor gibiydi. Yağmurun kesildiği iki saniyede dahi odayı koşarak terk edecek bir havası vardı. Verdiği tepkilere artık çok da

şaşırmıyordum. Uzun zamandır bir şey içmediğinin farkında varınca mutfağa ilerledim. Su ısıtıcısının içerisine eklediğim suyun ısınması için bastığım düğmesi kırmızıya dönüp makineyi çalıştırınca mutfak dolabından iki tane kahve bardağı çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum. İkisinin içine kahve kavanozundan bir çay kaşığı kahve tozu koyduktan sonra ısınan suyu ilave ettim.

Bardakları saplarından tutup çalışma masasının yanına ilerledim. Bıraktığım gibiydi. Oturduğu yerden bakışlarını pencereye çevirmiş, dışarıyı izliyordu. Kahve kokusu geçtiğim her yeri sararak gelirken sol elimdeki bardağı sağ omzunun üzerinden ona uzattım. "Al, canım."

Arkası bana dönük olduğundan kafasını çevirip bardağı gördüğünde almak için uzandı. "Teşekkür ederim."

"Umarım istediğin gibi olur şu yarışma işi," diye temennide bulundum sandalyeyi onun karşısına çekerken.

"Umarım..." dedi usulca.

Ona olan çekimime engel olamadığım zaman içimde korkunç bir vicdan azabı yükseliyordu. Öldürmüyordu, ama insana kendini hatırlatan iç gıcıklayıcı bir hisse sahipti. Bir yanım ona karşı özgürce davranmak istiyordu, diğer yanım titreyerek kaçıyordu incitmekten. Bu yarışmanın onun için neden önemli olduğunu hâlen bilmiyordum.

Çekinerek tekrar sordum. "Neden bu kadar istediğini hâlâ söylemedin; ama ben gerçekten merak ediyorum."

Bakışlarında o dakikaya kadar olmayan bir şey oldu: Gözleri karardı ve daldı. Başını eğdi, elindeki kahve kupasını uzun süre izlerken ses vermedi. Bu denli çekindiğini görmek beni cevap için daha da sabırsızlandırmıştı.

"Aslında..." deyip kaldı. Devamını nasıl getireceğini zihninde tasarlıyor gibiydi. "Benim yarışmaya katılmamı sağlayan en büyük etken hırstı. Bir başarımın olmasını istemem

ve bu yolda çabalamam gerektiği..." Kaşlarımı çattım. Durduk yere başarı sahibi olmasını istetecek güçlü bir dayanağı olmalıydı. "Hiç ummadığın bir gecede açtığın bir telefonla hayatında hissettiğin tüm duygularının tepetaklak olduğu oldu mu hiç?" diye sorunca hazırlıksız yakalanmamın vermiş olduğu heyecanla bir süre sessiz kaldım. Dediklerini idrak ederken kahvemden aldığım bir yudumla tavana bakarak bir zihin haritası tasarladım kendimce.

Sorusunun zihnimde spesifik bir cevabını aradım, ama bulamamıştım. Belki yine de yardımcı olur diye, "Biri tarafından tepetaklak olmadı; ama böyle zamanlarım tabii olmuştur," şeklinde yanıtladım.

"Biri bir gece söylediği bir cümleyle beni çok kırdı. Ben de kendimi kanıtlamak istedim, en çok da kendime."

"Hangi konuda kanıtlamak istiyordun?"

"Başarılı olabileceğimi göstermek istiyorum." Bu konudan ilk bahsedişi değildi. İlk söylediğinde bu başarı isteğinin kişilik özelliğinin bir parçası olabileceğine bağlamıştım. Onu tanıdıkça bunun kişiliğinde yer eden bir istek veya arayış olmanın uzağında, daha çok sevk eden bir şeyin yattığını anlamıştım.

Lafı dolandırmadan ve üzerine daha fazla kafa patlatmadan direkt sordum. "Seni bu denli başarısız hissettiren kimdi?"

O da aynı tezlikle, "Tuna," dedi. Söylediği ismi anımsıyordum. Olumsuzluklar ve badirelerle... Ne Kaan'dan ne Leyla'dan ya da onun bakışlarından o insana dair iyi bir şey duymam nasip olmuştu.

Yavaşça kafamı salladım. Araya giren ve beni bekleyen zaman, zihnime düşürdüğü fikirlerin sorumluluğunu almıyordu. "Beni eski sevgiline yaptığın hırs için kullandın yani?" diye sorduğumda yüzünde çok sevdiği nesneyi kır-

dıktan sonra ona uzaktan korkuyla bakan bir çocuğun ifadesi belirdi.

"Hayır hayır." Oturduğu yatakta öne geldi. "Öyle değil."

"Nasıl?"

Toparlamaya çalışan ama bunu yapmaya çalışırken dağıtmaktan da ölümden korktuğu gibi korkan biri vardı gözlerinde. "Ben başka şartlarda da tanışmak isterdim seninle. Kaç ömrüm olursa olsun hepsinde de seninle tanışmak isterdim." Bir şey söylemedim. Bunun üzerine bir şey söylemek anlamsız kalacak gibi hissetmiştim. Bir şey arar gibi gözlerimin içine bakıyordu, ama korkusundan bulamadığı belliydi. Düşündüğümü anlamış gibi, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"En iyisi zamana bırakmak," dedim sadece.

Ondan iyi bahsetmiyordu, ama hâlen onun için bir şeyler yapmaya çalışıyor olması içimde bir şeyleri rahatsız etmişti. Ne denli üzüldüğünün bilincindeydi, geri dönülmez bir yolda olsalar da muhtemel bir dönüşte aynı şekilde yüzüstü bırakılacağına da emindi. Yine de onun için çaba göstereceği bir işe girmesini kalbimde bir yere kabul ettiremiyordum. Oturduğum sandalye rahatsız edince elimdeki sıcak kahve bardağını masaya koyup ayağa kalktım. Pencerenin önünde durup dışarının bozgun havasını izlemek için ona sırtımı döndüğümde, "Kırıldın mı bana?" diye sordu.

Kalbime de çağrışım kurduramadığım denklemden dolayı ona dönmedim. "Neden kırılayım, Leyla?" diyerek içini rahat ettirmek istedim.

Camın yansımasından onun yatakta oturduğu yerden kalkışını gördüm. Sağa uzanıp elindeki bardağı masaya bıraktı. Pencerenin yanına gelip benimle aynı hizada durdu, dışarıyı ve beni izlemeye başladı. Doğruları söylemekten çekinmeyip durum istemediği gibi sonuçlandığında da alttan almayı bilen

biriydi. Tepkisizliğime yine bir şey söylemeden sen konuşmasan da ben buradayım der gibi başını omzuma yasladı.

Omzumdan başını çekmeden ve karşıya bakarak, "Sana bir şey itiraf edeceğim," dedi. "Senin yanındayken masmavi bir denizin ortasında gibiyim. Çok nadide bir huzur. Aklımı hiçbir şey kurcalamıyor senleyken."

Eğer hisleri tanıyan ve onun yakınlığından korkmayan biri olsaydım, bakışlarındaki derin anlamı biraz daha irdeleyerek dediklerini teyit edebileceğime emindim. Dediklerinin üzerine fazla düşmeyerek sessizliğimi bozdum. "Çok iyi birisin sen. Kaldığın yerleri sahiplenebilen, aidiyeti bilen birisin." Başımı ona çevirdim. Saçının şampuanından olsa gerek, güzel kokusu burnuma gelince dikkatimi dağıtmadan devam ettim. "Öyle bağlı kalabiliyorsun ki yeni olan her şey ürkütüyor seni. Kalbinle mantığını dengelemiş biri gibisin."

Başını kaldırıp bana baktı. "Son cümlede haksızsın." Küçük bir adım uzaklaştı. "Ben mantığımı dinliyor olsaydım eğer, seninle öyle oynardım ki... Yarışma bittikten sonra hiç acımadan çekip giderken acısını buranda hissederdin." İşaretparmağının tırnağını kalbimi temsil etmesi için sol yanıma bastırdı. "Ama kalbim buna izin vermedi." Soluklanmadan hemen devam etti. Bu esnada bakışlarımı ondan alıp pencerenin yansıdığı manzaraya çevirmiştim. "Bu yüzden ne zaman bilmiyorum ama o acıyı ben hissedeceğim," deyince kalbime saplanan ağırlıkla gözlerimi kapattım.

"Fazla duygusallık ve gerçekçi düşünme, insanın gerçek olanı görmesine mâni olur. Hem makul şekilde anlamaya çalışıp hem de yüzeysel görmek için uzakta durup izlemek en iyisi." Bu defa susma sırası ona geçmiş gibiydi. Onun hâlen eskiye dair özlem duygularının olup olmadığını düşünürken, ona söylediği iltifatın değerinde benim de bir söyleyeceğim vardı. "O zaman ben de sana bir itirafta bulunayım." Tep-

ki vermedi. "Ben bazı anılarıma yuva yaparım..." Durdum. "Saatlerden." Bana dönüp sol tarafından pencereye yaslandı. Yüzüne bakmıyordum, ama hareketlerinden yüzünde nasıl bir ifade belirdiğini anlayabiliyordum. "İlk kez bir anımın saati yok ve ilk kez bir anım yalnız değil," dediğimde içimde bir şeylerin uyandığını hissetmiştim. Konuşmaya başladıktan sonra kalbimde bir şeyler kıpır kıpır olmaya başlamış ve kalp atışlarım hızlanmıştı. "Sen Venüs'e yuva oldun," der demez yüzüme çarpan kuvvetli bir his başımı döndürdü.

Ona olan çekimimin farkındaydım, bu rahatsız edici duygudan dolayı da sanki o kalbinin izin vermediği şeyi yapmış gibi hissediyor oluşum bana bir şeyleri fısıldadı. Bağlanmaktan kaçtığım hâlde aslında bağlandığım yerdeydim.

"Dokuz otuz," dedi bir anda. Seslenişini anlamadığımdan ona döndüm. Tekrarladı. "Dokuz otuz!"

Yeni anlamaya ve tanımaya başladığım hislerimi zihnimde sentezlerken demek istediğini anlamamıştım. "Dokuz otuz ne?" diye sordum. Onu bu denli heyecanlandırdıysa önemli bir şeydir diye düşünmüştüm.

"Seninle iletişim kurduğum ilk gün, senin bana gönderdiğin e-posta saat dokuz otuzda bana gelmişti." Göz temasını hiç kesmeden bana coşkuyla anlatıyordu. "Yine aynı şekilde, seni ilk kez gördüğümde de saat başka bir akşamın dokuz otuzuydu." Gözlerindeki o coşku kısa bir süreliğine gitse de geri geldi. "Beni bırak, Venüs'e dokuz otuz yuva olsun."

Sen olmadan Venüs'ün ne anlamı kalır ki dedim içimden. Sesli ifade edemediğimden mekanik bir tarzda, "Ama o zaman yalnız kalır," dedim.

"Sen varsın." Gözlerime baktı. "Neden yalnız kalsın?"

"Sen de varsın." Tekil düşünmesini istemediğimden hızlıca söylemiştim, bu da onu afallatmıştı. Gözlerinin kısılıp esnemesiyle zannediyordum ki uykusu da gelmişti.

Pencereden dışarı baktı. "Bu havanın sakinleyeceği yok." Kafasında bir şey tasarladığını anlayabiliyordum. Tasarladığı şeyin ne olduğunu da, "Ben bir şekilde gitmeye çalışırım," deyince anlamıştım. Gitmek için yanımdan ayrılacağı sırada kolunu tutarak onu durdurdum.

"Yarın sabah gidersin."

Aniden reddetti. "Yok, rahatsız etmek istemem."

Dile getirdiği rahatsızlık, tanıdığım bir duygu değildi. Kısaca, "Yat hadi, gözlerinden uyku akıyor," dedim.

Onun da kafası allak bullak olmuştu sanki. Uykusuzluğun sersemlik yapmış olduğunu da düşünüp bardakları masadan aldıktan sonra mutfağın tezgâhına koymak için onu yalnız bıraktım.

Bardakları tezgâhın üzerine koyduktan sonra yanına hemen gitmek istememiştim. Kalçamı tezgâha yaslayıp orda bir süre düşündüm. Yönelttiği tepkilerinin tümünün altında onun da hisleri vardı. Zannettiğimin aksine mantığıyla kalbini dengelemiş biri değildi, olabildiğince duygularıyla hayatına yön veriyordu.

Kısa süre içinde bu denli yoğun hissetmem ve kendimi bir girdapta cebelleşirken bulmam, beni oldukça yoruyordu. Bir yerlerde bir şeyler mantıksızdı. Onu bulup çözebilseydim eğer, Leyla'nın karşısına korkarak çıkmazdım.

İçeri ilerlediğimde yerinde yoktu. Bakışlarımı yatağın üzerine yönelttiğimde onu, gece lambasının üzerinde bulunduğu komodinin olduğu tarafa, yatağın kenarına kıvrılmış yavru bir kedi gibi uyurken buldum. Yorganı üzerine çekmediğinden dolaptan polar bir örtü çıkardım ve ışıkları kapatıp yanına ilerledim.

Üzerine örterken kıpırdandı. Uyandırmak ya da uykusunu açmak istemediğimden bir şey söylemedim. Fısıltıdan biraz daha sesli tonda, "İyi geceler," dedi.

Aynı ses tonunu ben de takındım. "İyi geceler."

Diğer tarafa yatmak için yatağın çevresini dolaşıp yorganı kaldırdım ve onu uyandırmadan dikkatlice uzandım. Yağmur damlaları tekrar serpintili yağarken cama vurup tok sesler çıkarmaya başlamıştı. Sol kolumu başımın altına almış, öylece tavanı izliyordum. Zihnim çok yorulmuştu. Bu hâldeyken yeni bir düşünceye aklımda yer yok gibiydi.

Karanlığı ve sessizliği bölen sesi, "'Zamana bırakmak en iyisi,' dedin ya az önce..." diye sorunca daha uyumadığını anladım. Cümlesine devam etsin diye bekledim. "Ya zamana bıraktıklarımı unutursam?"

Kafasında hâlen bunu düşündüğünü fark edince güldüm. "Akşamın bir köşesine kıvrılan nazik bir dokuz otuz, bir gün zamana bıraktığın her şeyi hatırlatır belki."

Bir süre hiçbir şey demedi. Zihninde olup bitenleri onun sesiyle dinlemeyi çok isterdim. Ne olursa olsun şeklinde değil de; daha çok, olmakta olanı kontrol etmeye bırakmıştım kendimi. Böyle olduğunda duygular ya da düşünceler yoktu. Hayatın getirdiklerini temkinli adımlarla karşılıyordum sadece.

Yattığı yerde bir hareketlilik olunca o tarafa baktım ve bana döndüğünü gördüm. Dışarının ışığı onun arkasında kaldığından, yüzü daha karanlıktı. Uyku mu tutmadı diye sormak için ağzımı açtığımda sabahki alerji atağındakine benzer bir burun kaşıntısıyla hapşırdım.

"Ne yani?" dedi hem esprili hem de şaşırarak. "Bana da mı alerjin var?"

İstemsizce sesli bir gülüş koydum. Yanaklarına düşen sönük gölgeden tebessüm ettiğini görüyordum. Gülüşümü sonlandırdıktan sonra onu izlemeye devam ettim. Yarım bırakmaktansa yarım kalmak, taşıması daha kolay bir anıydı. Leyla'nın gözlerindeki yarım kalmışlığı görmenin beni on-

dan tamamen koparacağını biliyordum. İçinde bulunduğum bu durum zayıf da olsa en azından aramda onunla bir bağa dönüşmüştü. O olmadan da onunla olmak için geri adım atmaya niyetim yoktu.

Kolumu başımın altından çektim. Ona dönerek aynı onun gibi uzandım yanına. Burada oluşu sana yetmeli dedim içimden. Daha fazlası mesafelerin arasında yıpranıp gidecekti, biliyordum. Arama onunla koyduğum bu mesafe belki yıpratan cinsten değildi; ama yalnızca insanın içine batıyordu zaman zaman.

O gözlerini kapattığında masum ifadesini zihnime kazıdım. Benimle her yere gidecek olan bu manzarayı gözlerimi her kapattığımda anımsamak adına gözlerimi yumdum.

◑

4 Nisan 2020
(00.00)

"Doğru," dedi Venüs. "Haklısın. Seni de bana getiren zaman değil miydi?"

Başımı yukarı kaldırdım. Çarşaf gibi serilen yıldızları izlemek insana seyir zevki veriyordu. Küçükken gündüz olduğunda tüm yıldızların biz uyurken yere düştüğünü zannederdim. Çok sonraları sabahladığım gecelerde düşmediklerini, ama bir yere de gitmediklerini anlamıştım. Bu sebeple gökyüzü benim için imkânsızlıkların olmadığı bir yerdi. Orada her şey hiç değişmiyor, yalnızca ışıklar sönüyor gibi gelse de gerçek olan aslında çok daha farklıydı.

Hiç geçmeyen şu üç haftalık zaman dilimi, bana bu çocukluk anımı hatırlatmıştı. Hiçbir şey değişmemiş gibi gelse de köklü bir kararın ışığında farklı formlara bürünmüştü aslında her şey. Aylarımı geçirdiğim bu otel odasının muhteşem manzarasına açılan penceresinde son günlerimi geçiriyordum. Kendimi buraya hem çok yakın hissediyor hem de hiç gelmediğim bir şehirdeymişim gibi yabancılık çekiyordum.

Havaların keskin soğuğu kırılmış olsa da hâlen soğuk derin bir yaranın kapanırken hissettirdiği sızı gibi kendini belli ediyordu. Zaten insanın içindeki *soğuk* da bunu yapmaya yetiyordu, başka bir yerden gelecek olan soğuğa insanın pek de ihtiyacı yoktu. Bundandır ki içimdeki o soğuk, olduğu yeri büsbütün dondurmuş ve uyuşturmuştu. Eskiden dokunulduğunda hissetmediğim bir nokta, artık soğuktan yanıyordu da. Kalbimin orta yerine oturan yangın bundandı. Orayı buz gibi yapınca belki geçer ve gidebilirim demişsem de bunu başarmış olmamın verdiği bir azap vardı içimde.

Birkaç gün önce Devin'la konuşup otelle ilişiğimi kesmiştim. Yalnızca üç günümü daha geçirebileceğim otelde artık vakit geçmiyordu. Böylesine yavaş akan bir zamanın içerisinde kıvranmak sıkıntı veriyordu. Tüm zamanların içerisinde sabretmemin tek sebebi ise yarınki ödül töreniydi. Bu durağanlığın içerisinde Leyla'yı mutlu görmek, tek gayemdi.

Bu geçtiğimiz üç haftada yalnızca bir kez iletişim kurmuş olsak da kalbim onunlaydı. Diğerleri gibi onun açısından da bir pişmanlık olarak anımsanmaktansa bu şekilde bitmesi en doğrusu gibi geliyordu. Kalbinin köşesine bir hayal kırıklığı gibi saplanmak, istediğim en son şey bile değildi.

Zamanında bir hayalin kırıklığının boğazıma saplanan acısını geçirebilmem yıllarımı almıştı. Belki de bu zamanlarda konuşmayı reddedip yazmaya başlamıştım. İnsanın kendini iyi edebilmesi için öncelikle içindeki kelimeleri dışarı aktarabilmesi gerekiyordu. Gerek fiziksel olarak gerekse sözle... Senelerce dışarı çıkması gereken kelimeler çıkamayınca nemlenip rutubet yapıyordu içeride. Hem o kokuyla yaşamak çok zordu hem de tıpkı gerçek bir rutubet gibi maruz kaldıkça insanı hasta ediyordu.

Tecrübe ettiğim bu hissin bir ritmi ya da bir düzeni olsaydı, kabul edilebilirdi; fakat ritimsiz, hem yeri hem de za-

manı yok sayan çok muktedir bir sezgiydi. Kontrol etmek imkânsızdı. Bir kez akışına kaptırdığınızda kıyıyı bir daha göremiyordunuz. Nitekim, ele avuca sığmayan bu süreç külfetsizdi. Süreç sonlandıktan sonra oluşan o durum, insanın tüm hayatında bir iz gibi kalabiliyordu. Kaçılabiliyor, ama kurtulunamıyordu. Geceden yoksun ve kifayetsiz biçimde öylece yıldızları izliyordunuz.

O gece, ayışığı hiç olmadığı kadar parlaktı. İnsanın içini neşeyle kaplayan bahar gelişini hafiften duyurmaya başlasa da pencereden öylece dışarıyı izleyerek düşüncelerini birbirinden ayrıştırmaya çalışan zihnim için pek de tesiri yok gibiydi. Bazı şeylerin tesir edebilmesi için iki tarafın da ortak bir paydada buluşabilmesi çok önemliydi. Benzer frekanslar aynı düzeye geldikleri vakit tesir kaçınılmazdı. Görünen o ki bahar ayını tam benimseyemediğimden o da enerjisinden yoksun bırakıyordu.

Annemle babamın dönüyor olduğumdan haberleri yoktu. Sürpriz yapıp onları mutlu etmek istiyordum. Aylar sonra geri dönecek olmanın farklı hissiyatı kendini büsbütün hatırlatırken seyahati çok sevdiğim hâlde bavul hazırlamanın bana yük gibi gelmesini atlatamıyordum. Sanki yapmam gereken büyük bir sorumluluk gibi, kendini öylece belli ediyordu. En çok da bu sorumluluğu aklıma getirince gidiyor olduğumun farkına varıyordum.

Öylece izlediğim sahilin güzelliği pek dokunaklıydı. Sizi alıyor, bir yerlere götürüyor ve getirip olduğunuz zamanın içine acımasızca bırakıyordu. Eğer zamanın içerisinde bir yerlerde yaşıyor olsaydım, onu ilk gördüğüm ana dönmek isterdim. Eğer yapabilseydim, hep o anda kalırdım; çünkü hiçbir yükü olmayan bir anın içinde onunla yaşamak, korktuğum çoğu şeyin gerçekleşmesini imkânsız kılıyordu.

Onun güzelliklerle dolu olan kalbini kırmak ve yerine

çirkinlikler eklemek istemiyordum. En çok da böyle zamanlarda korkaklığımın yüzüme gaddarca çarpışını görüyor ve ondan da irkiliyordum. Ekseriyetle kaçtığım bu korkuyu içimde bir yerlerde affedemesem de dokuz otuzun bağışlayıcı gücüne güveniyordum. Biliyordum ki bir gün başka bir dokuz otuz bana tüm bunları güzel bir anı olarak önüme servis edecekti. O zamanlarda ben nerede olurdum, Leyla nelerle uğraşıyor olurdu, tam kestiremiyor olsam da umarım ikimiz de iyi olurduk.

Birbirimize alışmamak için iletişimin tümünden de kaçmıştım; fakat görüyordum ki benim ona gitmediğim zamanlarda o da bana gelmiyordu. Ben ondan kaçtıkça onun da benden kaçtığını anlayıp bunun hoş bir şey olmadığını idrak etsem de kalbimdeki onu aşamıyordum. Yazmaya başladığımda ise tüm nesneler ve özneler o oluyordu, her şeyden kaçabilsem de işte bundan kaçamıyordum.

Zifir gibi bir gecenin orta yerinde bana ışık gibi gelen Leyla'yı zamana bırakmak zorunda kalarak yarından sonra gidecektim. Işığını söndürmemek için bunu yapmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Zorunda olmak, pek çok şeyin altında yatan o korkuydu. Kendimce aldığım ağır hasarın kendimce bir önlemiydi ve zordu.

Gözlerimi yumup serin havanın yüzümü okşamasına izin verdim.

Siyah kravatı karşımdaki boy aynasının karşısında bağlamaya çalışırken baştan aşağı siyah giyinmiş olmanın içimde yarattığı saydam bir kararsızlık vardı. Beyaz gömleğin çok klasik geleceğini düşünüp siyah bir gömlek seçmiştim. Ceketini giymeden uzaktan baktığımda şık aslında dedim içimden. Eğer biz kazanırsak yapmam gereken kısa bir konuşma olacaktı. İzleyen herkesin karşısında klasik bir takım elbiseyle durmak istemiyordum.

Kıyafet dolabının en alt kısmından klasik ayakkabımın kutusunu çıkardım. Odanın kıyafet odası olarak tasarlanan bölümündeki sarı kadife kumaşlı avangart koltuğa oturup ayakkabıları giymeye başladım. Yüzümde stresten oluşan rozaların iyileşmesine seviniyordum. Yoğun çıkmasa da yanaklarımın kenarında minik minik oluşuyor olması aynaya her baktığımda beni rahatsız ediyordu.

Ayakkabıları giydikten sonra ayağa kalkıp üzerimi düzelttim. Boy aynasından tekrar kendime bakarken tamamen hazır olduğuma emin olduktan sonra takım elbisenin ceketini üzerime geçirdim. Banyoya ilerleyip aynanın önündeki parfümümden boynuma değil de gömleğimin yakasına iki kez sıktıktan sonra kapağını kapatıp banyodan çıktım.

Kabanımı giydikten sonra odaya şöyle bir göz atıp tehlike oluşturacak unsurların kapalı olduğunu gördükten sonra telefonumu ve cüzdanımı kontrol ettim, odanın kapısını açıp koridora çıktım. Kapıyı kilitledikten sonra anahtarı kabanın iç cebine koyup asansöre ilerledim.

Resepsiyona indiğimde cebimdeki telefonun titreşiminden birinin aradığını anlayıp elimi cebime attım. Telefonu elime aldığımda ekranda Leyla'nın adını görünce içimde bir keyif istemsizce oluşmuştu.

"Efendim canım?"

Aniden, "Hazır mısın?" diye sorunca heyecanlı olduğunu onu daha tam dinlemeden anlayabilmiştim.

Davin'ın büyük masasının önünden geçip sensörlü kapıdan dışarı çıktıktan sonra, "Hazırım hazırım. Şimdi çıktım otelden, taksiye binip geçeceğim," diye cevapladım.

"Tamamdır," derken sesinde tatlı bir tını vardı.

"Siz hazır mısınız?" Onların ne durumda olduğunu sormuş olsam da sessiz bir yerde konuştuğundan henüz evde olduklarını tahmin etmem zor olmamıştı.

"Hazırız. Birazdan çıkacağız evden," dediğinde tahminimi doğrulamıştı. Kaldırımdan hemen köşedeki taksi durağına yürürken caddenin gürültüsünden bir ara sesini alamadığımda o da aynı sorunu yaşamış olacaktı ki, "Görüşürüz orada," dedi.

"Görüşürüz. Haber edersiniz gelince, olur mu?"

Sakince, "Ederiz tabii," dedi. "Dikkat et kendine."

"Sen de güzelim." Telefon kapandığında cebime koyup yoluma devam ettim. Artık soğuğun kırılmaya başladığı akşamlardan belliydi. Önceki günlere nazaran bugün daha ılık bir hava vardı.

Saatin sekiz olduğunu Leyla ile telefon görüşmesini sonlandırdığımda ekrandan görmüştüm. Anadolu yakasındaki

bir opera salonunda yer alan ödül törenine umarım geç kalmazdık; çünkü bazı beklenmedik günlerde yıkıcı bir trafik olabiliyordu.

"Taksi mi abi?" diye soran şoförlerden birine kafamı sallayınca eliyle aracı işaret edip hızla araca bindi.

"İyi akşamlar," diye taksiye binerken o da taksimetreyi açarak, "İyi geceler," diye yanıtladı. Gideceğimiz yeri söyleyince semtini onaylatıp yola çıktık. Taksi, havanın o gece daha iyi olmasını fırsat bilip dışarı çıkan insan kalabalığını ve Arnavutköy'ü arkasında bırakırken hiçbir planlama yapmadığım meçhul bir teşekkür konuşması düşündüm. Her ihtimale karşılık yazmalıydım diye düşünürken içimden gelmediğini anımsamıştım. Eğer kazanırsak teşekkürümün kime olacağı zaten belli diye geçirdim içimden. Muhtemelen gözlerinin içine bakarak sadece ona teşekkür ederdim.

Hayali bile güzel olsa da arka planda bir de kazanamama durumu yatıyordu. Durum böyle olsaydı kendim için değil, en çok Leyla için üzülecektim. Çok istediği için kazanamamak onu epey üzecek gibi duruyordu. Bu durumda yapmam gereken, varlığına minnet duymaktı.

Köprüden geçerken insanı karşılayan küçük ışıklar güzel bir görüntü oluşturuyordu. Trafikteki tek tük sıkışmaların ardından genel itibarı ile açık olan yol, geç kalmamı engellemişti. Leyla ve Kaan'ın da nerede olduğunu merak etsem de ortalama aynı zamanlarda orada olacağımızı düşünüyordum.

Gökyüzündeki yıldızlar bu gece öyle çoktu ki... Bir çocuğun hayal gücünü süsleyecek kadar parlak ve görkemlilerdi. Bu ana şahit olduğum için çok şanslı saydım kendimi. Doğa olaylarını, gökyüzünü ve manzaraları izlemek, çabasız bir mutluluk kaynağıydı. Kalbimi kapatıp gökyüzüne baksaydım eğer, orada bulutların aldığı şekilleri görmek isterdim. Gün batımlarının bulutlara yansıttığı kızıl ışıkların dalgalanmasını görmek muhteşemdi.

Gün; batımını çoktan geride bırakmış, geceye dönmeye hazırlanıyordu. Bir sürü yıldızın hüküm sürdüğü bir gökyüzünün altında işlek ve kilit bir semte konumlandırılmış salonun dış yapısı oldukça sade olsa da içerisi muazzamdı. Bordo ve altın sarısının uyumunu tümden yakaladığı salonun tavanında yumuşak renklerle yapılmış tablolara yer verilmişti. Sahnede muhteşem bir estetik güzellik oluşturan yine bordo renkteki perde, sahnenin siyah tabanlarıyla uyum sağlıyordu. Işıklandırmalarla tabanın rengi kahverengi görünse de perdeler çekilip sahnenin ışıkları söndüğünde hem fonun hem de tabanların siyah olduğu anlaşılıyordu.

Sahnenin önünden üçüncü sıraya oturup Leyla ve Kaan'ı beklemeye başladım. Salonun arka planında çok az desibelde ama ezgisiyle kendini belli eden "Zwei Herzen im Dreivierteltakt" çalıyordu. Çalma listelerine hâkimdim, çünkü Davin'ı tanıdığım zamandan bu yana kulağım bu tınılara aşina olmuştu. Klasik müziği de operayı da onun otelde çalma listesine eklediği şarkılarla sevmiştim.

Böylesine güzel bir ambiyansı izlerken kabanımı vestiyere verdikten sonra takım elbisenin iç cebine koyduğum telefonumun titremeye başlaması ile elim direkt cebime gitti. "Alo?"

"Neredesin?" dedi Leyla gülerek.

"Salondayım." Arkamdaki yine altın sarısı renkte varakları olan geniş kapıya baktım. "Siz neredesiniz?"

"Şimdi giriyoruz içeri."

"Tamam, bekliyorum," deyip telefonu kapattım. Önüme dönerken gözüme takılan salondaki insanlara rahatsızlık vermeden kısaca göz attım. Henüz fazla kalabalık değildi. Gelenler tarafından ilk ikinci sıra genelde boş bırakılıyordu. Ben de öyle yaparak üçüncü sıradaki sandalyeye oturmuştum. Benim oturduğum sıra tümüyle boştu. Katılımcıların

az olacağını düşünsem de gelen bir grupla insanların daha yeni varmak üzere olduklarını anlamıştım.

O grup tümüyle hizamdaki sıraya yerleşirken omzuma dokunan bir elle arkamı döndüm. "Selam." Gülümsemesine karşılık vererek ayağa kalktım.

Leyla'ya bakarken yanından Kaan'ın, "Merhaba," deyip elini uzatmasıyla tokalaşıp kısa bir süre sarıldık. "Merhaba."

Kaan sandalyelerden birine otururken Leyla sarılınca ben de ona sarıldım. "Ne güzel olmuşsun," dedim.

O da ayrılmadan, "Teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun," dedi. Pembe, kısa bir elbise giymiş, saçlarını salık bırakmıştı. Ayakkabılarının topuk uzunluğu sayesinde neredeyse benim boyuma geliyordu.

Kendimi geri çekince baktığım yüzünde heyecanı ve çekingenliği daha net görmüştüm. Yanakları sürdüğü makyaj malzemesinin tonuna ek olarak daha da kızarmıştı. "Oturmayacak mısınız?" diye soran Kaan'a karşılık sandalyeye oturduk.

Kaan bize dönüp, "Nasılsın Erinç?" dedi babacan bir tavırla.

"İyiyim," dedim gülerek. "Bildiğin gibi işte."

"Jiletsin," dedi gözleriyle kıyafetimi işaret ederek.

Dediğine gülüp ben de aynı bakışı ona attım. "Sen de öyle."

"Ben?" Ortamızda oturan Leyla'ya ikimiz aynı anda bakınca Leyla ürkek bir tavırla, "Tamam tamam," dedi.

Bir anda baktığımız için yüzümüzde anlamsız bir ifade oluşmuş olsa gerekti ki ona olan hareketimizi sinirlenmişiz gibi algıladığından Kaan ile aynı anda, "Güzelsin," dedik.

Kollarını açıp ikimize de sarılırken, "Ay, çok teşekkür ederim," dedi sevinçle.

Onu böyle görmek hoşuma gitmişti. Yarışmaya bağla-

dığı o büyük inancın azaldığını ifadesinde görmek beni de rahatlatmıştı. Diğer türlü yarışmaya yönelttiği o hırsı kimi zaman korkutucu oluyordu.

Ortam sessizleşince ben de sahneye dikkat kesildim. Yaşını almış, oldukça nazik görünen bir beyefendi güzel ses tonuyla salondaki herkesi selamladığında bana bakan Leyla'ya döndüm. Çok heyecanlı olduğu gözlerinden belli oluyordu. Ona yanında olduğumu belli eden bir bakış atıp elimi uzattım. Hiç düşünmeden elimi tutunca onunkini sımsıkı kavradım. "Edebiyat, insanı çok farklı formların içine dahil ederek bu evreni ve çok daha ötesini anlamamızı ve her şeyden evvel okumamızı sağlayan eşsiz bir alan. Bu alanda da kendine yer edinmiş belli başlı patikalarda kelimeler eşliğinde yürüyor ve bir araya gelen cümlelerin yardımıyla yolumuzu buluyoruz. Hepimizin içinde bulunduğu bu romanda da insanlar kelimelerden ibarettir. Kelimelere yârenlik edip onlarla dost olanlar pek tabii bu evrenin her bir noktasına da sirayet edebilirler. Bu sirayeti de mümkün kılan kimselerin sınırları yoktur, çünkü hayal dünyasının sınırlarını onlar çizmektedir."

Açılış konuşmasının ardından kısa süreli bir heyecanı da kendimde hissettiğimde olayların bazen insanın hiç de düşündüğü gibi ilerlemediğinin kanaatini vermiştim.

"Bugün burada dereceye girmiş üç eserden birinciyi seçmek için törene katılım sağlayan siz değerli konuklarımızı selamlıyorum. Hepiniz tekrar hoş geldiniz!" Alkışlar tekrar araya girdiğinde Leyla'nın titreyen elini daha da sıkıp burada olduğumu anımsatmıştım. Duraksayan alkışların ardından, "Kazanan eserin açıklanmasının ardından burada eser sahiplerine plaketlerini takdim edeceğiz. Sonra yine eserin sahipleriyle düzenlenen güzel bir yemekte de onlarla sohbet etme imkânı bulabilirsiniz," şeklinde bir duyuru yapıldı. Bu kısmı

atlamış olmalıyım diye geçirdim içimden. Programın bu aşamasından haberdar değildim. Ya e-postada belirtilmemişti ya da farklı bir e-posta gelmişti ve ben görmemiştim.

"Fazla meraklandırmadan kazananı açıklayıp asıl organizasyona geçelim dilerseniz." Tüm samimiyetini katılımcılara aktarmaya çalışan sunucunun diksiyonu tebrik edilesiydi. Bir spiker edasıyla her bir kelimeyi ayrı vurgulayarak kendini dinletmeyi başarıyordu. "Özellikle seçilen diğer eserleri de okurken çok büyük bir zevk aldığımızı ve her birinin biricik olduğunu belirtmek isteriz."

Leyla'nın tuttuğum elinin üzerine başka bir el daha konulunca o tarafa baktım. Kaan çok büyük bir heyecan taşıyan gözleriyle bize destek veriyordu. Kaan'ın arkadaşlığı için de minnet doluydum. Leyla'nın burada onunla olması içimi çok rahat ettiriyordu. Bir abi gibi onu koruyup kollaması bir yana, en büyük destekçisi olması diğer yana, harika bir insan olduğu her hâlinden belliydi.

Boğuk bir sessizlik çöktü. Sunucunun elindeki kâğıtlara baktıktan sonra seyirciye dönüp gülümsemesi, sanki ağır çekimdeymişiz gibi hissettirmişti. Sahnenin ışıkları yandıktan hemen sonra, "'Vişneye Çağrı' adlı eseriyle Yiğit Bey yarışmamızın kazananı olmuştur. Kendisini alkışlarınızla sahneye davet ediyoruz," denilmesiyle nefes verdim. Nefesimi tuttuğumu o an idrak etmiştim.

Leyla'nın elini çekip alkışlamaya başlamasıyla dönüp ona baktım. Kaan da şaşkın bir yüz ifadesiyle onu izliyordu. Leyla'nın kulağına eğilip bir şey dedi ve alkış seslerinden tam anlayamadığım bir cevap aldı. Hemen sonra Leyla bana dönüp, "Alkışla!" dedi.

Kazanan yarışmacı sahnede plaketini alıp alkışlayanları selamlıyordu. Gözlerindeki sevinci görmek mutluluk vericiydi. Orada Leyla'nın olmasını çok isterdim, ama nasip ol-

mamıştı. Gitmeden ona güzel bir anı yaşatmak benim için çok önemliydi. Keşke olabilseydi dedim içimden. Keşke kazanabilseydik.

Tüm ışıklar yandığında herkesin ayaklanmasıyla biz de kalktık. Üzerimi düzeltirken Kaan, "Sizinle gurur duyuyorum!" diye bağırdı, ona baktığımda kollarını iki yana doğru kocaman açarak bize sarılmayı beklediğini gördüm. Bekletmeden ikimiz de ona sarıldık. Sarılırken, "Çocuğumu okuma bayramına getirmiş gibi gururluyum..." deyip güldürmeye devam ediyordu.

Kaan'a gülerken Leyla'nın hızlıca geri çekilip ayrılması ve elinin çantasına gitmesiyle telefonunun çaldığını anladım. Telefonuna baktıktan sonra Kaan'a donuk gözlerle, "Yusuf Bey arıyor," dedi.

Hoşuma gitmeyen tepkisine, "O kim?" diye sorarak karşılık verdim. Leyla aramayı yanıtlarken sorumu Kaan cevapladı. "Apartman görevlisi."

"Alo?" der demez kaşlarını çatan Leyla'yı endişeyle izliyordum. "Alo?" diye tekrar seslendiğinde karşı tarafın sesini alamadığını anlayınca bize kapıyı gösterip o yöne gitmeye başladı. Arkasından onu takip ederken kötü bir şeyin olmadığını umuyordum. Binanın girişine geldiğimizde, "Yusuf Bey?" diyerek hattı tekrar yokladı. "Buyurun," dediğinde sesi artık alabildiğini anlayabilmiştim. Karşıdan duyduğu şey karşısında gözleri kocaman oldu. Çok da uzun sürmeyen şoku bittiğinde, "Nerede şimdi?" diye sorduktan bir saniye sonra, "Tamam," dedi. "Tamam, geliyoruz hemen." Bize gidelim işareti yapınca aynı anda kafamızı sallamıştık.

"Ne olmuş?" dedi Kaan merakla.

"Eve giren kişiyi yakalamışlar," der demez önünde durduğumuz vestiyere ilerleyip ceketleri almak için eylemde bulundum.

Hızla dışarı çıktığımızda gözüme kestirdiğim ilk taksiye işaret ettim. "Şurada taksi var."

Ben ulaşımı sağlamaya çalışırken Kaan da Leyla'ya telefon konuşmasıyla ilgili soru soruyordu. "Nereye götürmüşler?"

"Eve kilitlemişler."

Kaan'ın attığı kahkahayla ona döndüm. "Anasını satayım, ne evmiş ya!"

İşaret ettiğim taksi durduğu yerden hareket edip yanımıza gelirken Leyla'nın elleri hâlen titriyordu. Heyecanının korkuya dönmüş olması iyi olmamıştı. Ceketini bile tam giyemeden kendimizi dışarı atınca geceye doğru kış soğuğunu andıran esintiye maruz kalmadan taksi bulunduğumuz yere yanaşıp durdu.

Kaan ön koltuğa doğru hızlı bir eylemde bulununca ben de Leyla'nın yanına, arka koltuğa geçtim. Leyla hiç konuşmuyor, yanındaki pencereyi biraz açıp içeriyi havalandırıyordu. Belki korkusunu almaya yardım ederim diyerek, "Herhangi bir eşkal verdi mi?" diye sordum.

"Sormadım ki," dedi çekinerek. Aslında eşkal alsa da yerine geçebilecek tonla insan vardı. Bu, eve gidene kadar kafamızda oluşacak senaryoları beslemekten başka bir işe yaramayacaktı. "Aklıma gelmedi."

"Kızım, sorulmaz mı ya!" diye Kaan parlayınca onun da şu ana kadar belli etmediği kızgınlığı ortaya çıktı.

Leyla, "Of ne bileyim, gelmedi aklıma. Evde Matmazel var," deyince Kaan ön koltuktan hızla bize döndü.

Bunu duyunca az önceki gergin sesi bir anda fark edilebilir şekilde yumuşadı ve sakinledi. "Dur, kötü düşünmeyelim hemen." Kısa bir duraksamanın ardından, "Eve nasıl kilitlemişler?" diye sordu. "Anahtar var mı Yusuf Bey'de?"

Leyla'nın, "Doğalgaz saatinin üstünde yedek anahtar var," dediğini duyar duymaz ona dönüp, "Ne!" dedim. Tep-

kimin aynısını haklı olarak Kaan da ona yöneltmişti. Bir an söylediğinin şaka olduğunu söylemesini istedim ve bekledim; ama ifadesinde buna dair hiçbir belirti yoktu.

"Bir dahakine kurdele bağlayıp tokmağına as. Bulunması daha kolay olur yani. Senin için söylüyorum," dediğimde utanarak yüzüme baktı. Bu konudaki sert tavrımdan dolayı pişmanlık duymayacaktım. Dünyadaki kötülüklerden kendisini korumasını beklerken o bu gibi sorumsuz hareketlerle kendini tehlikeye atıyordu. Yine de yükselttiğim sesimden dolayı pişman olduğumu kendime çok da idrak ettirmeden Kaan'ın ikinci çıkışmasını dinledim.

"Abi, böyle eve hırsız da girer korkutmaya çalışan da girer..." Korkusunun sesine yansıdığı artık apaçık belli oluyordu, sesindeki titreme bunu ele vermişti. "Hayret ya!"

Taksinin içine giren sokak lambalarının ışığından çantasının üzerine koyduğu ellerinin titrediğini gördüm. Az önce bedenime yayılan tüm sinir akımının bu defa beni terk ettiğine şahit olurken mevcut durumun ortasında yine de kendisini yalnız hissetmemesi için elimi omzuna koydum.

Birden bana dönünce yüzündeki tedirgin ifade yerini tatlı bir gülümsemeye bıraktı. Yanağını elime yaslayınca ona olan yakınlığımdan ilk kez şüphe etmedim. İlk kez olması gereken buymuş gibi gelmişti ve yine ilk kez ona gösterdiğim yakınlık bıçak olup göğsüme saplanmamıştı.

Kaan tüm düşüncelerimi, "Demeyeyim demeyeyim dedim ama, tutamayacağım kendimi," diyerek keserken onun da az önceki öfkesinin saman alevi gibi sönüp bittiği belliydi. "'Vişneye Çağrı' ne demek ya? Hakkımız yenmiş gibi hissediyorum."

Dediğine benzer pek çok eleştiriyi alan arkadaşlarımı aklıma getirerek, "İsmine bakma. Demek ki oldukça güzel kurgulanmış ve hak etmiş bir eser," dedim.

"Ya, tabii ki öyledir; ama 'Vişneye Çağrı' nedir? Çevreye civara bir sormadın mı be adam?" diye diretince gülmeden edemedim. Duygular arası geçişte birbirinden farklı tepkiler verirken aramızda durgun kalan tek bir isim vardı. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Kaan Leyla'ya.

Leyla, "Kaan, evimde tanımadığım biri var... Vişneyi çağıracak hâlim var gibi mi duruyorum oradan?" diye tersleyince ikimiz de önümüze döndük ve onun üzerine gitmedik.

Apartmanın olduğu sokağa girdiğimizde Kaan emniyet kemerini hemen çıkarmış, yukarı uçacak gibi hazırlığını yapmıştı; fakat taksi durunca araçtan ilk inen Leyla oldu. Onu yalnız bırakmamak için adımlarına yetişmeye çalışırken hem tedbirli davranıyor hem de kendimizi hazırlıyorduk.

Leyla, "Yusuf Bey?" diye seslenerek dairenin önüne geldiğinde geçen sefer merdivenleri silen beyefendiyi karşımda görünce Yusuf Bey'in o olduğunu anlamıştım.

Yanındaki hafif toplu, bembeyaz saçları olan tatlı bir teyze Leyla'ya korkulu gözlerle bakarak, "İçeride," dedi.

Birden kapı içeriden yumruklanırken, "Açın kapıyı!" diye bağıran bir kadın sesi ile bu gecenin en büyük şoklarından birini yaşadık. Hem Leyla'ya hem de Kaan'a bakarken ikisinin de ne yapacaklarını bilemedikleri bir hâl içinde olduklarını görebiliyordum. İçerideki kadın, "Kaan!" diye bağırdı ağlayarak. "Aç kapıyı."

Dar merdiven boşluğunun gerisinde, basamakların olduğu kısımda duran Kaan ismini duyunca, "Bir dakika," diyerek aramızdan geçti ve dairenin kapısının önüne ilerlemeye başladı. Leyla da Kaan'ın ismini duyunca korkuyla ona dönmüştü. "Bir dakika." Kaan yaşlı teyzenin yanından geçerek kapının önüne geldiğinde, "Kimsiniz?" diye sordu.

"Aç kapıyı," dedi içerideki kadın, bu defa daha sakin bir sesle.

"Yusuf Abi, versene anahtarı." Anahtarı almak için elini uzattığında Yusuf Bey anahtarı Kaan'ın avucunun içine bıraktı. Kaan kapının kilidine anahtarı takıp çevirdikten sonra kapı aniden açılınca Kaan'ın üzerine saldıran kadını durdurmak için araya girdim.

"Allah belanı versin senin," deyip Kaan'a tüküren kadını sakinleştirmeye çalışırken, "Bunun için mi?" deyip Leyla'yı gösterdiğinde, "Hey!" diye bağırdım sesini bastırmak için.

Arkamda duran Leyla'nın, "Ne?" dediğini duyar gibi olmuştum.

Tuttuğum kadın sakinleşip saçlarını geriye atınca onu bıraktım. "Allah hepinizi kahretsin," demeye başlayınca Kaan kendine gelmiş olacak ki beni kenara çekti ve kızın karşısına kendisi geçti.

"Yine mi sen ya?" dedi Kaan. "Niye anlamıyorsun? Neden diretiyorsun?" Durdu. "Ya sen arkadaşımın evine girip onun evini nasıl dağıtırsın!" diye tüm gücüyle bağırınca bu defa onu kızdan uzaklaştıran ben oldum. Burnundan soluyan Kaan'ın kolunu tutarken, Leyla hiçbir şey söylemiyordu.

"Niye görüldü attın bana? Niye yazmadın ya günlerce? Neden Kaan, neden?" Kaan sinirden ellerini saçlarının arasında götürüp sesli bir nefes vererek arkasını döndü. "Bu sevgilin değil mi senin?"

Ağlamaktan sarı saçları yüzüne yapışan kız Leyla ve Kaan'a bakarken Kaan bir hışım önüne dönüp, "Lan, ne sevgilisi?" dedi. "En yakın arkadaşım o benim. Dostum!"

"Ben..." dedi kız, kızaran gözleri tekrar dolarken. "Ben ikiniz burada kalınca öyle sandım."

"En yakın arkadaşların cinsiyeti olmaz Cemre," diye çıkışınca durup sakinleşti. "Bir erkek ve kadın arkadaş olabilir, mesele her zaman cinsiyet değildir." Kız sesli sesli burnunu çekip Kaan'a bakmaya devam etti. Bu şekilde tep-

ki görmenin onu üzdüğü ortadaydı. Bunu Kaan'ın da fark ettiğini umup daha da üstüne gitmemesini diledim. Sanki dediğimi duymuş gibi, "Kusura bakma," dedi Kaan. Hemen ardından yine kendini hoyratça savundu. "Ama sinirlendirdin. İnsanların evine izinsiz girip böyle rahatsız etmek ne demek?"

Adının Cemre olduğunu öğrendiğimiz kız burnunu çekerek ağlamaya başladığında cümlelerinin arasında, "Ama-" deyip kalınca Kaan, "Tamam," dedi. "Gel, dışarıda konuşalım. Rahatsız oldu millet."

Kızı önüne katıp merdivenlerden inmeye başladılar. Köşeye sinip öylece çevreyi izleyen Leyla'ya baktıktan sonra Yusuf Bey ve yanındaki teyzeye, "Sağ olun," dedim. "Haber verdiniz, beklemişsiniz de burada. Eksik olmayın."

Yusuf Bey durumu anlatırken elini teyzenin sırtına koydu. "Her zaman oğlum. Leyla kızım bizim evi bilir. Bir şey olursa biz yine geliriz." Tebessüm ederek başımla selamladım.

Onlar da merdivenden inmeye başladıklarında Leyla'ya baktım. Hiç tepki vermeden bana bakıyordu. Elimi beline koyup yaslandığı köşeden onu ayırdım. "Gel, güzelim." Yavaş adımlarla açık kapıdan içeri girdik. Kapıyı arkamızdan kapatıktan sonra üzerimdeki kabanı çıkarıp askılığa astım. O da çantasını pufun üzerine bıraktı ve ceketini çıkarmasına yardım etmeme izin verdi. Ben onun ceketini de askıya asarken o da ayakkabılarını çıkarmaya başlamıştı. Hiç konuşmamasını yaşadığı korkunun beklediği gibi çıkmamasına, onda yaşattığı bir sersemlik olmasına yordum. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra başında onu beklerken gözlerimi salonda gezdirdim. Koltuğun köşesinde gördüğüm beyaz bir tüy yumağını andıran güzel Matmazel'i görünce gülümsedim. "Bak, Matmazel orada." Çıkardığı ayakkabılarını kenara fırlatıp ayağa kalktı.

O Matmazel'in yanına giderken ben de karşı koltuğa oturup olası bir alerji atağını önlemek için tedbirimi aldım. "Uyuyor," dedi rahatsız etmeden. Bir şey söylemeden gülünce yanıma gelip oturdu. Gözlerine oturup kalmış yorgunluğunun yaşadığı yoğun duygulardan kaynaklandığını düşünüyordum.

"Göğsüne yatabilir miyim?" diye sorunca cevap vermeden sol kolumu açıp yatmasına izin verdim. Kollarını belime sarıp kafasını göğsüme yasladı. Saçlarını okşarken her defasında bu kadar yumuşak olmasına hayret ediyordum. Matmazel'in tüyleri gibiydi.

Titreyince saçlarındaki elimi durdurdum. "Üşüdün mü?" Başını sallayınca arkamda dürülüp konulmuş örtüyü tek elimle açıp birkaç hamleyle üzerine serdim. "Hem heyecanlandın salonda hem de üzerine bu olunca korktun. Hepsi üst üste gelince şimdi çıkıyor galiba etkisi."

Bir şey söylemedi. Gözlerini kapatmış, öylece yatıyordu. Saçlarına burnumu yaklaştırıp kiraz çiçeğini andıran mis kokusunu içime çektim. Belki de bir daha kolay kolay denk gelemeyeceğim bu anı ona sımsıkı sarılırken zihnimde kodladım.

Kapının tık sesiyle dikkatim o tarafa çekildi. Kaan kapıyı arkasından kapatırken ceketini bile çıkarmadan gelip karşımdaki orta sehpaya oturdu. "Ne yaptın?" diye sordum fısıldayarak.

O da sessizce, "Bela abi ya," dedi. Gerginliği hâlen geçmemişti. "Kendisi ayrı, abileri ayrı bela."

"Eski sevgilin miydi?" diye sorduğumda yüzündeki ifade öyle olmadığını kati bir tavırla belli ediyordu.

"Yok yok yok," Tövbe etmiş bir hâlde yakasını silkti. "Sosyal medyadan tanıştığım biriydi. Bir daha mı? Tövbe..."

Fısıldaşarak konuşurken söylediğine sesli gülmemek için kendimi zor tuttum. "Niye?"

"Benden bir kardeş tavsiyesi sana: Sosyal medyadan birini tanımak pişmanlıktır." Fısıldarken gülmeye başlayınca kendini tutamayıp yüzünü kapattı. "Dört tane abisi varmış. Ben buraya geldiğimde onlardan kaçıyordum." Gözleriyle Leyla'yı işaret etti. "Bilmiyor."

"Neden?"

"Kızar durur. Yarın gör bizi, akşama kadar kavga edecek benimle." Saçlarındaki elimi hareket ettirdim. "Bir de..." dedi kaldı. Kafamı sallayıp devam etmesini istedim. "Sen gidiyorsun ya... Çok gergin. Üzgün değil. Üzgün hâlini biliyorum." Bakışları ona kaydı. "Belli etmiyor, ama ben anlıyorum."

"Anladım," dedim sadece.

"Gitmek zorunda mısın? Yani aileni gördükten sonra buraya geri dönsen, olmaz mı?"

"Bilmiyorum," dedim kısaca. Söylediği hiçbir şeye verecek net bir cevabım yoktu. Başlarda ona gösterdiğim yakınlığın verdiği azabın artık var olmadığını idrak ediyordum yalnızca. Bunun yarın gideceğim ve onu son kez gördüğüm için olabileceği ihtimali beynimin bir köşesini kemiriyordu.

"Ben gidip yatayım," dedi ayağa kalkarken. "İyi geceler."

"Sana da." Zaten gergin olan Kaan zannediyordum ki bir de bu durum için sinirleniyordu. Pek çok şey elimde olsaydı bambaşka olurdu dedim içimden. Nefes alışverişi dengelendiğinden dingin ve yavaş aldığı nefesler, yarın bırakıp gideceğim için kalbime batmaya başlamıştı. Koltuğun rahat kısmına başımı koyup gözlerimi yumdum. Böylesine bir hissin göbeğine oturup öylece çırpınmak zaten yeterince zorken içinde bulunduğum durum da ona eşlik edince dayanılmaz bir iç buhran oluşuyordu ruhumda. Yalnızken katlanılamaz olsa da şimdi yanımda o olduğundan kolaylıkla dayanabiliyordum. Öyle ki içimdeki o buhran onun yanındayken uğramaya çekiniyor gibiydi.

O sabah, beni en zorlayanlardan biriydi. Bir uyuyup bir uyanmış olsam da ve koltuğun kenarında uzanmadan uyumaya çalışsam da hâlimden memnun olduğum bir gece geçirmiştim. Normal zamanlarda tahammül edemeyeceği şeyleri son kez yapacak olduğunda sonsuz bir sabır ve sükût takınıyordu insan. Bunu ziyadesiyle kavramış ve benimsemiştim. Apartmanın sarmal merdivenlerini inerken de bu hisle dolup taşıyordu kalbim. Böylesine tanıdığım ve böylesine yabancı kaldığım bir hissin ortasına düştüğüm olmamıştı hiç.

Bir anımı süsleyen siyah demir apartman kapısının kolunu kavrayıp kendime çekerek sokağa çıktım.

Arkamdan beni uğurlamak için apartmanın önüne inen Leyla ve Kaan'a ne kadar ısrar etsem de gelmek için diretmişlerdi. Sabrımın yetmediği noktada ise kabullenmek zorunda kalmıştım.

Kaan şiş ve mağrur gözleriyle elini uzattı. "Hayırlı yolculuklar kardeşim, dikkat et kendine. Buralara gelirsen de ara mutlaka."

Sabah Leyla ile aynı anda uyandıktan sonra bir süre sessizce salonda oturmuştuk. Ara sıra yanına gelen Matmazel'i

benimle oturmak için geri göndermiş ve yine sessizliğiyle yanımda oturmaya devam etmişti. Her ne kadar öyle olmasını istemesem de gitmemi istediğinden de sessiz kalmayı tercih ettiğini düşündüm; çünkü üç hafta iletişimden kaçınıp sonrasında bir anda karşısına çıkmam hoşuna gitmemiş olabilirdi. İstikrarı, düzeni ve devamlılığı seviyordu; yaptıklarım bu saydıklarımın hiçbirini kapsayamıyordu.

Gitmek için müsaade istediğimde Kaan'ın onu uyandırmadığı için kendisine kızabileceğini söylemiş, sabahın köründe onu da benim için ayağa dikip kısa bir uğurlama merasimi düzenlemişti. Benim için düşündükleri öyle ince ve içtendi ki birçoğunun altında kalıyordum.

Kaan'ın elini sıkıp sarıldım. "Hakkını helal et, Kaan. Gidip dönememek var."

Helalliğimi kırmayan Kaan güldü. "Sen de helal et. Dönüp bulamamak da var."

Kaan'la vedalaşırken siyah demir kapının kenarına sinmiş bizi izleyen Leyla'nın orada olduğunu biliyordum, ama dönüp ona bakamıyordum. Bir süre öyle durduktan sonra Kaan hem bana hem de ondan tarafa bakıp, "Ben yukarı çıkayım. Tuvalete gideceğim," dedi ve koşar adım merdivenlere yöneldi.

Kaan gidince kaldırımda ikimiz kalmıştık. Yanıma gelmeyince ben onun yanına gidip onu izlemeye başladım. Bilinçli olarak bana bakmıyor ya da bakmamak için kendiyle savaşıyor gibiydi. Dünden kalan kıyafetini hiç değiştirmeden kabanını üzerine alıp öylece aşağı inmişti. Üşüyeceği için endişe etsem de onun böyle bir korkusu olmadığı açıktı. Dünden kalan makyajı akmış olsa da hâlen güzeldi. Zaten onun dünyanın tüm bu koşullarında güzel olduğunu savunacağımdan dolayı hâllerinin benim için bir önemi kalmıyordu.

O an yalnızca ikimiz için zamanın durmuş olmasını ve biraz daha ona öyle bakabilmeyi çok istiyordum; fakat bazı mevcut koşullara ket vurup en temeline bir balta saplayamadığımızdan, zamanı durdurmak gibi imkânı kapsamayan eylemleri yalnızca hayal edebiliyorduk. Eğer elimde olsaydı onunla yaşadıklarımdan sonra onun üzüldüğü noktada kendimi zamandan silerdim, korkularımın beni böylesine ele geçirmesine mâni olmuş olurdum.

Gerçi tüm bu korkuların geride kaldığını hissettiren de bir taraf vardı içimde. Buna rağmen tüm korkuların karşılanmadığı durumlarda ortaya çıkmadıkları bir gerçekti. Diğer taraf da kendince bunu savunuyordu.

Kafasını kaldırıp bana baktığında onu geleceğimde gördüğüm küçük bir an gözümün önüne gelince irkildim. Çaresi yoktu, bazı kararlardan dönülmüyordu. Kendimle verdiğim savaş omuzlarımı ağrıtınca onu kendime çekip kocaman sarıldım. O da kollarını boynuma sararken tüm bu korkularımın ve endişelerimin bana ağır sonuçlar doğuracağını anlayıp bu durumun kokusunu bizzat duyumsamıştım. Beklediğimden daha uzun ve meşakkatli olacak gibiydi.

Onun burnunu çekerken fark ettiğim ağlama sesiyle tüm düşüncelerim buzdan bir cam gibi orta yerinden kütleyerek kırıldı. Çenesinden onu geri itip yüzüne baktım. Gözünden damlayıp yanağından süzülen yaşı hemen sildim ve devamının gelmeyeceğini umut ederek gözlerinin içine baktım; fakat bu sefer daha güçlü bir iç çekmeyle gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Başını omzuma bastırıp saçlarını okşadım. Belki güler diye, "Yarışmayı kaybettiğimiz için mi ağlıyorsun yoksa ben gidiyorum diye mi?" diye sorunca yüzünü görmesem de güldüğünü anladım, içime ferah bir nefes çekmiş gibi rahatlamıştım.

Olduğu yerden hiç kıpırdamadan, "Yarışmayı kaybetti-

ğimiz için," deyince ben de onun cevabına gülüp daha da sıkı sarıldım. Sağ yanağını yasladığı omzumda sol yanağı çenemin altında kalıyordu. Yanağının kızarmış olduğunu görünce saatlerinde yarattığım diğer tüm renk değişiklikleri adına yanağına minicik bir öpücük kondurdum. "Kendine iyi bak, olur mu?"

Ayrılıp gözyaşlarını eliyle gelişigüzel sildi. Yüzüne yapışan saçlarını geriye itip inadına, "Kötü bakacağım," dediğinde bile bu defa büyük bir özlemle bakıyordum.

Gülümseyerek, "Seni tanıdığıma çok mutluyum," dedim.

Başını öne eğdi. "Ben de." Çatallı çıkan sesinin ardından birden uğurlamak için aşağı inerken neden yanına aldı diye merak ettiğim çantasını açıp içinden bir kitap çıkardı. "Senin olsun," derken hâlâ yüzüme bakmıyordu. Kitaba baktığımda Venüs'ü görünce içimdeki tüm korkularıma ve onu bırakışıma lanetler savurdum. "Matmazel yırttı burayı. Yenisini de çıkarttıramadım."

Venüs'ün satırlarının bulunduğu baskıyı elime aldığımda yırtılan kısımda parmaklarımı gezdirmeye başladım. Venüs'e kalbimin en derinlerinden, beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle teşekkür ettim. Teşekkürüm herhangi bir ses teline değmemiş olduğundan duyulmamıştı; ama kalbimin her odasında yankılanan sesi Venüs'ün duyduğunu biliyordum. "Bu benim hayatımda aldığım en anlamlı hediye," diye itiraf ettim. Matmazel'in yırttığı kapağın boş kısmından Venüs'ün satırları görünüyordu. Tekrar tekrar okuyarak üzerinden geçtiğimiz tüm anıları zihnimde yâd ettim. Bakışlarımı kitaptan çekip ona baktım. "Çok teşekkür ederim."

Sanki dediğim duyulmamış gibi, "Eğer bir gün kalbinde bir yerlerde Venüs'e rastlarsan onu çok sevdiğimi söyle," dedi. "Onu tanımak çok güzeldi."

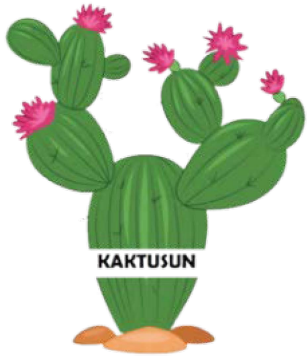
Eğer Venüs seni tanısaydı o da sana teşekkür ederdi dedim içimden. Asıl onu tanımak çok güzeldi. Nasıl teşekkür edeceğimi bilememiş hâlde öylece ona bakıyordum. Beklemediğim bir anda elini yanağıma koydu. "Ben yarışmayı kaybettim; ama seni kazandım. Bu da dünyanın tüm yarışmalarına bedel." Sakallarımı okşarken, "Git hadi," dedi. "Uçağını kaçırma."

Elini yanağımdan çekip bileğini öptüm. "Gir içeri sen."

Elini bıraktığımda küçük bir gülümseme gönderdi ve arkasındaki siyah kapıyı itip direkt içeri girdi.

Arnavutkaldırımlı dar ve zikzak sokağı arkamda bırakırken kalbimdeki kasırgaya mâni olamıyordum. Gittikten sonra her şeyin bambaşka olacağını düşünüp bununla avunurken işlek caddeye çıktığımda hâlen bir şeyler için zaman olduğunu hatırlattım kendime.

"Yaz dostum! Güzel sevmeyene adam denir mi?"

Barış Manço

Anahtarı kilide sokup yavaşça çevirdim. Kolayca açılan kapıyı iterek ferah evin havasını kucakladım. İlk gelişim olmamasına rağmen girerken ölesiye çekindiğim eve, şu anda sürpriz yapmak için giriyor oluşumu kendime hatırlatarak kalbimi telkin ediyordum.

Evde kimse olmadığından sürpriz yapmak hoş olacaktı. Eminim özlemine değecek dedim içimden. Bavulumu da içeri alıp kapıyı ardımdan yavaşça kapattım. Ev çok sessizdi, beklediğim ses dahi ortamda yok gibiydi. Saate baktığımda birazdan gelecek olduklarını düşünerek içerideki odalardan birine geçip beklemeyi planladım. Bavulumu evin parkelerinde sürüyerek ilk odaya girdim ve beklemek için yer bakmaya başladım.

Bavulu yatağın kenarına yatırdıktan sonra kendim de yatağa uzanıp içeriden gelecek bir sesi beklemeye koyuldum. Bugün oldukça yorucu bir gün olmuştu. Hele ki son haftalara vurduğumuzda üç gün uyursam zihnimi anca toparlarım gibi geliyordu.

Gözlerimi yumup biraz kestirmeyi düşünsem de haber vermediğimden bir anda gördüklerinde korkmaları da muhtemeldi, böyle bir riske girmeyerek yabancısı olduğum odayı incelemeye başladım.

İnsan kimi zaman bir dakikaya da bir ömrü sığdırabiliyordu. Eğer mümkün olsaydı çok daha fazlasını da sığdırabilirdi. İçimdeki bu rutubeti alması açısından yabancısı olduğum yerin havasını derin bir nefes alarak ciğerlerime doldurdum. Umarım iyi gelirdi.

Telefonumu pantolonumun cebinden çıkardım, Leyla'dan herhangi bir mesaj ya da arama olmadığını gördüğümde içinde bulunduğum odanın havasını bir kez daha ciğerlerime çektim. İçimdeki çoğu şeyi yıkarak geldiğim bu yerin bana iyi gelmesine ihtiyacım vardı. Sorgusuz sualsiz kabul etmesini diledim içimden.

Yeniliklerin ve yeni başlangıçların büyüsüne inanıyordum. Bence güçlü atılımlar, bunlardan korkulmadığında meydana geliyordu. İçinden geçtiğim zamanın çemberinde öylece gelmelerini beklerken özlemimi içimde tutamadan uyuyakalacağım diye de ölesiye korkuyordum.

İçeriden gelen bir kilit sesiyle tüylerim diken diken oldu. Ağır adımlarla içeri giren adım sesleri, tek kişiye ait olduğunu belli ediyordu. Her ne olursa olsun sürpriz olacağından kişi sayısıyla ilgilenmedim ve içerideki seslere dikkat kesildim. Dış kapı kapandığında içeride açılan ışık, bulunduğum odanın kapısından bir yansıma oluşturunca derin bir nefes aldım.

Mevcut koşulları ele aldığımda fazla korkmasını istemiyordum. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atarken sessiz adımlarla yataktan kalktım. Sürpriz planımı bozmamaya gayret göstererek kapıya ilerlediğim esnada, ayağımın altına batan sert bir cisimle sendeledim. Düşmemek için tutunduğum duvarın yanındaki panele elimin çarpmasıyla odanın ışığı tüm karanlığı dağıtarak açıldı.